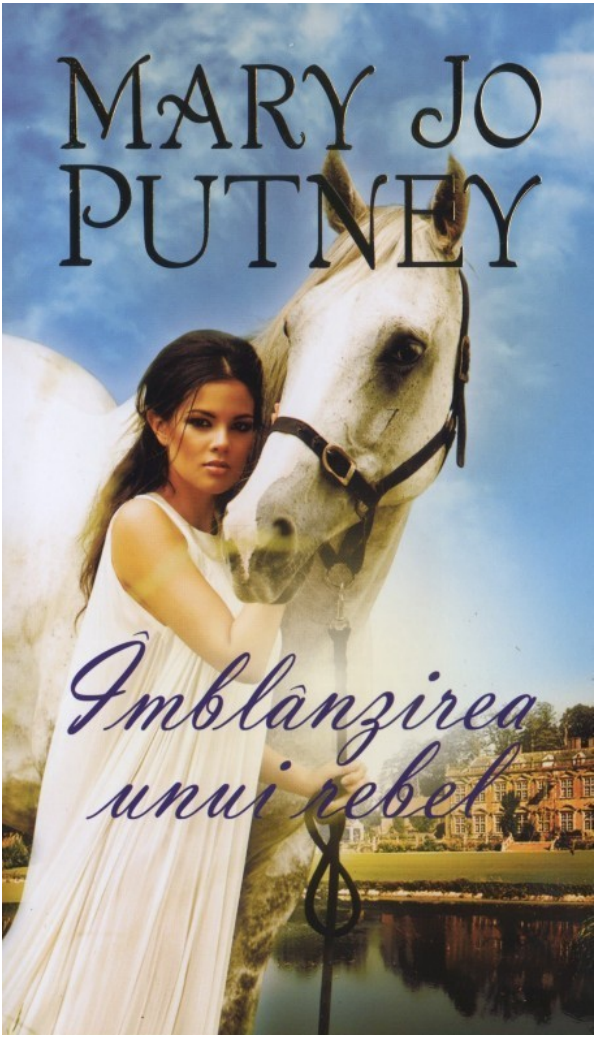

Mary Jo PUTNEY

Îmblânzirea unui rebel

Lui Bill, prietenul meu preferat dintre cei ai lui Bill W.

capitolul 1

Doi domni care sunt rude de sânge apropiate, nu obişnuiesc să se formalizeze prea mult unul cu celălalt şi îşi vorbesc deschis. În cazul de faţă însă, domnii în cauză erau veri primari, dar înstrăinaţi. Cel mai tânăr apăruse din senin ca să moştenească un titlu şi o avere pe care cel mai în vârstă le considerase ale lui, iar relaţia de rudenie fusese anunţată oficial la numai câteva clipe după ce se aflaseră pe punctul de a se ucide în duel.

Prin urmare, nu era deloc surprinzător faptul că relaţiile dintre ei erau oarecum tensionate. Acela era motivul pentru care Reginald Davenport, un desfrânat notoriu, cartofor şi afemeiat, cunoscut în unele cercuri drept „Disperarea familiei Davenport”, îşi salută nobilul văr cu un sec:

— Bună ziua, Wargrave.

Contele Wargrave se ridică în picioare în

spatele biroului din lemn de nuc masiv şi îi întinse mâna.

— Bună ziua. Mă bucur că ai reuşit să ajungi.

După o strângere de mână scurtă şi puternică, Reggie se aşează pe scaunul indicat şi-şi întinse picioarele lungi.

— Nu aş putea nesocoti chemarea capului familiei, spuse el cu emfază. Mai ales că e vorba despre persoana care-mi plăteşte renta.

Wargrave se aşează din nou, strângând din buze, ceea ce îl satisfăcu pe Reggie. Una dintre numeroasele trăsături enervante ale contelui era caracterul său calm şi blând. La fel de enervantă era şi politeţea lui. Contele nu îl chemase propriu-zis, ci îl lăsase pe el să decidă ora şi locul întâlnirii, sugerând că era dispus să discute o afacere de familie chiar şi într-o tavernă, dacă aşa dorea celălalt

Deşi recunoştea bunele intenţii ale lui Wargrave, lui Reggie îi făcea plăcere să se prezinte la reşedinţa familiei din Half Moon

Street, pentru a vedea ce schimbări avuseseră loc. Trebui să recunoască, deşi nu cu mare entuziasm, că schimbările erau în bine. Pe vremea unchiului său, biroul acela era o încăpere întunecoasă şi mizerabilă, parcă gândită astfel încât să-i intimideze pe vizitatori. Acum era o cameră luminoasă, aerisită, masculină, cu scaune de piele şi conferind o senzaţie de confort liniştit. Noii proprietari aveau gusturi bune.

Nereuşind să găsească nimic de criticat împrejur, Reggie îşi întoarse privirea cercetătoare către gazdă. Oricând se întâmpla să se întâlnească, încerca să găsească semne că noul conte se îngrăşase, că devenise mai snob, că făcuse o pasiune pentru hainele în dungi verzi sau pentru ceasurile de aur, sau că manifesta alte semne de decadenţă, aroganţă sau vulgaritate. Întotdeauna însă, era dezamăgit. Richard Davenport era în continuare bine îmbrăcat, cu un stil discret şi elegant, avea aceeaşi siluetă zveltă, de soldat, şi se purta cu aceeaşi politeţe

cuviincioasă cu toţi cei pe care-i întâlnea, de la prinţi la spălătorese.

Pe deasupra, era şi o persoană foarte calmă. Reggie făcuse tot posibilul, dar rareori reuşise să-l determine pe vărul lui să dea semne de iritare, la cote mai mult decât infinitezimale. Uneori era greu de crezut că bărbatul acela reţinut era un Davenport. Reggie însuşi era un exponent emblematic al familiei, foarte înalt, cu părul negru, cu ochii albaştri, reci, şi cu un chip alungit care părea sculptat mai degrabă pentru încruntări decât pentru zâmbete.

Vărul său, dimpotrivă, avea o înălţime medie, părul şaten, ochi căprui şi o înfăţişare plăcută şi deschisă. Totuşi, tânărul conte era cel mai bun spadasin pe care Reggie îl văzuse vreodată şi niciodată nu-i plăcuse mai mult de el decât atunci când Wargrave îşi pierduse cumpătul şi îi demonstrase acest lucru.

Contele întrerupse gândurile lui Reggie:

— Renta era unul dintre motivele pentru care

voiam să vorbesc cu tine.

Aşadar, avea de gând să-l lase pe drumuri. Ei bine, se cam aştepta la asta. Reggie se întrebă din ce ar fi putut să se întreţină dacă jocurile de noroc nu aveau să-i asigure stabilitatea dorită. Mulţi tineri nobili lucrau în administraţia publică, de exemplu, directorul portului din Rye sau directorul poştei din Newcasde, dar niciun om sănătos la cap nu i-ar fi oferit un astfel de post lui Reggie Davenport. Chiar şi pentru funcţionarii publici existau nişte standarde. Poate ar fi putut să-şi deschidă o galerie de tir, ca Manton. Sau, se gândi cu un zâmbet interior, ar fi putut să înceapă să perceapă taxe pentru serviciile pe care le oferea femeilor, în loc să le dea ca până atunci, pe gratis. Răspunse cu răceală:

— Şi celălalt motiv?

— Eu şi Caroline vom avea un copil în noiembrie.

— Felicitări.

Reggie se strădui să pară impasibil. Era tipic

pentru Wargrave să vrea să-i dea personal vestea, să nu-şi lase moştenitorul să afle acest lucru din gura lumii. În fine, nu prea era un şoc. Era normal. Deşi Reggie era, teoretic, moştenitor prezumtiv al titlului de conte, ştiuse întotdeauna că era normal ca un bărbat sănătos, cu o căsnicie fericită şi cu opt ani mai mic ca el să îşi întemeieze o familie. Adăugă cu politeţe:

— Sper că Lady Wargrave se simte bine.

Chipul lui Wargrave se lumină cu un zâmbet pe care vărul său îl descrise, cu neobrăzare, drept prostesc.

— Se simte excelent şi cântă atât de mult la pian, încât copilul se va naşte probabil cu o partitură în mâini. Totuşi, adăugă el, redevenind serios, nu această veste este principalul motiv pentru care te-am rugat să vii aici.

— Ah, da, erai gata să-mi anulezi renta înainte să deviem către subiectul progeniturii tale, spuse Reggie, pe un ton mult mai afectat ca înainte.

Sub nicio formă nu avea de gând să se umilească în faţa capului familiei.

— Anularea rentei tale trimestriale e doar o parte din planurile mele, spuse Wargrave, deschizând un sertar şi scoţând un teanc de hârtii. Am decis că e timpul să iau alte măsuri în ceea ce te priveşte. Ca soluţie intermediară, continuasem să-ţi acord renta stabilită de vechiul conte, însă mi se pare… – ezită, căutând cuvântul potrivit – neadecvat ca un bărbat adult să depindă de bunăvoinţa altuia.

— Nu este prea neobişnuit în lumea noastră, spuse Reggie, cu o nepăsare studiată.

Fusese surprins de faptul că Wargrave îi acordase în continuare renta, deşi aproape se omorâseră unul pe celălalt, dar probabil că se simţise responsabil faţă de moştenitorul său. Perspectiva unui copil diminua această responsabilitate.

— Nu am fost crescut în înalta societate şi îndrăznesc să spun că nu-i voi înţelege niciodată

toate dedesubturile. În cercurile umile în care am crescut eu, majoritatea bărbaţilor preferă să aibă ceva care le aparţine cu adevărat. Din acest motiv, continuă el, arătându-i documentele îţi voi ceda cea mai prosperă proprietate disponibilă din averea familiei Wargrave. Am achitat integral ipoteca, deci proprietatea ar trebui să genereze o sumă de vreo două ori mai mare decât renta ta.

Reggie se îndreptă în scaun năucit, ca şi cum contele i-ar fi dat în cap cu sfeşnicul de metal. Anularea rentei nu ar fi fost o surpriză, însă la aşa ceva nu se aşteptase.

— Prosperitatea acestei proprietăţi se datorează în mare măsură administratorului Weston, care se ocupă de ea de ani întregi, continuă Wargrave. Nu l-am cunoscut niciodată. Am fost în vizită o dată, dar era plecat la o rudă bolnavă. A făcut o treabă excelentă. Evidenţele contabile sunt impecabile, iar productivitatea a crescut enorm. Fiindcă Weston e onest şi competent, poţi locui în Londra, din veniturile

obţinute, dacă nu vrei să te ocupi personal de administraţie. Sau poţi vinde proprietatea ori o poţi juca la cărţi, mai adăugă el, încruntându-se. Indiferent ce hotărăşti, doar asta vei primi din averea familiei Wargrave. Dacă ai datorii mari, am să te ajut să le acoperi, ca să poţi începe de la zero, dar, de acum încolo, eşti total pe cont propriu. E totul clar?

— Foarte clar. Te pricepi tare bine la vorbe, Wargrave, spuse Reggie încercând să-şi ascundă confuzia cu o insolenţă instinctivă. Din fericire, norocul mi-a surâs recent, aşa că nu voi avea nevoie de ajutorul tău. Şi ce proprietate îmi dai? întrebă el, făcând eforturi să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Strickland, în Dorset.

La naiba, Strickland! Wargrave avea doar două sau trei proprietăţi disponibile, aşa că ştirea nu era tocmai o surpriză, dar Reggie simţi un nod în gât.

— De ce tocmai asta?

— Din mai multe motive. În primul rând, fiindcă ţi-ar asigura cel mai mare venit. În al doilea rând, am înţeles că ai locuit acolo când erai mic şi m-am gândit că eşti ataşat de locul respectiv. Wargrave răsuci o pană între degete, încruntându-se. După expresia de pe chipul tău, poate că m-am înşelat.

Reggie se crispa. Emoţiile prea evidente erau una dintre trăsăturile care nu îl recomandau ca un gentleman ideal. Un gentleman adevărat nu îşi afişa niciodată necazurile, furia şi nici măcar satisfacţia, aşa cum i se întâmpla lui Reggie mult prea des atunci când nu se concentra. Nu era capabil să rămână complet nepăsător; de mult prea multe ori pe chipul lui se putea citi ca dintr-o carte deschisă. Aşa cum se întâmpla acum, deşi şi-ar fi dorit să-şi ascundă emoţiile complexe pe care i le provoca Strickland.

— Există un motiv mult mai important pentru care am ales Strickland, continuă Wargrave. Ar fi trebuit să-ţi aparţină ţie din capul locului.

Reggie inspiră adânc. Nu-i plăceau deloc toate surprizele de care avea parte.

— De ce spui că ar fi trebuit să-mi aparţină?

— Casa şi cea mai mare parte a terenului erau proprietatea familiei mamei tale, nu a familiei Davenport. Ca unic moştenitor al mamei tale, deţii deja cea mai mare parte din proprietatea Strickland.

— Cum naiba?!

— Potrivit avocatului familiei, părinţii tăi s-au cunoscut atunci când tatăl mamei tale a vrut să achiziţioneze o proprietate mică, de pe lângă Strickland, explică Wargrave. Tatăl tău s-a dus la Dorset să discute problema în numele fratelui său, a cunoscut-o pe mama ta şi până la urmă a rămas acolo. Pământul familiei Davenport a fost anexat la Strickland, iar părinţii tăi au locuit acolo şi au administrat întreaga proprietate. Potrivit acordului prenupţial, Strickland trebuia să revină moştenitorilor mamei tale.

Reggie înjură printre dinţi. Deci bătrânul

conte îi răpise în mod intenţionat şi ilegal moşia Strickland. Încă o tactică pentru a prelungi acel război de durată.

— Habar n-aveam, altfel poţi fi sigur că moşul nenorocit n-ar fi scăpat cu una cu două, spuse Reggie abia putându-şi stăpâni furia.

În tot acest timp, unchiul lui binevoise să-i dea o rentă, când el ar fi avut dreptul la mult mai mulţi bani. Dacă bătrânul conte ar fi trăit şi ar fi fost de faţă, Reggie se simţea în stare să-l omoare. Mare păcat că afurisitul era acum prea departe ca să poată ajunge la el.

— Poate că bătrânul conte n-a separat niciodată Strickland de restul proprietăţilor fiindcă presupunea că titlul şi toată averea îţi vor reveni, până la urmă, ţie, spuse Wargrave pe un ton neutru. La urma urmei, i-ai fost moştenitor multă vreme.

— Interpretarea ta generoasă, spuse Reggie cu răceală, se datorează faptului că nu l-ai cunoscut. Te asigur că a păstrat moşia din pură

răutate. Venitul m-ar fi ajutat să nu mai depind de el şi nu ar fi suportat asta.

Poate că din acelaşi motiv se supărase bătrânul conte şi pe fratele său mai mic, care se căsătorise cu o moştenitoare modestă şi găsise fericirea alături de ea, în Dorset. Asta ar fi explicat într-o oarecare măsură atitudinea bătrânului din ultima vreme faţă de nepotul orfan. Poate că era un soi de răzbunare împotriva fratelui care murise, care reuşise să scape de sub influenţa familiei Wargrave.

Cu tact, Wargrave îşi făcu de lucru ascuţind pana şi verificând cerneala.

— Cu cât aud mai multe despre bătrânul conte, cu atât înţeleg mai bine de ce tatăl meu a refuzat să locuiască în aceeaşi ţară cu el.

— Faptul că a plecat din Anglia a fost cea mai bună decizie a lui Julius, admise Reggie.

Deşi nu o spuse cu voce tare, de multe ori se întrebase şi el dacă nu ar fi trebuit să facă acelaşi lucru. Poate că ar fi fost mai înţelept să scape de

sub jugul unchiului său decât să rămână şi să încerce să se opună tiraniei acestuia cu arme nepotrivite. În fine, contele câştigase bătălia, murind, iar Reggie nu avea niciun chef să-şi expună mai multe sentimente în faţa unui bărbat care intrase în scenă doar după ce căzuse cortina.

Wargrave ridică privirea.

— Ai prefera o altă proprietate? Strickland e cea mai bună pe care ţi-o pot oferi, dar se poate aranja.

— Nu-i nevoie. Strickland e bună, spuse Reggie brusc.

Wargrave nu se aştepta la prea multe politeţuri din partea vărului său. Îşi mâzgăli numele de câteva ori, presără nisip pe cerneala umedă, apoi împinse documentele peste masă.

— Semnează asta, şi Strickland îţi aparţine.

Deşi furios, Reggie privi cu atenţie hârtiile, însă totul era în ordine. Îşi scrise rapid numele pe documente. Când se pregătea să încheie, zgomotul unor paşi uşori îl făcu să-şi ridice privirea. O

tânără blondă, delicată şi firavă intră în birou. Caroline, Lady Wargrave, avea un chip visător şi aptitudini muzicale deosebite.

Amândoi bărbaţii se ridicară în picioare atunci când intră, iar contele şi contesa schimbară o privire care-i înfipse lui Reggie un cuţit în inimă. Îl invidia pe vărul lui pentru că moştenise averea şi puterea familiei Wargrave, dar şi mai mult invidia căldura ce se simţea că dăinuie între el şi soţia lui. Nicio femeie nu-l privise aşa vreodată pe el, pe „Disperarea familiei Davenport”, şi nici n-avea s-o facă vreodată.

După scurtul schimb de priviri cu soţul său, Lady Wargrave se întoarse şi întinse mâna către Reggie.

Atunci când se văzuseră ultima dată, Reggie era foarte beat şi se comportase foarte nelalocul lui, iar Wargrave aproape că îl omorâse din cauza asta. În pofida reputaţiei sale nefaste, Reggie nu obişnuia să sperie fecioarele timide şi se aplecă să sărute mâna contesei cu o oarecare stinghereală.

Apoi se îndreptă şi rosti cu tonul cel mai fermecător pe care îl avea în arsenal:

— Vă felicit pentru minunata veste, Lady Wargrave.

— Vă mulţumesc. Suntem foarte fericiţi, răspunse femeia, zâmbind cu o încredere potolită. Căsnicia îi pria cum nu se putea mai bine. Niciodată nu v-am putut mulţumi aşa cum s-ar fi cuvenit pentru cadoul de nuntă. Unde Dumnezeu aţi reuşit să găsiţi o partitură originală de Handel? De fiecare dată când o privesc, sunt extaziată de faptul că el chiar a desenat acele note şi chiar a scris acele cuvinte.

Reggie zâmbi, pentru prima dată în cursul acelei vizite dificile. Tânăra contesă îi mulţumise în scris pentru cadoul de nuntă, aşa că dorinţa de a-l saluta personal însemna probabil că îl iertase pentru purtarea grosolană. Poate că asta însemna un păcat în minus la Judecata de Apoi.

— Am găsit partitura în urmă cu ani de zile într-o librărie. Am ştiut că într-o zi o să-mi dau

seama cui îi e destinată.

— Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere, spuse ea, începând să se retragă. Îmi pare rău că v-am întrerupt. Vă las să discutaţi.

— Eram pe cale să plec, spuse Reggie. Mai aveai ceva să-mi spui, Wargrave?

Contele clătină din cap.

— Nu, asta a fost tot.

Reggie ezită, ştiind că trebuia să-i mulţumească vărului său. Nu mulţi oameni aflaţi în situaţia lui ar fi fost suficient de cinstiţi încât să compenseze păcatele predecesorilor lor. Însă Reggie era mult prea supărat din cauza duplicităţii unchiului său ca să se mai preocupe să fie politicos. Îşi luă grăbit rămas-bun şi plecă, fără să-l bage în seamă pe majordomul care-l conduse.

Când ajunse afară, Reggie îi aruncă o monedă valetului care-i plimbase caii şi sări în şaretă. Se aşeză în scaun, dar rămase cu hăţurile în mâini, în timp ce caii îşi tot mişcau capul, nerăbdători să pornească la drum.

Strickland. La naiba. Acum era proprietarul locului unde cunoscuse fericirea cea mai mare şi durerea cea mai adâncă şi nu-şi dădea seama dacă simţea bucurie sau groază. Strânse din buze şi mână caii, ieşind în stradă. Avea nevoie de o băutură. De fapt, de o duzină de băuturi.

Caroline Davenport trase draperia şi îl privi pe vărul soţului ei cum se îndepărta. Observă mult prea bine tensiunea trupului zvelt, încordat. Apoi dădu drumul draperiei şi întrebă:

— Cum a primit vestea?

— Din fericire, nu mă aşteptam la recunoştinţă, fiindcă n-a fost nici vorbă de asta. Vărul Reggie nu-i un bărbat căruia să-i placă surprizele. I-ar fi fost mai uşor să accepte o anulare completă a rentei, spuse Richard şchiopătând uşor spre fereastră şi înconjurând cu braţul talia soţiei sale. După cum era de aşteptat, s-a supărat foarte tare când a aflat că răposatul meu bunic, căruia nu-i simte nimeni lipsa, l-a privat în mod ilegal de ceea ce-i aparţinea de

drept.

Rezemându-se de soţul său, Caroline continuă:

— Crezi că faptul că va avea ceva al lui îl va ajuta să se schimbe?

— Mă îndoiesc, răspunse Richard ridicând din umeri. Probabil că, în cea mai mare măsură, vina pentru cum a ajuns îi aparţine bunicului meu. Reggie mi-a spus odată că ar fi vrut să se înroleze, dar contele nu i-a permis. Din contră, l-a ţinut din scurt, i-a plătit datoriile şi i-a stabilit o rentă care să nu-i ofere o libertate adevărată.

— Ce bătrân îngrozitor era bunicul tău!

— Aşa este, dar şi Reggie are partea lui de vină. E foarte inteligent şi se pricepe extrem de bine la oameni. Nu l-a obligat nimeni să ajungă un beţiv şi un desfrânat.

Caroline pricepu regretul din vocea soţului ei. Richard îşi lua responsabilităţile foarte în serios. El însuşi fusese un ofiţer excepţional, aşa că îi părea rău de potenţialul irosit de Reginald

Davenport. Mai mult, Reggie era cea mai apropiată rudă din partea familiei Davenport, iar lui Richard i-ar fi plăcut ca relaţiile dintre ei să nu fie atât de tensionate. Totuşi, o asemenea ambiţie era greu de materializat.

— Crezi că e prea târziu să-şi schimbe stilul de viaţă?

— Reggie are treizeci şi şapte de ani şi este foarte versat în ceea ce priveşte viciile şi scandalurile, spuse Richard cu răceală. Desfrânaţii mai revin pe calea cea bună, dar beţivii, nu prea. Dumnezeu mi-e martor că am avut de-a face cu destui în armată. Cei mai mulţi beau până ce mureau ori de glonţ, ori de whisky. Cred că şi vărul meu va face acelaşi lucru.

Caroline îşi rezemă capul de umărul soţului său. Reginald Davenport o îngrozise la un moment dat, dar astăzi îl văzuse serios şi politicos şi, pentru o clipă, se dovedise a fi chiar foarte fermecător. Fondul lui uman era bun, aşa că înţelegea dorinţa lui Richard de a-şi ajuta vărul cel

problematic. Era un efort sortit eşecului, şi totuşi…

— Se mai întâmplă şi minuni. Poate că acum va avea loc o minune.

— Dacă Reggie vrea într-adevăr să se schimbe, sunt sigur că o poate face. Dar mă îndoiesc că va încerca, răspunse Richard pe un ton pesimist.

Trase silueta zveltă a soţiei sale mai aproape de el şi-şi impuse să nu se mai gândească la nesocotitul de Reginald. Făcuse tot ceea ce putuse. Învăţase pe propria piele că un om nu poate face mai mult pentru cei care-l înconjoară.

capitolul 2

Ziua începuse prost chiar dinainte să se trezească. De câte ori o bântuia acel coşmar, Alys nu-şi putea veni în fire ore întregi. Din fericire, asta se întâmpla doar de vreo două, trei ori pe an.

În coşmar se găsea afară, chiar în faţa uşilor

de sticlă şi auzea o voce perfidă întrebând cu o răutate plictisită:

— De ce naiba te însori cu o lungană care o să te calce în picioare? Doi metri de oase. Nu prea o să-ţi ţină de cald noaptea şi mai mult ca sigur o să stai doar sub papuc.

După o pauză scurtă, iubitul ei răspundea, fără s-o apere, fără să pomenească de dragostea pe care i-o declara cu ardoare:

— Pentru bani, de ce altceva? Este perfect aşa. După ce preiau controlul averii ei, o să vezi cine comandă în casă.

Cuvintele acelea declanşau ameţeala bine cunoscută şi durerea covârşitoare care o determinaseră pe Alys să fugă de singura viaţă pe care o cunoscuse vreodată. Dar în dimineaţa asta avea noroc. Înainte ca visul să continue către nadirul degradării ei, ceva o gâdilă pe nas. Strănută, aşa că se trezi imediat, mai ales că nu dormea profund.

Deschise pleoapele grele şi văzu lumina

zorilor. Viziunea strălucitoare care se cocoţase pe pat avea bucle aurii, un chip fără cusur, în formă de inimă şi ochii de un albastru intens. Chiar şi pietrele se înmuiau la vederea domnişoarei Meredith Spenser, Merry pentru apropiaţi. Alys nu era nici pe departe stană de piatră, dar la o asemenea oră a dimineţii îi era foarte greu să se înveselească. Imaginea tinerei fete, care o năucea cu bucuria ei, nu era suficientă. Abia apucase să-şi privească protejata, că simţi atingerea unui obiect moale şi pufos. Alys strănută din nou.

— Ce naiba... Începu ea, ridicându-se în capul oaselor. Ah, eşti tu, Attila. Pisoiule, data viitoare când mă mai trezeşti cu o coadă peste faţă te dau la câini.

Împărţindu-şi impersonal dojenile între Merry şi pisică, Alys îşi dădu părul greu de pe faţă. Panglica pe care o folosise în timpul nopţii se desfăcuse atunci când se foise din cauza coşmarului, iar părul i se revărsa pe umeri. Mai avea nevoie de încă cinci minute ca să-l poată

peria bine.

— Dumnezeu să-l aibă în pază pe câinele care va avea de-a face cu Attila, spuse Merry zâmbind şi întinzând spre ea o cană cu cafea aburindă. Poftim, Lady Alys, e pregătită aşa cum îţi place, cu multă frişca şi zahăr.

Înconjurând cana cu degetele lungi, Alys îşi aranja pernele şi se rezemă de ele. Apoi sorbi recunoscătoare din cafea.

— Ahh… suspină ea în timp ce lichidul fierbinte începea să-i revigoreze trupul. Cu mintea limpede, întrebă: De ce voiam să mă trezesc la ora asta?

Merry schiţă un zâmbet. Acum nu mai semăna cu o păpuşă de porţelan.

— Astăzi începe semănatul şi mi-ai spus să te trezesc devreme.

— Aşa e, spuse Alys sorbind în continuare din cafea. Mulţumesc că m-ai trezit. Poate, cine ştie, până la urmă o să te păstrez.

Merry ripostă fără şovăială:

— Trebuie să mă păstrezi, sau ai uitat? Chiar tu te-ai oferit să ne iei pe mine şi pe băieţi, iar acum ţi-am rămas pe cap. Cel puţin până vei găsi vreun nebun care să te scape de mine.

Alys râse, semn că, graţie cafelei, îşi recăpătase buna dispoziţie.

— Toţi bărbaţii care îţi dau târcoale sunt mai mult ca sigur nebuni, dar numai din dragoste neîmpărtăşită. Singura mea problemă e să-i ţin la distanţă.

O privi cu tandreţe pe Merry. Protejata ei avea un soi de frumuseţe blondă, delicată, pentru care Alys ar fi făcut moarte de om când era mai tânără. Merry ar fi fost uşor de urât dacă n-ar fi fost o persoană cu adevărat drăguţă. De asemenea, era inteligentă şi avea o înţelepciune absolut înspăimântătoare pentru o tânără la numai nouăsprezece primăveri. În viaţa lui Alys ocupa locul de fiică, dar şi de cea mai bună prietenă, deşi uneori era greu de spus cine pe cine creştea.

Întrucât tutoarea ei dădea semne că se punea

în mişcare, Merry spuse:

— Unul dintre băieţii de la fermă ţi-a lăsat un bilet. Pentru Lady Alice. A-l-i-c-e, desigur.

— E prea devreme ca să-mi cer scuze pentru cum se scrie numele meu, căscă Alys din nou. În plus, dacă ar şti cum să-l scrie corect, poate că l-ar pronunţa greşit. Ce scria în bilet?

— Ceva despre pui.

— Înseamnă că trebuie să fie Barlow. O să trec pe la el azi. Alys termină cafeaua, apoi îşi aruncă picioarele lungi peste marginea patului şi-şi căută papucii. Poţi să te duci acum, n-o să adorm la loc. Ia-l cu tine şi pe afurisitul de motan şi dă-i de mâncare.

Merry chicoti şi se aplecă, ridicând în braţe motanul uriaş. Attila era un animal solid, cu blana brăzdată de dungi şi pete albe. Expresia lui regală nu amintea deloc de pisoiaşul zgribulit şi înfometat pe care Alys îl salvase de la înec. Acum presupunea că domnia lui era cel mai natural lucru din lume, iar supuşii care nu-i ofereau micul

dejun nu erau demni nici măcar de dispreţ. Mieună acuzator atunci când Merry îl scoase din dormitor.

Aşezată pe marginea patului, Alys îşi duse mâinile la tâmple, iar buna dispoziţie păru să îi dispară atunci când îi reveni în minte coşmarul. După o clipă oftă şi se ridică în picioare, îşi luă halatul roşu vechi şi se aşeză la măsuţa de toaletă. În timp ce-şi trecea degetele prin par ca să şi-l îndrepte, se privi în oglindă şi începu, fără entuziasm, să-şi treacă în revistă înfăţişarea, aşa cum aflase că trebuia să facă pentru a putea combate visul.

Deşi nu era genul de femeie dorită de bărbaţi, măcar nu era urâtă. Era prea bronzată ca să aibă un ten la modă, dar avea trăsături normale şi ar fi fost considerată arătoasă dacă ar fi fost bărbat. Problema era că, la fel ca întreaga ei fiinţă, chipul ei era prea mare. Avea un metru şi şaptezeci şi şase de centimetri înălţime desculţă. Puţini bărbaţi din Strickland erau mai înalţi ca ea.

După ce-şi desfăcu părul încurcat, începu să-l perie. Pe vremea când averea o făcea să pară atrăgătoare, se zicea despre cosiţele ei grele că erau castanii. Acum, că trebuia să muncească pentru a se întreţine, avea părul pur şi simplu şaten, fără vreo nuanţă deosebită. Totuşi, în sinea ei, Alys credea că părul era partea ei cea mai bună. Crescuse la loc, mai lung şi mai des, după ce-l ciopârţise cu furie, şi strălucea în valuri de arămiu şi auriu. Dar în fond era doar un păr şaten.

Îşi făcu grijulie cărarea pe mijloc şi se apucă să îşi împletească două cozi. După ce termină, şi le fixă pe creştet într-un coc îngrijit. În lumina soarelui de dimineaţă, cea mai ciudată trăsătură a chipului ei era evidentă: ochiul drept era gri-verzui, în timp ce ochiul stâng era căprui. Alys nu mai cunoscuse pe nimeni cu această particularitate. I se părea nedrept faptul că avea şi ochii de culori diferite, şi mai era şi groaznic de înaltă.

Gândul o făcu să zâmbească uşor, ceea ce îi

afişă o altă trăsătură nefericită. De obicei uita de gropiţele idioate care apăreau atunci când zâmbea sau când râdea, dar acum se văzu în oglindă şi-şi dădu seama cât de nepotrivit arătau pe o iapă ca ea. Merry, păpuşa cea blondă, ar fi trebuit să aibă gropiţe. Din ironia sorţii, n-avea. Viaţa chiar era nedreaptă. Dacă Alys i-ar fi putut oferi protejatei ei gropiţele, ar fi făcut-o cu dragă inimă. Încruntarea îndepărta gropiţele, aşa că Alys se încruntă. Sprâncenele ei aspre, închise la culoare, păreau de temut chiar şi atunci când zâmbea, aşa că acum arăta cu adevărat nemiloasă.

Apoi se ridică de la oglindă, fiindcă încheiase ritualul prin care se asigura că nu arăta atât de groaznic pe cât o făcea să creadă coşmarul. Mare păcat că astăzi trebuia să supravegheze plantatul şi avea să poarte pantaloni, cămaşă de în şi haină bărbătească. Rochiile închise la culoare pe care le purta de obicei o ajutau să îşi mascheze mai bine silueta, dar îmbrăcămintea bărbătească pe care trebuia s-o poarte la anumite activităţi îi evidenţia

formele feminine. Având în vedere înălţimea ei ridicolă, efectul era oarecum copleşitor. Nu că asta i-ar fi înspăimântat pe toţi bărbaţii. Văzuse suficiente priviri cu coada ochiului ca să înţeleagă că unii erau curioşi cum o fi să te culci cu o lungană. Nu aveau să afle asta niciodată de la ea.

Îndesându-şi pălăria neagră, diformă, pe cap, Alys Weston, numită Lady Alys în faţă şi în alte feluri pe la spate, o fată bătrână de treizeci de ani, administrator de succes al moşiei Strickland din comitatul Dorset, coborî scările pentru a începe să supravegheze o zi lungă de lucru pe câmp.

Ziua se dovedi mai obositoare decât prevăzuse. Noua semănătoare pe care o cumpărase Alys era destul de nărăvaşă, spre încântarea vădită a muncitorilor care de-abia aşteptau să spună că drăcovenia nu avea să meargă niciodată. Alys se pricepea foarte bine la mecanică şi reuşi s-o pună în funcţiune după o oră de târât pe sub maşinărie, pe pământul umed.

Îşi petrecu restul zilei în mizerie, prea

ocupată ca să se oprească să ia prânzul. Merry, slavă Domnului, îi trimisese brânză albastră de Dorset, bere şi nişte covrigi tipici din zonă, pe care Alys îi mancă în timp ce se îndrepta călare spre păşunea cu oi, ca să vadă în ce stare erau nişte miei bolnăvicioşi. Spre sfârşitul zilei, cei care la început o luaseră în zeflemea se văzură nevoiţi să recunoască eficienţa semănătorii. Acum, că mergea, le plăcea şi mai puţin. Alys abia reuşi să-şi ţină gura. Se chinuise din greu să-i facă pe bărbaţii aceia morocănoşi să-i accepte ordinele, iar acum, deşi trecuseră patru ani în care le demonstrase că metodele ei moderne erau corecte, fiecare idee nouă era o bătălie. La naiba cu toţi! înjură în timp ce se îndrepta spre casă, pe răcoare, în vreme ce soarele de primăvară asfinţea. Nicio altă fermă din Dorset nu era la fel de productivă, niciun alt proprietar sau administrator nu avea grijă de muncitorii concediaţi la fel ca ea.

Uneori se întreba de ce se chinuia atât.

Când ajunse la casa administratorului, Rose Hall, Merry broda serioasă în salon, iar băieţii nu se întorseseră de la şcoală. Alys făcu o baie rapidă şi se schimba într-o rochie din lână bleumarin. Apoi se aşeză lângă protejata ei, cu un pahar de sherry, vrând să-şi arunce ochii pe scrisorile care sosiseră în ziua respectivă. În timp ce Merry râdea de păţaniile cu semănătoarea, Alys dădu peste o scrisoare trimisă de angajatorul ei, contele Wargrave.

Deschise plicul bombănind şi citi scrisoarea. În general, ţinea legătura cu Chelmsford, avocatul, nu direct cu contele. Nu-i cunoscuse niciodată pe niciunul, desigur. Dacă vreunul dintre domnii aceia respectabili ar fi aflat că administratorul e o femeie, şi-ar fi pierdut cu siguranţă locul de muncă.

Bătrânul conte nu-şi părăsea niciodată locuinţa din Gloucestershire, dar cel tânăr era activ şi conştiincios. Se îngrijora că ar fi putut apărea vreodată pe nepusă masă. Din fericire,

singura dată când contele venise la Strickland, o anunţase din timp, astfel încât ea putuse pleca împreună cu copiii, lăsând vorbă că fusese chemată în grabă din cauza unei rude bolnave. Îi avertizase pe toţi cei de la moşie să nu cumva să îi dezvăluie sexul. Când se întorsese după săptămâna petrecută la mare, în Lyme Regis, Alys aflase că nimeni nu îi trădase secretul, că registrele fuseseră inspectate cu atenţie şi aprobate, iar Wargrave îi lăsase o scrisoare în care o felicita şi îi făcea câteva sugestii inteligente. Poate că tânărul conte îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în armată, dar cu siguranţă nu era prost. Pe lângă vizita aceea, Wargrave o lăsase să conducă moşia aşa cum credea de cuviinţă. Fusese o situaţie ideală, iar ea sperase că lucrurile vor continua aşa, pe termen nelimitat.

Probabil gândul respectiv îi adusese ghinion. Alys inspiră adânc în timp ce citea scrisoarea. Merry ridică privirea de la broderie, întrebătoare:

— S-a întâmplat ceva?

Alys zâmbi amar.

— Ştiam că ar fi trebuit să rămân în pat în dimineaţa asta.

Merry puse sculurile de mătase în cutia de lucru şi se apropie de Alys.

— Ce s-a întâmplat?

Alys îi dădu scrisoarea în tăcere. Lord Wargrave dorea să-l informeze pe domnul Weston că ferma Strickland fusese transferată vărului său, Reginald Davenport. Nu ştia ce planuri avea vărul său cu proprietatea, însă declara că fusese foarte impresionat de capacităţile domnului Weston. În cazul în care situaţia nu avea să funcţioneze cu noul proprietar, Wargrave se angaja să îl ajute să găsească un alt post de administrator, poate chiar la Wargrave Park. Urmau apoi scuze pentru deranj şi alte salutări politicoase.

— O, Doamne, spuse Merry încet Asta ar putea complica oarecum lucrurile.

— Asta-i unul dintre cele mai bune eufemisme din înalta societate pe care le-am auzit

vreodată, spuse Alys ridicându-se în picioare şi măsurând încăperea cu paşi mari.

— Poate că n-o să se schimbe nimic, spuse Merry cu speranţă. Cred că am citit despre domnul Davenport. Nu e cumva sportiv? Poate că va locui la Londra, va încasa câştigurile şi nu va veni niciodată aici.

— Una e ca Lord Wargrave, care mai are multe alte proprietăţi pe lângă Strickland, să nu vină niciodată aici. Dar dacă asta e singura proprietate a lui Reginald Davenport, va veni cu siguranţă aici din când în când. În vacanţe. Pentru petreceri cu prietenii. La vânătoare. Poate dori să locuiască aici o parte a anului. Alys se opri în faţa şemineului şi privi fix către flăcările care pâlpâiau. N-o să pot inventa zeci de rude bolnave, ca să scap întotdeauna de el.

Merry se încruntă.

— Dar ai un contract.

Alys ridică din umeri şi apucă vătraiul de pe suportul de alamă.

— Un contract nu mă ajută, dacă proprietarul nu mă vrea. Davenport mi-ar putea face viaţa atât de mizerabilă, încât să nu vreau să rămân.

— Dar nu e posibil să vrea să te păstreze? Ai făcut minuni cu moşia asta. Toată lumea recunoaşte.

— Ce era mai greu s-a făcut deja, spuse Alys împungând furioasă cărbunii încinşi, nevinovaţi, cu vătraiul. Orice administrator competent s-ar descurca acum să o ţină pe profit.

— Dar domnul Davenport nu va găsi pe nimeni mai competent sau mai onest ca tine!

— Poate că nu, dar asta nu înseamnă că nu mă va concedia oricum.

Alys auzise de Reginald Davenport, însă multe dintre lucrurile pe care le aflase nu erau potrivite pentru urechile lui Merry. Un desfrânat nu avea cum să aibă o impresie bună despre competenţele unei femei. Era atât de nedrept! îşi simţi mâinile încleştându-se şi se forţă să se relaxeze.

— Dacă domnul Davenport nu vrea să te păstreze, poţi lucra pentru conte în altă parte, spuse Merry, încercând să-şi păstreze optimismul. Wargrave Park nu sună deloc rău.

— Şi cât timp crezi că o să rămână în picioare oferta contelui după ce va afla că sunt femeie? întrebă Alys cu amărăciune, începând să-şi încleşteze din nou mâinile.

— Poate ar trebui să te deghizezi în bărbat, spuse Merry făcând cu ochiul. Eşti destul de înaltă.

Alys o străfulgera cu privirea, gata să o ia de urechi, dar se lăsă molipsită de umorul feţei.

— Cât timp crezi că aş putea susţine o mascaradă ca asta? întrebă ea zâmbind fugar.

— Ei bine, spuse Merry gânditoare, vreo nouăzeci de secunde? Dacă lumina e proastă.

Alys chicoti.

— Lumina ar trebui să fie foarte proastă. Bărbaţii şi femeile nu sunt modelaţi la fel. Cel puţin, nu după vârsta de doisprezece ani.

— Aşa e, iar modelul tău e tare drăguţ, oricât ai încerca să ascunzi asta.

Alys pufni. Merry susţinea în permanenţă că Alys era atrăgătoare, ceea ce se datora mai degrabă caracterului ei amabil, nu simţului estetic. Comentariul de acum intenţiona să o distragă, dar Alys nu muşcă momeala.

— Presupunând că Lord Wargrave ar fi suficient de inovator încât să mă angajeze, este nevoie de mine la atelierul de olărit. Nu-l putem muta în Gloucestershire. Şi ar fi păcat să-i luăm pe băieţi de la şcoala de aici, căci sunt aşa de fericiţi.

Chiar şi buclele aurii ale lui Merry părură că se pleoştesc puţin, însă fata răspunse:

— Cred că doar cauţi nod în papură. E posibil ca domnul Davenport să nu apară pe aici multă vreme, iar când o va face, poate va fi încântat să te păstreze, ca să aibă mai puţin de muncă. Trebuie să aşteptăm şi vom vedea.

Alys îşi dori să fi fost la fel de optimistă ca Merry. Privind-o pe protejata ei, îşi aminti ce se

spunea despre noul ei angajator şi despre pasiunea lui pentru femei şi simţi repulsie. Ce desfrânat îi putea rezista unei silfide încântătoare cum era Meredith? Fata avea bun-simţ şi decenţă, dar era absolut inocentă. Nu-i putea face faţă unui bărbat de lume, cinic şi imoral. Asta era o altă problemă, una foarte gravă.

Alys privi spre foc, strângând din buze. Era o femeie singură şi-şi petrecuse ultimii doisprezece ani luptându-se cu convenţiile şi cu prejudecăţile pentru a-şi asigura o viaţă mulţumitoare şi confortabilă. Acum, fără ca ea să aibă vreo vină, toate scopurile ei erau ameninţate.

Deşi nu-l văzuse vreodată, deja îl ura pe Reginald Davenport

capitolul 3

„Disperarea familiei Davenport” mormăi ceva şi se întoarse pe partea cealaltă. Sentimentul covârşitor de greaţă şi de sfârşeală care îl

cuprinse atunci când se mişcă nu avea, însă, de ce să fie o surpriză, după destrăbălarea din noaptea precedentă.

Stătu locului, cu ochii strâns închişi, fiindcă experienţa îl învăţase că astfel de dimineţi trebuiau abordate cu o viteză cât mai mică. Dacă era totuşi vorba de dimineaţă. Ultimele amintiri erau prea fragmentate ca să-şi dea seama cât timp trecuse.

După ce capul nu i se mai învârti, Reggie deschise ochii o fracţiune de secundă. Tavanul i se părea familiar, deci era probabil acasă. Cu puţină concentrare ajunse la concluzia că era în dormitor, nu în salon, şi că era întins în pat care era mai lat şi mai moale decât canapeaua. Următoarea întrebare era cum ajunsese acolo. Auzi o respiraţie profundă şi îşi întoarse capul puţin câte puţin până ce dădu cu ochii de onorabilul Julian Markham. Tânărul său prieten dormea liniştit pe canapea, încremenit într-o poziţie care, în mod normal, ar fi trebuit să-l lase cu dureri de gât şi de

spate. Probabil că asta nu avea să se întâmple.

Reggie se mişcă încet, cu băgare de seamă, şi dădu la o parte pătura cu care era acoperit. Dădu să se ridice, apoi gâfâi şi căzu înapoi pe saltea. Era pregătit pentru efectele secundare serioase ale mahmurelii, dar nu şi pentru durerea ascuţită care îl săgeta în coaste. Încercă să-şi amintească ce oare se întâmplase în noaptea precedentă, de ce îl durea atât de tare tot corpul, dar fără succes.

Se hotărî că venise timpul să înfrunte consecinţele, aşa că se ridică din nou, cu grijă, şi îşi dădu picioarele jos din pat. Vibraţia pe care o transmiseră cizmele atunci când loviră podeaua îl zgudui pe de-a-ntregul. Se opri şi aşteptă să-şi revină. După un scurt inventar al daunelor, se hotărî că nu-şi rupsese nimic, deşi avea încheieturile zdrelite, iar coastele şi braţul drept destul de julite. Probabil că se bătuse cu cineva. Era îmbrăcat complet, însă haina bleumarin şi pantalonii din piele erau atât de boţiţi, încât un

valet mai scrupulos şi-ar fi dat demisia. Din fericire, Mac Cooper nu era foarte sensibil, altfel n-ar fi rămas atâţia ani cu Reggie.

Mac îşi demonstra din nou competenţa alegând chiar momentul respectiv pentru a intra în cameră, cu un pahar plin cu un lichid portocaliu într-o mână şi cu un lighean şi un prosop fierbinte în cealaltă. Îi oferi prosopul fără să scoată o vorbă. Reggie îl desfăcu şi-şi îngropa faţa în pliurile fierbinţi. Căldura şi umezeala erau revigorante.

După ce-şi şterse faţa, gâtul şi mâinile, reuşi să apuce paharul şi să-l golească pe jumătate dintr-o înghiţitură. Remediul de mahmureală era unul dintre cele mai mari talente ale valetului şi conţinea suc proaspăt de fructe, o gură de whisky şi alte câteva ingrediente la care Reggie prefera să nu se gândească. Îşi mişcă încet capul de câteva ori, uşurat că reuşea să facă asta fără să-i vină ameţeală. Apoi sorbi în continuare din pahar şi îl privi pe Mac direct doar după ce goli paharul.

— Cât e ceasul?

— Aproape două după-amiaza, domnule.

Deşi în mod normal Mac vorbea cu un accent cockney[1]

neinteligibil şi avea statura zveltă şi cicatricile tipice unui luptător de stradă, îi făcea plăcere să imite manierele şi stilul celor mai snobi valeţi. De fapt, calitatea de valet era doar o parte din slujba sa. Era în egală măsură majordom, grăjdar şi servitor.

Căscând, Reggie întrebă:

— Ai idee la ce oră am ajuns?

— În jur de cinci dimineaţa, domnule.

— Presupun că nu te-am deranjat prea mult.

— Domnul Markham a avut nevoie de ajutorul meu ca să vă aducă sus, recunoscu Mac.

Reggie îşi trecu o mână prin părul negru, ciufulit

— Aşa se explică de ce am ajuns în dormitor. Îşi privi prietenul şi văzu că dădea semne să se

---

1 *.- Jargonul specific clasei muncitoare din Londra (n.tr.)*

trezească. Pune de cafea. Îmi închipui că Julian va avea nevoie, şi nu mi-ar strica nici mie câteva ceşti.

— Prea bine, domnule. Doriţi să mâncaţi şi un prânz uşor?

— Nu, răspunse Reggie cutremurându-se când veni vorba de mâncare. Numai cafea.

După ce Mac ieşi din cameră, Reggie se ridică şi îşi scoase eşarfa de la gât. Într-o zi avea să se spânzure în somn cu afurisitele de eşarfe. Se spălă pe faţă cu apa fierbinte adusă de Mac, apoi se cufundă în fotoliul aşezat perpendicular faţă de canapea, întinzându-şi picioarele în faţă. Deşi se spălase bine şi trecuse de la poziţia orizontală la cea verticală, tot simţea că pică din picioare. Se uită urât la Julian, care tocmai se trezea cu un zâmbet inocent.

Julian se ridică imediat

— Bună dimineaţa, Reg, spuse el repede. Nu-i aşa că a fost o seară minunată?

— Nu ştiu, răspunse Reggie sec. Ce s-a

întâmplat?

Julian zâmbi, fără să bage în seamă grosolănia tovarăşului său. Era un tânăr chipeş, cu părul blond, cu un farmec şi o viitoare avere care îl făceau foarte atrăgător pentru doamnele de societate cu fete de măritat.

— Ai câştigat cinci sute de lire de la Blakeford. Nu mai ţii minte?

Sosi cafeaua. După ce îşi turnă o cană mare, aburindă, şi-şi puse mult zahăr, Reggie îşi încrucişa picioarele şi cântări posomorât ochii limpezi şi atitudinea veselă pe care le afişa prietenul său. Era vina lui că îşi pierdea timpul cu un bărbat mai mic cu peste zece ani decât el, care îşi revenea atât de repede după o noapte de desfrâu. Şi Reggie putea într-o vreme să facă asta, dar timpurile acelea apuseseră.

Luă o gură de cafea, apoi înjură când se arse la limbă.

— Mi-aduc aminte că am mers la Watier. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Blakeford ne-a invitat pe câţiva la el acasă, ca să luăm cina şi să facem o partidă de whist Voia să ne uimească cu noua lui amantă, o prospătură pe nume Stella. Julian îşi turnă o cană de cafea. I s-a cam pus pata pe tine.

Reggie se încruntă. Începea să-şi amintească. De la contele de Wargrave se dusese direct la o tavernă şi băuse singur câteva ore. Apoi se întâlnise cu Julian la Watier şi lucrurile deveneau neclare.

— Stella… fetişcana fără astâmpăr, cu părul roşu?

— Chiar ea. S-a învârtit în jurul tău ca o căţea-n călduri. Blakeford era suficient de supărat că a pierdut banii, dar când ai dispărut o jumătate de oră şi şi-a dat seama că nu mai era nici Stella, am crezut că o să explodeze. Te-a pândit fata ca să-ţi ofere puţină acţiune?

Reggie îşi închise ochii, rezemându-se de scaun.

— Mai mult sau mai puţin.

În mod normal, ar fi evitat-o pe Stella, al cărei corp perfect era întrecut doar de vulgaritatea fără margini. Dar îşi alesese cu atenţie momentul, îl acostase când băuse prea mult ca să mai poată judeca bine, dar prea puţin ca să nu se poată achita cu succes de misiune.

Cu ochii încă închişi, sorbi în continuare din cafea şi îşi aminti mai multe. Dezmăţata îl aşteptase în hol în timp ce se întorcea la partida de cărţi, iar gura ei fierbinte şi poruncitoare şi mâinile pricepute îi arătaseră foarte clar ce anume voia. Trupul lui, care nu cunoscuse vreodată niciun standard, răspunsese imediat. Urmaşe o împreunare febrilă, încrâncenată, despărţită de restul celor din casă doar printr-o uşă închisă. Excitată la gândul că protectorul ei se afla în camera alăturată, Stella îl zgâriase pe Reggie prin cămaşă cu unghiile ei lungi, scâncind de plăcere. Slavă Domnului că zgomotul partidei de cărţi reuşise să acopere ultimul ei geamăt. Probabil că fusese nebun.

Nu, nebun nu. Doar beat. Nimic neobişnuit.

Ezitând, Julian întrerupse reveria lui Reggie.

— Poate n-ar trebui să spun asta, dar cred că ar fi bine să ai grijă. Blakeford e groaznic de gelos din cauza fetişcanei. După ce s-a întâmplat cu Stella şi cu banii pe care i-a pierdut, părea gata să te provoace la duel.

— Mda. N-ar trebui să spui asta, zise Reggie obosit, cu pleoapele întredeschise şi torturat de durerea ascuţită dintre tâmple. De ce trebuise să fie Blakeford, din toţi oamenii de pe pământ? Era un tip ciudat, imprevizibil, iar Reggie îl evita cât de mult putea. Dacă Blakeford are de gând să se dueleze de fiecare dată când prospătura îi face ochi dulci cuiva, va trebui să se bată cu toţi bărbaţii din Londra.

Julian dădu din cap aprobator.

— După ce am plecat de la Blakeford, ne-am dus la sala nouă de jocuri de pe lângă Piccadilly.

— Chiar aşa? Reggie făcu ochii mari încercând să-şi amintească acea parte a serii, dar

nu reuşi. S-a întâmplat ceva important?

— Eu am pierdut o sută de lire, iar tu te-ai luat la bătaie.

— Minunat, bombăni Reggie. Cu cine, de ce şi cine a câştigat?

— Cu Albert Hanley. A spus că ai trişat, îl informă Julian concis. Tu ai câştigat, bineînţeles.

— Ce-a spus Hanley? Reggie sări în picioare mult prea brusc şi simţi că i se învârte capul. Înghiţi în sec şi se aşeză din nou jos. Nu-i de mirare că ne-am bătut.

Reggie avea o reputaţie groaznică din cele mai multe puncte de vedere, binemeritată în mare măsură, dar onestitatea nu îi era niciodată pusă la îndoială în lumea jocurilor de noroc.

— L-ai pus atât de bine la punct, că era inutil un duci, spuse Julian cu entuziasm. A fost o bătaie pe cinste. Hanley e cu vreo zece kilograme mai greu ca tine şi se pricepe, dar n-a ajuns să-ţi dea nici măcar un pumn. Nu ţi-a luat decât câteva minute să-i spargi falca. Toată lumea a fost de

acord că el ar trebui să plătească mobila distrusă, fiindcă acuzaţia era nefondată.

— Hanley a fost de acord?

— Nu ştiu. Avea falca ruptă, nu înţelegeam ce spunea. Reggie îşi inspecta încheieturile zgâriate şi învineţite.

— Dacă l-am bătut aşa de bine, de ce mă simt ca şi cum m-ar fi lovit un cal în coaste?

— Fiindcă ai căzut pe scări când eu şi Mac te aduceam la etaj, explică Julian. Ai dat în stâlpul din capăt. La început m-am îngrijorat, dar Mac mi-a spus că o să-ţi revii.

— Ar trebui să mai ştiu ceva? întrebă Reggie pe un ton periculos de blând.

— Ei… Julian tuşi, stingher. Ne-am întâlnit cu tata la Watier şi nu ţi-a răspuns la salut.

Reggie ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji. Niciodată nu-mi răspunde.

Lord Markham era convins că Reggie îl conducea pe moştenitorul său către pierzanie. În mod ironic, Reggie era cel care îl învăţase pe băiat

să se descurce în siguranţă printre cele mai periculoase distracţii din Londra. Chiar îl salvase de văduva Wanton, o aventurieră care se hotărâse că Julian era răspunsul perfect la problemele ei financiare. Nu conta. Reggie îşi folosise influenţa de dragul lui Julian, nu fiindcă s-ar fi aşteptat la recunoştinţă din partea tatălui acestuia.

Julian reveni la subiectul mai puţin problematic al luptei, dar Reggie nu-l mai ascultă. Se aplecă înainte şi-şi sprijini coatele pe genunchi, îngropându-şi faţa în palme, străbătut de o mâhnire profundă.

Întotdeauna comisese faptele cele mai josnice şi nenorocite doar atunci când era beat, dar măcar fusese conştient de acţiunile sale. Alesese în mod intenţionat să sfideze normele sociale şi acceptase de bunăvoie consecinţele. Problemele se iviseră doar în urmă cu un an, odată cu pierderile de memorie. De la o lună la alta, ele apăreau mai des şi durau mai mult. Acum nu mai ştia sigur cine ce făcuse sau de ce, iar

această lipsă de control îl îngrozea. Răspunsul evident era să bea mai puţin, aşa că se hotărâse să se tempereze. Numai că hotărârea dispărea ca prin minune de îndată ce înghiţea primul pahar.

Stilul acesta de viaţă te omoară. Auzea foarte clar în minte aceste cuvinte, rostite de o voce masculină foarte calmă.

Nu era prima dată când primise un astfel de avertisment. Odată, vocea îi spusese să aibă grijă cu câteva clipe înainte să fie atacat de doi tâlhari. Abia reuşise să se dea la o parte şi să evite să fie înjunghiat în spate. Altă dată, vocea îl avertizase să nu se urce pe barca unui prieten. Reggie îngăimase o scuză la nimereală, iar tovarăşii lui îl tachinaseră vreme îndelungată. Apoi izbucnise o vijelie şi barca se scufundase, fără să existe vreun supravieţuitor.

Stilul acesta de viaţă te omoară. Îşi apăsă şi mai tare degetele pe cap, încercând să şteargă durerea surdă, amintirile şi lipsa de amintiri. Trăise întotdeauna din plin, cochetase cu

pericolul, iar comportamentul lui cu greu putea fi numit acceptabil. De când nu mai era moştenitorul titlului Wargrave, devenise şi mai sălbatic, îşi asumase şi mai multe riscuri la jocurile de cărţi şi la cursele de cai şi băuse mai mult ca oricând.

Paradoxal, avusese un noroc nebun. Poate fiindcă nu-i păsa prea mult de ce se întâmpla şi câştiga, câştiga, câştiga. Nu mai avea deloc datorii, iar în contul lui de la bancă se strânseseră mai mulţi bani decât avusese vreodată în ultimii ani.

Şi ce rost avea?

Stilul acesta de viaţă te omoară. Cuvintele se repetau ca o litanie, ca şi cum ar fi aşteptat răspuns, dar Reggie era prea epuizat să mai răspundă. Era sătul până peste cap de toată viaţa pe care o ducea. De jocurile şi de beţiile fără sfârşit, de târâturile ca Stella, de bătăile fără sens şi de mahmurelile îngrozitoare, aşa cum era şi cea de acum.

Julian avea douăzeci şi cinci de ani şi era

gata să depăşească nebuniile tinereţii, însă Reggie făcea acelaşi lucru ca atunci când terminase colegiul. Alerga de şaisprezece ani, dar rămăsese pe loc.

Depresia era neagră şi amară. Îşi dori, cu o violenţă subită, ca unul ca Blakeford sau Hanley să se înfurie suficient încât să-l împuşte şi să se termine totul. Dar de ce să aştepte după altcineva? Şi el avea pistoale. Ideea îi făcu cu ochiul o clipă, însă îşi reveni în fire. La naiba, chiar se afla într-un asemenea impas? rămase pe gânduri. Auzea că Julian tot vorbea, dar nu-l mai asculta.

Apoi vocea interioară vorbi încă o dată. Strickland.

Strickland, singurul loc de pe pământ unde se simţise ca acasă. Crezuse că era pierdut pentru totdeauna, iar acum vărul lui cel cinstit i-l dăduse înapoi. Strickland, acolo unde se născuse, acolo unde muriseră toţi cei pe care-i iubise vreodată.

Nu avea să se mai simtă ca acasă, dar la

naiba, acum îi aparţinea, cu fantome cu tot.

Nu fu o decizie conştientă. Pur şi simplu deschise ochii şi întrerupse peroraţia lui Julian, spunând:

— M-am răzgândit, nu mai merg la cursa de la Bedford. Trebuie să mă duc în Dorset să mă ocup de moşia mea.

— De ce? Julian clipi confuz.

— De moşia mea, Strickland. Acum sunt proprietar.

Reggie se ridică în picioare, neobosindu-se să îl lămurească pe tânărul uluit. Se privi în oglinda de deasupra şemineului. Arăta la fel ca de obicei, cu acea eleganţă neglijentă, nepăsătoare, pe care o tot imitau tinereii. Pe dinăuntru însă, se simţea bătrân şi fragil.

Merse până la fereastră şi privi spre Molton Street. De când locuia în Londra, ocupase acest apartament de la marginea cartierului Mayfair. Apartamentul era confortabil, perfect pentru un burlac, dar niciodată nu i se păruse a fi acasă.

În urma lui, Julian întrebă:

— Şi când te întorci în oraş?

— Habar n-am. Poate rămân în Dorset şi mă fac moşier, mă bronzez şi-mi iau o pereche de câini de vânătoare.

Julian râse, crezând că era o glumă, dar Reggie era pe jumătate serios. Samuel Johnson[2]

spunea că un om sătul de Londra era sătul de viaţă. Poate că avea dreptate: Reggie era sătul şi de Londra, şi de viaţă. Poate că la Strickland avea să găsească ceva care să-l ajute să găsească rostul vieţii. Dar se îndoia.

Pajiştile şi pădurile din Dorset îi erau teribil de familiare, deşi nu le mai văzuse de când avea opt ani. Îşi amintea şi dealurile mohorâte, aflate în paragină. Totuşi, în contrast cu acea pustietate, în Strickland se găseau unele dintre cele mai bogate terenuri agricole din Marea Britanie.

---

2 *.- Unul dintre principalii reprezentanți ai literaturii engleze din secolul al XVIII-lea, poet, eseist, bibliograf, lexicograf si critic literar (n.tr.)*

După ce se hotărâse să plece din Londra, îşi făcuse bagajele şi ieşise, lăsându-l pe Julian Markham pe canapea, adresând în continuare întrebări confuze. Mac avea să-l urmeze mai târziu, cu şareta şi cu haine destule pentru o şedere pe termen nedeterminat. Reggie prefera să călărească singur. Poposi peste noapte la Winchester. În după-amiaza următoare se apropia de Strickland, fostul şi viitorul lui cămin.

Deşi gonise în cea mai mare parte a drumului, îşi struni calul să meargă la trap pe aleea cea lungă dinspre casă. Drumul era străjuit de trei sute şaizeci şi şase de fagi, unul pentru fiecare zi a anului, inclusiv pentru anii bisecţi. Într-un loc se observa un spaţiu gol. Lângă resturile înnegrite ale unui ciot lovit de fulger, creştea un copăcel tânăr. Studie puietul, întrebându-se cine ţinea atât de mult la tradiţie încât să planteze acel copac. Poate exemplarul domn Weston? Cel mai probabil, vreun localnic. Familia Davenport sosise şi plecase, dar chiriaşii

care lucrau pământul acela de generaţii întregi rămăseseră acolo.

La capăt, aleea făcea o curbă şi dintr-odată casa îi apăru în faţa ochilor, fără vreun avertisment. Se opri involuntar, cercetând însetat faţada. Strickland era un conac, situat ca dimensiuni undeva între casele modeste şi marile palate ale lorzilor. La fel ca alte sute de reşedinţe ale nobilimii engleze, era construit din piatră de Ham Hill, adusă din regiune.

Când era copil, cea mai mare ambiţie a lui fusese să devină stăpân la Strickland. Ştiuse întotdeauna că, la un moment dat, fiind fiul cel mai mare, avea să fie moştenitorul, iar scopul lui fusese să fie un demn urmaş al tatălui său. Iar el urma să se ocupe de pământ, avea să cunoască numele fiecărui chiriaş şi să aibă în buzunar o bomboană pentru fiecare copil pe care-l întâlnea. Şi el urma să fie un bărbat salutat pretutindeni cu respect, nu cu teamă. Şi el, ca şi tatăl lui, urma să aibă o soţie care să se lumineze la faţă atunci când

soţul ei intra în cameră.

Apoi, în câteva zile scurte, îngrozitoare, totul se schimbase. Când secretarul unchiului său venise să-l ducă pe orfan la Wargrave Park, Reggie plecase fără să pună întrebări, buimăcit, dar supus autorităţii adulte. Tânjise după ziua în care avea să se poată întoarce la Strickland, până ce unchiul lui îi spusese cu asprime, cu vorbe grele, că moşia nu-i aparţinea şi nu avea să-i aparţină vreodată.

După aceea, nu se mai gândise la Strickland ca la un cămin. Încercase să nu se mai gândească deloc la Strickland. În toţi anii când crezuse că va deveni următorul conte de Wargrave, ştiuse că moşia din copilărie urma să fie o mică parte a moştenirii, dar nu intenţiona să mai locuiască acolo vreodată.

Acum, la sfârşit, la fel ca la început, nu mai exista decât Strickland. Marile sale speranţe dispăruseră, şi nu mai era decât un bărbat de familie bună cu o reputaţie proastă, care lăsase în urmă tinereţea. Însă pentru prima dată în viaţă,

era proprietar, iar în Anglia pământul era sursa şi consecinţa puterii. Dacă spera vreodată să-şi găsească un rost în viaţă, trebuia să fie aici. Numai de n-ar fi fost atât de obosit…

Strânse din buze atunci când îşi dădu seama că aproape îşi plângea de milă. Îşi îndemnă calul şi încercă să îşi amintească ce ştia despre familia mamei lui. Numele ei de fata era Stanton, dar pe lângă asta şi amintirile cu ea, nu-i mai venea în minte nimic.

Este foarte ciudat felul în care copiii acceptă ceea ce îi înconjoară fără să pună întrebări. Nu-şi dăduse niciodată seama că moşia aparţinea mamei lui. Probabil că familia ei fusese o familie de moşieri prosperi, de vază, însă după ce ajunsese în grija aristocraţilor din familia Davenport, îngropase orice amintire referitoare la familia Stanton.

Strickland era un conac mare, cu două etaje, cu acoperiş mansardat, cu bovindouri mari şi coşuri octogonale înalte, construit pe vremea

dinastiei Tudor. Era orientat spre sud, deci era luminat de soare toată ziua, iar în spate se puteau admira grădini, un lac şi câmpul întins.

Faptul că clădirea era una tipică nu însemna că nu era şi frumoasă. Îl uimi cât de puţin se schimbase. Terenul era bine întreţinut, casa era în stare bună. Doar o senzaţie vagă de pustietate îi spunea că părinţii, fratele şi sora lui nu aveau să mai iasă niciodată pe uşa aceea sau să coboare treptele acelea.

Se cutremură şi strânse pumnul atât de tare, încât calul nechează şi-şi scutură capul. Îşi impuse să se relaxeze, descălecă şi îşi priponi armăsarul în capul scărilor. Urcă repede, câte două trepte o dată, mânat de un amestec bizar de nerăbdare şi de teamă.

Mâna îi rămase o clipă în aer în faţa ciocănelului greu, un inel de alamă, fixat în gura unui leu. Îl admirase enorm atunci când era copil, visând la ziua când avea să ajungă la el. Îngropă amintirea şi bătu scurt. Fiindcă nu veni nimeni,

roti fără ezitare mânerul uşii. La urma urmei, era stăpânul moşiei şi avea să se comporte ca atare.

Uşa masivă se deschise înspre interior şi intră într-un hol mare, cu lambriuri sculptate în lemn de stejar. Trecu prin salonul principal, apoi se opri, simţind furnicături pe ceafă. Se aşteptase la multe lucruri, dar nu sperase să găsească totul intact.

Totul era îngrijit, cu un vag iz de mucegai. Culorile, draperiile, mobila abia vizibilă sub husele de olandă, toate erau neschimbate. Mai decolorate, învechite de vreme, dar erau aceleaşi obiecte care îi definiseră lumea când era copil. Fantomele părinţilor lui erau aşezate la măsuţa din mahon, jucau cărţi şi râdeau.

Se întoarse repede, îndreptându-se spre culoarul din capătul camerei. Nu era nimeni? Ar fi fost bine să fie cineva sau ar fi trebuit să primească o explicaţie al naibii de bună pentru faptul că uşa din faţă era deschisă.

O luă spre dreapta, înspre camera de

dimineaţă. Acolo găsi o femeie rotofeie, care dădea jos husele de pe mobilă. Femeia îl privi surprinsă, se şterse repede pe şorţ şi făcu o plecăciune.

— Domnule Davenport! M-aţi speriat. Aţi ajuns foarte repede. Tocmai ce am aflat vestea şi nu am avut timp să punem totul în ordine.

Reggie se întrebă de unde ştia că urma să vină, apoi se hotărî că era logic ca un proaspăt proprietar să-şi inspecteze averea.

— Ştii cine sunt eu. Şi dumneata?

Femeia era o ţărăncuţă de vreo patruzeci de ani, roşie în obraji, politicoasă, dar nu foarte slugarnică.

— Eu sunt doamna Herald. Probabil că nu vă amintiţi, dar eram cameristă aici când eraţi copil. Mă numeam May Barlow pe vremea aceea. Îl privi din cap până în picioare şi adăugă aprobator: Sunteţi înalt, la fel ca tatăl dumneavoastră.

Reggie rămase pe gânduri.

— Una dintre fermele închiriate era

administrată de cineva pe nume Herald.

— Da, m-am măritat cu Robbie Herald. Locuim la ferma Hill.

— Casa e în stare excelentă, spuse Reggie absent, cercetând camera de dimineaţă.

Proporţiile erau plăcute, iar pe cei doi pereţi dominau ferestre mari. Mamei lui îi plăcuse foarte mult această încăpere.

— Aşa este. A fost închiriată ani buni unui fost căpitan de marină. A întreţinut locul destul de bine, dar nu s-a obosit să facă schimbări. N-a mai fost locuită cam de când a murit bătrânul conte. Eu am văzut de casă şi am avut grijă ca tâmplarii de pe moşie să repare stricăciunile, dacă era cazul.

— Ai făcut o treabă bună.

Reggie învăţase de-a lungul anilor cât de mult conta un cuvânt de apreciere, iar doamna Herald fu încântată de compliment.

— Mă bucur că aveţi această părere, domnule. Am făcut tot posibilul. Ezită o clipă, apoi

începu: Toţi ne bucurăm că a venit din nou un Stanton. Faptul că familia Wargrave a ignorat locul acesta atâta vreme e cum nu se poate mai nedrept. Bătrânul conte n-a pus niciodată piciorul aici, şi-a luat banii, dar n-a investit nimic.

Apoi femeia roşi, amintindu-şi că bătrânul conte fusese unchiul şi tutorele noului ei stăpân, însă Reggie spuse cu blândeţe:

— Eu sunt un Davenport, nu un Stanton.

— Mama dumneavoastră a fost o Stanton, şi asta contează în Dorset, spuse ea dând din cap. Familia Stanton n-a plecat niciodată din Strickland.

Cuvintele ei îi aminteau lui Reggie de tonul pe care judecătorii pronunţau sentinţele. După o clipă de gândire întrebă:

— Probabil vei crede că e o întrebare stupidă, dar mai am rude din familia Stanton?

— Cel mai apropiat ar fi domnul Jeremy Stanton, de la Fenton Hall. A fost vărul mamei dumneavoastră şi era bun prieten cu tatăl

dumneavoastră. Acum e foarte în vârstă, dar e un domn cumsecade. Doamna Herald clătină din cap cu părere de rău. Mama dumneavoastră, domnişoara Anne, a fost copil unic. Mare păcat că din ramura aceea a familiei n-a rămas decât ea. Dacă ar mai fi existat alte rude apropiate, nu l-ar fi lăsat niciodată pe conte să vă ia după… Se opri şi se hotărî să nu continue fraza. Familia Stanton nu şi-a lăsat niciodată rudele de izbelişte, încheie ea.

„Poate că de asta n-a mai rămas niciunul”, se gândi Reggie cu cinism, dar îşi păstră opinia pentru el, văzând cât de mândră era doamna Herald de familia altora. Apoi spuse cu voce tare:

— Servitorul meu va veni mâine sau poimâine cu bagajele, eu am sosit înainte.

— Să vă duc lucrurile în dormitorul principal?

Reggie văzu încăperea în faţa ochilor. Deşi acest lucru nu era la modă în rândurile nobilimii, părinţii săi dormiseră împreună în patul cu baldachin, din lemn de stejar sculptat. I se părea

nepotrivit să doarmă în patul lor.

— Nu, voi lua camera aflată deasupra acesteia. Cred că i se spunea camera albastră.

— Prea bine, domnule. Aţi dori să serviţi ceva? Casa este cam întoarsă pe dos, dar cumnata mea Molly Barlow este jos, în bucătărie, face curat şi aprovizionează cămara. Vă poate pregăti destul de repede o gustare rece.

— Poate mai târziu, acum aş vrea să-l văd pe domnul Weston. Ştiţi dacă e în birou sau e plecat pe teren?

Doamna Herald făcu o pauză, ceea ce era destul de neobişnuit pentru o femeie atât de guralivă.

— Greu de spus, domnule. Administratorul e foarte activ. Ar putea fi practic oriunde.

— Mi s-a spus că Weston e foarte bun.

— O, da, domnule Davenport. N-o să găsiţi nicăieri un administrator mai bun, spuse ea cu o expresie ciudată, vinovată.

Reggie o privi curios, întrebându-se de ce

numele lui Weston avea un asemenea efect. Oare menajera avea o relaţie cu administratorul? Sau oamenii de la ţară nu aveau asemenea păcate? Dacă nu era aşa, Dorset era cu siguranţă un loc plicticos.

Ieşi din camera de dimineaţă. În timp ce străbătea casă, văzu că două fete lustruiau lemnul şi frecau podelele. Îl priviră cu o curiozitate făţişă, chicotind ruşinate şi înclinând capul atunci când el le salută. Nu era obişnuit să fie considerat stăpân.

Uşa laterală dădea într-o curte lată, pavată, înconjurată de clădiri construite din aceeaşi piatră gri-aurie precum conacul. Totul era atât de cunoscut. Privi în sus şi-şi aminti de ziua în care se urcase pe scara lăsată în urmă de un bărbat care reparase acoperişul. Mişunase fericit pe ţigle şi se distrase de minune, până ce apăruse mama lui şi-i poruncise să coboare chiar acum. Neştiind cum putea să-l afecteze o cădere pe dalele de piatră, fusese surprins de îngrijorarea ei, dar coborâse suficient de repede. În vremurile acelea era

ascultător. Acesta era unul dintre multele lucruri care se schimbaseră de când plecase de la Strickland.

Se îndreptă fără şovăială către biroul administratorului, aflat în partea opusă a curţii. Uşa se deschise fără zgomot şi pătrunse înăuntru. După soarele puternic al după-amiezii, camera i se păru întunecată. În spatele biroului, ascuns după un teanc de registre, stătea un bărbat care căuta ceva anume. Omul nu auzi uşa deschizându-se, aşa că Reggie avu timp să îl studieze. Avea o siluetă zveltă, foarte dreaptă şi purta îmbrăcăminte potrivită şi confortabilă: o haină de culoare maro, pantaloni bufanţi şi o pereche de cizme uzate.

Privirea lui Reggie se obişnui cu lumina şi-şi dădu seama cu uimire că nu se uita la un bărbat, ci la o femeie îmbrăcată ca un bărbat. Îi privi apreciativ picioarele lungi, bine formate, şi se întrebă cine naiba era. Un alt membru al numeroasei familii Herald? îi era greu să-şi

închipuie că cineva din clanul acela conservator s-ar fi putut îmbrăca aşa scandalos. Îşi drese vocea şi întrebă:

— Ştiţi unde e domnul Weston?

Alys sări ca un iepure speriat, apoi se întoarse spre el. Era femeia cea mai înaltă pe care o văzuse vreodată, avea ochii mari şi trăsături normale, accentuate. Părul şaten bogat era prins într-un coc sobru, care strălucea în lumina soarelui de după-amiază şi îi dădea un aspect regal pe care nu-l putea îndepărta nici uimirea.

Acum că o putea vedea bine, nu-şi dădea seama cum de o putuse confunda cu un bărbat. Deşi hainele erau tipic bărbăteşti, avea forme minunate exact acolo unde trebuia. De fapt, hainele bărbăteşti o făceau să pară provocatoare. Interesul i se aprinse. Poate că Dorset urma să se dovedească a fi mai incitant decât crezuse. Femeia părea să aibă între douăzeci şi treizeci de ani şi mai mult ca sigur nu era o fecioară timidă. Avea o atitudine puternică, aproape războinică. Pe de altă

parte, părea mută.

Reggie repetă:

— Aveţi cumva idee unde este administratorul, domnul Weston?

Urmă o clipă de tăcere adâncă. Apoi Alys trase aer în piept, ceea ce îi evidenţie şi mai bine formele pe sub cămaşa de în şi rosti cu tărie:

— Eu sunt Weston.

capitolul 4

Alys se holbă la străin, îngheţată de spaimă. Ce ghinion! Nu se aşteptase ca Davenport să ajungă aşa de repede. Nu avea niciun dubiu în legătură cu identitatea bărbatului; intrase în birou cu siguranţa celui care se ştie stăpân.

Citea regulat ziarele din Londra, ca să fie la curent cu lumea din care fugise, iar numele lui Reginald Davenport apărea regulat. Era un bărbat atrăgător şi atletic, cunoscut pentru pasiunea pe care o avea pentru jocurile de noroc, scandaluri şi

femei. Acum, bărbatul pe care îl avea în faţă îi confirma cele mai negre temeri.

Ar fi putut fi chipeş, dacă nasul său aristocratic n-ar fi fost rupt şi apoi pus la loc destul de strâmb. Avea în jur de patruzeci de ani, nu avea fire albe, însă pe chipul alungit se citeau urmele anilor de destrăbălare. Deşi era o persoană atletică şi puternică, pielea măslinie bătea într-o nuanţă pământie, nesănătoasă. Preţul plătit pentru păcate, fără îndoială.

Singura ei satisfacţie era aceea că Davenport era la fel de şocat ca ea. Spuse neîncrezător

— A.E.Weston, administratorul moşiei Strickland?

— Da, rosti Alys scurt.

Bărbatul se uită împrejur cu un amuzament diavolesc, cercetând-o cu o privire insolentă, zăbovind asupra sânilor şi şoldurilor ei. Ochii lui erau strălucitori, de un albastru clar, limpede, şi se mişca provocator, cu o vervă profund masculină care-i amintea de un armăsar.

Cu spatele către bibliotecă, Alys se crispă şi se îmbujoră atunci când el se apropie. Privirea lui cercetătoare o făcea să se simtă dezgolită. Davenport era cu siguranţă un expert în aşa ceva. Se opri la mai puţin de un metru de ea. Avea tenul ars de soare al unui bărbat cate petrecea mult timp în aer liber.

— Văd că eşti femeie, rânji el.

Înfuriată subit, Alys îl supuse aceluiaşi examen pe care el i-l oferise ei. Ochii ei străbătură încet trupul zvelt, de la umerii puternici la cizmele de călărie scumpe, acordând o atenţie deosebită pantalonilor din piele de căprioară care se mulau pe coapsele musculoase. Cu vocea la fel de dură ca privirea, răspunse:

— Sexul nu e greu de stabilit.

— De obicei, nu, râse el cu răutate. Şi dacă vederea nu e suficientă, există şi teste mai sigure.

Sugestia lui era la fel de evidentă, pe cât era de jignitoare. Dacă privirile ar fi putut ucide, Reginald Davenport ar fi fost un om mort. Alys ştia

că nu era genul de femeie dorită de bărbaţi şi că nu i-ar fi putut vorbi aşa decât un cocoş arogant în stare să pună mâna pe orice era de sex feminin. Deschise gura ca să-i răspundă pe măsură. În toţi anii în care supraveghease muncitorii recalcitranţi învăţase să-şi dea drumul la gură. În ultima clipă însă îşi aduse aminte că trebuia să se poarte frumos cu acest bărbat, nu să se ia la harţă cu el, şi se forţă să tacă. Dorinţa să-i răspundă pe măsură era atât de mare încât o durură fălcile în timp ce se lupta să se stăpânească. În cele din urmă fu în stare să rostească, pe un ton impasibil:

— Presupun că doriţi să vedeţi registrele. Sau aţi prefera să faceţi întâi un tur al proprietăţii?

Reggie o studie cu atenţie.

— Aş vrea să purtăm o discuţie şi să bem ceva. Ai ceva pe-aici?

Fără să scoată o vorbă, Alys deschise uşa dulapului şi scoase o sticlă de whisky şi două pahare, apoi turnă două degete pentru fiecare. Ea

nu obişnuia să bea, dar oaspeţii apreciau câte o tărie. Poate că alcoolul avea s-o ajute să-l îmblânzească pe Davenport. Luând paharul dintre degetele ei crispate, el se aşeză şi-şi întinse picioarele, fiind la fel de relaxat pe cât era ea de încordată.

— Presupun că bătrânul conte n-a ştiut că eşti femeie. N-ar fi permis niciodată una ca asta. Luă o gură de whisky. Actualul conte ştie?

Alys se aşeză în spatele biroului.

— Nu, singura dată când contele Wargrave a venit la Strickland am găsit un pretext ca să plec.

Luă şi ea o gură de whisky, avea nevoie să se încălzească.

— E bine de ştiut că vărul meu n-a considerat asta ca pe o insultă, murmură el.

Prea încordată ca să aibă tact, Alys întrebă brusc:

— O să mă concediaţi fiindcă sunt femeie?

Privirea rece o măsură din nou.

— Nu-mi da idei. E destul de tentant să te

concediez.

— Credeţi că o femeie nu e capabilă de această muncă? întrebă Alys, temându-se că pierduse bătălia încă înainte ca aceasta să înceapă.

— Se pare că eşti capabilă, ridică el din umeri. N-am auzit de administratori care să fie femei, dar se ştie că sunt destule femei care conduc proprietăţile pe care le-au moştenit.

— Atunci de ce aţi vrea să scăpaţi de mine?

Reggie îşi termină whisky-ul şi se aplecă să-şi mai toarne. În loc să-i răspundă direct, întrebă:

— Eşti necăsătorită, măritată, văduvă sau ce eşti?

— Necăsătorită, şi de ce contează asta?

Alys se străduia să-şi stăpânească ostilitatea.

— În primul rând, eşti cam tânără pentru slujba asta, chiar dacă ai fi bărbat. Faptul că eşti nemăritată e o sursă de bârfe, dacă proprietarul moşiei e şi el necăsătorit.

Alys îl privi uluită. Dintre toate lucrurile pe

care le-ar fi putut spune Davenport, asta o surprindea cel mai mult.

— Un desfrânat e preocupat de cuviinţă?

El râse zgomotos, citindu-i uluirea din voce, iar umorul îi îmblânzi chipul aspru.

— Am senzaţia că reputaţia m-a precedat. Este aşa de neconceput ca un desfrânat să ştie ce înseamnă un comportament cuviincios?

Alys avu inspiraţia să roşească. Fusese o impertinenţă de neiertat să-l facă desfrânat în faţă. Slavă Domnului că era amuzat, nu jignit. Spuse cu grijă:

— Nu-mi pot închipui cum s-ar putea ajunge la bârfe din cauza sexului meu. Am treizeci de ani, nu mai sunt o fetiţă şi ocup acest loc de muncă de patru ani. Mă cunoaşte toată lumea din această parte a comitatului.

— Eu nu te cunosc, spuse el sec. După felul în care vorbeşti, îmi dau seama că eşti o femeie respectabilă, iar eu nu am avut de-a face cu această categorie. Va trebui să lucrezi cu mine

regulat. Nu-mi place să trebuiască să-mi ţin gura în frâu de faţă cu tine.

Alys ridică din umeri.

— După patru ani de muncă cu tot felul de muncitori, sunt greu de şocat. Trataţi-mă ca pe un bărbat. Nu se putu abţine să nu adauge: Oricum, probabil aşa va fi mai sigur pentru mine.

Reggie strânse din buze.

— Vorbeşti ca şi cum te aştepţi să mă dau la toate femeile de pe moşie.

— Aşa veţi face? întrebă ea sfidătoare.

— Dacă sunt treaz, nu, răspunse el scurt.

Alys îşi dori ca discuţia să nu fi luat acea turnură. Spera că Reginald Davenport nu era genul care să lase o liotă de bastarzi în comitat, dar dacă voia să facă asta, ea n-avea cum să-l oprească. Din fericire, el schimbă subiectul.

— Poţi să-mi explici cum ai devenit administrator, domnişoară Weston?

Alys se uită la paharul pe care-l ţinea în mână.

— Eram guvernantă la o fermă din apropiere. Proprietara, doamna Spenser, era văduvă şi avea probleme cu administratorul. Eu… crescusem la o fermă şi o putem sfătui. În final, şi-a concediat administratorul, iar eu i-am preluat atribuţiile.

— Înţeleg, spuse el privind-o fără nicio expresie pe deasupra paharului, în timp ce bea mai mult whisky. Şi cum ai ajuns la Strickland?

Alys ezită, alegându-şi cuvintele.

— Doamna Spenser ştia că e pe moarte şi că nepotul soţului ei, care avea să-i moştenească proprietatea, nu avea de gând să mă păstreze. Când a fost concediat administratorul de la Strickland, mi-a sugerat să candidez. Mi-a dat recomandări excelente şi a convins câţiva localnici să facă acelaşi lucru. Toţi au fost încântaţi să-i joace o festă contelui de Wargrave. Proprietarii absenţi nu sunt prea bine văzuţi pe aici. Graţie recomandărilor, administratorul averii Wargrave m-a angajat fără să mă vadă. Moşia a prosperat sub conducerea mea, aşa că, mai târziu, n-a fost

niciun motiv să mi se pună la îndoială experienţa.

Doamna Spenser obţinuse un preţ pentru ajutorul acordat: ca Alys să devină tutoarea nepoţilor după moartea bătrânei. Alys fusese încântată să se ocupe de foştii ei elevi, însă prefera să nu-i spună asta noului angajator. Situaţia era deja destul de complicată. Davenport îşi privi cizmele încruntat, punând în balanţă viitorul ei. Alys îl studie cu atenţie, dar îi fu imposibil să-i ghicească gândurile.

Tăcerea fu întreruptă de intrarea grăjdarului.

— Da, Bates? spuse Alys.

— Scuzaţi-mă, Lady Alys, dar cred că unuia dintre caii de plug i s-a umflat un picior.

Afirmaţia îi era adresată ei, dar privirea curioasă zăbovi asupra noului proprietar. Alys răspunse repede:

— Pune-i un bandaj cu apă rece şi o să mă uit mai târziu. Altceva?

Bates se gândi o clipă.

— Nu, doamnă. Se retrase în tăcere.

— Te consultă în legătură cu tot ce se întâmplă la Strickland? întrebă Davenport, ridicând din sprâncene.

— Sigur că nu, a fost doar o scuză ca să se uite mai bine la noul proprietar. Toată lumea moare de curiozitate. La urma urmei, puteţi face şi desface totul pe moşie după bunul-plac.

Alys se bucură să vadă că vorbele ei îl surprinseră oarecum. Foarte bine, trebuia să se gândească la noile responsabilităţi pe care le avea. Nu părea un bărbat care să fi avut vreun simţ al răspunderii în trecut. Cu un licăr sardonic în privire, el aduse din nou vorba despre ea.

— Lady Alys? Din ce familie nobilă provii ca să ţi se spună aşa?

— E doar un nume. Cineva mi-a spus Lady Alys şi aşa a rămas. Sub privirea lui cercetătoare, adăugă: Din cauza tendinţelor dictatoriale, presupun.

El zâmbi.

— Lady Alys. Ţi se potriveşte. Să-ţi spun şi eu

aşa sau preferi domnişoara Weston?

— Cum preferaţi dumneavoastră, domnule Davenport, răspunse ea, făcând tot posibilul să vorbească pe un ton ascultător, deşi fierbea pe dinăuntru. Sorbi mai mult whisky, sperând că o va calma.

Băură în linişte, iar Davenport căzu pe gânduri, până ce Alys nu mai putu suporta suspansul şi întrebă:

— Şi?

El ridică privirea.

— Şi ce?

Alys ridică bărbia, exasperată de ignoranţa lui intenţionată.

— Mă veţi concedia?

— Înainte să vin aici am stabilit că nu voi face nicio schimbare până nu mă familiarizez mai bine cu situaţia. O studie cu ochii întredeschişi. Îmi va fi destul de incomod să mă descurc cu un administrator femeie, dar se pare că toată lumea te priveşte cu ochi buni. Fiindcă eşti capabilă, ar fi

o prostie să te concediez dintr-un motiv pentru care nu eşti tu de vină şi care se pare că nu-ţi afectează performanţele.

Alys respiră uşurată, aproape fericită. Nu se aşteptase la o asemenea atitudine emancipată din partea unui libertin. Reggie îi descifra expresia şi continuă, apropiindu-şi sprâncenele groase:

— Poţi rămâne deocamdată, dar vreau să fie clare două lucruri. În primul rând, intenţionez să procedez după cum chiar tu mi-ai sugerat şi să te tratez ca pe un bărbat, deci nu vreau să aud prostii femeieşti despre limbajul şi comportamentul meu grosolan.

Aşteptă până ce ea încuviinţă din cap, în semn că înţelesese, şi continuă:

— În al doilea rând, în ultimii patru ani ai condus moşia cu autoritate asupra tuturor şi asupra tuturor lucrurilor de pe proprietate şi ai fost răspunzătoare doar în faţa unui avocat din Londra care n-a călcat niciodată pe aici. Practic, tu comandai. Acum însă, Strickland este a mea.

Dacă cu îţi spun să plantezi portocali în luncă, o vei face. Dacă eu vreau ca muncitorii să cioplească dealurile în formă de cal, vei da ordinele. Dacă vreau să vopsesc oile în roz, tu o să comanzi vopseaua. Puse paharul pe birou şi se aplecă înainte cu fermitate, ca să se impună. Sunt receptiv la sfaturi în ceea ce priveşte moşia, fiindcă ai mai multă experienţă ca mine. Totuşi, odată ce iau o decizie, vreau s-o pui în practică fără alte întrebări. Voinţa ta nu mai e supremă. Autoritatea ta provine de la mine. Pentru tine, va fi o schimbare în rău. Nu mă aştept să-ţi placă, dar mă aştept să accepţi asta şi să te comporţi în mod cooperant şi civilizat. Dacă nu poţi, ar fi mai bine să pleci chiar acum.

Alys îl privi fix în ochii reci, albaştri, şi înţelese că avea să-i fie foarte uşor să-l urască pe Reginald Davenport. Până atunci nu-şi pusese problema ce avea să se întâmple dacă el n-avea s-o concedieze din prima. Acum trecuse de prima probă, dar aflase că restul cursei avea să fie mult

mai dificil. Noul angajator pusese, în mod misterios, degetul pe rană. Timp de ani întregi, condusese moşia Strickland ca şi cum ar fi fost proprietatea ei personală. Datorită funcţiei pe care o ocupa şi a faptului că era un despot iluminat, ordinele ei fuseseră acceptate şi era mândră de ceea ce realizase. Acum el îi spunea, fără echivoc, că domnia ei se sfârşise. Era o angajată, asemenea celor mai tineri muncitori de pe câmp. Autoritatea îi era caracteristică lui Alys, dar umilinţa, nu. Din păcate, nu avea de ales. Nu putea găsi o situaţie similară niciunde altundeva.

Se lăsase tăcerea, aşa că el reluă:

— Ei?

Înghiţi în sec ca să-şi ascundă nemulţumirea şi spuse cu răceală:

— Pot accepta asta, domnule Davenport. El zâmbi cu un farmec leneş, în contrast vădit faţă de atitudinea din ultimele clipe.

— Poţi accepta, dar mi-ai pune pielea-n băţ. Se ridică în picioare şi o privi de sus. Nu-mi pasă

ce crezi despre mine atât timp cât îţi faci treaba şi nu comentezi. De acord?

Şi Alys se ridică în picioare. După o clipă de ezitare, îi oferi mâna cu un respect morocănos.

— De acord.

Mâna lui era fermă şi aspră, nu fină precum cea a multor gentilomi din Londra. După ce stabiliră să se vadă devreme pentru un tur al moşiei, el luă registrele contabile din ultimii şase ani în casa mare, ca să le studieze.

După ce el plecă, Alys se cufundă la loc în scaun, oftând. Încă avea un loc de muncă, cel puţin pentru moment. Acum trebuia să se gândească dacă putea să lucreze pentru Reginald Davenport fără să-l omoare.

De parcă nu fusese suficient chinul la care o supusese noul proprietar, Alys trebui să facă faţă şi interogatoriului protejaţilor ei. Aşteptă să termine cina ca să poată anunţa:

— Astăzi a venit de la Londra domnul

Davenport.

Deodată se făcu rumoare. Meredith ridică atât de repede capul încât buclele aurii se unduiră.

— Lady Alys, spuse ea acuzator, nu ne-ai spus! Fratele ei de cincisprezece ani, Peter, întrebă interesat:

— Cât timp va rămâne?

William, mezinul familiei, care avea şapte ani, îşi înghiţi în grabă budinca şi porunci:

— Spune-mi despre caii lui!

Alys râse. Toţi cei trei copii o priveau cu ochii licărind de curiozitate. Şi Attila îi privea cu aviditate, deşi el spera doar să i se mai dea de mâncare.

— Am vrut să mâncăm înainte să vă povestesc fiindcă ştiam că n-o să mai avem linişte. Ca să vă răspund la întrebări, nu ştiu cât timp o să rămână, dar se pare că va sta aici ceva vreme. A venit călare pe un armăsar negru minunat. O să i se aducă trăsura şi nişte cai de vânătoare. Dacă şi

aceia sunt măcar pe jumătate la fel de frumoşi ca armăsarul, William va fi în raiul cailor.

William, care avea în comun cu sora lui părul auriu şi buna dispoziţie, oftă visător. Merry, amintindu-şi de îngrijorarea lui Alys, întrebă:

— Nu-l deranjează să aibă un administrator de sex feminin?

Alys ezită, amintindu-şi de chipul lui întunecat, sardonic:

— L-a deranjat, dar e dispus să treacă cu vederea acest defect, cel puţin pentru moment.

Peter spuse nostalgic:

— Mi-ar plăcea să-l cunosc. În Dorset nu prea vin oameni de lume.

Alys îl privi gânditoare. Spre deosebire de fraţii lui blonzi şi pragmatici, Peter avea părul şaten şi era genul matur, visător, studios. Ambiţia lui era biserica, dar asta se compensa cu un interes viu pentru înalta societate din Londra. La fel ca fratele şi sora lui, Peter era deosebit de fericit şi de liniştit având în vedere că rămăsese

orfan de la o vârstă atât de fragedă, dar acum se afla în perioada în care ar fi avut nevoie de sfaturile unui tată, iar Alys nu-i putea oferi aşa ceva. Băiatului avea să-i fie foarte uşor să divinizeze un bărbat precum noul proprietar de la Strickland. Sperând să diminueze atractivitatea lui Davenport, încercă să-l liniştească:

— Poate că e om de lume în Londra, dar aici arată ca un om obişnuit, de la ţară.

Peter nu se descurajă:

— E membru al clubului Four-in-Hand. Se spune că e unul dintre cei mai buni boxeri din Anglia şi că ar fi putut deveni campion profesionist dacă ar fi vrut.

Alys oftă. Cei patru ani petrecuţi cu copiii o învăţaseră că uneori gândurile tinerilor nu pot fi abătute în altă direcţie. Peter ţinea morţiş să fie impresionat.

— E frumos?

Asta venea din partea lui Merry, desigur. Alys se uită pieziş spre fată. Deşi Meredith se comporta

cu tinerii ei pretendenţi cu o dexteritate înnăscută, nu avea cum să-i facă faţă unui bărbat versat ca Davenport. Alys şi-ar fi dorit ca ei doi să nu se cunoască, dar Strickland era o moşie prea mică pentru asta.

— Nu, nu arată cine ştie ce şi e destul de bătrân ca să-ţi fie tată.

Deşi nu-i convenea, ştia că nu spusese adevărul. Davenport nu era un Adonis, dar avea un magnetism sexual care fascina şi îngrozea femeile deopotrivă. Fiica ei adoptivă nu făcea cu siguranţă parte din categoria celor care se speriau.

Merry îşi sprijini cotul pe masă şi îşi rezemă bărbia în palmă.

— O să-i fie urât singur, în casa aceea aşa de mare. Ar trebui să-l invităm la cină.

— O să primească o grămadă de invitaţii atunci când localnicii vor afla că s-a mutat aici. Davenport e un mare proprietar acum, iar în zonă sunt suficiente fete nemăritate ca să fie acceptat

în societate, atât timp cât nu face nimic scandalos, spuse Alys cu cinism. În plus, ştii foarte bine că nu se cade să-mi invit angajatorul la masă.

Merry zâmbi şiret.

— Dar asta nu e casa unui administrator obişnuit.

— Nu, recunoscu Alys, dar asta nu înseamnă că trebuie să avem o relaţie socială cu Davenport. Ar fi incomod şi nepotrivit.

Ignorând-o la fel cum o făcuse şi Peter, Merry adăugă visătoare:

— Întotdeauna m-am întrebat ce fel de persoană o fi un desfrânat.

— Meredith, aceste discuţii nu-şi au rostul, rosti Alys exasperată. Nu vreau să-l deranjaţi pe domnul Davenport sub nicio formă. Nici cu caii, nici cu sportul, nici cu viaţa lui socială. Aţi înţeles?

Ar fi putut să nu se ostenească să-i avertizeze. Într-o zonă liniştită ca aceea, un străin elegant nu avea cum să nu facă obiectul speculaţiilor şi al interesului. Singurul lucru bun

pe care şi-l putea imagina Alys era că Davenport părea prea nerăbdător şi prea preocupat de propria persoană ca să piardă timp corupându-i pe băieţi.

Cu Meredith însă, lucrurile stăteau altfel. Bărbaţii erau atraşi de frumuseţea ei ca muştele de miere. Neisprăviţii din zonă erau suficient de respectuoşi, dar Davenport provenea dintr-o lume cu totul diferită. Merry se purta cu admiratorii locali cu o asemenea dibăcie, încât putea să nu-şi dea seama dacă se juca cu focul până nu se ardea. Asta însemna că Alys trebuia să-l ţină pe Davenport la distanţă de fată şi să se asigure că el era mulţumit de serviciile ei.

Nu era nevoie să fii profet ca să-ţi dai seama că se întrevedea o furtună.

Reggie petrecu restul serii la masa din bibliotecă, lucrând la registrele contabile ale moşiei. Era aproape miezul nopţii când îl închise pe ultimul. Se ridică în picioare şi se întinse, apoi

luă paharul cu brandy şi se îndreptă spre uşile de sticlă. Grădinile care în timpul zilei păreau neîngrijite arătau minunat în lumina palidă, rece, a lunii strălucitoare. Peisajul i se părea neobişnuit de familiar. Căpitanul de marină care închiriase casa făcuse atât de puţine schimbări, încât Reggie bănuia că, dacă se ducea în vechiul lui dormitor, avea să-l găsească exact la fel, cu cărţi, pietre şi alte comori de copil.

Era, totuşi, o încercare pe care nu voia să şi-o asume. Era deja destul de zguduit. Casa era primitoare, dar bântuită, şi la fiecare pas i se părea că avea să dea nas în nas cu un membru al familiei. Probabil acel sentiment urma să dispară. Altfel, nu avea să poată îndura să locuiască acolo.

Sorbi cu poftă din brandy. Poate că oricum nu avea să îndure să rămână la Strickland. Cu ce naiba se ocupau oamenii de la ţară în timpul serii? Mai mult ca sigur avea să moară de plictiseală.

Deşi nu era prea încântat, avea senzaţia obscură că nu se putea întoarce la viaţa de

dinainte. Mental, atunci când sosise la Strickland, distrusese toate legăturile. Viaţa lui era goală pe dinăuntru. Singura întrebare pe care şi-o putea pune era cu ce avea să umple acel spaţiu. Desigur, în afară de brandy.

Luă un sfeşnic cu lumânări şi porni să străbată camerele de la parter. Din salon ajunse în salonul de muzică, unde văzu vechiul pian în acelaşi loc, în grandoarea sa singuratică. Puse sfeşnicul pe capacul strălucitor din mahon, se aşeză pe banchetă şi apăsă pe clape, pentru a proba acordajul. Notele lichide rămaseră suspendate în aer, urmate de câteva sunete false. Instrumentul trebuia acordat.

Avea degetele amorţite, neobişnuite cu exerciţiul muzical. De cât timp nu mai cântase? De ani întregi. Mama lui îl învăţase să cânte chiar la acel instrument îi plăcuseră la nebunie lecţiile. Odată îi spusese că dacă învăţa în continuare şi exersa asiduu, avea să devină un pianist minunat.

Posibilitatea aceea era una dintre multele

şanse care dispăruseră atunci când plecase de la Strickland. Totuşi, deşi nu mai luase lecţii, pentru o anumită perioadă obişnuise să cânte dacă se afla în apropierea unui pian şi nu avea cine să-l audă. La un moment dat, se oprise, în urmă cu trei ani? Cinci? Înainte să înceapă pierderile de memorie. De ce renunţase la ceva atât de important?

Ridică uşor capacul banchetei de pian şi scoase partitura de deasupra. O sonată de Beethoven. Poate chiar el o pusese acolo în urmă cu aproape trei decenii. Din nou, ca şi cum căpitanul de marină n-ar fi schimbat nimic.

Ignorând ciudăţenia situaţiei şi notele false, începu să cânte sonata. Putea să-şi umple timpul perfecţionându-şi aptitudinile muzicale. După o jumătate de oră, degetele deja începeau să-şi amintească ceea ce mintea uitase. Când termină, luă sfeşnicul şi-şi continuă turul nocturn până ce ajunse la camera de dimineaţă. Se opri în prag. Camera aceea însorită era unul dintre locurile cele mai plăcute din casă. Fusese refugiul preferat al

mamei sale, dar niciodată nu se simţise confortabil acolo. Noaptea, fără prezenţa mamei lui, în încăperea aceea i se făcea pielea de găină. Celelalte fantome de la Strickland erau prietenoase, dar nu şi cele care sălăşluiau aici.

Mustrându-se în gând pentru imaginaţia bogată, se întoarse în bibliotecă şi se aşeză în fotoliul preferat al tatălui său. Avea aproape aceeaşi statură cu acesta, iar fotoliul părea făcut pe măsură. Sorbi din nou din brandy şi se gândi la ce realizase în ziua respectivă.

Îi oferise doamnei Herald postul de menajeră cu normă întreagă, fiindcă fusese atât de eficientă la a face casa locuibilă. Fiindcă el nu insistase ca ea să rămână să doarmă la conac, femeia acceptase de îndată. Doamna Herald recomandase câteva fete din zonă pentru posturile de cameriste şi ajutoare de bucătărie. Reggie presupunea că toate erau rude de-ale ei, dar nu îl deranja nepotismul atât timp cât erau competente.

Molly Barlow, o văduvă rotofeie şi plăcută, de

vreo patruzeci de ani, cumnata doamnei Herald, se dovedise a fi o bucătăreasă acceptabilă, aşa că îi oferise postul pe durată nedeterminată. Peste două zile, împreună cu fata ei cea mai mică, avea să se mute în camerele servitorilor. Reggie o privise cu interes, dar nu se cădea să se culce cu propriile servitoare. Trebuia să găsească altceva, eventual în Dorchester. Sau putea s-o cheme în vizită pe Chessie. Chicoti gândindu-se ce ar fi crezut oamenii din comitat. Mai mult ca sigur unii dintre bărbaţi ar fi recunoscut-o, fiindcă Chessie era patroana unuia dintre cele mai bune bordeluri din Londra. Prezenţa ei la Strickland ar fi eliminat orice posibilitate ca el să fie acceptat de femeile din regiune.

Amuzamentul îi pieri, şi îşi trecu obosit mâna prin părul negru, în timp ce îi veni în minte imaginea neaşteptatului administrator cu care se întâlnise la moşie. Nu îl preocupa cu adevărat faptul că ar fi putut-o leza pe Lady Alys cu limbajul său nepotrivit. Pericolul mare era să nu-şi poată

ţine mâinile departe de ea. Reggie era atras de tot felul de femei, dar femeile înalte, cu picioare lungi şi forme feminine voluptuoase îl dădeau complet peste cap. Îi observase imediat picioarele, în pofida îmbrăcămintei bărbăteşti. Şi silueta ei era la fel de atrăgătoare.

În alte circumstanţe, Alys ar fi fost o adevărată descoperire, dar, pe parcursul conversaţiei, îşi schimbase impresia iniţială. Chiar dacă nu era timidă, era, cu siguranţă, virgină. Sub hainele şi ocupaţia lipsite de orice tradiţionalism, se afla sufletul rigid al unei guvernante. Nu reuşise să ascundă prea bine părerea dezastruoasă pe care o avea despre el. Nu o învinuia pentru asta. Şi el ar fi fost furios să fie înlocuit, dacă ar fi condus un loc timp de ani de zile. În cazul ei, furia era completată de dispreţul faţă de genul de bărbat care era proprietarul moşiei.

Ar fi fost mult mai simplu să scape de ea, dar nu îi venea să o dea afară. Obţinuse postul

respectiv prin noroc şi, mai mult ca sigur, nu avea să mai găsească unul similar. Acest lucru ar fi fost şi nedrept, şi nefericit, fiindcă registrele contabile arătau că femeia se pricepea cu desăvârşire la ceea ce făcea.

Lui Reggie îi plăcuseră întotdeauna cifrele, iar registrele contabile îl ajutaseră să descifreze o poveste interesantă. Administratorul anterior fusese concediat de administratorul averii Wargrave pentru fraudă. După ce domnişoara Weston preluase funcţia, veniturile crescuseră imediat, numai datorită unei contabilităţi corecte.

Apoi povestea devenea cu adevărat interesantă. Veniturile crescuseră în primii doi ani de administrare ai lui Lady Alys, dar profiturile fuseseră consumate pentru investiţii masive de capital. În ultimii doi ani, modernizările îşi dovediseră rentabilitatea, printr-o creştere semnificativă a veniturilor. Mare parte din cheltuielile din registre erau clare. Existau, însă, câteva înregistrări criptice, pe care intenţiona să

le lămurească.

Îşi umplu din nou paharul cu brandy, apoi se lăsă din nou pe spate, gândindu-se la trupul magnific al acelei femei şi părându-i rău că natura irosise o asemenea siluetă pe o fată bătrână. Dacă ar fi fost atât de tânără precum părea, ar fi putut să spere s-o înveţe ce anume rata, dar fiindcă împlinise înaintata vârstă de treizeci de ani şi era o virgină convinsă, nu prea era probabil ca atitudinea ei să se schimbe.

Reggie oftă şi-şi sprijini capul de spătarul scaunului. Nu se îndoia că-şi va putea controla instinctele primare dacă era treaz, dar dacă avea să-şi perinde trupul frumos prin faţa lui atunci când era pe jumătate beat, s-ar fi putut purta destul de rău. Şi adevărul era că n-avea nevoie de prea multe motive ca să se dispreţuiască.

În fine, în general era treaz în timpul zilei şi nu prea avea de ce să socializeze cu administratorul, aşa ca virtutea ei era în siguranţă. Totuşi, băuse suficient brandy astfel

încât, dacă Lady Alys ar fi fost prezentă, ar fi putut să uite că era un gentleman şi i-ar fi făcut o propunere nepotrivită. Apoi ea l-ar fi tras de urechi, iar el ar fi avut nevoie de un nou administrator.

Chicoti şi luă carafa cu brandy cu el în dormitor, în starea în care se afla, i se părea mult mai interesant să-şi închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi tras de urechi.

capitolul 5

Reggie se trezi cu capul bubuind, în mahmureala familiară a unei cantităţi prea mari de brandy. Fusese în stare să se întindă în pat, ceea ce însemna că nu era la fel de rău ca în ultima dimineaţă petrecută la Londra, dar totuşi nu arăta prea bine. Bâjbâi după ceas pe noptieră şi descoperi că era şapte şi jumătate. Avea timp suficient cât să se aranjeze şi să se întâlnească cu Lady Alys pentru turul proprietăţii.

Gemând, se rostogoli către marginea patului şi rămase acolo, cu capul în mâini, rugându-se ca Mac Cooper să ajungă mai repede de la Londra. Îi era mult mai greu să facă faţă dimineţilor fără poţiunile pricepute ale lui Mac.

Se ridică cu grijă. Clondirul de brandy era gol, de asta îl durea atât de tare capul. Trebuia să facă rost de băutură chiar în ziua aceea, fiindcă, într-un asemenea ritm, pivniţa urma să se golească în curând.

În aer era umezeală, iar cerul acoperit. În timp ce îşi înşeua calul, pe Bucefal, se înjura în gând pentru că ceruse să facă acest tur. Intenţionat voise ca prima dată să parcurgă moşia împreună cu altcineva. Singur, exista riscul să devină sentimental. Totuşi, era prea devreme ca să facă faţă privirii exigente a lui Lady Alys.

Starea de spirit nu i se îmbunătăţi atunci când administratoarea intră în grajduri, îmbrăcată într-o rochie de călărie maro-închis, ca scoasă din cutie. Croiala amplă nu îi putea masca silueta

atrăgătoare, dar îi ascundea picioarele minunate. Îi studie cocul din împletituri groase, lucioase. Probabil părul desfăcut îi ajungea până la talie. Încă o bijuterie irosită, la fel ca şi trupul. Expresia de pe chipul ei frumos avea puterea să te împietrească, asemenea Meduzei.

— Bună dimineaţa, domnule Davenport. Doriţi să începem cu o anume parte a moşiei?

Alys era nervoasă şi, din acest motiv, tonul ei păru acid, însă îi era greu să se stăpânească având în vedere ce zi grea o aştepta. Cu siguranţă, Davenport nu avea să fie de acord cu toate inovaţiile ei, poate chiar avea să nu mai vrea să o păstreze la moşie.

Davenport mormăi un salut în timp ce ea se duse să-şi caute şaua. Arăta ca un urs cu o labă rănită şi din acest motiv fu surprinsă când el îi luă şaua din mână.

— Am crezut că mă veţi trata ca pe un bărbat, observă ea, în timp ce el aşeza şaua.

O privi tăios, strângând chingile.

— E greu s-o fac, dacă te îmbraci ca o femeie.

Jenată de privirea lui pătrunzătoare, Alys schimbă subiectul.

— Domnule Davenport, veţi vedea câteva… lucruri neobişnuite la Strickland. Există motive pentru tot ceea ce am făcut. Vă voi ruga să-mi permiteţi să vi le explic şi să nu mă condamnaţi din start.

Reggie se întoarse cu faţa spre ea, iar Alys fu nevoită să conştientizeze din nou cât de înalt era.

— O să adaug toate ciudăţeniile noi la lista de întrebări pe care le am deja, spuse el cu răceală.

Comentariul nu îi pică deloc bine. Ieşiră afară cu caii. Nevrând să fie atinsă de Davenport, Alys se pregăti să încalece înainte ca el s-o poată ajuta. În timp ce se aşeza pe şaua pe o parte şi îşi aranja fusta lungă, îi simţi ironia din privire.

— Frumoasă iapă, spuse el, în timp ce încăleca.

— Este a mea, nu a moşiei, spuse Alys,

defensivă. Am chitanţa dacă nu mă credeţi.

Davenport mână calul la trap şi ieşi repede din curtea grajdurilor.

— Am zis eu că nu te cred?

— Nu, spuse Alys vrând să-şi muşte limba. Pentru a-şi ascunde jena, continuă repede: Majoritatea cailor din grajduri se folosesc la căruţe şi la plug. Moşia are doi cai de călărie, dar niciunul nu e strălucit. Eu îmi ţin iapa aici deoarece casa administratorului nu are grajd propriu.

Davenport nu se osteni să răspundă şi dădu pinteni calului. Călărea cu graţia înnăscută şi priceperea unui centaur. Alys presupuse că un desfrânat desăvârşit trebuia să ştie să călărească. Merseră în tăcere până ce ajunseră la câmpurile cu cereale. Unele erau deja semănate, în timp ce altele acum erau arate, iar câteva erau lăsate în pârloagă. Se opriră şi se uitară la terenurile împrejmuite cu garduri aflate în bună stare.

— Dacă-mi amintesc bine, Strickland are o

mie două sute şi ceva de hectare, dintre care jumătate sunt închiriate, jumătate sunt folosite pentru moşie, spuse Daven port. După câte seminţe ai cumpărat, presupun că ai îmbunătăţit mult capacitatea de utilizare a terenului. Ce suprafaţă se cultivă acum?

— Aproape opt sute de hectare, iar în rest, cea mai mare parte se foloseşte ca păşune. Davenport aprobă.

— Ai cumpărat de curând un berbec Shorthorn şi douăzeci de oi ca să îmbunătăţeşti efectivul de animale. Ce rasă?

— Southdown, de la Ellman din Sussex.

— O alegere excelentă. Printre cele mai bune din Anglia. Privi cu atenţie câmpurile ce li se întindeau în faţă. Foloseşti patru culturi în rotaţie?

Alys bănuia că încerca să o impresioneze şi reuşea. Pentru o persoană care, teoretic, îşi petrecuse viaţa în taverne şi la jocurile de noroc, ştia foarte multe despre agricultura modernă.

— Da, de obicei cu grâu în loc de secară.

Apoi napi, trifoi şi sparcete. A mers atât de bine încât am reuşit să măresc efectivul de animale.

Davenport dădu din nou din cap şi porni la drum, adresându-i altă întrebare. Interogatoriul continuă toată dimineaţa şi acoperi subiecte precum semănătoarea, eficienţa treierătoarei pe care o cumpărase, turtele de ulei cu care hrănea vitele pentru a îmbunătăţi calitatea, animalele de reproducere pe care le folosea, experimentele pe care le încerca pe terenurile moşiei înainte de a le recomanda chiriaşilor. Expresia lui impasibilă nici nu îi aproba, nici nu îi dezaproba răspunsurile.

În jurul prânzului, Alys se pricopsise cu o durere de cap şi cu un respect considerabil pentru cunoştinţele noului ei angajator. În timp ce călăreau unul lângă altul pe o potecă şi se îndreptau spre terenul moşiei, ea făcu un comentariu legat de cunoştinţele lui agricole.

Davenport ridică din umeri.

— Mulţi ani am fost moştenitorul prezumtiv al contelui de Wargrave. Unchiul meu nu mă lăsa

să calc pe niciuna dintre proprietăţile lui, dar, fiindcă urma să-l moştenesc într-o zi, eram la curent cu noutăţile din agricultură.

Alys îl privi gânditoare. Făcuse mai mult decât să fie la curent cu noutăţile. În mod clar, studiase serios agricultura şi gospodărirea terenurilor, probabil printre orgii sau alte activităţi care îi provocaseră reputaţia îngrozitoare. Simţi un val de simpatie. Davenport îşi petrecuse toată viaţa pregătindu-se pentru o funcţie pe care nu avea s-o ocupe niciodată. Cum se simţise oare? Pe chipul lui aspru nu se putea citi nimic, dar numai un sfânt ar fi putut să nu se supere fiindcă fusese înlocuit. Alys nu vedea nicio aură la Davenport

Ajunseră la lacul ornamental cu o formă neregulată, care se afla lângă conac. Davenport îşi struni calul şi descăleca.

— Scuză-mă, vreau să văd ceva.

După ce legă animalul, dispăru într-un pâlc de copaci aflaţi lângă lac.

Curioasă, Alys descăleca şi îşi priponi şi ea calul, apoi îşi ridică poalele lungi şi îl urmă, deşi rochia nu o ajuta să răzbată prin desiş. Înjurând în gând în timp ce desprindea spinii în care se agăţase, ajunse la un mic luminiş aflat pe malul apei.

Se opri, surprinsă de frumuseţea locurilor. Pământul era acoperit de iarbă luxuriantă, iar sub copaci se aflau pâlcuri de clopoţei, brăzdate pe ici, pe colo de primule galbene. Era un loc magic, liniştit, înveselit de cântecul unui sturz şi de murmurul vântului. Era, de asemenea, un loc ascuns, fiindcă se afla pe un golfuleţ care nu se vedea de la conac.

Davenport stătea pe marginea lacului, privindu-şi reflexia, în timp ce răsucea absent între degete tulpina unui clopoţel. Alys observă imaginea. Nu avea silueta perfectă a unui dandy, pe care o admirase atât de mult la Randolph când avea optsprezece ani şi era logodită. Davenport era mai înalt şi mai slab şi avea o graţie încordată

care sugera putere chiar şi atunci când nu se mişca. Pe de altă parte, era şi teribil de masculin. Alys fu nevoită să admită că virilitatea lui era principalul motiv pentru care îl considera atât de neliniştitor. Sparse tăcerea ca să nu se mai gândească la asta şi întrebă:

— De unde ştiaţi despre acest luminiş? Eu locuiesc aici de patru ani şi nu l-am găsit niciodată.

Fără să se întoarcă spre ea, bărbatul răspunse:

— M-am născut la Strickland, domnişoară Weston. Nu ştiai asta?

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Nu, nu ştiam.

— Mă miră că bârfele locale nu au fost mai eficiente, spuse el cu şi mai multă răceală decât de obicei.

Alys traversă luminişul şi se opri lângă el.

— I-aţi luat prin surprindere. Doar acum două zile am aflat că moşia fusese transferată, iar

dumneavoastră aţi venit ieri. Bârfele n-au avut timp să se răspândească.

— Se vor răspândi. Întotdeauna se întâmplă asta în cazul meu.

— Dar nici nu v-ar plăcea dacă nu s-ar răspândi, replică ea sec.

— Probabil, recunoscu el schiţând un zâmbet.

— Câţi ani aveaţi când aţi plecat de la Strickland?

Zâmbetul dispăru.

— Opt

Deşi răceala lui nu încuraja alte întrebări, curiozitatea lui Alys fu mai puternică decât bunele maniere.

— Ce s-a întâmplat?

— Familia mea a murit.

Nu numai părinţii, familia. Un frate, o soră, poate mai mulţi? Fantoma tragediei o înspăimântă şi simţi un nod în gât. Niciun copil nu ar trebui să rămână orfan la opt ani, să fie luat din singurul cămin pe care l-a cunoscut vreodată.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

— Şi mie, domnişoară Weston, şi mie.

Vocea joasă a lui Davenport ascundea o tristeţe neţărmurită. Domni o tăcere apăsătoare vreme îndelungată. Apoi el aruncă clopoţelul în lac şi se întoarse spre ea, lăsând în urmă vulnerabilitatea.

— Până acum trei zile, când vărul meu mi-a transferat proprietatea, nu am ştiut că ea aparţinuse mamei mele şi că, de drept, ar fi trebuit să-mi revină mie. Ironic, nu-i aşa? Scumpul meu tutore mi-a spus că Strickland făcea parte din averea Wargrave şi niciodată nu mi-a trecut prin cap că nu era aşa.

— Dumnezeule, bătrânul conte a minţit intenţionat în legătură cu titlul de proprietate? întrebă Alys, revoltată de o asemenea minciună. Ce josnic!

— Josnic era un cuvânt excelent pentru unchiul meu, aprobă el. Wargrave e acum pe mâini mult mai bune.

— Vărul dumneavoastră a descoperit nedreptatea şi v-a dat moşia?

— Câte întrebări pui, Lady Alys, spuse el, pronunţându-i numele cu ironie.

— Îmi pare rău, spuse ea muşcându-şi buza. Curiozitatea e păcatul meu de moarte.

El zâmbi uşor.

— Ce bine o fi să ai un singur păcat. Ale mele vin cu sutele.

— Sunt sigură că pot să găsesc şi eu mai multe, spuse ea puţin indignată.

— Şi care ar fi celelalte? întrebă el cu interes. Dormi în timpul predicii de duminică? Pândeşti casele vecinilor?

Cu adevărat iritată, Alys ripostă:

— Sunt în stare de mai bine.

Reggie râse sonor.

— Poate într-o zi îmi vei spune lista completă a viciilor tale, domnişoară Weston. Mi-ar plăcea să le aflu.

Alys constată şocată cât de fermecător putea

fi Davenport atunci când ochii de un albastru-deschis i se luminau, iar zâmbetul larg o invita să zâmbească şi ea. Îşi aminti cu severitate că un desfrânat chiar trebuia să fie fermecător, altfel nu ar fi putut răpi niciodată virtutea unei doamne. Era alarmant că ea, o femeie experimentată şi fără iluzii, voia să răspundă acelui farmec cu un zâmbet din proprie iniţiativă. Îşi alungă în grabă expresia de pe faţă, înainte să îi apară gropiţele. Avea senzaţia că gropiţele ar fi subminat intenţiile ei de a-l face să creadă că era un administrator competent.

Încă zâmbind, Davenport o luă uşor de braţ pentru a o conduce înapoi către cai. Era un gest spontan, dar Alys îi conştientiza rapid atingerea, degetele puternice prin materialul gros al rochiei ei de călărie şi grăbi pasul. Se pregătea să o ajute să încalece când se opri şi se holbă la ea, cu ochii la câţiva centimetri de ai ei.

— Dumnezeule, Lady Alys, ochii tăi nu au aceeaşi culoare.

— Serios? replică ea cu răceală. Chiar n-am observat niciodată.

— În interior, ochiul gri-verzui seamănă mai mult sau mai puţin cu cel căprui, dar la lumină diferenţa este uluitoare, spuse el, ignorându-i sarcasmul. O trăsătură cum nu se poate mai neobişnuită, dar nici tu nu eşti o femeie obişnuită.

— Asta e un compliment sau o insultă? întrebă ea circumspectă.

— Niciuna, spuse el aplecându-se şi unindu-şi mâinile ca s-o ajute să urce în şa. E o simplă observaţie. După ce ea urcă, încalecă şi el. Ai făcut o treabă minunată cu Strickland. Chiar dacă preţurile pe piaţa agricolă au explodat de la bătălia de la Waterloo, ai reuşit să măreşti profiturile, iar terenurile şi chiriaşii arată foarte bine.

Complimentul îi făcu o plăcere nespusă. Poate că locul ei de muncă era în siguranţă.

Ocoliră conacul şi se îndreptară spre satul Strickland, dar înainte de a ajunge la destinaţie

Davenport îşi struni calul. Scrută cu atenţie imaginea unui coş înalt, din cărămidă, care se vedea din spatele dealului alăturat.

— Ce naiba caută acolo un coş industrial?

Porni repede într-acolo ca să vadă mai de aproape. Fără chef, Alys îl urmă. Noul proprietar urma să descopere una dintre cele mai mari ciudăţenii din Strickland. Se opri din nou în vârful dealului, de unde putea vedea toată activitatea. Cuptorul rotund de sticlă, cu coşul înalt, circular, se folosea fără îndoială la olărit.

— Ce naiba caută un atelier de olărit pe pământul din Strickland? întrebă el pe un ton neutru. Asta nu era una dintre fermele chiriaşilor?

— Terenul e închiriat de la Strickland la un preţ destul de avantajos, răspunse ea, rugându-se să n-o întrebe mai multe, dar ştiind că o va face.

Davenport o privi tăios.

— N-am întrebat asta. Ce caută aici o fabrică şi a cui este?

Alegându-şi cuvintele cu grijă, Alys spuse:

— E o fabrică administrată în numele a trei minori.

— Ah?

Silaba scurtă îi poruncea să continue.

— Era cea mai mică dintre fermele chiriaşilor, ocupată de persoanele cele mai dubioase, explică ea. A fost o uşurare când şi-au vândut echipamentele şi stocurile şi au fugit fără să-şi plătească avansul la chirie, în urmă cu trei ani. Am combinat terenul cu ferma Hill, iar Robbie Herald le lucrează cu utilaje proprii. Clădirile le-am închiriat fabricii de olărit.

Pufnetul lui ironic îi arătă că ştia că nu-i spunea adevărul complet.

— Atelierul de olărit e o afacere excelentă, se apără Alys. Oferă locuri de muncă, plăteşte o chirie bună către Strickland şi este o investiţie bună pe termen lung pentru proprietari. Ştiu că majoritatea proprietarilor nu suportă ca pe pământurile lor să se desfăşoare activităţi industriale, dar n-o puteţi închide oricât aţi vrea.

Contractul expiră peste douăzeci şi doi de ani.

Înainte ca ea să-i ofere mai multe argumente, mâna lui Davenport prinse căpăstrul calului lui Alys. Animalul încercă să-şi arunce capul în sus, dar strânsoarea lui nu-l lăsă. Se întoarse în şa ca s-o privească direct şi îi spuse furios:

— Ieri am spus că-ţi voi da şansa să-mi demonstrezi de ce eşti în stare. Îmi faci şi mie aceeaşi favoare?

Chipul lui Alys se îmbujora de ruşine. El era complet rezonabil, iar ea se purta ca un arici speriat. Pentru prima dată se uită la el, nu la Reginald Davenport, desfrânatul notoriu şi angajatorul dezastruos, ci la o persoană în carne şi oase. Privirile lor se fixară pentru o clipă nesfârşită. Recunoscu că angajatorul ei era de fapt mai mult – sau mai puţin – decât sugera reputaţia lui. Atitudinea plictisită de lume ascundea o toleranţă şi o inteligenţă de invidiat. Şi avea ochii cei mai obosiţi pe care-i văzuse vreodată.

— Îmi pare rău. Nu era suficient, deci

continuă spăsită: De multe ori am fost judecată şi condamnată pe nedrept. Nu se cuvine să comit şi eu acum această nedreptate faţă de dumneavoastră.

Reggie dădu drumul calului.

— După cât timp am petrecut cultivându-mi o reputaţie catastrofală, aş fi dezamăgit dacă n-ai crede ce-i mai rău despre mine.

Ea zâmbi.

— Încep să cred că sunteţi un prefăcut, domnule Davenport.

— Ah? ridică el sprâncenele în expresia ironică pe care ea începea s-o recunoască. În ce sens?

— Încep să cred că nu sunteţi nici pe departe atât de insensibil şi de răuvoitor cum se crede.

— Ar fi bine să nu te pripeşti să tragi concluzii, domnişoară Weston spuse el sec. Apoi, luând hăţurile în mână, continuă: Cred că este timpul să mâncăm. Îmi amintesc că pe drumul către Shaftesbury era o tavernă cu mâncare bună.

— Încă e acolo, şi mâncarea încă e bună.

Alys se întrebă pentru o clipă dacă era bine să meargă cu el la tavernă. Apoi înţelese că ar fi fost mai puţin scandalos să ia prânzul la Femeia Tăcută decât între patru ochi, la conac. Deşi îşi declarase intenţia de a o trata ca pe un bărbat, se preocupa de aparenţe.

Peste o jumătate de oră, stăteau unul în faţa celuilalt la o masă de lemn, lustruită de anii de frecat şi de pus şi luat farfurii. În micul local se aflau mai mulţi clienţi, care îi priveau curioşi. Toţi erau localnici şi o cunoşteau pe excentrica domnişoară Weston, aşa că puteau ghici cine era însoţitorul ei. Păstrară o distanţă respectabilă faţă de noul stăpân de la Strickland.

Davenport înghiţi ultimele firimituri dintr-o excelentă plăcintă cu carne de vită şi ceapă, apoi îşi umplu din nou stacana cu bere din urciorul de cositor.

— Ai de gând să-mi spui toată povestea atelierului de olărit sau trebuie să te trag de limbă

pentru fiecare informaţie?

Alys luă ultima îmbucătură din plăcintă. Era timpul să-i spună totul, fiindcă era posibil să-i dispară buna dispoziţie dacă ar fi fost nevoit să o tot îndemne.

— Ştiţi ce probleme au apărut când s-au întors soldaţii de la război. Pentru început, nu erau suficiente locuri de muncă. Mai rău, maşinile noi reduc cererea de mână de lucru în agricultură.

Când el dădu din cap, ea continuă:

— De exemplu, ferma nu ar fi produs nimic fără o treierătoare nouă. Pur şi simplu, în ultimii ani ai războiului, nu erau suficienţi muncitori. Acum, că maşinile au fost cumpărate şi funcţionează bine, nu are sens să ne întoarcem la metodele mai lente şi mai grele doar ca să creăm nişte locuri de muncă plătite prost. Au trebuit găsite alte soluţii, spuse ea privindu-l cu sinceritate. În afară de faptul că oamenii fără serviciu creează probleme, nu ar fi corect ca soldaţii care l-au înfrânt pe Napoleon să moară de

foame. Nu ar fi corect şi ar fi şi periculos pentru Strickland.

El luă o gură de bere şi o îndemnă să continue:

— Şi?

— Am încurajat crearea de ateliere, ca să se creeze locuri de muncă. În satul Strickland există o tâmplărie unde lucrează opt oameni şi un atelier de ţiglă şi cărămidă cu cinci muncitori. Fiindcă în apropiere se află zăcăminte importante de argilă, era logic să deschidem şi un atelier de olărit Acolo se fabrică obiecte cu preţuri moderate, pe care şi le poate permite un cetăţean mediu. Există o piaţă pentru astfel de obiecte, iar în prezent atelierul are doisprezece angajaţi.

— Cine administrează atelierul?

— Eu, spuse ea respirând adânc. Sprâncenele lui Reggie se ridicară.

— Pe lângă Strickland? Cum naiba ai timp?

— Eu iau toate deciziile şi ţin evidenţele, dar activitatea zilnică e supravegheată de un maistru,

explică ea. După cum puteţi vedea din registrele moşiei, nu am neglijat Strickland. Am…

O, opri cu o mişcare a mâinii.

— Înainte să divagăm prea mult, cine sunt cei trei minori care sunt proprietarii de drept ai atelierului? Sunt localnici?

Alys turnă bere pentru amândoi înainte să răspundă.

— Sunt nepoţii doamnei Spenser, fosta mea angajatoare.

— Din ce în ce mai interesant. Şi unde locuiesc acum?

Oftând în gând, Alys îşi dădu seama că era timpul să-i spună ceea ce, oricum, avea să afle curând.

— Locuiesc cu mine.

— Eşti tutorele lor? întrebă el surprins. Ea luă încă o gură de bere, privind în jos.

— Doamna Spenser nu avea rude apropiate în care să poată avea încredere. Unul dintre motivele pentru care m-a ajutat să obţin postul de

la Strickland a fost că puteam să ţin copiii cu mine.

— Acum înţeleg de ce ţi se spune Lady Alys, spuse el ironic. Conduci o moşie, mai multe afaceri şi copii. Eşti o femeie extraordinară.

— Majoritatea femeilor sunt extraordinare. Compensează faptul că majoritatea bărbaţilor nu sunt, spuse repede Alys, apoi îşi muşcă limba.

Davenport se pricepea să-i intre pe sub piele, şi uitase cât de mult depindea de bunăvoinţa lui. Ea se mândrise întotdeauna că ştia să se stăpânească, dar de faţă cu el o lua gura pe dinainte. El râse, manifestându-şi din nou farmecul irezistibil.

— Presupun că următorul tău proiect va fi să nu mai ai nevoie de jumătatea masculină a speciei, nu-i aşa? Doar eşti crescător de vite, ştii că asta va fi greu, mai ales dacă urmează o nouă generaţie.

Alys nu se îndoia că remarcile lui sugestive aveau puterea să o provoace. Cu toată demnitatea de care era în stare, se întinse după urciorul cu

bere.

— Nu am negat niciodată faptul că bărbaţii au rostul lor, domnule Davenport.

— Serios? Şi care ar fi acela?

Mâna lui o atinse spontan pe a ei, când amândoi se întinseră după mânerul urciorului în acelaşi timp. Alys tresări şi coborî privirea ca să o evite pe a lui. Avea mâini frumoase, cu degete lungi, elegante. Erau singura trăsătură rafinată la persoana lui. Emana un curent seducător care o făcea să dorească să cedeze, să se topească şi să se modeleze, să descopere alte moduri în care o putea atinge, să-l atingă şi ea…

Cu o voce parcă străină, spuse:

— Nu mai e bere. Mai comandăm un urcior sau sunteţi pregătit să ne întoarcem la turul moşiei?

— Mai luăm bere, răspunse el, aparent neimpresionat de contactul fugitiv dintre ei. Mai am nişte întrebări. De exemplu, cele şaizeci de lire pe an pentru profesori, cărţi şi alte rechizite.

Făcu semn să li se aducă alt urcior şi-şi umplu stacana. Alys băuse cu patru pahare mai puţin şi nu avea de gând să-l prindă din urmă. Nu se îndoia că la un concurs de băut ar fi fost în stare s-o pună sub masă.

„Şi ce să facă cu tine acolo?” o întrebă o voce interioară, batjocoritoare. „Nimic, bineînţeles. Îi e doar milă”. Încercând să îşi ignore frământările, Alys spuse:

— Profesorii sunt un cuplu căsătorit El le predă băieţilor, ea fetelor. Am impus ca toţi copiii de pe moşie să meargă la şcoală cel puţin până la doisprezece ani.

— Părinţilor le convine că nu vor putea să-i angajeze mai devreme?

— Nu le convine, dar eu am insistat. Pe termen scurt, e mai bine pentru copii. Pe termen lung, moşia va avea muncitori mai buni.

— Domnişoară Weston, când erai mai mică ţi-a împuiat capul vreun quaker sau vreun evanghelist? întrebă Davenport, arcuindu-şi ironic

sprâncenele.

— La drept vorbind, da, clipi ea.

— Minunat, mormăi el sorbind din bere. O fanatică.

Stăpânindu-se din greu, Alys explică:

— Nu sunt o fanatică, sunt o reformatoare. Aţi văzut rezultatele obţinute la Strickland în ultimii patru ani. E greu de spus exact ce rezultate a avut fiecare reformă, dar efectul global a fost mai mult decât satisfăcător. Moşia e prosperă, iar muncitorii la fel. Faptele vorbesc de la sine.

— O să ţin minte asta, domnişoară Weston, spuse el cu asprime. Sper că apreciezi faptul că eşti tratată cu o toleranţă şi o deschidere pe care nu şi-ar închipui-o niciunul dintre prietenii mei, mai spuse el dând din cap. Un administrator femeie, o reformatoare până în măduva oaselor.

— Sunt veniturile dumneavoastră, domnule Davenport, replică Alys pe un ton glacial. Dacă faceţi schimbări drastice, profiturile pot scădea.

— O să ţin minte şi asta, spuse el turnându-şi

ultimele guri de bere. Băuse cele două urcioare aproape singur. Şi banii pentru sprijinirea emigrării?

Alys suspină şi desenă pe masă cerculeţe din picături de bere. Sperase în zadar ca el să nu ia în seamă notiţele ei de pe marginea registrelor. Afurisitului nu-i scăpa nimic.

— Trei dintre veteranii care s-au întors din armata lui Wellington au vrut să plece cu familiile în America, dar nu aveau economii suficiente ca să-şi plătească biletele şi să o ia de la capăt.

— Deci le-ai dat banii? întrebă el rezemându-se de speteaza din lemn de stejar, relaxat, dar atent.

— Teoretic, banii au fost împrumutaţi, dar s-a înţeles că era posibil ca ei să nu fie rambursaţi niciodată, recunoscu Alys.

— Iar şansele să încasezi bani din altă ţară sunt nule. Aşa că pur şi simplu i-ai făcut cadou, murmură el. Conduci o afacere sau o organizaţie caritabilă?

— Dacă v-aţi uitat pe registre, aţi văzut că s-au împrumutat mai puţin de două sute de lire, se apără ea din nou. Toate familiile lucraseră din greu la Strickland, pentru multă vreme. Soţia unui bărbat a lucrat la cules până cu o oră înainte să-şi nască primul copil.

Privirea lui ironică o făcu să-şi dea seama cât de stupid sunau ideile ei pentru un om de lume. Adăugă, practică:

— Faptul că i-am ajutat să plece a fost util şi pentru moşie: mai puţine simbrii, mai puţine guri de hrănit.

— Dacă toţi muncitorii de pe moşie ar vrea să emigreze, le-ai da bani tuturor? întrebă el cu interes.

Alys ridică mâna, în semn de negaţie.

— Prea puţini oameni vor să plece de acasă şi să se ducă într-o ţară străină. Majoritatea chiriaşilor din Strickland s-au născut aici şi nici nu concep să moară altundeva decât aici.

Se gândi, cu o durere subită, la locul în care

se născuse ea, la casa în care nu se putea întoarce niciodată. Alys se exilase la fel de sigur precum cele trei familii care plecaseră în America. Apoi se întrebă cât de multe i se putuseră citi pe chip, fiindcă Davenport o privea cu atenţie.

— Oarecum, mă îndoiesc că bătrânul conte ştia ceva despre activităţile tale caritabile, spuse el, cu un licăr de amuzament în ochi.

Uşurată că Davenport se bucura de ignoranţa unchiului său, îl asigură:

— Bătrânul conte n-a ştiut niciodată nimic. Poate administratorul lui să fi avut idee, dar nu a intervenit fiindcă profitul creştea.

— Altfel spus, ai făcut cadou mai puţini bani decât a furat predecesorul tău.

Alys schiţă un zâmbet în colţul gurii.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar presupun că aveţi dreptate. Ezită o clipă, apoi curiozitatea fu mai puternică: Acum, că ştiţi cum a fost condusă moşia, aveţi comentarii?

Davenport se gândi o clipă, ţinând stacana în

mâini.

— După cum ai arătat, rezultatele tale îţi justifică metodele. De asemenea, tot ce ai descris ţine de trecut, când nu aveam niciun cuvânt de spus, aşa că nu am dreptul să îţi critic deciziile. Viitorul, pe de altă parte… Bărbatul sorbi restul de bere dintr-o înghiţitură, apoi trânti stacana pe masă şi o privi printre gene. Viitorul e altă poveste. Probabil o să fac nişte schimbări, dar n-o să mă grăbesc.

Nu era complimentul care i-ar fi plăcut lui Alys, dar era cel mai bun pe care avea să-l primească. Cel puţin intenţiona să aplice treptat schimbările. Vru să se ridice, dar Davenport încă nu terminase. Ridică mâna să o oprească.

— Mai am o singură întrebare. Ca o adevărată reformatoare, ai obligat toată lumea de la moşie să se vaccineze împotriva variolei?

Alys fu uluită.

— Nu, am încurajat vaccinarea, dar unii muncitori sunt foarte suspicioşi în legătură cu

ideile noi. Doar jumătate dintre oameni ar fi de acord să se vaccineze şi nu prea am autoritatea să insist asupra unui asemenea aspect.

De fapt, îi rugase, chiar îi implorase pe chiriaşi, înfuriată de încăpăţânarea lor.

— În acest caz, voi emite primul meu ordin. Privirea lui hotărâtă o întâlni pe a ei. Cine nu se vaccinează până luna viitoare e dat afară şi evacuat. Fără excepţie.

— Dar… Alys tresări, ezitând între aprobarea rezultatului şi uimirea faţă de măsurile lui drastice. Nu puteţi…

— Niciun dar, domnişoară Weston, nu-mi pune autoritatea sub semnul întrebării, spuse el ridicându-se în picioare şi privind-o implacabil. Costurile vor fi suportate de moşie şi fără excepţii.

Alys înţelese cum îşi dobândise renumele că era periculos. Dacă ar fi fost mai tânără sau mai timidă, s-ar fi ascuns sub masă ca să evite privirea aceea.

El adăugă uşor dispreţuitor:

— Dacă ţi-e teamă să le spui, le voi spune eu.

Cuvintele acelea cereau război. Şi ea se ridică, fiindcă o privire ucigătoare aruncată de jos n-ar fi avut acelaşi impact.

— Nu mi-e teamă să le spun, domnule Davenport. Se rezolvă. Întâlnindu-i privirea, spuse: Sunteţi pregătit să ne continuăm inspecţia?

— Sunt gata.

Bărbatul aruncă un pumn de monede pe masă, apoi traversă barul cu paşi mari, leneşi. Alys îl urmă şi-şi aduse aminte că în seara aceea avea să fie supusă unei avalanşe de întrebări despre ce fel de bărbat era noul stăpân.

Îşi dădu seama că habar n-avea ce urma să răspundă.

capitolul 6

Alys îşi petrecu după-amiaza arătându-i noului angajator hambarele, grânarele şi alte clădiri ale fermei. Apoi văzură atelierele şi micile

magazine din sat. Davenport punea întrebări nenumărate şi îşi păstra părerile pentru el.

Acum, că Alys ştia că se născuse în zonă, vedea semnalele tăcute de recunoaştere pe care i le transmiteau localnicii. Deşi erau prudenţi, părea că îi ofereau acceptarea de care Alys nu beneficiase în toţi anii petrecuţi în Dorset. Desigur, îl ajuta sexul, îşi spuse în gând acidă. Oricât timp ar fi petrecut în Dorset, era femeie, iar femeile nu administrau moşii. Nici măcar mulţi dintre cei care beneficiaseră de pe urma conducerii ei nu aprobau faptul că era femeie.

Dincolo de cele două hectare şi jumătate de livezi care produceau mere şi cidru pentru moşie, se afla o zonă întinsă cu grădini de legume. Davenport se opri.

— Ce sunt astea?

— Majoritatea căsuţelor muncitorilor au grădini mici, aşa că am oferit teren suplimentar cui a dorit, răspunse Alys. Câţiva chiriaşi mai ambiţioşi cultivă nu numai alimente pentru

familiile lor, ci şi vând în piaţa din Shaftesbury.

O femeie tânără care lucra pe una dintre parcele ridică privirea şi îi văzu pe vizitatori. După un moment de ezitare, făcu o plecăciune emoţionată în faţa lui Davenport, apoi ridică bebeluşul care moţăia pe o pătură, lângă napi şi veni să i-l arate lui Alys. Sub privirea amuzată a angajatorului ei, Alys îl ciupi de bărbie şi îi admiră primul dinţişor, apoi i-l dădu înapoi mamei sale. În timp ce îşi continuau drumul, Davenport observă:

— Se pare că toată lumea de la Strickland mănâncă foarte bine.

— Aşa e, aprobă Alys. Să mănânci bine e probabil prima condiţie ca să fii mulţumit. Pe lângă aceste parcele, am adăugat un al doilea porumbar şi am început să creştem iepuri în mod serios. Majoritatea sunt cumpăraţi de oamenii de pe moşie, la un preţ suficient de mic pentru ca toată lumea să-şi permită carne proaspătă de mai multe ori pe săptămână. Practic, am eliminat braconajul, şi ne rămân destui iepuri şi porumbei

ca să vindem şi la piaţă, ceea ce acoperă costul ambelor operaţiuni.

Davenport nu răspunse, dar lui Alys i se păru că dă din cap aprobator.

Ajunseră apoi la atelierul de olărit, ultimul loc pe care îl aveau de vizitat. În timp ce descălecau, maistrul ieşi să îi salute. Jamie Palmer era un uriaş blând, cel mai vechi prieten şi aliat al lui Alys, şi îl măsură din cap până în picioare pe nou-venit.

Davenport îşi dădu seama că era cântărit, iar Alys văzu că se încrunta. Dorind să risipească tensiunea, făcu repede prezentările şi adăugă:

— Poţi să ne arăţi atelierul, Jamie? Domnul Davenport vrea să vadă cum funcţionează.

— Sigur că da, Lady Alys.

Jamie îi conduse înăuntru. Davenport o privi uşor contrariat, dar îi urmă ascultător în atelier, în timp ce maistrul le explica despre prepararea argilei, mânuirea roţilor şi turnarea în forme. Alys rămăsese în urmă. Meredith lucra la atelier în

câteva dimineţi pe săptămâni, folosindu-şi remarcabilul talent artistic pentru a concepe noi modele de obiecte. Aceasta nu era una dintre zilele ei de lucru, altfel Alys nu ar fi sugerat vizita. Cu cât trecea mai mult timp până ce Davenport o întâlnea pe fată, cu atât mai bine.

Deşi Davenport avea dubii în legătură cu atelierul de olărit care funcţiona pe proprietatea lui, puse întrebări despre cuptorul de sticlă, în care se introduceau cu grijă vase de culoare verde, şi despre lădiţele din lemn de salcie în care vasele fragile erau transportate la piaţă. Alys spera ca interesul să-l facă să devină mai tolerant faţă de atelier. Turul se încheie în birou, unde erau expuse câteva produse finite, iar Alys îi întinse angajatorului ei un ceainic rotund, maro, cu decoraţiuni bogate.

— Acesta este produsul cel mai popular. Nu putem concura cu marii producători, aşa că am hotărât să fabricăm produse pentru cei cu venituri moderate, pentru oamenii cărora le place să aibă

ceva drăguţ, dar care nu-şi permit porţelanuri fine, de Wedgwood sau de Spode.

La fel cum procedase până atunci, Davenport primi informaţia, dar nu făcu niciun comentariu până pe drumul de întoarcere către moşie.

— Mă impresionezi în permanenţă, Lady Alys. Dacă nu erai femeie, ai fi reuşit în orice ţi-ai fi propus. Moşia Strickland are mare noroc cu tine.

Alys se lumină de încântare. Era plăcut să fie considerată talentată, nu pur şi simplu excentrică. Când ajunseră înapoi la biroul administratorului, ea se aşeză obosită pe scaun şi aşteptă următoarea rundă de întrebări. Spre surprinderea ei, Davenport o întrebă:

— Oile au fost spălate anul acesta? Alys dădu din cap.

— E programat pentru poimâine.

Ochii lui Davenport străluciră cu amuzament.

— Splendid. Când eram mic voiam să particip la spălatul oilor, dar eram prea mic. Timpul s-a

ocupat de asta.

— Chiar vreţi să spălaţi oi? spuse Alys uimită. Era o treabă murdară şi care dura mult, nimeni nu o făcea de drag.

Strălucirea se intensifică.

— Vrei să-mi refuzi una din dorinţele din copilărie?

— Este alegerea dumneavoastră, bineînţeles, dar un amator ar putea încetini procesul, spuse ea cu îndoială, în plus…

— Da? răspunse el, văzând că tace.

— Lupta cu oile, într-un râu, nu e neapărat o activitate foarte demnă.

O privi ironic.

— Te ascult în ceea ce ţine de agricultură, dar nu mă interesează părerile tale despre demnitatea mea sau despre lipsa ei.

Alys roşi, ştiind că depăşise limita permisă unui angajat. Tăcerea stingheră fu întreruptă de sosirea lui Meredith, al cărei păr auriu strălucea în soarele după-amiezii şi al cărei chip angelic

arbora o inocenţă înşelătoare.

— Lady Alys, voiam să te întreb… Se opri, uitându-se la Davenport cu o expresie fermecătoare de ezitare. Îmi pare rău. Nu ştiam că nu eşti singură.

Alys îşi dădu ochii peste cap, ştiind care era scopul şaradei lui Merry. Probabil fata pândise toată după-amiaza, aşteptând clipa potrivită să dea buzna şi să-l cunoască pe noul stăpân de la Strickland.

Davenport reacţionă ca orice bărbat normal, cu un licăr în ochi şi cu chipul luminat de admiraţie. Îşi dăduse seama cu siguranţă că sosirea lui Meredith nu fusese un accident, dar asta nu-l împiedica să se bucure de imaginea musafirei. Merry era încântătoare, într-o rochie de muselină albă cu motive albastre, cu buclele aurii răsfirate pe umeri cu o neglijenţă studiată. Alys făcu prezentările:

— Domnule Davenport, aceasta este protejata mea, domnişoara Meredith Spenser.

Merry, sunt sigură că ştii cine este domnul.

Tonul ei acid nu rămase neobservat de către Merry, care îi aruncă o privire poznaşă înainte să se întoarcă spre Davenport

— Ce surpriză plăcută! spuse ea, clipind.

Alys observă că Merry îşi înnegrise genele cu atenţie. Frumos din partea lui Meredith, să intre acolo ca o hurie! Deşi majoritatea bărbaţilor observau cu siguranţă cât de inocentă era fata, reputaţia lui Davenport era suficientă pentru a îngrijora orice tutore. În astfel de momente, lui Alys îi părea rău că îşi asumase responsabilităţi părinteşti. În timp ce Alys se îngrijora, Davenport şi Meredith făceau cunoştinţă. După câteva amabilităţii Meredith se întoarse către Alys ca şi cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin cap.

— Lady Alys, crezi că domnul Davenport ar putea fi convins să ia masa cu noi în seara asta? Doamna Haver pregăteşte o friptură minunată, care de-abia aşteaptă musafiri.

Deci acesta era scopul micii şarade a lui

Merry! Nu numai să-l cunoască pe Davenport, ci să-l invite la masă. Văzând privirea întunecată a lui Alys, Davenport ezită.

— Îmi pare rău, domnişoară Spenser, dar am stat pe capul tutoarei dumitale toată ziua. Nu prea ar fi drept să o supun acestui tratament şi seara.

— Nu o va deranja, nu-i aşa, Alys? replică Meredith, cu o privire întrebătoare.

— Luăm cina în familie, domnule Davenport, răspunse Alys încolţită. Unui burlac i s-ar putea părea ceva insuportabil.

Merry se întoarse către el şi spuse rugătoare:

— Mă angajez că fraţii mei mai mici vor fi cuminţi. Vă rog să acceptaţi.

Neputând să refuze din nou fără a părea nepoliticos, el spuse:

— Va fi o plăcere, domnişoară Spenser.

După ce îşi exprimă încântarea, Merry îşi luă rămas-bun şi plecă. Davenport se aşează din nou şi îi zâmbi amabil lui Alys.

— Te-ai gândit vreodată să-i iei o centură de

castitate?

— Şi încă de câte ori! izbucni Alys fără să se gândească. Văzând că Davenport râdea, adăugă, încercând în zadar să-şi recapete demnitatea: Cum puteţi spune aşa ceva?

— Te-am avertizat, fără sclifoseli. Te-am ajutat să urci în şa, dar intenţionez să rămân la fel de vulgar în restul timpului. E o ştrengăriţă năzdrăvană, spuse el, devenind ironic, şi pare mult mai puţin „minoră” decât m-ai făcut să cred.

— Are nouăsprezece ani, domnule Davenport, şi nu prea a văzut lumea, spuse Alys jucându-se cu un prespapier Veneţian. Vă rog să nu uitaţi asta.

Umorul lui dispăru.

— O să mă străduiesc să n-o corup în seara asta. Dacă te linişteşte cu ceva, mă plictisesc virginele.

Alys se încorda, întrebându-se dacă vorbele respective erau o insultă indirectă adresată ei.

— Merry e o fată deşteaptă, de familie bună şi foarte sensibilă, doar că flirtează. Îşi exersa

farmecele pe dumneavoastră doar fiindcă nu prea cunoaşte oameni noi.

— Totuşi, dacă vrei sfatul unui desfrânat experimentat, găseşte-i un soţ repede, spuse el cu răceală.

Alys îşi privi mâinile, împreunate cu îngrijorare pe birou. Se pricepea să atingă subiecte sensibile. Se gândise mult să-i găsească un soţ lui Merry.

— Aş vrea, dar opţiunile sunt limitate. Toţi bărbaţii eligibili din zonă sunt nebuni după ea, dar sunt ori flăcăi necopţi la minte, ori văduvi care caută mame pentru copiii lor. Merită ceva mai bun, oftă Alys. Adevărul e că sunt convinsă că ar avea mare succes în Londra, dacă ar fi prezentată acolo.

— Fata e cu siguranţă un diamant de prima mână, aprobă Davenport, dar averea şi originea ei sunt la acelaşi nivel cu frumuseţea?

— Asta e problema, recunoscu Alys. Va avea o avere frumuşică, dar nu foarte mare, iar tatăl ei

a fost un vânzător din Londra. Nu are rude care s-o poată prezenta în înalta societate.

— Poate ar fi mai bine dacă şi-ar căuta un soţ aici. Londra poate fi un loc periculos pentru nevinovaţi. Schimbă subiectul şi întrebă: Ce te-a convins să ai grijă de trei copii? Fata îţi provoacă destule probleme, dar băieţii o vor face şi ei, în feluri diferite. Ar fi greu pentru oricine, iar tu nu eşti nici măcar rudă cu ei.

Nu era treaba lui, desigur, dar întrebarea părea să se datoreze unui interes autentic, nu unei simple curiozităţi. Îşi sprijini un cot pe birou şi-şi rezemă bărbia în palme, gândindu-se ce să-i răspundă.

— Răspunsul evident e acela că doamna Spenser nu avea încredere în altcineva. Nu avea copii. De fapt, era mătuşa lor doar prin căsătorie, nu le era rudă de sânge, însă îi iubea. Voia să se asigure că vor fi îngrijiţi cum trebuie.

— Dacă acesta este răspunsul evident, care e cel mai puţin evident?

— Erau elevii mei, şi ţin foarte mult la ei. Pe William, cel mai mic, îl ştiu de când învăţa să meargă, spuse ea râzând încet. Mai mult ca sigur alţi copii n-o să am vreodată. Aş fi fost o proastă dacă aş fi ratat şansa.

Se opri brusc, întrebându-se de ce îi dezvăluise un adevăr atât de intim şi de dureros precum acela. Davenport se abţinu să aprofundeze un subiect fără îndoială sensibil şi spuse:

— Sper că-şi dau seama cât de norocoşi sunt să te aibă, domnişoară Weston.

Alys râse şi-şi alungă starea de spirit sumbră:

— Poate că Merry, da, dar băieţii mă consideră un rău necesar. Întotdeauna îi bat la cap să înveţe, să fie manieraţi şi să ştie cum să se comporte.

Văzându-i zâmbetul larg, Davenport se ridică şi se aplecă în faţă ca s-o poată analiza mai bine.

— Lady Alys, ai gropiţe, spuse el acuzator. Prinsă asupra faptului, Alys se înroşi.

— Îmi pare rău, nu am ce face. Cred că, din

greşeală, Dumnezeu mi-a dat gropiţele altcuiva.

Davenport se ridică în picioare, dominând-o din spatele biroului.

— Nu-ţi cere scuze. Sunt chiar încântătoare. Ştii că se spune că gropiţele sunt semnele lui Venus?

Îi zâmbi leneş, intim, cu zâmbetul care avea menirea să le facă pe doamnele cuminţi să îşi lase deoparte virtutea. Alys se trezi că îi zâmbea şi ea. El ridică o mână şi-i atinse uşor obrazul, chiar acolo unde se forma o gropiţă. Era un gest spontan pe care unele femei îl urăsc, iar altele îl consideră cu adevărat fermecător. Alys făcea parte din cea de-a doua categorie. Atingerea lui era caldă, iar pielea ei hipersensibilă percepu asprimea uşoară a buricelor degetelor lui. Senzaţia fu la fel de erotică precum un sărut, iar ea se cutremură până în vârful picioarelor. Numai Dumnezeu ştia ce se putu citi pe chipul ei, fiindcă el îşi luă mâna şi se dădu înapoi, devenind rece şi detaşat.

— Dacă ai prefera să nu vin la cină, îi pot transmite protejatei tale regretele mele. Nu ar trebui să trebuiască să îţi suporţi angajatorul şi după programul de lucru.

Alys înghiţi în sec.

— Dacă puteţi rezista, ar fi mai bine să veniţi în seara asta. Mi-e teamă ce ar putea face Merry ca să vă aducă acolo mâine.

— Dacă eşti sigură că nu e nicio problemă, vin pe la şase şi jumătate. Sunt sigur că discuţiile de la ţine de acasă vor fi mai interesante decât cele de la mine, adăugă el cu un zâmbet amar.

Înclină din cap şi ieşi din birou, aproape dând cu fruntea de tocul uşii. Cu un amestec de îngrijorare şi amuzament, Alys îşi dădu seama că nu trebuia să-şi facă griji pentru virtutea lui Meredith, ci pentru a ei însăşi.

După ce se ocupă de corespondenţă, lui Alys îi rămase suficient timp tocmai cât să se întoarcă acasă, să facă baie, să se schimbe pentru cină şi să o caute pe Meredith ca să poarte o discuţie

serioasă. Merry era aşezată la măsuţa de toaletă şi proba o coafură nouă. Se întoarse pe scaun şi îi zâmbi poznaşă lui Alys.

— A ieşit foarte bine, nu-i aşa? Băieţii vor fi încântaţi să-l cunoască pe domnul Davenport.

Alys se aşeză pe pat, oftând în sinea ei. Avea cu siguranţă o sarcină grea.

— Merry, sunt foarte supărată de felul în care te-ai purtat astăzi. Nu numai că nu a fost agreabil ceea ce ai făcut, dar a fost chiar destul de periculos. Meredith, lasă părul în pace şi uită-te la mine. Vorbesc serios.

Când folosea tonul acela, Alys era ascultată întotdeauna. Merry se întoarse repede spre ea.

— Reginald Davenport e foarte diferit de admiratorii tăi locali, care sunt tineri şi timizi, o avertiză Alys. Dacă îi faci o invitaţie irezistibilă, e posibil să o accepte.

— Doar flirtam, spuse Merry, privind-o sincer. El flirtează foarte drăguţ, deci mi s-a părut o şansă bună să exersez. Nu prea are cum să mă violeze,

nu-i aşa?

Exasperata la culme, Alys spuse:

— Violul nu e singurul pericol. Afacerile lui Davenport cu femeile sunt notorii. Chiar şi un flirt cu el ţi-ar putea afecta reputaţia. Dacă devii o victimă a farmecului său poate fi chiar şi mai rău. Dacă te îndrăgosteşti de el, îţi va frânge inima. Pot să fiu mai clară de-atât?

Merry râse scurt.

— Dumnezeule, Alys. N-am să mă îndrăgostesc de un bărbat suficient de bătrân cât să-mi fie tată. Nici măcar n-arată prea bine.

Alys clipi surprinsă. Oare Meredith nu era afectată de virilitatea copleşitoare a lui Davenport? încercă să-şi aducă aminte ce anume o atrăgea la bărbaţi când era de vârsta lui Merry şi se hotărî că nici măcar la nouăsprezece ani nu ar fi rămas indiferentă la farmecul unui bărbat precum Reggie Davenport. Desigur, nu ar fi cedat în faţa unei asemenea atracţii animalice. Merry dădea dovadă de raţiune refuzând să îl găsească

atrăgător. Doamne ajută să rămână la fel de înţeleaptă. Fixându-şi protejata cu o privire serioasă, Alys spuse:

— Mă crezi pe cuvânt că e mai bine să ai grijă în ceea ce îl priveşte pe Davenport? Am văzut mai multe ca tine şi te rog să mă crezi, bărbatul acesta aduce probleme.

Merry se ridică în picioare şi se apropie ca să-şi îmbrăţişeze cu afecţiune tutoarea.

— Biata Lady Alys. Te chinuim prea mult, nu-i aşa? Dacă nu e William care se furişează la grajduri, e Peter care încearcă să conducă o şaretă sau sunt hoardele de pretendenţi care umblă după mine. Probabil îţi pare rău că te-ai angajat să ai grijă de noi.

În vocea ei se citea încrederea provocatoare a unei persoane care se ştia dorită, iar Alys schiţă un zâmbet.

— Recunosc că viaţa e uneori prea plină cu voi trei, dar, fără voi, ar fi tare pustie.

Meredith zâmbi înţeleaptă, încântătoare, mai

mult a părinte decât a copil.

— Promit că n-o să fac nimic care să mă distrugă pentru totdeauna, dar nu cred că voi putea rezista tentaţiei de a flirta. Deşi domnul Davenport nu e nici pe departe genul de bărbat de care m-aş putea îndrăgosti, mi s-a părut destul de drăguţ.

Fascinată, Alys încercă să-şi închipuie cum ar fi reacţionat Davenport dacă ar fi ştiut că un diamant de prima mână îl considera „destul de drăguţ”. Stăpânindu-şi un zâmbet, întrebă:

— De ce gen de bărbat te-ai putea îndrăgosti? N-am discutat niciodată despre asta.

Merry se încruntă, privindu-se în oglindă.

— Nu sunt foarte sigură, fiindcă încă nu l-am cunoscut, dar aş vrea să fie un bărbat graţios şi fermecător. Destul de inteligent, dar nu un mare înţelept sau cărturar, fiindcă m-ar considera mult prea frivolă, mai spuse ea începând să-şi fixeze cu dibăcie buclele. Desigur, trebuie să-mi placă aspectul lui fizic, dar ar fi mai bine să nu fie de o

frumuseţe uluitoare. Nu vreau un bărbat superficial.

Alys se sprijini de marginea patului şi îşi încrucişa braţele într-o manieră cu totul nepotrivită unei doamne.

— Trebuie să fie bogat şi nobil?

— Ei bine, trebuie să aibă ceva avere, nu cred că mi-ar plăcea foarte mult sărăcia, spuse Merry fixând ultima buclă cu o agrafă. Un titlu nobiliar ar fi drăguţ, dar nu e esenţial, adăugă întorcându-se spre tutoarea ei, cu un zâmbet în ochii albaştri. Dacă aş întâlni un nobil, s-ar gândi cu siguranţă că îmi face o favoare enormă căsătorindu-se cu mine, o fată fără o avere prea mare şi fără o origine nobilă. Aş prefera ca bărbatul să fie atât de topit după mine, încât să creadă că eu îi fac lui o favoare acceptându-l.

— Eşti o puştoaică tare afurisită, spuse Alys pe un ton admirativ. Nu era sigură dacă protejata ei era foarte lucidă sau pur şi simplu era vorba despre şiretlicuri feminine. Din păcate,

şiretlicurile nu făceau parte din zestrea lui Alys. Poate că, în schimb, i se dăduseră gropiţele nedorite. Presupun că vrei ca acest viitor soţ să te ţină pe un piedestal?

— Nu m-ar deranja unul mititel, spuse Merry privindu-şi mâinile şi îndoindu-şi degetele, ca şi cum şi-ar fi analizat unghiile îngrijite. Când voi găsi bărbatul potrivit, mă voi asigura că nu îi pare rău că m-a ales. Să ştii că intenţionez să fiu o soţie foarte bună, spuse ea încet, pe un ton complet serios.

Alys înţelese şi dădu din cap. De fapt, protejata ei îşi dorea siguranţă şi confort. Merry îşi pierduse ambii părinţi şi mama adoptivă înainte de cincisprezece ani, aşa că ambiţiile ei erau modeste, practice, nu aveau legătură cu pasiuni nebune sau cu grandoarea socială. Cu siguranţă o tânără aşa de înţeleaptă nu avea cum să devină victima plăcerilor trecătoare ale farmecului spontan, fatal, al unui desfrânat. Uşurată de noile descoperiri, Alys se ridică în picioare.

— Oaspetele nostru ar trebui să sosească cât de curând. Presupun că vei aştepta aici, ca să-ţi faci o intrare fulminantă?

— Cu siguranţă, râse Merry. Un bărbat nou în regiune, iată o şansă ce nu trebuie irosită, chiar dacă e cam înaintat în vârstă.

Deşi ştia că Meredith o necăjeşte, Alys dădu din cap neîncrezătoare, în timp ce cobora spre salon ca să îşi aştepte musafirul înaintat în vârstă! La cum arăta, Davenport călărea, se duela şi cucerea femei mai bine decât orice bărbat din Dorsetshire.

Spera doar ca el să nu simtă nevoia să demonstreze acest lucru.

capitolul 7

Reggie ridică mâna să bată la uşa reşedinţei administratorului, Rose Hall, apoi ezită. Acceptase invitaţia la cină deoarece crezuse că orice ar fi fost mai bine decât o altă seară singur la conac,

dar acum nu mai era atât de sigur. Doi băieţi adolescenţi, o femeie fatală în devenire şi o amazoană extraordinară, care îl dispreţuia constituiau o companie bizară pentru un bărbat care obişnuia să socializeze cu sportivi dedaţi alcoolului, la fel ca el.

În fine, era prea târziu să mai dea înapoi. Luă ciocănelul şi bătu cu putere.

Camerista care îi răspunse avea o fizionomie tipică familiei Herald. Reggie deja începea să îi recunoască. Tânăra făcu o plecăciune şi îl conduse în tăcere în salon. Casa nu era mare, nu avea decât patru sau cinci dormitoare, dar era confortabilă şi bine întreţinută. Reggie vizitase regulat bucătăria când era copil. Administratorul tatălui său avea o bucătăreasă care pregătea nişte tarte minunate, iar Reggie profitase de acest lucru cum ar fi făcut orice copil mic.

Domnişoara Weston îl aştepta în salon şi se ridică în picioare atunci când el intră. Înălţimea şi demnitatea naturală o făceau să pară o regină,

chiar şi în rochia de culoare maro-închis, extrem de conservatoare. Pentru o clipă, Reggie se întrebă cum ar fi arătat în roşu aprins, cu părul lăsat pe umeri, nu prins într-un coc serios. În timp ce făcea o plecăciune, se hotărî că ar fi fost chiar splendidă. Zâmbind, ea îi spuse:

— M-am gândit că aţi dori câteva clipe de linişte înainte să ni se alăture şi copiii. Aţi dori un sherry?

Sherry nu prea era băutura lui preferată, dar, fiindcă era mai bine decât nimic, acceptă. În timp ce Alys turna două pahare, Reggie simţi o presiune insistentă pe picior. Se uită în jos şi văzu o pisică foarte mare, foarte lăţoasă, încolăcindu-i-se sugestiv în jurul gleznelor. Cu un sunet scurt de dezgust, făcu un pas înapoi. Pisica îl urmă, aparent hotărâtă să-i devină cel mai bun prieten. Gazda se întoarse şi văzu ce se întâmpla.

— Îmi pare rău. Am crezut că Attila nu e prin zonă. Probabil se ascundea sub canapea. Îi întinse lui Reggie un pahar, apoi se aplecă să ridice

animalul. Presupun că nu vă plac pisicile?

Chiar şi pe lângă o femeie înaltă ca Alys Weston, motanul părea foarte mare, ca un morman de blană albă cu dungi, cu mustăţi mari, răsucite, care încadrau o mină de dispreţ suprem.

— Nu prea mult, recunoscu Reggie. Sunt laşe, egoiste şi nestatornice.

— Aşa e, spuse Alys cu gravitate, şi mai au o grămadă de alte calităţi deosebite.

Pentru o clipă nu fu sigur că auzise bine. Niciunul dintre evenimentele zilei nu îl făcuse să creadă că printre formidabilele virtuţi ale administratorului se număra şi simţul umorului. Dar pe obrazul ei drept păru că se schiţează o gropiţă. Observase mai devreme că mai întâi apărea gropiţa de pe obrazul drept, iar apoi cea de pe cel stâng.

— Poate că nu-mi plac pisicile fiindcă seamănă prea mult cu mine, spuse el zâmbind.

Râzând, Alys se îndreptă spre uşă şi scoase pisica din cameră, deşi aceasta protesta.

— Du-te în bucătărie, Attila. Trebuie să găseşti acolo ceva interesant. Închizând uşa înainte ca motanul să se poată strecura înapoi, se întoarse spre musafir. Deci sunteţi laş, egoist şi nestatornic?

— Ah, fără îndoială, spuse el sorbind din sherry. Şi mai am o grămadă de alte calităţi deosebite.

De data asta apărură ambele gropiţe, în timp ce Alys se aşeza cu graţie pe unul dintre scaunele acoperite cu brocart.

— Care sunt celelalte calităţi deosebite? apoi făcu o pauză, devenind brusc serioasă. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să întreb asta.

— Fiindcă este o întrebare prea personală sau fiindcă îţi e teamă de ce aş putea considera eu o calitate deosebită? întrebă Reggie, aşezându-se în faţa ei.

— Al doilea motiv, desigur, spuse ea cu gingăşie, apoi îi păru şi mai rău că nu-şi ţinuse gura.

Lui Reggie i se făcu milă de stinghereala ei şi spuse:

— Fiindcă nu eşti în timpul serviciului, nimic din ceea ce spui nu poate fi folosit împotriva ta. Totuşi, trebuie să spun că prefer să mă insulţi, în loc să te uiţi urât la mine.

— Dumnezeule, spuse ea cu o tresărire vinovată, aşa am făcut toată ziua?

— Da, răspunse el scurt.

— E din cauza sprâncenelor, să ştiţi, spuse ea cu sinceritate. Chiar şi când sunt într-o stare de spirit bună, oamenii cred că sunt gata să le dau în cap.

— Şi când eşti într-o stare proastă?

— Ah, atunci zboară în toate direcţiile.

— Presupun că e o trăsătură utilă, având în vedere cu ce te ocupi, spuse el gânditor. Nu cred că a fost uşor să-i faci pe chiriaşii şi muncitorii din Strickland să îţi accepte autoritatea.

— Au fost probleme, recunoscu Alys. Nu e o problemă simplă şi nu e suficientă o victorie ca să

câştigi războiul. Ar fi ascultat comenzile mai uşor dacă aş fi fost proprietarul, dar nu sunt de acord cu ideea ca administratorul să fie femeie. Totuşi, au trecut patru ani şi mă înţeleg acceptabil cu chiriaşii.

— Le pot înţelege sentimentele. Nici eu nu sunt de acord cu tine. O văzu tresărind şi ridică mâna. Nu este nimic personal, dar te încurcă faptul că iniţială A din numele A.E. Weston nu vine de la Albert sau Angus, adăugă el studiind-o cu seriozitate. Dacă ţii la reputaţia ta, ar fi bine să îţi cauţi o altă ocupaţie.

Alys îngheţă, iar mâna care ţinea paharul cu sherry se opri în aer. Apoi îl lăsă jos, palidă.

— Mă concediaţi?

— Nu, spuse el, simţindu-se la fel de vinovat ca şi cum ar fi ridicat mâna asupra ei. Doar îţi dau un sfat bun.

Relaxându-se treptat, Alys spuse cu răceală:

— În acest caz, aşa cum dumneavoastră preferaţi să vă preocupaţi singur pentru propria

demnitate, vă rog să mă lăsaţi pe mine să mă preocup pentru reputaţia mea.

— Atât timp cât lucrezi pentru mine, reputaţia ta va fi afectată de a mea, chiar dacă ai un comportament ireproşabil, rosti el sec. Când oamenii vor afla că am un administrator femeie, vor începe să şuşotească şi vor presupune că eşti amanta mea, mai ales când vor descoperi că eşti tânără şi atrăgătoare.

Alys se îmbujora de jenă şi coborî privirea. Reginald se întrebă dacă era deranjată de posibilitatea să fie considerata amanta lui sau de complimentul pe care i-l făcuse. Bănuia că era vorba de a doua variantă. Orice sugestie referitoare la atractivitatea ei părea s-o zguduie cu totul. Ea îşi ridică privirea, serioasă.

— Nu sunt o fecioară neprihănită care trebuie să fie întotdeauna mai presus de orice bănuială, iar oamenii din regiune mă cunosc bine. E greu de crezut că cei din zonă vor presupune că, dintr-odată, mi-am pierdut orice urmă de bun-

simţ.

— Poate că nu te îngrijorează reputaţia ta, dar pe mine mă îngrijorează a mea, ripostă el. Chiar dacă nu mă crezi, intenţionez să mă port cum se cuvine. Strickland e acum casa mea. De fapt, întotdeauna a fost. Îşi studie paharul aproape gol, ca şi cum l-ar fi fascinat picăturile de sherry. Nu am de gând să ofensez toată populaţia din Dorset.

— Deci vă veţi păstra comportamentul scandalos pentru Londra?

— Poate, ridică el din umeri. Sau poate o să renunţ complet la el. E destul de dificil să fii scandalos absolut tot timpul.

Tonul lui Reggie nu era foarte serios, însă, în timp ce vorbea, îşi dădu seama că gândurile vagi din ultimele zile se materializaseră într-o hotărâre. Era vremea să-şi creeze rădăcinile pe care le dorise întotdeauna, să nu-şi mai umple timpul liber cu jocuri de noroc, băutură şi femei. Pe scurt, era vremea să crească şi să se maturizeze, înainte

să fie prea târziu.

Ridică privirea şi văzu că Alys îl examina ca şi cum ar fi înţeles că vorbele lui nu erau spuse într-o doară şi se întreba ce însemna asta pentru ea. Şi ochiul căprui, şi cel gri-verzui erau strălucitori şi atrăgători. Deşi contrastul dintre ei era uluitor, i se potrivea de minune, în plus, avea cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată. Cine îi spusese Lady Alys o nimerise bine. Domnişoara Weston nu era deloc o femeie obişnuită.

Deşi onoarea îl obligase să îi dea acel avertisment, se bucura că ea nu manifesta vreo dorinţă să plece de la Strickland. Într-adevăr, sexul ei reprezenta o complicaţie, dar îi admira competenţa şi integritatea şi îi plăceau ocazionalele ei replici acide şi înţelepte. În plus, nu văzuse niciodată vreun administrator care să arate mai bine.

Alys întrerupse tăcerea, spunând gânditoare:

— Presupun că un caracter scandalos este

plictisitor odată ce a devenit obişnuinţă. Respectabilitatea ar trebui să prezinte tot felul de provocări noi şi interesante.

— Cu siguranţă îmi va oferi farmecul noutăţii, spuse el zâmbind pe jumătate. Este, într-adevăr, păcat că lumea nu va avea plăcerea să mă condamne, dar există întotdeauna puşlamale tinere care încep să işte scandaluri noi.

Alys înclină capul într-o parte, cântărindu-i vorbele.

— Vreţi să spuneţi că aţi devenit un desfrânat ca să faceţi un serviciu societăţii?

— Exact. Virtuţile au nevoie de vicii ca să iasă în evidenţă, spuse el zâmbind viclean, întrebându-se dacă era în stare să o scoată din sărite. Era foarte atrăgătoare când uita de demnitate. Binele şi răul se condiţionează reciproc. Chiar şi Dumnezeu are nevoie de Lucifer mai mult decât de cetele de îngeri bine intenţionaţi, care nu zboară niciodată strâmb.

Alys privi în gol cu ochii mari, mai degrabă

neclintită decât şocată.

— Nu sunt sigură dacă asta e erezie sau filosofie.

— Care e diferenţa? Erezia e doar o filosofie neaprobată de biserică, rosti el provocator, gândindu-se că domnişoara Weston era mult mai liberală în gândire decât i se păruse la prima vedere.

Înainte să se încurce şi mai mult în iţele teologiei, uşa se deschise şi Meredith intră plutind în cameră. Reggie se ridică. Fata era cu adevărat încântătoare, inclusiv prin faptul că nu dădea impresia că şi-ar fi luat frumuseţea prea în serios. Se înclină deasupra mâinii ei, întrebându-se ce ar fi crezut Julian Markham despre ea. Trebuia să-şi roage tânărul prieten să-i facă o vizită.

Lady Alys îi oferi lui Meredith un pahar de sherry şi îl umplu din nou pe al lui Reggie, şi schimbară amabilităţi câteva minute, până ce intrară cei doi băieţi Spenser, îmbrăcaţi în cele mai bune haine şi mânaţi de curiozitate. Reggie se

ridică să îi întâmpine. Emoţia care se citea pe feţele lor îngrijite îi aminti cât de liniştită era viaţa la ţară şi cât de rar soseau oameni noi, care să stârnească interesul. Dacă intenţiona într-adevăr să se stabilească la Strickland, schimbarea faţă de varietatea necontenită pe care i-o oferea Londra ar fi fost radicală. Totuşi, trecuse prea mult timp de când varietatea era singurul motiv ca acel stil de viaţă să i se pară agreabil.

Peter era un adolescent atrăgător, al cărui păr şaten contrasta cu cel blond al fraţilor săi. Purta o cămaşă cu guler înalt şi apretat, iar eşarfa de la gât îi era aranjată în pliuri complicate, sugerând aspiraţii de dandy. În ochii săi de un albastru-cenuşiu se citeau umor şi inteligenţă. Strângându-i mâna lui Reggie, spuse politicos:

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Davenport. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră.

În timp ce Reggie se întreba ce însemna asta, William, efervescent la cei şapte ani ai săi, sări

peste formalităţi şi spuse entuziast:

— Armăsarul dumneavoastră e un exemplar superb, domnule.

— Bucefal este cel mai bun cal pe care l-am avut vreodată, aprobă Reggie. Are viteză, stil şi o forţă nemaiîntâlnită. Strânse cu putere mâna mică a lui William, care nu era la fel de curată ca faţa lui rotundă. Are o dispoziţie periculoasă, totuşi. Ar fi bine să păstrezi distanţa dacă eu nu sunt prin preajmă. I-a rupt mâna unui admirator care s-a apropiat prea mult şi numai pe mine mă lasă să îl călăresc.

Licărul din ochii lui William l-ar fi făcut pe Reggie să fie suspicios dacă ar fi fost mai obişnuit cu copiii. Totuşi, camerista intră să anunţe că se servea cina, iar conversaţia fu uitată de îndată ce grupul se deplasă către sufragerie.

Cina nu semănă cu nicio altă masă la care participase Reggie, însă nu fu lipsită de amuzament Toată lumea, inclusiv micul William, putea participa la conversaţie. Se discută despre

evenimente locale, literatură şi despre progresul băieţilor la învăţătură. Deşi Lady Alys îl avertizase că o masă în familie ar putea fi plicticoasă pentru un burlac, tinerii Spenser erau o companie excelentă.

Reggie savură mâncarea simplă, dar bine pregătită, şi observă dinamica familiei. Era, într-adevăr, vorba despre o familie, chiar dacă nu erau rude de sânge. Alys era centrul în jurul căruia gravitau cei trei tineri: ghida cu blândeţe şi umor conversaţia, îi urmărea manierele lui William, asculta foarte atentă atunci când vorbea unul dintre protejaţii ei. Copiii chiar avuseseră mare noroc, iar respectul lui Reggie pentru administratorul său crescu şi mai mult.

Cina decursese atât de bine încât Peter îşi depăşi timiditatea iniţială suficient pentru a-l întreba pe Reggie:

— E adevărat că odată aţi pus pariu pe o mie de guinee că puteaţi parcurge două sute cincizeci de kilometri în cincisprezece ore şi că veţi

împuşca patruzeci de perechi de cocoşi de munte la mijlocul drumului?

Uluit Reggie spuse:

— Dumnezeule, povestea asta a ajuns până în sud? Asta s-a întâmplat în Scoţia, în urmă cu mulţi ani.

— Deci chiar aţi făcut asta? repetă Peter strălucind de încântare.

— A fost unul dintre cele mai ciudate pariuri pe care le-am făcut, dar n-a fost chiar atât de nebunesc, recunoscu Reggie. De fapt, am avut la dispoziţie douăzeci şi patru de ore, ca să mă pot descurca dacă îmi dădeau de furcă păsările.

Nemulţumit de deznodământ, Peter continuă foarte repede:

— Şi aţi câştigat o cursă cu trăsura la miezul nopţii până la Brighton?

— Era miezul nopţii când am plecat. Am ajuns la Brighton pe la patru dimineaţa, răspunse Reggie căzând pe gânduri.

Abia acum urma ce era mai rău. Îmbătat de

succesul iniţial, Peter spuse:

— Şi chiar v-aţi pariat amanta la o cursă de cai, împotriva jocheului campion, şi aţi câştigat?

Aruncând o privire către ceilalţi comeseni, Reggie răspunse liniştit:

— Nu e nici timpul, nici locul să discutăm despre tinereţea mea irosită.

Peter nu se supără din cauza reproşului. Mai degrabă se extazie, crezând că Reggie sugera că această discuţie era una potrivită bărbaţii or, de care ar fi trebuit protejaţi copiii şi femeile. Alys îşi ridică uşor sprâncenele, amuzată. Amintindu-şi cât de fragilă era mândria unui adolescent, Reggie se încruntă către ea, interzicându-i orice comentariu.

Schiţând un zâmbet, ea se ridică şi sugeră că era timpul ca William să se ducă la culcare. După o scurtă discuţie în contradictoriu, pe care ea o câştigă, William se retrase, iar ceilalţi se întoarseră în salon. Reggie se gândi melancolic la deliciul băuturilor nocturne, dar nu era prea potrivit să rămână la masă ca să bea singur.

Deşi intenţionase să se întoarcă acasă destul de repede după încheierea cinei, zăbovi destul de mult. Nu mai observase de mult timp interacţiunile dintr-o familie fericită şi constată că îi plăcea. Cu frumuseţea, inteligenţa şi bunătatea ei deosebită, Meredith ar fi fost o senzaţie la Londra. Păcat că nu era de origine nobilă. Dacă ar fi fost lansată cum se cuvenea, ar fi avut la picioare toţi bărbaţii din Londra.

Peter reprezenta cu siguranţă o altă sursă de preocupări pentru tutoarea lui. Era aproape adult, nesigur pe el însuşi, în căutarea unui erou pe care să îl venereze. Era absolut fascinat de trecutul tumultuos al oaspetelui lor şi puse întrebări curioase în legătură cu mai multe episoade pe care însuşi Reggie aproape că le uitase. Dumnezeu ştia de unde aflase de ele.

Interogatoriul admirativ era fără doar şi poate incomod, dar Reggie, a cărui capacitate de a tăia macaroana cuiva era legendară, nu se simţi în stare să-l dezamăgească pe băiat. Ştia prea bine

ce însemna să nu ai tată.

Pentru prima dată în mulţi ani, se întrebă cum ar fi fost să aibă copii.

Merry tocmai încheia o sonată la pian, când în salon intră camerista, însoţită de un domn înalt şi solid, fără îndoială un reprezentant al clerului. Alys îşi stăpâni o exclamaţie de neplăcere. Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-aveau să scape de Junius Harper. Apărea la Rose Hall aproape la fel de des ca la vicariat. Junius era un bărbat merituos, inteligent şi educat, cu adevărat interesat de soarta membrilor parohiei sale. Fusese un aliat nepreţuit pentru Alys în majoritatea reformelor pe care le pusese în aplicare. Totuşi, uneori putea fi din cale-afară de arogant şi moralist.

Ridicându-se, Alys spuse:

— Bună seara, Junius. Îmi închipui că încă nu l-ai cunoscut pe Reginald Davenport, noul proprietar al fermei Strickland. Domnule Davenport, permiteţi-mi să vi-l prezint pe

reverendul Junius Harper, pastor principal al parohiei din zonă de aproape patru ani.

Deşi nu avea decât puţin peste treizeci de ani, vicarul se comporta cu o demnitate studiată care îl făcea să pară mai în vârstă, însă care ar fi fost foarte potrivită dacă avea să devină episcop. Făcu o plecăciune în faţa lui Alys şi a lui Meredith şi îl salută pe Peter, după care se întoarse spre nou-venit. Davenport se ridicase şi îi întinsese mâna.

Junius nu îi răspunse la gest şi spuse ca şi cum ar fi avut o premoniţie:

— Sper că nu sunteţi acel Reginald Davenport?

— Probabil că eu sunt. Nu ştiu să mai existe alţii, spuse angajatorul lui Alys pe un ton agreabil, cu mâna încă întinsă.

Cu chipul rotund schimonosit de repulsie, vicarul rosti cu răceală:

— Am auzit de dumneavoastră, domnule, iar asemenea oameni nu au ce căuta la Strickland.

Davenport lăsă încet mâna în jos şi trăsăturile i se înăspriră. Bărbatul liniştit, amabil, care îi privise cu indulgenţă pe tinerii Spenser, dispăru pe dată. Zâmbetul i se transformă într-un rânjet versat, iar trupul i se mişcă imperceptibil şi ajunse pe vârfurile picioarelor, în poziţie de luptă.

— Propuneţi să fiu dat afară de pe propria mea moşie?

— De-aş putea face asta! Junius respiră adânc, cu un licăr în ochii căprui, iar silueta îmbrăcată în negru se încorda ca un porumbel la atac. Din păcate, în legile engleze nu se ţine cont de morală. Totuşi, pot spune fără teama de a greşi că oamenii cumsecade din Dorset nu vă vor tolera duelurile, desfrâurile şi dezmăţurile. Nu aveţi ce căuta aici, domnule, veţi fi un paria. Întoarceţi-vă la Londra imediat şi lăsaţi sufletele bune din Strickland în paza domnişoarei Weston şi a mea.

— Te rog să nu mă implici în asta, Junius, spuse Alys alarmată, îngrijorată ca noul ei angajator să nu creadă cumva că împărtăşea

opiniile intolerante ale vicarului.

— Dacă sunteţi de părere că sufletele bune din regiune vor osândi un om care are avere, bani şi influenţă, ştiţi cam puţine despre lume, domnule Harper, spuse Davenport cu o sclipire de cinism în ochii albaştri.

— Când se va afla totul despre comportamentul dumneavoastră licenţios, ripostă vicarul încruntându-se, nici banii şi nici averea nu vă vor ajunge ca să cumpăraţi bunăvoinţa celor din jur.

— Sunteţi bine informat în legătură cu comportamentul meu licenţios, atacă Davenport. Probabil petreceţi multă vreme în faţa ziarelor de scandal. Nu prea cred că e o lectură potrivită pentru un om al Domnului.

Vicarul se crispa la provocarea vădită din tonul lui Davenport, iar Alys tresări, întrebându-se dacă cei doi aveau să se ia la bătaie în salonul ei. Când Junius vorbi din nou, în vocea lui mieroasă mocnea furia:

— Am rude influente, domnule, la nivelurile cele mai de vază ale societăţii. Pentru ele, numele dumneavoastră este sinonim cu orice fel de comportament josnic. Amantele dumneavoastră, jocurile de noroc…

Davenport îl întrerupse, aparent uluit:

— Vă ieşiţi din fire, domule vicar. Nu uitaţi că sunt doamne de faţă.

Într-adevăr, Meredith şi Peter priveau fascinaţi de la locurile lor. Junius se înroşi dându-şi seama că nu se comportase cum se cuvenea, iar Alys îşi privi protejaţii şi spuse, pe un ton care nu accepta refuz:

— Amândoi afară, acum!

Copiii se îndepărtară fără chef, probabil intenţionând să asculte la uşă. Alys ridică din umeri, simţind că îşi făcuse datoria. Nu-şi putea lăsa oaspeţii singuri, ştiind că prezenta ei diminua posibilitatea unor manifestări violente. În plus, nu voia să rateze finalul confruntării. Duelul verbal dintre un sfânt şi un păcătos era, într-un fel

morbid, la fel de fascinant ca un accident de circulaţie. Ridicând vocea, întrebă:

— Doriţi să serviţi un pahar de vin?

Fără să aştepte răspunsul, turnă trei pahare generoase şi întinse câte unul fiecărui combatant. Pentru o clipă se gândi să intervină între cei doi bărbaţi, dar apoi îşi dădu seama că era mai potrivit să îi lase să se descurce singuri. Nu avea de gând să iasă şifonată din confruntarea lor, aşa că se aşeză pe un scaun şi sorbi din pahar. Davenport sorbi şi el din băutură. Pe măsură ce el se relaxa, oponentul său devenea din ce în ce mai agitat

— Poate că ar trebui să îmi spuneţi care sunt comportamentele josnice, domnule Harper, să nu îmi scape vreunul, spuse el pe un ton jovial. Nu aş vrea să îmi stric palmaresul de vicii din ignoranţă sau din lipsă de imaginaţie.

— Vă bateţi joc de mine, aruncă Junius, dar nu vă puteţi bate joc şi de Dumnezeu. Nu vă bântuie somnul chipurile celor trei bărbaţi pe care

i-aţi omorât în duel?

Davenport îşi înclină capul gânditor.

— Cu siguranţă nu sunt numai trei. Să mă gândesc o clipă… Păru că se gândeşte, apoi spuse, ca şi cum ar fi făcut o descoperire: Ah, cred că nu aţi aflat despre cel din Paris de anul trecut. Trebuie să vă informaţi mai bine, domnule Harper. Să ştiţi că noi, desfrânaţii, nu ne culcăm pe-o ureche. Pentru răutate este nevoie de eforturi constante.

Alys aproape se înecă încercând să nu râdă. Davenport era întruchiparea calmului şi a raţiunii, în timp ce autointitulatul gardian al moralităţii publice părea gata să aibă un atac de apoplexie.

— Ar fi trebuit să fiţi condamnat pentru duci, după cum aţi merita! scrâşni zgomotos Junius Harper.

— E greu să condamni pe cineva pentru asta, când şi miniştrii se duclează, explică Davenport. În plus, n-am omorât niciodată pe cineva care nu merita.

Neputând găsi un răspuns potrivit, vicarul abandonă duelurile şi trecu la alt subiect.

— Se spune că aveţi un bordel în Londra.

Arcuindu-şi sprâncenele negre, a surpriză, Davenport spuse:

— Sunteţi bine informat, domnule vicar. Totuşi, este doar o proprietate parţială. Sunt doar partener pasiv, aş putea spune, adăugă el zâmbind maliţios.

Junius scoase o exclamaţie la auzul jocului de cuvinte, apoi răspunse furios:

— Să nu credeţi că puteţi răpi fete inocente pentru a satisface nevoite infame ale casei de toleranţă pe care o conduceţi. Să nu credeţi că le puteţi viola, astfel încât să trebuiască să fugă de acasă din cauza ruşinii.

— Aveţi cu siguranţă o părere groaznică despre mine, spuse Davenport bând jumătate din paharul de vin. Avea în continuare un ton normal, dar felul în care ţinea piciorul paharului arăta că începea să îşi piardă răbdarea. Nu-mi amintesc să

fi violat vreodată pe cineva. Sunt sigur că mi-aş aminti aşa ceva, doar dacă nu aş fi fost prea beat, caz în care n-aş fi putut comite un viol.

— Vei arde în iad pentru eternitate, Davenport, latră vicarul. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Am avut întotdeauna dubii în ceea ce priveşte raiul şi iadul, spuse Davenport agreabil. Totuşi, în cazul în care există, mi-ar fi mai bine la foc, fiindcă acolo vor fi toţi prietenii mei. E posibil să fie o schimbare chiar plăcută, după o viaţă întreagă de răcoare englezească.

— Eşti sub orice critică! exclamă Junius, cutremurându-se de mânie. Te dispreţuiesc, la fel şi depravarea, minciunile, înşelăciunile tale. Te…

Restul diatribei se pierdu pentru totdeauna. Mâna dreaptă a lui Davenport ţâşni şi se încolăci în jurul gâtului lui Junius. Degetele puternice se fixară pe ceafă, iar degetul mare îi apăsa traheea cu o presiune atent calculată.

Vicarul se chinuia să respire, prea şocat ca să

riposteze şi atunci privirea rece şi aspră a lui Davenport o fixă pe cea a adversarului său. Apoi rosti cu o voce la fel de sumbră:

— Nu înşel. Şi nici nu mint. Iar până acum, în toată cariera mea însângerată, n-am omorât vreun vicar. Totuşi, dacă mă mai calomniezi, voi fi tentat să fac o excepţie. Ai înţeles?

Probabil că reacţia îngrozită a lui Junius fu satisfăcătoare, fiindcă Davenport îi dădu drumul, dezgustat. După ce îşi termină vinul, se întoarse către Alys şi spuse politicos, ca şi cum în urmă cu câteva clipe nu s-ar fi luat la bătaie cu nimeni:

— A sosit momentul să mă retrag. Îţi mulţumesc pentru o seară extraordinar de plăcută. Dacă nu este nicio problemă, aş vrea să ne vedem în biroul dumitale mâi-ne-dimineaţă la nouă.

Ea încuviinţă din cap, iar el puse jos paharul gol şi făcu două plecăciuni, prima, cu o atitudine vădit batjocoritoare, în faţa vicarului, iar cea de-a doua, mai adâncă, în faţa lui Alys. În timp ce se

ridica, privirea sa luminoasă o întâlni pentru o clipă pe a ei, dar Alys nu îi putu interpreta expresia distantă. Oare mânia pe care i-o provocase Junius avea să se răsfrângă asupra ei? Spera că nu.

Davenport făcu stânga-mprejur şi plecă, sub privirea stupefiată a vicarului. Inspirată, ca de obicei, Alys se ridică şi turnă încă un rând de băuturi, de data aceasta brandy. Îi oferi un pahar musafirului şi îi arătă un scaun. O gură de brandy îl învioră pe Junius, care ridică privirea către gazda sa.

— Ce tupeu! Să vorbească aşa cu un om al lui Dumnezeu, să mă ameninţe cu violenţa fizică…

Clătină din cap şi mai luă o gură de brandy. Alys se hotărî că oaspetele ei avea să supravieţuiască acestei experienţe şi se aşeză lângă el.

— Adevărul e că l-ai provocat, Junius, spuse ea sincer. S-a purtat ca un adevărat domn până ce ai început să îl insulţi.

— La naiba, desfrânatul acela nu e domn! Cum să permiţi unui asemenea om să se afle sub acelaşi acoperiş cu domnişoara Spenser… Se întrerupse, apoi continuă, mai calm: Iartă-mă, nu ar trebui să te învinovăţesc. O femeie respectabilă, cu frica lui Dumnezeu, nu are de unde să-i cunoască reputaţia josnică.

— Nu sunt o inocentă ruptă de lume, Junius, spuse ea sec. Ştiu destul de bine ce se spune despre domnul Davenport. Totuşi, este angajatorul meu şi trebuie să lucrăm împreună. În plus, adăugă ea, pe un ton pios, nu uita că Biblia spune „Nu judeca şi nu vei fi judecat”. Are vreunul dintre noi dreptul să arunce primul piatra? Eu, cu siguranţă, nu am acest drept.

Chiar dacă amesteca citatele, cuvintele ei avură efectul scontat. Vicarul făcu o pauză, uimit, apoi spuse şovăielnic:

— Ce spirit nobil ai, Alys, şi cât de miloasă eşti. Din nou, ai dreptate, iar eu am greşit amarnic. Cu toţii suntem păcătoşi în faţa

Domnului. Junius se gândi pentru o clipă la propriile păcate, însă umilinţa se evaporă ca prin farmec. Dar chiar şi Domnul ar recunoaşte că unii sunt mai păcătoşi ca alţii, iar Davenport face parte din categoria cea mai rea.

— Poate că intenţionează să revină pe drumul cel bun, spuse Alys serioasă. În acest caz, ca buni creştini, avem datoria să-l sprijinim.

Junius pufni neîncrezător şi îşi privi paharul cu brandy. Dacă William s-ar fi purtat astfel, Alys l-ar fi mustrat, însă nu-şi permitea să procedeze aşa şi cu vicarul. Îşi aminti cât de mult o ajutase la organizarea şcolii, cum folosise fondul pentru săraci al bisericii pentru cei care chiar aveau nevoie de el, nu pentru a-şi umple propriile buzunare. Îşi aminti de toate ocaziile în care ajutase ca Strickland să devină o comunitate înfloritoare. Când sosise prima dată în parohie, aflase cu stupoare că o femeie era persoana cea mai importantă din regiune şi era un merit important faptul că reuşise să depăşească

dezaprobarea iniţială şi s-o accepte ca pe un egal.

În pofida egocentrismului său ocazional, întotdeauna lucraseră bine împreună. Atât de bine încât, uneori, el sugerase un parteneriat mai apropiat. Alys ignorase întotdeauna astfel de sugestii. În afară de faptul că nu îşi putea închipui cum ar fi fost să-şi petreacă restul vieţii alături de un om de o corectitudine ireproşabilă, ştia că Junius avea o părere foarte eronată despre caracterul ei adevărat şi că nu ar fi fost de acord cu persoana care era ea în realitate.

În plus, deşi aspiraţiile măreţe ale lui Junius îi spuneau că Alys ar fi fost o parteneră potrivită pentru un om al bisericii, ochii lui o urmăreau cu înfrigurare pe tânăra, blonda, frivola Meredith, de fiecare dată când sosea la Rose Hall. La fel ca în cazul multor altor bărbaţi, raţiunea şi instinctele vicarului nu coincideau. Alys îi dăruise o dată, de Crăciun, o copie a scrierilor Sfântului Augustin, însă el nu înţelesese gluma.

Junius întrerupse tăcerea îndelungată şi

spuse, pe un ton grav:

— Unul dintre bărbaţii pe care i-a omorât în duel a fost soţul unei femei care fugise cu Davenport. L-a omorât pe bărbat, apoi a refuzat să se însoare cu amanta lui, deşi ea era însărcinată.

Alys respiră adânc, şocată, deşi se străduia să se stăpânească.

— Îi purta copilul, el i-a împuşcat soţul şi apoi n-a vrut să se căsătorească cu ea? repetă ea, neîncrezătoare.

Vicarul încuviinţă din cap, bucuros că zdruncinase toleranţa lui Alys.

— Acesta e domnul pe care îl aperi. Femeia respectivă a fost distrusă, desigur. Davenport a fost exclus din lumea bună, dar răutatea lui nu a fost pedepsită cu adevărat.

Alys învăţase de multă vreme că în orice poveste trebuie ascultate ambele părţi, dar îi era greu să-şi închipuie un motiv care să justifice asprimea angajatorului ei în acest caz. Întrebându-se de ce o interesa atât de mult să aibă

o părere bună despre el, spuse cu blândeţe:

— Cred că domnul Davenport doreşte să se stabilească aici, Junius. Nu ar fi mai bine să sperăm la ce e mai bine pentru el, în loc să presupunem ce e mai rău?

Junius dădu din cap posomorât

— Din nou, eşti foarte înţeleaptă. Avem obligaţia, faţă de sufletele bune din parohie, să facem tot posibilul pentru a ameliora influenţa acestui libertin.

Gândindu-se la conflict, nu la reconciliere, Junius nu înţelese sensul cuvintelor ei. Alys îşi dorea, iritată, ca Junius să nu mai vorbească despre „sufletele bune”, fiindcă persoanele respective erau vii, aveau părerile proprii şi îşi puteau formula propriile concluzii. Chiar dacă un vicar trebuia să fie ca un păstor, locuitorii moşiei Strickland nu aveau de ce să se comporte ca nişte oi. Totuşi, nu era un moment potrivit să îl ia la rost, aşa că încercă să îi ostoiască demnitatea rănită.

Spera, în secret, ca noul ei angajator să nu se schimbe prea mult. Indiferent de trecutul lui josnic, îi plăcea de el aşa cum era. Deşi comportamentul lui faţă de vicar fusese complet nelalocul lui, nu putea nega faptul că fusese şi foarte, foarte amuzant. Dacă Alys ar fi fost o persoană bună, aşa cum o considera Junius, nu ar fi găsit nimic de râs în confruntarea aceea.

Peste câteva minute, Junius Harper se retrase. După ce încuie casa şi se asigură că Peter şi Meredith se duseseră în camerele lor, Alys se hotărî să se culce şi ea devreme. Primăvara era sezonul cel mai aglomerat al anului, iar a doua zi începea semănatul cartofilor, una dintre cele mai importante culturi de pe moşie.

Însă somnul o ocoli şi se foi pe o parte şi pe alta în patul mare, răvăşind păturile, cu privirea aţintită la lună. Era o ironie a sorţii faptul că ea, Alys Weston, care era prea înaltă şi impunătoare ca să atragă vreun pretendent serios, adora bărbaţii. Îi plăcea să stea de vorbă cu ei, îi plăcea

să vadă în ce fel gândurile şi personalităţile lor difereau de cele ale femeilor. Îi plăcea să îi urmărească şi admira în secret trupurile puternice ale muncitorilor care lucrau pentru ea.

Uneori, ca în noaptea aceasta, nu putea să se odihnească şi o chinuiau vise fierbinţi, crâncene. Oare cum s-ar fi simţit în braţele unui bărbat, oferindu-i-se fără ezitare, ca un animal sălbatic? Dacă Junius Harper i-ar fi aflat dorinţele secrete, ar fi fost şocat de neruşinarea unei femei atât de respectabile.

Adevărul era că, deşi pretindea acest lucru, nu era o femeie respectabilă. Oricât de stupide şi de nesatisfăcute i-ar fi fost dorinţele, nu le putea nega existenţa. Dacă s-ar fi născut cu jumătate din frumuseţea lui Meredith, ar fi putut deveni o femeie a plăcerilor.

Nu, nu o femeie a plăcerilor. Era o femeie romantică, de un romantism mai jenant decât dorinţele necuviincioase. Dorinţa ei cea mai adâncă, cea mai ascunsă, era aceea să aibă o

dragoste adevărată, un bărbat care să o adore şi să o preţuiască numai pe ea. În schimb, avea să-i ofere inima, mintea, sufletul şi trupul ei. O, da, mai ales trupul.

Era umilitor să recunoască faptul că era la fel de prostuţă ca elevele care citeau romane de genul celor pe care Junius le condamna, însă Alys refuza să se mintă singură. Dacă nu ar fi fost o romantică incurabilă, respingerea lui Randolph nu ar fi durut-o atât de tare. Nu ar fi fost niciodată atât de distrusă încât să renunţe, voit, la moştenirea ce i se cuvenea.

Totuşi, fusese romantică şi vulnerabilă, fugise de tot ceea ce cunoscuse vreodată. De doisprezece ani îşi îngropase pasiunile în spatele unei aparenţe cuviincioase. Era suficient de rău faptul că se simţea, în fond, o femeie a plăcerilor, ca să-şi permită să pară libertină. Fără îndoială, majoritatea oamenilor ar fi găsit foarte amuzant faptul că o iapă ca ea tânjea după atenţia bărbaţilor la fel ca o femeie frumoasă.

Îşi reaminti că era normal ca, la momentul respectiv, fanteziile ei să se învârtă doar în jurul lui Reginald Davenport. Din punct de vedere fizic, era bărbatul cel mai atrăgător pe care îl întâlnise vreodată, iar trupul lui zvelt şi puternic emana autoritate sexuală. Tenul măsliniu îi dădea un aer uşor exotic, a ţigan sau a pirat, şi era fascinată de ochii lui albaştri, care puteau exprima deopotrivă şi provocări calde, şi batjocură nemiloasă.

La naiba, trebuia să nu se mai gândească la asta! Dezgustată de ea însăşi, Alys încercă să-şi şteargă din minte imaginea prea vie a lui Davenport. Probabil că, pe măsură ce urma să se obişnuiască cu masculinitatea lui intensă, reacţiile ei aveau să se tempereze. Spera că aşa va fi, fiindcă şi fanteziile legate de el erau oarecum periculoase. Poate urma să înceapă să simtă că ea şi noul angajator aveau vreun sentiment comun, când, de fapt, el era un străin, un om care omorâse alţi oameni, un desfrânat imprevizibil. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că, pentru

Davenport, ea era doar o angajată, puţin mai importantă decât o servitoare. El nu părea să conştientizeze faptul că era femeie.

Gândul, în loc să o liniştească, mai rău o mâhni.

Se întoarse pe burtă, simţind uşoara asprime a cearşafurilor pe picioarele goale, în timp ce cămaşa de noapte i se ridică pe coapse. Într-un impuls de frustrare, izbi cu pumnul în pernă. Nu era drept. La naiba, nu era drepţ! Voia să-şi strige furia în gura mare, dar nu era sigură nici măcar ce anume blestema.

După vreo cinci, şase pumni, mânia începu să dispară, făcând loc deprimării şi resemnării. Era mai norocoasă decât mulţi oameni. Deşi dăduse cu piciorul averii şi clasei sociale, ducea o viaţă confortabilă şi avea un serviciu de care se achita cu succes. Avea parte de respectul celor care o înconjurau şi de dragostea celor trei adolescenţi pe care îi îngrijea. Într-adevăr, aceştia îi ofereau mult mai mult decât le oferise ea lor. După cât de

binecuvântată fusese, nu avea de ce să blesteme fiindcă Dumnezeu nu o considerase demnă de un bărbat.

Oftând, Alys se întoarse pe o parte şi strânse în braţe o pernă, ca şi cum aşa ar fi uitat de durerea surdă ce o măcina pe dinăuntru. Perna nu prea semăna a trup de bărbat, dar era cea mai bună soluţie pe care o avea.

capitolul 8

Reggie părăsi Rose Hali prost dispus. Deşi întotdeauna îi făcuse plăcere să se ia la harţă, acum era, în mod surprinzător, enervat de ceea ce se întâmplase. Cu toată reputaţia lui josnică, nu ar fi provocat niciodată o asemenea situaţie jenantă în public, în faţa unor femei şi a unor adolescenţi. Era nevoie de o persoană respectabilă precum Junius Harper pentru un asemenea comportament scandalos.

Nu se simţi mai bine atunci când văzu că

singura băutură pe care o găsi în dulapul de la Strickland era o sticlă de sherry. Nu se omora după sherry. Mai mult, cantitatea nu era nici pe departe suficientă pentru a-l face să uite de confruntarea cu vicarul. Înjurând, îşi spuse că trebuia s-o întrebe pe doamna Herald ce se întâmplase cu comanda mare de vinuri şi de băuturi spirtoase pe care i-o dăduse.

Termină repede sticla. Se gândi să se ducă la o cârciumă, dar era târziu, iar tavernele de la ţară nu erau deschise toată noaptea, la fel ca localurile din Londra. Oricât ar fi vrut să bea ceva, nu prea i-ar fi convenit să bată câmpiile din Dorset, căutând o cârciumă deschisă. Pe la trei dimineaţa se foia în pat, încă nervos, neputând să doarmă şi dorindu-şi să fi uitat de demnitate şi să fi căutat o cârciumă. Casa goală părea enormă, iar scârţâitul podelelor şi al ferestrelor răsuna prin încăperile şi holurile pustii. Slavă Domnului că Mac Cooper avea să ajungă a doua zi. În următoarele zile aveau să se mute şi alţi câţiva servitori. Cu siguranţă lucrurile

urmau să stea altfel.

Starea de spirit nu i se îmbunătăţi până dimineaţă, când se întâlni cu Alys în biroul acesteia. O găsi aşezată la masa de lucru, uitându-se la o listă de sarcini cu sprâncenele uşor încruntate. Purta o pereche de pantaloni de piele, mulaţi, iar imaginea picioarelor ei minunate îl binedispuse instantaneu. În plus, în dimineaţa aceea, părul strălucitor îi atârna pe spate într-o coadă groasă, împletită. După ce se salutară, el spuse:

— Îmi cer scuze că te reţin, nu durează decât câteva minute.

Alys se sprijini de marginea biroului şi îşi trase coada peste umăr, jucându-se cu capătul ei. Evitându-i privirea, spuse:

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat aseară. Domnul Harper este o persoană foarte merituoasă şi onorabilă, însă…

Vocea i se stinse, încercând să găsească cuvântul potrivit.

— E un fanfaron nenorocit? sugeră Reggie. Ochii ei de culori diferite străluciră amuzaţi, însă spuse:

— Voiam să spun că idealurile sale înalte şi comportamentul său ireproşabil îl fac să nu fie suficient de tolerant.

— Ce descriere plină de tact, draga mea, răspunse el, fără să-şi dea seama ce apelativ folosise. Întrebându-se ce trebuia să spună ca să îi apară gropiţele, continuă: Comportamentul său ireproşabil este un rezultat al idealurilor înalte sau al faptului că n-a avut niciodată parte de tentaţii?

De data asta, Alys schiţă un zâmbet, dar şi-l reprimă repede, îşi înălţă capul şi îşi dădu coada înapoi pe spate.

— Junius nu e un bărbat ferit de tentaţii. Când este Meredith prin preajmă devine… lacom. Dar cred că majoritatea viciilor umane nu îl interesează.

— Mi se pare un tip tare enervant, spuse

Reggie, îndreptându-se către bibliotecă şi scoţând Every Man His Own Farrier, o carte considerată biblia călăreţilor, pe care începu să o răsfoiască plictisit.

— Este, recunoscu ea cu sinceritate, dar a făcut foarte multe lucruri bune pentru parohie. Îşi ia responsabilităţile administrative şi ecumenice mult mai în serios decât mulţi colegi de-ai săi.

— Desigur, printre aceste responsabilităţi se numără şi condamnarea necredincioşilor ca mine, spuse el punând cartea la loc. Apoi se întoarse şi-şi sprijini umerii puternici de bibliotecă, făcând o grimasă.

Alys îl privi îndelung.

— După câte am văzut, cel mai rău aspect al persoanei dumneavoastră este simţul umorului. Îl găsesc destul de reprobabil.

Reginald chicoti.

— N-am să neg asta. Idioţii pedanţi mă scot din pepeni, iar scumpul tău domn Harper este un reprezentant de seamă al acestei categorii. Cu o

satisfacţie maliţioasă, adăugă: Mă întreb dacă s-a gândit că eu controlez acum parohia. Ar fi fost mult mai normal să fie politicos cu mine.

Alys făcu ochii mari.

— Doamne! Nu m-am gândit la asta. Presupun că nici Junius. A fost numit paroh fiindcă bunicul său îl cunoştea pe fostul lord Wargrave. Îl veţi concedia? întrebă ea stânjenită.

Zâmbetul lui Davenport deveni de-a dreptul diabolic.

— Există o vorbă: iertarea e cea mai mare răzbunare, iar indiferenţa e cea mai mare insultă. Dacă îl ignor pe Harper, se va enerva mai rău decât dacă l-aş da afară. Pare genul de om care s-ar bucura să devină martir.

Alys se holbă la el pentru o clipă, necrezând ceea ce auzise, apoi nu se mai putu stăpâni, aşa cum o făcuse de când intrase Davenport, şi râse în hohote. În final îşi reveni suficient cât să îngaime:

— Sunteţi un bărbat imposibil! Dar aveţi dreptate. Rudele lui influente îi vor găsi curând o

altă parohie, iar Junius va fi tare fericit că va putea spune că a fost persecutat în numele moralităţii. Se opri vinovată. Nu ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi ceri niciodată scuze că spui adevărul, draga mea. Chiar sunt imposibil, spuse el zâmbind ironic. Apoi se îndreptă către un scaun şi se aşeză în faţa biroului, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi cizmele într-o manieră neglijentă, care ar fi făcut valeţii să tremure.

Alys îl privi, fascinată pe dată de graţia fluidă, atletică a mişcărilor sale. Chipul i se îmbujora amintindu-şi, involuntar, fanteziile din noaptea anterioară. Sperând din tot sufletul ca Davenport să nu o poată descifra şi pe ea aşa cum îi înţelegea pe alţii, ocoli biroul şi se aşeză pe scaunul ei.

— Nu cred că administratorilor li se spune prea des „draga mea”.

— Dar domnişoara Weston e prea formal, iar Lady Alys e chiar intimidant, spuse el, ridicându-şi

sprâncenele negre, a ironie. Cum ar trebui să-ţi spun?

— Oricum, nu „draga mea”. Ar da naştere chiar la genul de bârfe pe care aţi spus că vreţi să le evitaţi. Presupun că Alys ar fi în regulă.

— Ce părere ai despre Allie? sugeră el.

— O prescurtare de la Alys? Nicio problemă.

Davenport râse.

— De fapt, mă gândeam că ar fi o prescurtare de la „aligator”. Muşti ca un aligator.

— Domnule Davenport, spuse ea cu răceală, încercând să-şi stăpânească un zâmbet, sunteţi incorigibil.

— Aşa şi sper, mă străduiesc, replică el zâmbind şi invitând-o să se relaxeze. Încearcă să-mi spui Reggie. Ai putea să te vindeci de prea mult respect. Nu prea poţi să iei în serios o persoană pe care o cheamă Reggie. Numele sugerează ori o puşlama, ori un îngâmfat.

— Şi preferi ideea de puşlama?

— Sigur că da, spuse el cu sprâncenele

ridicate. Tu nu?

— Presupun că da, râse ea, renunţând la încercările de a părea serioasă. În existenţa mea bine organizată şi fără de cusur, n-am mai întâlnit o persoană ca tine. Te rog să mă ierţi dacă nu ştiu cum să reacţionez.

— E simplu. Spune-mi întotdeauna adevărul, oricât de deranjant ar fi, spuse el pe un ton relaxat, dar făcând-o să-şi dea seama că vorbea serios. Şi nu uita că o viaţă fără râsete nu merită trăită.

Cuvintele lui o făcură să tresară. Avea simţul umorului, ce persoană ar recunoaşte că nu are aşa ceva? îi plăceau glumele bune, râdea cu copiii. Însă, cu trecerea timpului, învăţase că râsul venea după ce se termina munca serioasă. Râsul era o recompensă, nu o parte a vieţii. Când era mică, i se amintise în permanenţă că va avea mari responsabilităţi atunci când va creşte. La maturitate, nevoia de a supravieţui îi arătase că datoria venea întotdeauna înaintea plăcerii.

— Probabil crezi că sunt o persoană cât se poate de severă, spuse Alys.

— Da, dar nu eşti incurabilă, răspunse el, cu un licăr în ochii albaştri. Vreau să te gândeşti ce îmbunătăţiri ai dori să vezi la Strickland: echipamente, clădiri, animale, orice. Am nişte idei, dar vreau să aflu şi sugestiile tale.

— Doreşti să reinvesteşti venitul în moşie? întrebă ea, neascunzându-şi surprinderea.

— Credeai că o să iau tot venitul şi o să-l joc la cărţi? ripostă el cu răceală.

Îi zisese să îi spună adevărul, oricât de deranjant ar fi fost.

— Era o presupunere logică recunoscu ea. Mare parte din frumoasa ta reputaţie se datorează jocurilor de noroc.

— Întotdeauna am, jucat la cărţi ca să câştig bani, Allie. Acum, că am un venit bun, nu mai trebuie să mă ocup de asta.

Alys înclină capul, gânditoare.

— De obicei cred că la cărţi se pierd averi.

Dar dacă există oameni care pierd, trebuie să existe şi oameni care câştigă.

— Exact, iar eu de regulă am fost un câştigător, spuse el zâmbind trist. Recunosc că au existat clipe când n-am dus-o prea bine, când ghinioanele s-au ţinut lanţ sau când eram prea beat ori prea încăpăţânat ca să renunţ. Dar în ultimii douăzeci de ani de jocuri, am câştigat cu mii de lire mai mult decât am pierdut. Aşa mi-am putut păstra stilul de viaţă, pe care nu mi l-aş fi permis cu renta pe care mi-o dădea contele. Să ştii că viciile sunt costisitoare.

— Şi cum reuşeai să câştigi aşa de des?

— Fără să trişez, dacă la asta te referi, spuse el tăios.

— Nu mă îndoiam de asta, Reggie, spuse ea liniştită.

— Îmi pare rău, spuse el făcând o grimasă. Am câştigat aşa de mult încât mi s-a spus foarte des că trişez. Trucul, ca să câştigi, e să eviţi jocurile care se bazează complet pe noroc. Dacă te

limitezi la jocurile pentru care e nevoie de competenţă, ar trebui să poţi câştiga mai mult decât pierzi. Cel puţin aşa se întâmplă dacă dobândeşti competenţa respectivă.

Alys se aplecă în faţă şi-şi încrucişa braţele deasupra biroului.

— Sună interesant Spune-mi mai multe.

Reggie se gândi o clipă.

— De exemplu, la zaruri. Scopul e să arunci anumite combinaţii de numere. Unele combinaţii sunt mai uşor de obţinut decât altele, deci cunoaşterea şanselor matematice îi permite unui jucător atent să câştige mult, mai ales dacă ştie să îşi pondereze pariurile. Râse văzând expresia concentrată de pe faţa ei. Te-am pierdut? Crede-mă pe cuvânt că majoritatea jucătorilor nici nu se pricep, nici nu vor să calculeze şansele, cu atât mai puţin atunci când sunt prinşi în vâltoarea jocului. Mai sunt şi jocuri în cazul cărora, dacă ţii minte ce cărţi s-au jucat, ai şanse mult mai mari. Am o memorie bună, spuse el ridicând din umeri.

Alys bănuia că avea şi o judecată excelentă, şi nervi de oţel. Intrigată de această incursiune într-o lume masculină, întrebă:

— Şi cursele?

El dădu din cap.

— Sunt foarte riscante. Oricât te-ai pricepe la cai, sunt prea multe variabile care trebuie luate în calcul, şi la cai, şi la călăreţi. De regulă nu prea pariez la curse, decât dacă conduc sau călăresc chiar eu. Aşa, dacă pierd, măcar ştiu pe cine să dau vina.

— Şi nu pierzi prea des.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— E plictisitor să pierzi, Alye. Iar mie îmi displace plictiseala mai mult ca orice. Se ridică în picioare, privind-o de sus. Te las să-ţi faci treaba. Oile se spală tot în iazul de la râu, lângă pâlcul de fagi?

Alys încuviinţă din cap.

— După câte ştiu, oile se spală acolo de secole. Lucrurile nu se schimbă prea repede în

Dorset

— Poate că pământul nu se schimbă, dar oamenii, da. Îşi puse pălăria şi ridică două degete, salutând-o. Dacă-mi amintesc bine, oile se strâng în jurul prânzului. Voi fi acolo.

După ce el plecă, Alys se uită la lista de sarcini pentru ziua respectivă, fără prea mare atenţie. Era normal ca un desfrânat să fie atrăgător, să aibă farmec. Dar cine ar fi crezut că un desfrânat putea fi atât de amuzant?

Întors la conac, Reggie îşi căută menajera şi, prin câteva vorbe scurte şi aspre, se asigură că pe viitor în casă va exista întotdeauna suficient alcool, indiferent ce alte aspecte se neglijau. Apoi se duse în birou şi începu să îşi facă planuri.

De ani de zile îşi dorise să fie crescător de cai, în special cai de vânătoare, iar pe cei mai buni să îi dreseze pentru curse cu obstacole. Niciodată nu avusese resursele necesare, dar acum îşi putea îndeplini visul. Avea să înceapă cu Bucefal. Armăsarul era de rasă deosebită, avea o putere şi

o viteză ieşite din comun şi sărea ca nimeni altul. Reggie câştigase calul la zaruri, de la un conte care nu ştia să calculeze şansele.

Pe termen scurt, grajdurile care existau deja erau suficiente, dar aveau să fie necesare padocuri şi perimetre de dresaj noi, precum şi cât mai multe iepe bune. Pe termen lung… Stiloul zbură pe foaia de hârtie, estimând costuri, mâzgălind întrebări, schiţând planurile ce trebuiau puse în aplicare. Fu absorbit cu totul de această activitate, iar timpul trecu pe nesimţite. La începutul după-amiezii concentrarea sa fu întreruptă de intrarea uneia dintre cameriste, o tânără îmbujorată pe nume Gillie. La fel ca toate cameristele, îl privi ca şi cum pe jumătate spera, pe jumătate se temea că îi va face avansuri.

— Mă scuzaţi, domnule, aveţi un oaspete, anunţă ea, întinzându-i o carte de vizită.

Jeremy Stanton, Fenton Hall, Dorsetshire. Bărbatul despre care doamna Herald spunea că îi era cea mai apropiată rudă din partea mamei sale.

Reggie se ridică şi se întinse, apoi se duse la holul din faţă. Un domn distins, firav, cu părul argintiu şi ochii cenuşii, inteligenţi, îi zâmbi.

— Poate că nu îţi aminteşti de mine, domnule Davenport, dar te ştiu de când erai copil. Am venit să-ţi urez bun venit înapoi în regiune.

Reggie se încruntă pentru o clipă. Apoi îi veni în minte o imagine, urmată de altele.

— Dumnezeule, unchiule Jerry! Şi uitasem de tine! Ce mai faci? îi spuse, întinzându-i mâna.

Stanton îi strânse mâna bucuros.

— Deci îţi aminteşti. Sigur că nu-ţi sunt unchi, ci văr de gradul al doilea, spuse el gândindu-se puţin. Şi naş.

— În fine, spuse Reggie invitându-şi musafirul în salon. Mă bucur să te văd din nou. Vrei ceva de băut?

— Un ceai ar fi excelent, spuse Stanton privind cu nostalgie la salonul învechit în timp ce se aşeza. N-am mai fost aici de aproape treizeci de ani. Domnul care a închiriat casa era singuratic şi

nu primea musafiri.

După ce sună să se servească ceaiul, Reggie îşi turnă brandy din stocul nou. Îi veni în minte o altă imagine, ca aievea, zguduindu-l până în măduva oaselor. Se afla în aceeaşi cameră, plină de adulţi îmbrăcaţi în negru sau care purtau banderole de doliu. Era înainte de înmormântare. Reggie coborâse împleticindu-se, în cămaşa de noapte, buimăcit şi cu genunchii moi. Sicriele erau aşezate în şir, lângă ferestre. Aproape că nu se putuse ţine pe picioare, iar Stanton îl luase în braţe şi îl dusese înapoi în dormitor, vorbindu-i încet, rămânând cu el în timp ce adormea plângând.

Puse cu zgomot dopul clondirului, apoi i se alătură oaspetelui. Jeremy Stanton era inteligent şi bine informat, iar discuţia cu el era o plăcere, însă Reggie simţi că era cântărit şi judecat. Poate era comparat cu tatăl lui? Sau cu familia Stanton? îşi dădu seama, în mod bizar, că îl interesa părerea bătrânului. Probabil că trecuse testul,

fiindcă, după o jumătate de oră, Stanton întrebă:

— Intenţionezi să rămâi mult timp aici?

— Poate, ridică Reggie din umeri. Aşa am de gând, dar abia am ajuns.

— Nu ne-ar strica un magistrat nou, sugeră Stanton.

Reggie îl privi uimit.

— Dumnezeule, sugerezi ca eu să fiu judecător? N-am nicio calificare pentru asta. De fapt, mulţi ar spune că aş fi un lup paznic la oi.

Bătrânul râse.

— În pofida trecutului tău tumultuos, ai tot ce-ţi trebuie ca să fii magistrat. Eşti principalul proprietar din zonă şi provii dintr-o familie bună din regiune. Majoritatea deciziilor pe care le ia un judecător ţin de bun-simţ şi de corectitudine. Sunt convins că ai putea face asta.

Reggie se trezi că nu ştia ce să spună. Nu era sigur dacă trebuia să fie mişcat sau amuzat de votul de încredere al vărului său. Totuşi, îşi dădu seama că îi surâdea ideea să devină judecător.

Magistraţii erau adevăratele autorităţi locale. Ei puneau în aplicare legile privind săracii, ei stabileau drumurile şi îi judecau pe infractori. Poate că avea să fie interesant

— Dar nu cred că prim-locotenentul din Dotset va fi de acord, nesimţindu-se pregătit să îşi asume un angajament.

— Va fi de acord cu oricine îi sugerez, spuse Stanton paşnic. Nu prea avem alte opţiuni, şi mă bate la cap de o eternitate să găsesc alt judecător. O să-i transmit numele tău. Peste câteva săptămâni va veni confirmarea oficială.

Arcuindu-şi sprâncenele ironic, Reggie spuse:

— Nu cumva te pripeşti?

Mulţi bărbaţi s-ar fi speriat de expresia de pe chipul lui, dar Stanton rămase neclintit. Zâmbi uşor şi apoi întrebă:

— Oare?

Reggie deschise gura ca să spună o răutate, apoi se opri. Nu se gândise el că sosise timpul să facă nişte schimbări? Să facă parte din aparatul

administrativ ar fi reprezentat, fără îndoială, o schimbare. Era suficient de arogant să creadă că s-ar fi descurcat bine.

— Nu, presupun că nu.

— Bine, spuse Stanton dând din cap mulţumit, iar apoi adăugă încet: Mă surprinde că nu te-ai întors mai devreme la Dorset. Aproape nici nu mai speram că te vei întoarce.

— Atât de interesat erai de mine?

Reggie fu surprins şi mişcat. Niciodată nu-i trecuse prin cap că i-ar fi putut păsa cuiva de plecarea unui băieţel de opt ani.

— Sigur că da. Eşti fiul verişoarei mele, Arme, iar tatăl tău îmi era prieten. Aici e locul tău, mai spuse Stanton, pe un ton ce nu admitea un refuz.

Reggie tăcu, gânditor. Poate că, într-adevăr, acolo era locul lui. Cu siguranţă nu era altundeva.

— Nu-mi amintesc prea multe despre copilăria mea. Absolut nimic înainte de vreo patru ani. Iar după aceea doar frânturi, crâmpeie.

Acum, că se gândea mai bine la asta, i se părea ciudat. În general, avea o memorie excepţională, însă mare parte din copilăria sa era învăluită în ceaţă. Stanton îl scrută cu atenţie.

— Nimic înainte de patru ani? Interesant.

— Există vreun motiv pentru asta?

Stanton păru gata să-i răspundă, apoi se răzgândi:

— Dacă există, îţi vei aminti cu siguranţă. Apoi, schimbând voit subiectul, spuse: Mi-a părut rău că nu mi-ai răspuns la scrisori, dar n-am fost prea surprins. Erai un băieţel şi se schimbaseră atâtea lucruri în viaţa ta. Nici băieţii mei n-au fost corespondenţi prea buni. Nici acum nu sunt, adăugă el chicotind.

— Să-ţi răspund la scrisori? N-am primit niciodată scrisori de la nimeni, spuse Reggie încruntându-se.

Stanton păru surprins.

— Ţi-am trimis o scrisoare pe lună cam un an de zile, apoi m-am oprit fiindcă nu mi-ai răspuns

niciodată. Am scris la Wargrave Park, pe adresa unchiului tău. N-ai primit nicio scrisoare?

Reggie înjură cu gura plină.

— Altă bilă neagră pentru tutorele meu.

Apoi îi explică bătrânului în ce fel unchiul său îl lăsase fără Strickland. Stanton fu şocat şi la fel de supărat ca Reggie însuşi.

— Dumnezeule, dacă aş fi ştiut că Wargrave te ţinea intenţionat departe de familia mamei tale, de căminul tău, aş fi venit la Gloucestershire şi te-aş fi adus acasă. Eram naşul tău, dar Wargrave îţi era rudă mai apropiată ca mine, aşa că n-am protestat când a trimis după tine, spuse el făcând un gest grav cu o mână. Tatăl tău mă întrebase odată dacă voiam să devin tutorele copiilor săi dacă li se întâmpla ceva lui şi lui Anne, dar niciodată n-a reuşit să-şi scrie testamentul. Din păcate.

— Ai fi contestat autoritatea lui Wargrave asupra mea? întrebă Reggie uluit.

— Dacă aş fi ştiut ce se petrecea, sigur că da,

spuse Stanton la fel de surprins. Suntem rude.

— Ideea unor rude care să-ţi sară în ajutor e nouă pentru mine, spuse Reggie dezamăgit.

— Cu un tutore ca Wargrave, nu mă miră faptul că ai o părere proastă despre rude. Stanton dădu din cap cu mâhnire. Ar fi trebuit să ştiu că a existat un motiv pentru care nu mi-ai răspuns. Întotdeauna ai fost un băiat respectuos. Tatăl tău era mândru de cât de responsabil erai. Ar fi trebuit să fac tot posibilul ca să ţin legătura cu tine.

— Nu te învinui. Cine ar fi crezut că unchiul meu era aşa de hotărât să mă izoleze? Simţind că avusese parte de destule şocuri pentru o singură după-amiază, Reggie se ridică şi îi întinse mâna lui Stanton. Să ştii că apreciez ceea ce ai încercat să faci. Erai un om ocupat, cu propriile responsabilităţi şi propria familie. Nu te puteai da peste cap pentru o rudă îndepărtată.

— Ar fi trebuit să fi făcut mai multe, spuse simplu Stanton, dar ce a fost a fost. Se ridică şi îi

strânse mâna lui Reggie cu o putere neobişnuită pentru părul său argintiu. Soţia m-a întrebat dacă ai putea să vii la cină vineri seara. Eşti liber?

O altă imagine îi veni în minte. Un chip rotund, zâmbitor, în haosul familiei.

— Cu mare drag. Presupun că mătuşa Beth se simte bine, nu?

— Elizabeth are reumatism, ceea ce uneori o cam împiedică să se mişte, dar, altfel, e destul de bine. Va fi încântată să te revadă. Întotdeauna ai fost unul dintre preferaţii ei. Să nu te miri dacă la cină mai vine şi vreo domnişoară, mai spuse el râzând.

— Spune-i mătuşii Beth că, în cazul acesta, e posibil să mă îmbolnăvesc subit şi să trebuiască să mă întorc imediat acasă.

Stanton chicoti.

— Poate de data asta reuşesc s-o ţin în frâu, dar pe viitor eşti pe cont propriu.

Bătrânul plecă mulţumit de la Strickland. De-a lungul timpului, fusese cu ochii pe isprăvile bine

cunoscutului Reginald Davenport. Chiar dacă ar fi fost adevărat doar jumătate din ceea ce se spunea despre el, tot avea motive puternice să se îngrijoreze. Lui Stanton îi era teamă că nu avea să mai regăsească nimic din băiatul inteligent şi bun la suflet pe care şi-l amintea, că viciile şi desfrâul corupseseră un tânăr promiţător. Acum, că se întâlniseră, Stanton era sigur că, undeva în interior, în pofida ghinionului şi a unui tutore plin de răutate, fiul lui Anne încă exista. Oh, fără îndoială că băiatul făcuse lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă şi mai mult ca sigur suferea de slăbiciunea aproape fatală a tatălui său. Însă avea onoare, inteligenţă şi umor. Trebuia implicat în comunitate, trebuia încurajat să-şi găsească o soţie…

Plin de planuri, Stanton îşi îndemnă calul. De-abia aştepta să ajungă acasă şi să-i spună lui Elizabeth la ce concluzii ajunsese.

După ce oaspetele său plecă, Reggie nu se

mai putu concentra la planurile de viitor. Vizita nasului său îi declanşase amintiri năvalnice, majoritatea fericite. În vremurile bune, familiile Stanton şi Davenport se vizitau toată ziua. Cel mai mic băiat al lui Stanton era unul dintre cei mai dragi tovarăşi de joacă ai lui Reggie. Potrivit tatălui său, James era acum în India şi se descurca foarte bine.

Privind în urmă, era clar de ce Reggie îşi suprimase atâtea amintiri legate de copilărie. De îndată ce ajunsese în grija unchiului său, fusese trimis la internat în jungla de la Eton, amintirile unui trecut la care nu se putea întoarce vreodată nu ar fi reuşit decât să îl demoralizeze, aşa că încercase să nu se gândească la ceea ce pierduse. Îi ieşise mult prea bine. Nici măcar după vizita lui Stanton, nu reuşea să-şi amintească lucruri care se întâmplaseră când era foarte mic. Gândurile îi fură întrerupte de sosirea valetului său, Mac Cooper, care arăta demn, deşi era prăfuit din cap până în picioare.

— Cât mă bucur să te văd!

Reggie se ridică şi se duse la clondirul cu brandy. Servitorii şi stăpânii nu obişnuiau să bea împreună, dar relaţia dintre cei doi bărbaţi era una neconvenţională.

— Ai avut probleme pe drum?

— S-a rupt o osie, răspunse Mac laconic, acceptând un pahar de brandy. Apoi îşi aşează silueta osoasă pe un scaun, cu un suspin de satisfacţie. E tare frumos aici. O să rămânem mai multă vreme?

— Permanent.

Mac ridică din sprâncene.

— N-o să locuiţi la Londra? întrebă el neîncrezător.

— O să mă mai duc din când în când, dar intenţionez să mă stabilesc aici. Reggie îşi drese vocea, apoi adăugă morocănos: Ştiu că eşti crescut la oraş, Mac. Voi înţelege dacă nu îţi place la ţară.

Mac îl privi cu profund dezgust.

— Am spus eu că plec?

— Nu, recunoscu Reggie, dar abia ai ajuns acum zece minute.

— Dacă în Dorset există femei şi whisky, am să mă descurc.

— Sunt de toate, zâmbi Reggie. Inclusiv femeia cea mai extraordinară pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

— Extraordinară în ce sens? întrebă Mac cu interes.

— În toate felurile. O cheamă Alys Weston şi e administratorul fermei.

Mac se înecă cu băutura.

— Ce e?

Era tare greu să îl surprinzi pe imperturbabilul Mac. Reggie îi explică pe scurt cum ajunsese o femeie să ocupe postul respectiv. Mac dădu din cap uluit

— Foarte bine că se pricepe la ceea ce face, dar este frumoasă?

Reggie se gândi la trăsăturile puternice,

sculpturale, la trupul înalt şi graţios, la gropiţele pe care învăţa să le scoată la iveală.

— Nu e frumoasă, spuse el zâmbind în sinea lui. Este mult mai interesantă de-atât

capitolul 9

Spălatul oilor era o activitate generală, iar turmele din Strickland se spălau laolaltă cu cele din împrejurimi. În miezul zilei, când Reggie se îndreptă spre pârloagă, vaietul oilor şi lătratul câinilor se auzeau de la două dealuri distanţă.

Trecu de ultima culme şi privi pârâul care fusese îndiguit pentru a forma iazul folosit la spălare. Pe malul dinspre est, câteva mii de oi erau îngrămădite într-un ţarc mare, iar câinii bine dresaţi străjuiau ameninţător pereţii de piatră. Behăitul era aproape asurzitor. În jurul iazului se îngrămădiseră vreo zece bărbaţi, plus silueta inconfundabilă şi mlădioasă a lui Alys Weston. Reggie descăleca şi-şi priponi calul, apoi se

alătură grupului.

Alys îşi întrerupse conversaţia cu un păstor solid atunci când Reggie se apropie.

— Domule Davenport, dumnealui e Gabriel Mitford, păstorul-şef de la Strickland.

Reggie îl privi pe bărbatul musculos, lat în umeri, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Apoi îi întinse mâna zâmbind uşor.

— Ne cunoaştem.

Mitford dădu din cap şi îi strânse mâna cu putere.

— Aha. Pun pariu că încă te bat la skanderbeg, două runde din trei.

Râzând, Reggie îl bătu pe umăr.

— N-aş fi aşa de sigur, Gabe. Dar dacă mai avem energie după ce spălăm câteva mii de oi, cred că putem să încercăm.

— Numai un nebun ar vrea să spele oi, declară păstorul serios, dar trădat de amuzamentul ce i se citea în ochi.

— Nu e prima dată când mi se spune că-s

nebun, aprobă Reggie.

Alys Weston chicoti. Apoi se grăbi să-şi recapete seriozitatea şi era gata să le indice lucrătorilor să treacă la locurile lor, când unul dintre câinii de pază se apropie în fugă cu un băţ în gură şi îl aşeză la picioarele lui Reggie. Animalul era o femelă cu blana groasă, neagră, cu labe albe şi o dungă albă în jurul coastelor. Faţa albă cu pete negre o făcea să semene cu un clovn. Reggie privi uimit căţeluşa, în timp ce aceasta dădea din coadă, plină de speranţă.

— Ce câine care păzeşte oi face aport?

Gabriel Mitford dădu încet din mână, în semn de dezgust.

— Un câine prost Am tot încercat s-o dresăm. Este singurul collie pe care l-am văzut vreodată să nu ştie să păzească oi. Nu a mers bine nici la raţe. Se uită urât spre căţeluşa care se rostogoli pe spate şi-şi ridică jucăuş labele albe în aer. O să trebuiască să scăpăm de ea.

Ca şi cum ar fi înţeles că era condamnată la

moarte, căţeluşa sări în picioare şi linse plină de speranţă mâna lui Reggie. Bărbatul o mângâie pe capul lăţos, iar ea scoase limba de bucurie.

— Nu vrea nimeni s-o ia acasă? Este un animal foarte prietenos.

— Oamenii n-au nevoie de un animal care nu ştie să muncească.

Păstorul îi făcu semn căţeluşei să plece. Cu urechile pleoştite, ea se întoarse la grupul de câini.

Alys ridică mâna şi le indică bărbaţilor poziţiile pe care trebuiau să le ocupe, astfel încât să poată începe lucrul. Reggie îşi scoase haina şi cizmele şi le aruncă deoparte, după care i se alătură lui Gabriel Mitford şi unui păstor pe nume Simms în apa îngheţată, care le ajungea până la coapse.

Ajutat de câini, un flăcău scotea oile din ţarc câte două sau câte trei. Alys şi un cioban bătrân, sfrijit, le verificau repede capetele, gurile şi urechile şi le trimiteau într-un ţarc mai mic pe

cele care aveau nevoie de îngrijiri medicale.

Oile care treceau de inspecţie erau aruncate în apă de trei flăcăi musculoşi. Animalelor nu le plăcea acest proces şi protestau tare, multă vreme, dând din picioare şi luptându-se. Odată ajunse în apă, pluteau cu uşurinţa. Reggie o trase pe prima spre el. Deşi erau nişte animale proaste, întotdeauna îi plăcuseră oile. Fusese foarte dezamăgit în copilărie atunci când îmbrăţişase pentru prima dată o oaie şi îşi dăduse seama că lâna aparent moale era aspră şi murdară.

Era destul de complicat să răstorni o oaie pe spate şi să o freci pe burtă fără să fii lovit cu copitele. Reggie îl privi pe Gabriel o clipă, înainte să încerce. Animalul revoltat reuşi să-i tragă un picior între coaste. Avea să-i rămână o vânătaie zdravănă. Totuşi, reuşi să îi spele burta murdară fără să se înece şi fără să o înece. Apoi o întoarse cu picioarele în jos şi strânse cu mâna smocuri din lâna groasă, pentru a scoate cât mai multă mizerie şi grăsime.

Când termină, îşi îndreptă victima indignată către cealaltă parte a pârâului şi o eliberă. Lâna se clăti bine în timp ce animalul înota.

Ajunsă pe malul celălalt, oaia ieşi din apă şi fu răsplătită cu o mână de fân. Apoi fu trimisă în alt ţarc, ca să se usuce în bătaia soarelui de sfârşit de primăvară. Până la sfârşitul zilei, majoritatea mieilor aveau să fie înţărcaţi din simplul motiv că nu mai puteau identifica mirosul mamei lor.

Un spălător priceput reuşea să cureţe o sută de oi pe oră, iar Gabriel şi Simms erau fără îndoială experţi. Lui Reggie îi luă ceva timp să deprindă tehnica, dar în curând reuşi să capete o viteză considerabilă.

După câteva minute de lucru, era la fel de ud ca oile. Se întrebă, zâmbind în sinea sa, dacă l-ar fi recunoscut vreunul dintre cunoscuţii de la Londra. Nu conta. Se simţea bine. Munca îl satisfăcea din punct de vedere fizic, iar rezultatul – o oaie curată – putea fi apreciat pe loc.

Cei trei spălători lucrau într-un ritm susţinut

şi nu prea pierdeau timpul discutând. Din jumătate în jumătate de oră, primeau un urcior cu apă fierbinte amestecată cu whisky, ca să le fie cald în apa îngheţată, pe care îl împărţeau frăţeşte.

A doua oară când li se dădu urciorul cu whisky, Reggie îl luă de la Simms şi sorbi o gură zdravănă, apucându-l cu ambele mâini ca să-şi poată încălzi degetele amorţite. Apoi i-l întinse lui Gabriel şi întrebă:

— Spune-mi, te rog, ce părere ai de domnişoara Weston, ca administrator?

— Se descurcă destul de bine, spuse păstorul voinic, dându-şi capul pe spate, golind urciorul şi aruncându-l pe mal. Îi plac oile.

Din partea lui Gabriel, acesta era un compliment. Pe de altă parte, dacă păstorii n-ar fi avut încredere în judecata ei, n-ar fi lăsat-o să pună mâna pe turmele lor.

Reggie se uită spre mal. Alys verifica cu dexteritate un miel măricel, pe care apoi îl trimise

mai departe şi trecu la altul. Era uimitor cum putea desfăşura o activitate atât de tipic masculină şi totuşi arăta atât de feminină. Pantalonii aceia îi evidenţiau cum nu se putea mai bine posteriorul bine format.

Zâmbind, Reggie apucă următoarea oaie, recunoscător că apa era atât de rece.

Fu o după-amiază lungă şi grea pentru toată lumea, dar Alys avu timp să fie impresionată de cât de bine se comporta angajatorul ei. De fiecare dată când o oaie recalcitrantă se ridica în două labe, îşi proptea copitele din faţă în pieptul lui şi îl împingea în apă, se ridicase zâmbind, în timp ce ceilalţi colegi de lucru râdeau în hohote.

Faptul că fusese dispus să facă o muncă grea, în aceleaşi condiţii ca angajaţii lui, îi adusese respect şi acceptare imediată. Davenport plănuise asta sau doar îşi îndeplinea o ambiţie din copilărie? Oricum ar fi fost, rezultatele erau lăudabile.

Spre sfârşitul după-amiezii, Simms, care era

mai firav decât ceilalţi doi spălători şi rezista la mai puţin alcool, alunecă în apă cu un zâmbet liniştit. Davenport şi Mitford îl pescuiră pe ciobanul beat şi îl aşezară lângă foc, unde acesta începu să sforăie dus. Unul dintre flăcăii care împingeau oile li se alătură, ca să termine spălatul.

În mod tradiţional, spălatul oilor se încheia cu o masă pentru lucrători, iar Alys aranjase să se aducă o cantitate considerabilă de mâncare. Toată lumea împărţi cartofii noi fierţi, şunca şi pâinea caldă şi porţii generoase de bere. Când terminară de mâncat, toţi erau din cale-afară de veseli. Chiar şi Alys bău suficientă bere pentru a se simţi mulţumită de o treabă bine făcută. Întotdeauna îi plăceau activităţile agricole în comun, precum spălatul oilor şi culesul recoltei, iar atmosfera din ziua aceea era foarte prietenoasă. Fără îndoială, meritele îi aparţineau noului proprietar. Făcuse cunoştinţă cu toţi muncitorii, iar aceştia erau relaxaţi în prezenţa lui.

Ea şi Davenport erau singurii care veniseră călare. Când se lăsă seara, se îndreptară către cai, ca să se poată întoarce împreună la conac. Probabil că bărbatul îngheţase în hainele acelea ude, dar nu dădea semne să-l deranjeze. Mai mult ca sigur din cauza litrilor de alcool pe care îi îngurgitase. Alys era. Impresionată de cât de bine rezista la băutură.

Drumul lung către casă începu cu o tăcere agreabilă. Apoi Alys privi în spate şi văzu cum îi urmărea, cu coada neagră ridicată în sus, căţeluşa jucăuşă care nu se pricepea să păzească oi.

— Nu te uita în spate, spuse ea râzând, dar cred că ai făcut o cucerire.

Davenport privi în urmă.

— Mai mult ca sigur Gabe a trimis animalul ăsta neisprăvit după noi, ca să scape de el.

Cu un zâmbet canin pe faţa ca de clovn, căţeluşa îi ajunse din urmă şi începu să alerge în acelaşi ritm cu calul lui Davenport. Alys abia se putu abţine să nu spună că Davenport era

irezistibil pentru aproape orice creatură de sex feminin. O astfel de remarcă ar fi fost cu totul nelalocul ei, însă mult prea adevărată. Încercând să îşi stăpânească mintea înceţoşată de alcool înainte să spună ceva ce i-ar fi jenat pe amândoi, schimbă subiectul:

— Să înţeleg că îl cunoşteai pe Mitford de când erai copil?

— Înotam, ne băteam şi ne alergam pe dealuri. N-a fost niciodată foarte vorbăreţ, dar ştia pădurile şi colinele ca-n palmă. Postul de păstor-şef e perfect pentru el. O viaţă bună pentru un bun observator.

Drumul se încheie într-o tăcere confortabilă. În timp ce descălecau şi îşi conduceau caii la grajduri, câinele rămase cât mai aproape de Davenport. Părea hotărât să-i arate cât de bine ştia să se poarte.

Îngrijitorii îşi terminaseră treaba, iar din grajduri nu se auzea decât rumegatul animalelor şi câte un nechezat. În aer pluteau mirosurile de

fân, piele şi cai sănătoşi. Alys deşeuă calul, observând din nou că hainele influenţau felul în care o trata Davenport. Când era îmbrăcată în haine de femeie, o trata ca atare. Acum, că purta cizme şi pantaloni, o lăsase să-ţi ducă singură calul în boxă. Îi plăcea că el o considera capabilă să desfăşoare activităţi specifice bărbaţilor.

După ce îşi perie calul, Alys ieşi din boxă şi aproape se împiedică de căţeluşa collie, care apăru brusc în faţa ei, se ridică în două labe şi sări pe Davenport. Greutatea subită a animalului îl făcu să se clatine şi aproape căzu într-o grămadă de fân care trebuia stivuit în zilele următoare.

— Jos! porunci el.

Căţeluşa ascultă imediat, se aşeză pe labele din spate şi începu să măture podeaua cu coada.

— De ce am senzaţia că animalul ăsta vrea să se mute la mine? spuse Davenport cu tristeţe.

Alys chicoti.

— Fiindcă aşa şi e. Poţi refuza ochii ăştia căprui?

Se aplecă să scarpine căţeluşa în spatele urechilor. Aceasta se foi bucuroasă şi, pentru o clipă, se gândi să o ia acasă, dar renunţă la idee. Attila nu avea să fie de acord să-şi împartă teritoriul cu un câine. Îndreptându-se, Alys îşi dădu seama că se afla la niciun metru de Davenport. Fu din nou uimită de cât de înalt şi de viril era.

Se afla suficient de aproape ca să îşi dea seama şi că era mult mai beat decât crezuse. Emana nesiguranţă, incertitudine, rătăcire. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Era într-adevăr beat, având în vedere căldura cu care o privea. Ar fi vrut să elimine distanţa dintre ei, să descopere dacă într-adevăr pe chipul lui se citea dorinţă, în schimb, începu să se dea înapoi, hotărâtă să se îndepărteze de el.

Apoi, căţeluşa care adulmecase fânul sări pe neaşteptate. Attila se ivi din mormanul de paie ca un fulger blănos, înfuriat, cu ghearele pregătite de atac. Căţeluşa făcu un salt şi latră a groază, după

care o luă la goană, încercând să scape, urmărită de motanul care urla diabolic. Alys se afla între căţeluşă şi uşă, iar animalul puternic o izbi şi o aruncă spre Davenport.

Dacă ar fi fost treaz, ar fi putut-o ajuta să se ţină pe picioare, dar nici echilibrul lui nu era la cote maxime. În timp ce motanul dispăru în noapte, în urmărirea căţeluşei, Alys şi Reggie se prăbuşiră în fân. Ea ajunse direct deasupra lui, cu răsuflarea întretăiată, îl privi fix, dându-şi seama înspăimântată că era întinsă peste trupul lui zvelt şi musculos. Corpurile lor erau lipite, iar de pielea aspră a feţei lui o despărţeau doar câţiva centimetri.

După o primă clipă de surpriză, buzele lui expresive se arcuiră într-un zâmbet fascinant. El era imaginea cea mai irezistibilă pe care o admirase vreodată. Alys încercă să respire normal, ştiind că trebuia să se ridice şi să îşi ceară scuze, însă apropierea de el o paraliza. Înainte ca ea să se poată ridica, Davenport spuse răguşit:

— Ce idee splendidă.

Apoi o apucă de cap cu o mână şi îi apropie chipul de al lui, ca să o sărute.

Nu se mai gândi să plece sau să-şi ceară scuze. Alys fusese sărutată de Randolph pe vremea când erau logodiţi, dar acesta se purtase ca un adevărat domn, nevrând să-i rănească sensibilităţile delicate. Ea era prea timidă ca să-i spună că pasiunea nu avea s-o rănească, aşa că rămăsese cu impresia frustrată că un sărut însemna mult mai mult decât ceea ce îi arătase Randolph.

Acum Reggie îi completa lacunele. Chiar dacă era o fată bătrână, el nu ţinu cont de lipsa ei de experienţă. Sărutul fu prelung, intens, copleşitor. Ea se cutremură în timp ce el îi explora gura cu o senzualitate lentă şi profundă. Mâinile pricepute alunecară sub haina ei şi îi mângâiară spatele şi şoldurile în timp ce hainele lui umede începuseră să se încălzească din cauza căldurii dintre ei.

Chiar dacă nu se pricepea la asta, Alys făcu tot posibilul să compenseze prin entuziasm, sărutându-l cu toată dăruirea pe care nu îndrăznise să i-o arate lui Randolph. Dorinţa o străbătu ca un şuvoi de flăcări. După o clipă de şoc, el îi înconjură mijlocul cu braţele şi o răsturnă, ajungând deasupra ei. Apoi trupul lui înalt şi puternic o cufundă în fân. Parfumul dulce şi proaspăt al ierbii zdrobite îi învălui pe amândoi şi îi ascuţi simţurile deja trezite.

Alys suspină atunci când el îşi lipi gura caldă de urechea ei, apoi o sărută pe gât. Mâinile ei îi mângâiau frenetic spatele, înfometate de căldura masculină a corpului lui. El îi acoperi un sân cu mâna, iar sfârcul ei se întări sub atingerea degetului lui.

— Ai un talent rar pentru asta, Allie, şopti el.

Într-un colţ îndepărtat al minţii, Alys ştia că urma să renunţe la doisprezece ani de respectabilitate fără cusur, însă nu îi păsa. Nu mai conta decât asta, pasiunea care promitea să îi

îndeplinească visele din nopţile neliniştite. Îşi lipi buzele de gâtul lui, gustându-i cu limba pielea caldă şi sărată.

El se lupta cu nasturii cămăşii ei când auziră cum cineva îşi drege vocea. Fu ca şi cum li s-ar fi aruncat în cap o găleată de apă rece. Alys îngheţă, sfâşiată între groaza de a fi prinsă tăvălită în fân ca o slujnică şi furia că fuseseră întrerupţi. Reggie se crispa. Apoi oftă a părere de rău şi se rostogoli într-o parte, lăsând-o neconsolată. Mâna caldă cu care o ajută să se ridice nu compensa nici pe departe ceea ce pierduse.

După ce se ridică în picioare şi îşi reveni oarecum în simţiri, Alys văzu că intrusul era un bărbat deşirat, îmbrăcat în stil londonez. Deşi avea o expresie impasibilă, atent studiată, percepu dezaprobare din partea lui. Chipul îi ardea de ruşine că un străin o văzuse comportându-se atât de necuviincios.

Deloc jenat, Reggie o susţinu prinzând-o uşor de cot.

— Lady Alys, acesta este Mac Cooper, care a venit ieri din oraş. Mac, dumneaei este domnişoara Weston, dar de regulă i se spune Lady Alys. După o privire scurtă, sugestivă, adăugă: Nu-ţi face griji, Mac nu vede nimic din ceea ce nu trebuie.

Îi dădu drumul la braţ şi îi scutură repede fânul de pe spate şi de pe picioare. Atingerile, nu demult intime, erau acum impersonale. Arys presupuse că voia să o asigure că nimeni de la Strickland nu avea să afle niciodată că ea era o târfă. Însă ea ştia, la fel cum ştiau şi Davenport şi servitorul lui. Cu doi oameni mai mult faţă de câţi ar fi trebuit.

Reuşi să facă un gest de salut către Cooper, se întoarse şi ieşi din grajd, dispărând în noapte. La jumătatea distanţei către Rose Hall încetini pasul. Nu era încă pregătită să se întâlnească cu cei de acasă şi se opri sub un copac. Avea sentimentul iraţional că pe trupul ei se vedeau urmele mâinilor şi ale buzelor lui Reggie.

Aerul răcoros al nopţii îi biciui pielea înroşită, iar ea se ghemui sub un copac şi se cuprinse cu braţele, tremurând de umilinţă. Da, Davenport o dorise pentru câteva clipe, dar toată lumea ştia că beţivii nu judecă. Ar fi făcut acelaşi lucru cu orice altă femeie. Probabil că el şi servitorul lui râdeau de cât de susceptibilă fusese ea, probabil că se amuzau pe seama disperării ei pentru atenţia oricărui bărbat.

Desigur, Reginald Davenport nu era orice bărbat. La naiba! Era atât de atrăgător încât nu trebuia decât să aştepte ca femeile să i se arunce în braţe. Suspină şi îşi îngropa chipul în palme.

Pentru câteva clipe uluitoare, uitase de buna-cuviinţă, de reputaţie şi de obligaţii. Acum, singură în noapte, Alys se întreba disperată cum avea să dea ochii cu Davenport a doua zi.

În timp ce Reggie îşi curăţa haina de paie, Mac spuse, pe un ton dezaprobator:

— Domnişoara Weston este, fără îndoială, o

femeie neobişnuită.

— Cu siguranţă, spuse Reggie, încă zâmbind.

— Văd că sunteţi mândru de ce aţi făcut, spuse Mac cu asprime.

— Nu neapărat, dar am senzaţia că am făcut o faptă bună, spuse Reggie alene. De ce eşti aşa morocănos?

Mac pufni.

— Domnişoara Weston e bine văzută aici. Ar fi păcat să îi distrugeţi viaţa doar fiindcă nu aveţi altceva mai bun de făcut.

— Mă îndoiesc că ea e de părere că i-aş fi distrus viaţa. Dacă erai aici de mai mult timp, probabil ai fi văzut că era complet dispusă.

Valetul scuipă pe podea.

— I-aţi văzut chipul când a plecat? Poate că a cedat unei tentaţii de moment, dar acum se urăşte. Probabil îi mulţumeşte cerului că aţi fost întrerupţi.

— Mă îndoiesc, îl întrerupse Reggie. Dacă am întâlnit vreodată o femeie care îşi doreşte o

asemenea distrugere, e vorba cu siguranţă de Alys Weston.

— De ce nu o concediaţi ca să terminaţi repede cu asta? întrebă caustic Mac. Tot va rămâne fără serviciu, dar măcar nu-şi va pierde reputaţia.

— Se pricepe de minune la ceea ce face şi n-am de gând s-o concediez, mârâi Reggie, gata să explodeze.

— Şi cât timp credeţi că ar fi în stare să mai lucreze, dacă localnicii ar afla că e amanta dumneavoastră? se încruntă Mac. Ar trebui să plece cât mai repede. Pe de altă parte, de când v-aţi apucat de sedus fecioare respectabile? Întotdeauna aţi spus că nu aduc decât necazuri.

— La naiba, Mac, cine te crezi de îmi spui ce să fac? urlă Reggie, pierzându-şi cumpătul şi ieşind valvârtej din grajd.

Vocea liniştită a lui Mac îl urmă.

— Conştiinţa dumneavoastră.

Reggie se întoarse spre el, cu ochii arzând de

furie.

— Ar trebui să ştii că eu n-am conştiinţă.

— Dimineaţă, când veţi fi treaz, veţi avea.

Reggie înjură nervos şi dispăru în noapte, însă cuvintele lui Mac nu-i dădeau pace. Ştiind că ar fi reprezentat un pericol pentru orice persoană pe care ar fi întâlnit-o, se îndepărtă de casă şi se îndreptă către parc, fiindcă trebuia să se calmeze. La naiba cu servitorul acela afurisit! Cum îndrăznea să-şi mustre stăpânul, care îl ridicase din mocirlă? Reggie era doar puţin ameţit, în niciun caz beat. Iar dacă o sedusese pe Lady Alys, totul fusese reciproc.

Reciproc şi extrem de plăcut…

Reggie bănuise că sub aparenta stăpânire a administratorului se ascundea un temperament năvalnic, dar nu îşi dăduse seama cât de aproape de suprafaţă se afla acest foc. Deşi reacţia ei nu era una foarte experimentată, ar fi pus rămăşag că era în stare de la fel de multă pasiune ca orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Înjurând cu voce joasă dintr-o sumedenie de motive, se îndreptă spre lac. Luna era aproape plină, iar apa devenise argintie în bătaia luminii. Merse pe mal până la pâlcul de copaci care ascundea luminişul lui secret Atunci când crengile îi zgâriară faţa, îşi aduse aminte că trebuia să ia măsuri pentru ca vechea potecă să fie curăţată.

Atunci când ajunse la apa limpede a lacului, reuşise să se liniştească. Se decise că furia se datora, pe jumătate, moralei pe care i-o făcuse Mac, însă, în rest, era vorba de frustrare. Simţea furnicături în vârful degetelor amintindu-şi de trupul ei mlădios. Începu să se înfierbânte din nou numai gândindu-se la reacţia ei imediată, fără inhibiţii.

Chiar în acest loc învăţase să înoate atunci când era mic. Instinctiv, îşi scoase hainele umede şi se aruncă în lac cu capul înainte.

Apa rece îl ajută să îşi recapete, parţial, raţiunea. Ieşi la suprafaţă scuipând şi recunoscu că da, la naiba, Mac avea dreptate. De obicei avea

dreptate. Chiar dacă Alys Weston era dispusă, chiar nerăbdătoare să experimenteze lucrurile de care nu avusese parte, el nu îi făcea nicio favoare profitând de acest lucru. Orice aventură comporta riscuri fizice, sociale şi emoţionale. Amintindu-şi de privirea uluită, cutremurată din ochii mari ai lui Allie atunci când fuseseră întrerupţi, se înjură cu furie.

În îndelungata sa carieră de desfrânat, Reggie aflase că puţine femei se puteau bucura de o aventură fără a se implica emoţional. Allie nu făcea parte din acea categorie. Pe lângă pasiune, era în stare de foarte multă iubire altruistă. Iată ce familie îşi crease. Iată ce făcuse pentru toată lumea de la moşie. Avea un caracter generos şi nu se putea stăpâni să nu ofere mai mult decât îşi permitea să piardă.

Parcurse cu forţă toată lăţimea lacului, iar apoi se întoarse. Chiar dacă Alys Weston era pregătită pentru o aventură, din punct de vedere fizic, era genul de femeie care avea nevoie de un

bărbat pe care să-l poată respecta, iar Reggie reprezenta tot ceea ce dispreţuiau oamenii de bine, cu teama lui Dumnezeu. Dacă îşi satisfăcea cu el dorinţele perfect normale, avea să ajungă să se urască pe ea însăşi şi să îl urască şi pe el. În mod bizar, ideea nu-i surâdea deloc.

Se întoarse pe spate şi se lăsă să plutească leneş în bătaia lunii, mişcându-şi braţele doar cât să nu se scufunde. La cum arăta şi la ce caracter pasional avea, era ciudat că Allie nu se căsătorise până atunci. Probabil că înălţimea, inteligenţa sclipitoare şi independenţa ei intimidau majoritatea bărbaţilor. O pierdere. O mare pierdere.

Corpul acela superb îl atrăgea, însă o plăcea şi o respecta pe femeia care se ascundea în spatele lui. Nu voia să îi facă rău, iar asta însemna că trebuia să nu se mai îmbete atunci când era în preajma ei, fiindcă nu s-ar fi putut stăpâni. Reggie se hotărâse să se poarte cum se cuvenea în Dorset, dar atunci când căţeluşa aceea

caraghioasă o azvârlise în braţele lui, trupul ei cald, primitor, îl făcuse să îşi uite imediat bunele intenţii.

Cu un umor amar, Reggie îşi dădu seama că apa nu era suficient de rece ca să-i astâmpere instinctele masculine. Ar fi trebuit să-şi găsească alt subiect de gândire.

Îl ajută clipocitul care se auzi chiar atunci la marginea lacului. Deveni atent, porni într-acolo şi începu să asculte cu băgare de seamă, deşi în zonă n-ar fi trebuit să fie niciun animal periculos pentru om.

Apoi identifică vietatea care înota curajoasă către el. Căţeluşa se bucură la culme când îl văzu şi aproape se scufundă încercând să dea din coadă în timp ce înota. Scoţând o mână din apă ca s-o scarpine pe cap, întrebă:

— N-ai provocat destule probleme în seara asta?

Limba pe care o primi peste faţă fu singurul răspuns.

— Chiar nu ţi-e ruşine că ai fost fugărită de o pisică zdrenţăroasă?

Căţeluşa se pricepea la fel de bine la ruşine ca şi la păzitul oilor, adică deloc. Încerca doar să sară în braţele lui Reggie, ceea ce nu era deloc uşor având în vedere că amândoi erau în apă. Reggie o împinse.

— Hai la mal înainte să te îneci, caraghioaso.

Unul lângă altul, înotară înapoi către mal. Căţeluşa reuşi să scuture o cantitate impresionantă de apă din blana lăţoasă, iar Reggie îşi luă hainele umede, incomode, tremurând în răcoarea nopţii.

În timp ce se întorcea spre casă, străjuit de căţeluşă, se hotărî să se ducă la Londra câteva zile. Plecase atât de repede, încât lăsase nişte treburi neterminate. În plus, o scurtă absenţă avea să-i acorde lui Alys Weston puţin timp ca să-şi revină după episodul jenant. De asemenea, dacă voia să fie complet sincer cu el însuşi, trebuia să admită că nu prea avea chef să dea ochii cu ea.

Probabil îl dispreţuia, şi pe bună dreptate.

Când intră în cameră ca să se schimbe, îl găsi pe Mac despachetând şi periind garderoba stăpânului său, ca şi cum discuţia de la grajduri nu ar fi avut loc niciodată. Reggie se simţi vinovat, amintindu-şi de gândurile de mai devreme, care nu îi făceau cinste. Deşi, la început, el fusese cel care îl ajutase pe servitorul său, Mac îi răsplătea cu vârf şi îndesat generozitatea ocazională. Nu ştia cine altcineva s-ar fi împăcat cu beţiile lui, cu schimbările lui bruşte de temperament, cu urcuşurile şi coborâşurile din viaţa lui. Uneori nu-l plătise cu lunile, iar Mac nu se plânsese niciodată.

Valetul ridică privirea şi se încruntă văzând căţeluşa.

— În caz că nu aţi observat, se ţine un câine după dumneavoastră.

Reggie îşi scoase haina şi începu să îşi desfacă nasturii de la cămaşă.

— Aşa e, spuse el prefăcându-se surprins. Ca să vezi.

Mac pufni.

— Ce fel de câine e?

— Un Border Collie. Bor-d-e-i C-o-l-l-i-e, explică Reggie dându-şi jos pantalonii şi indispensabilii uzi. Este o căţeluşă care habar n-are să păzească oi. Păstorul avea de gând să scape de ea, aşa că vreau să văd dacă nu vrea s-o ia cineva ca animal de companie.

Neştiind că i se plănuia viitorul, căţeluşa se aşează pe labele din spate, dând din coadă, cu blana neagră îmbibată de apă şi cu o expresie de fericire imbecilă pe chip. Mac o privi circumspect. Nu ştia prea multe despre câini, dar aceasta părea să creadă că-şi găsise căminul.

— Cum o cheamă?

— Nu are nume. Dacă botezi un animal, e al tău pentru totdeauna. Reggie se şterse bine cu prosopul, apoi luă hainele uscate pe care i le întindea Mac. O să mă duc la Londra câteva zile. Vrei să iau ceva?

— Vedeţi dacă găsiţi nişte raţiune, sugeră

Mac cu asprime. O să aveţi nevoie.

Reggie râse. Chiar şi cu tot ce se întâmplase, niciodată nu se simţise mai bine în ultimii ani. Pocni din degete în faţa căţeluşei şi spuse:

— Vino jos în bibliotecă şi o să te las să ne urmăreşti pe Mac şi pe mine cum testăm calitatea whisky-ului de pe aici.

Căţeluşa tropăi după el pe scări. Poate că nu se pricepea să păzească oi şi, după anumite standarde, nu era suficient de inteligentă, însă ştia să recunoască o ofertă bună.

capitolul 10

După ce petrecuse o noapte albă făcându-şi curaj să dea ochii cu Davenport fără să roşească, Alys fu oarecum dezamăgită de biletul care o aştepta pe birou. În câteva cuvinte seci, Davenport o informa că plecase la Londra pentru câteva zile. Spera că în absenţa lui avea să se gândească la câteva îmbunătăţiri pentru proprietate. De

asemenea, o ruga să se cureţe poteca spre luminişul de lângă lac. Cu salutări, etc., R.Davenport. Ca şi cum incidentul de noaptea anterioară, din grajd, nu avusese loc niciodată. Poate că el uitase deja. În timp ce-i privea scrisul ferm, cu linii clare, Alys îşi dori crâncen să poată şi ea uita la fel de uşor. Dar cum să uite, când braţele ei încă îi simţeau forma trupului?

Plecase de la Londra numai cu o săptămână în urmă, iar metropola nu avea cum să fi devenit, brusc, mai aglomerată şi mai zgomotoasă. Totuşi, lui aşa i se păru, văzând cum toţi căruţaşii, negustorii şi pietonii se luptau pentru spaţiu, urlând cât îi ţineau plămânii.

Sosi aproape de lăsarea serii. După ce trecu pe la apartament să se schimbe, ieşi din nou ca să se ocupe de afaceri. În noaptea dinaintea plecării, Reggie câştigase cinci sute de lire de la George Blakeford, dar acesta nu avusese bani la îndemână şi îi dăduse în schimb un bilet prin care îşi

recunoştea datoria. Lui Reggie nu îi stricau banii, având în vedere tot ce voia să facă la Strickland. La ora aceea ar fi trebuit să-l găsească la White.

Mai era şi problema amantei lui Blakeford, cu care Reggie îşi făcuse de cap în noaptea aceea. Dacă ar fi fost atras de Stella, Reggie ar fi umblat după ea fără să se ascundă, mai ales că femeia se arătase foarte disponibilă. Nu era, însă, interesat de ea şi simţea un soi de vină pentru că cedase farmecelor unei femei de moravuri uşoare. Blakeford era foarte posesiv cu femeile lui, iar Reggie prefera să nu intre în necazuri fără să aibă un motiv bun. Avea suficienţi duşmani ca să-şi mai facă şi alţii, fără să fie nevoie.

Blakeford era aşezat în scaunul lui obişnuit de la White, făcându-şi de lucru cu o sticlă de vin de Porto, iar Reggie se îndreptă către el.

— Deranjez?

Blakeford îi făcu semn să se aşeze fără prea mare entuziasm, dar nici nu păru oripilat de companie. Probabil Stella ştia că n-avea sens să-şi

necăjească protectorul cu infidelităţile ei.

Reggie se aşează în faţa lui şi făcu semn să li se mai aducă vin. Deşi frecventau aceleaşi cercuri, el şi Blakeford nu erau prieteni. Blakeford era înalt şi solid, boxa bine şi era dependent de jocuri de noroc, iar culoarea de pe chipul său îi trăda pasiunea pentru vinul de Porto. Părea un bărbat obişnuit, dar Reggie avusese întotdeauna senzaţia că ascundea ceva întunecat, neplăcut şi prefera să păstreze distanţa.

Din păcate, în circumstanţele acelea, era nevoit să socializeze cu el. Încrucişându-şi neglijent picioarele lungi, Reggie spuse:

— Am fost plecat din oraş câteva zile şi tocmai m-am întors. S-ar putea…?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

Blakeford dădu din cap.

— Norocul a venit şi pe strada mea. Ai biletul la tine? Reggie scoase biletul şi primi în schimb un teanc de bancnote. Blakeford se binedispuse atunci când îl provocă pe Reggie să dea cu banul

pentru cincizeci de lire, iar el câştigă. Pe Reggie nu-l deranja. Datul cu banul era jocul preferat al proştilor, iar cincizeci de lire nu erau o avere.

Acum, că amândoi se simţeau bine, comandară o altă sticlă de vin, în timp ce Blakeford îi povesti ce se întâmplase în ultima săptămână. Reggie avu grijă să nu dea semne de plictiseală. Poate că după ce avea să dea pe gât o nouă sticlă de vin, avea să i se pară mai interesant să ştie cine câştigase sau cine pierduse la whist.

În timp ce îşi turna din a treia sticlă, Blakeford observă:

— N-am avut niciodată şansa să îţi spun, dar mi-a părut rău când ai pierdut moştenirea lui Wargrave. Probabil că e groaznic să vezi cum un nou-venit îţi răpeşte ceea ce ar fi trebuit să-ţi aparţină.

Reggie ridică din umeri. Deja era istorie.

— Eram doar nepotul lui din partea fratelui şi întotdeauna am ştiut că putea să apară o rudă mai apropiată care să îmi ia locul.

— Eşti mai filosofic ca mine, făcu Blakeford, cu o grimasă amară. De doisprezece ani sunt moştenitorul prezumtiv al averii Durweston. Nu i-aş dori nimănui această incertitudine.

Reggie îşi ţuguie buzele.

— Eşti moştenitorul ducelui de Durweston? Asta este o mare realizare.

Încercă să-şi aducă aminte câte ceva despre duce, dar nu reuşi. Durweston era un văduv în vârstă care locuia în nordul Angliei şi care venea foarte rar la Londra. Iar atunci când o făcea, nu se învârtea în aceleaşi cercuri ca Reggie.

— Te îngrijorează faptul că Durweston s-ar putea căsători şi ar putea avea un fiu sau şi aici este vorba despre un moştenitor dispărut, aşa cum s-a întâmplat cu Wargrave?

— Singura fiică a ducelui de Durweston a fugit de acasă când avea numai optsprezece ani şi de atunci nu se mai ştie nimic de ea, spuse Blakeford dând din cap a dezgust. Cu siguranţă e moartă deja, dar Durweston nu acceptă.

— Nu l-am cunoscut niciodată, dar am auzit că e un bătrân habotnic. Lumea îl asemuia cu Cresus, observă Reggie.

— Eşti drăguţ cu el, spuse Blakeford sorbind din vin şi încruntându-se. Moşneagul nu suportă să ştie că totul îmi va reveni mie. Îi sunt doar văr de-al doilea, dar nu are alte rude mai apropiate, aşa că va trebui să se resemneze.

Reggie simţi un soi de simpatie neaşteptată pentru Blakeford.

— E tare greu să aştepţi moartea unui moş nesuferit. Era mai mult decât greu, însemna o amânare a vieţii adevărate, după cum Reggie ştia prea bine. Sorbi din vin, apoi îl consolă cum putu.

— Într-adevăr, la început am fost şocat că nu mai eram eu moştenitorul, dar lucrurile n-au ieşit chiar aşa de rău. Vărul meu, Wargrave, tocmai mi-a transferat o moşie, ca un fel de despăgubire. Poate că dacă apare moştenitorul dispărut al familiei Durweston, va fi la fel de corect şi cu tine.

— Nicio şansă. Eu şi vara mea nu ne-am

înţeles niciodată. În plus, o moşie ar însemna nici a suta parte din averea Durweston. Chipul lui Blakeford se schimonosi pentru o clipă, înainte să adauge, politicos: Nu ştiam că ai devenit proprietar. Povesteşte-mi.

— Moşia se numeşte Strickland. E între Shaftesbury şi Dorchester. Are aproape o mie două sute de hectare şi a fost administrată foarte bine.

— Asta nu prea e normal pentru o moşie care n-a fost supravegheată de proprietar, spuse neglijent celălalt bărbat.

— Strickland a fost binecuvântată cu un administrator de prima mână, zâmbi Reggie. O femeie! O femeie straşnică! O reformatoare cu ochii de culori diferite, care e aproape la fel de înaltă ca mine.

— Nu mai spune! Blakeford se pregătea să-şi mai toarne vin, dar se opri la jumătatea drumului către sticlă. Cum adică cu ochii de culori diferite?

— Un ochi e căprui, celălalt gri, explică

Reggie. Foarte ciudat.

— Am cunoscut odată o femeie cate avea ochii aşa, spuse încet Blakeford. Cum o cheamă?

— Alys Weston.

Blakeford îşi turnă încet vin în pahar, cu o mână tremurândă.

— Cea pe care o cunoşteam eu se numea Annie. Scundă, rotofeie şi vioaie. Nu mi-o pot închipui administrând moşii, dar avea alte talente, adăugă el făcând cu ochiul.

Ceva era în neregulă la comportamentul celuilalt bărbat, dar Reggie nu se mai gândi la asta. Poate că Blakeford fusese obsedat de Annie, aşa cum acum era obsedat de Stella. Unii bărbaţi aveau astfel de slăbiciuni.

Gândurile îi fură întrerupte de o voce familiară.

— Reggie! Când te-ai întors în oraş?

Chipul frumos şi tânăr al lui Julian Markham se lumină de încântare atunci când se apropie de ei.

Reggie se ridică, îi întinse mâna şi îi zâmbi, iar Julian continuă:

— Ai luat cina? Nu încă? Atunci trebuie să-mi explici de ce ai plecat aşa pe nepusă masă din Londra. Mănânci cu noi, Blakeford? întrebă el întorcându-se spre celălalt bărbat.

Blakeford dădu din cap şi se ridică în picioare.

— Nu. Trebuie neapărat să ajung în altă parte. Vă doresc o seară bună.

Cei doi se îndepărtară, iar Blakeford rămase în urmă, privind în gol. Mintea îi era străbătută de un gând groaznic. Nenorocita trăia. Nu putea să mai fie în Anglia altă femeie care să corespundă descrierii.

Cine ar fi crezut că era posibil, după atâţia ani?

Reggie şi Julian Markham nu fură atraşi de restaurantul de la White şi se duseră la o cârciumă din apropiere, renumită pentru friptura

de vită. După ce se aşezară într-un colţ, Julian observă:

— Mă bucur că n-a venit Blakeford. Tot timpul pare supărat. E al naibii de greu să te relaxezi în preajma lui.

Reggie privi admirativ către posteriorul rotund al barmaniţei care le luase comanda şi spuse:

— Ştiu ce vrei să spui, dar acum înţeleg de ce se comportă ca şi cum i s-ar fi înecat corăbiile. Nu cred că îi e prea comod să se întrebe în permanenţă dacă moştenitorul dispărut al ducelui de Durweston îşi va face apariţia şi-l va lăsa fără avere.

— Da, nu e încurajator, aprobă Julian şi bănuiesc că este şi mai grav faptul că este vorba despre o moştenitoare.

— Dumnezeule, cred că glumeşti. De când poate deveni ducesă o femeie singură? E rar şi în cazul baronilor, spuse Reggie uimit, dar intrigat.

Julian se încruntă, încercând să-şi

amintească.

— Am o strămătuşă căreia îi place la nebunie să vorbească despre lucruri din astea. Dacă-mi aduc bine aminte, situaţia seamănă cu cea a familiei Marlborough. Titlul i-a fost acordat iniţial unui erou de război care nu avea fii supravieţuitori. Avea, însă, fiice, aşa că în titlul nobiliar se specifica faptul că acesta putea reveni fiicei celei mai mari. În cazul familiei Durweston, există o clauză potrivit căreia ducele în exerciţiu are opţiunea de a lăsa moştenire titlul celui mai apropiat moştenitor de sex masculin, dacă nu vrea ca fiica lui să fie moştenitoarea. Din acest motiv, chiar dacă moştenitoarea dispărută trăieşte, sunt sigur că Durweston nu i-ar lăsa ei titlul, aşa că Blakeford îşi face griji degeaba.

— Tare ciudat. Nu cred că există asemenea clauze pentru alte titluri nobiliare din Anglia, comentă Reggie. Dar de ce spui că Durweston şi-ar considera fiica nedemnă să moştenească titlul, chiar dacă ar fi în viaţă?

Julian râse.

— Strămătuşii mele îi plac scandalurile mai mult decât genealogiile. Se pare că fiica lui Durweston era logodită cu un domn tot din lumea bună, cred că era vorba despre fiul cel mic al marchizului de Kinross. În loc să se mărite cu el, a fugit cu grăjdarul. Dacă Durweston n-ar fi fost un moş dat naibii, ar fi murit de ruşine. A dezmoştenit-o public şi de atunci nu s-a mai ştiut nimic despre fată. Strămătuşa mea spune că ar fi murit dând naştere unui copil şi că servitorul cu care s-a măritat n-a avut curaj să-şi informeze nobilul socru.

— Sună plauzibil, aprobă Reggie.

Apoi sosi mâncarea, iar amândoi bărbaţii se înfruptară din friptura de vită cu cartofi fierţi. După ce terminară şi începură să bea, Reggie îi povesti prietenului său despre Strickland, dar nu uită cu totul de discuţia anterioară.

Când conversaţia începu să lâncezească, spuse gânditor:

— Problema primului născut e un sistem cu adevărat nedrept. Presupun că în Evul Mediu avea sens să laşi moştenire toată proprietatea unei singure persoane, deoarece concentrarea puterii îi ajuta pe toţi să supravieţuiască. Dar acum înseamnă că fii mai mici vor creşte într-un lux pe care nu şi-l vor permite niciodată la vârsta adultă, aşa că devin oameni ai bisericii, soldaţi sau funcţionari publici şi îşi petrec restul zilelor urându-şi statutul de rudă săracă.

— Iar moştenitorii taie frunză la câini, fiindcă nu pot face altceva decât să bea, să joace şi să aştepte ca taţii lor să moară, spuse Julian cu amărăciune.

— Asta înseamnă că tatăl tău ţi-a refuzat propunerea de administrare a fermei de la Moreton? întrebă Reggie cu simpatie.

Julian se strâmbă.

— Eram convins că va fi de acord. Stabilisem totul: planul recoltelor, costul îmbunătăţirii efectivului de vite, previziuni de venit... Se

întrerupse cu un zâmbet stingher. Sigur că ştii toate astea, fiindcă tu m-ai ajutat săptămâni întregi să concep propunerea. Dădu din cap exasperat şi o şuviţă de păr şaten îi căzu rebelă pe frunte. Pur şi simplu n-are sens. Aş putea dubla veniturile moşiei şi nu ar mai trebui să mă întreţină aici la Londra.

De când venise de la Oxford, Julian încercase să-şi convingă tatăl să îl lase să îşi asume parţial răspunderea pentru averea familiei. Lord Markham refuzase sistematic să renunţe la orice crâmpei de putere. În acelaşi timp, se plângea că Julian era un pierde-vară extravagant, chitit să distrugă averea familiei. Dacă ar fi ajutat, Reggie i-ar fi ţinut nobilului o predică severă despre cât de prost îşi trata moştenitorul însă Markham nu ar fi ascultat niciodată de un bărbat despre care credea că îi corupe fiul.

Deşi Julian îl îndrăgea pe tatăl său, în pofida tuturor neînţelegerilor, dacă bătrânul avea să fie în continuare la fel de încăpăţânat, fiul avea să

ajungă să se roage ca acesta să moară. Fiindcă îşi pierduse tatăl prea devreme, lui Reggie nu îi plăcea să vadă aşa ceva. Din păcate, nu ştia cum să fie de ajutor.

Păstrându-şi pentru el gândurile sumbre, umplu ambele pahare.

— Unui bărbat care îmbătrâneşte nu îi e uşor să se vadă înlocuit de un tânăr în putere, chiar dacă acesta e fiul lui. Poate mai ales fiindcă e fiul lui.

— Dar nu vreau să-mi înlocuiesc tatăl, vreau doar să mă trateze ca pe un adult, nu ca pe un şcolar, spuse Julian oftând şi rezemându-se de spătarul din lemn de stejar. Crezi că dacă m-aş însura m-ar considera capabil să-mi asum responsabilităţi?

— Poate, dar n-aş paria pe asta, spuse Reggie, apoi adăugă, fără să se gândească prea mult: Vino pe la Strickland. Dacă îţi cauţi nevastă, găseşti destule fete frumoase în Dorset.

Julian râse.

— Mi-ar face mare plăcere, iar fetele frumoase nu mă deranjează câtuşi de puţin. Nu pot veni, însă, decât peste vreo două săptămâni.

— Perfect. Eu mă duc în Leicestershire să cumpăr nişte iepe, dar mă voi întoarce cu siguranţă la Strickland până atunci.

Puţină companie i-ar fi prins bine. Reggie se gândea şi cum avea să reacţioneze tânărul său prieten când o va vedea prima dată pe încântătoarea Meredith Spenser.

Era încă devreme când Reggie se despărţi de Julian şi se duse să-şi vadă de alte treburi. De data asta era vorba, de fapt, mai mult de plăcere.

Fostul boxer care deschise uşa casei discrete de la marginea cartierului Mayfair îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Mă bucur să vă văd, domnule Davenport. A trecut ceva timp.

— Aşa e, fu de acord Reggie, întinzându-i pălăria. Poţi să întrebi dacă doamna Chester mă poate primi?

— Nici nu este nevoie să întreb, domnule. Urcaţi. Ştiţi drumul.

Da, ştia prea bine drumul. Îndreptându-se către scări, trecu pe lângă uşa deschisă a salonului şi aruncă o privire. Era devreme şi numărul femeilor din salon era mai mare decât cel al bărbaţilor care le admirau. În rochiile strălucitoare, mai mult dezgolite decât acoperite, fetele semănau cu locatarii unei crescătorii de păsări exotice. Mai multe dintre ele îi făcură cu mâna şi îl invitară să li se alăture, în timp ce bărbaţii ridicară privirea geloşi, ca să vadă cine provoca o asemenea zarvă.

O roşcată cochetă veni la uşă şi se rezemă de toc, gângurind:

— Ştiam că o să fie o seară bună. Ai venit să mă vezi pe mine, nu-i aşa, Reg?

Reggie chicoti şi îi trase o palmă peste dosul săltăreţ.

— Îmi pare rău, Nan, am venit s-o văd pe Chessie. Femeia îşi ţuguie buzele a dezamăgire.

— Ce noroc au unele.

Vocea ei îl urmări în timp ce urca scările.

Când bătu la uşa de lemn, vocea răguşită a lui Chessie îl invită înăuntru. Când o cunoscuse avea un accent aproape neinteligibil, specific zonei East End, dar acum vorbea engleza maiestăţii sale la fel de corect ca o doamnă din înalta societate.

Camera ei era decorată cu abundenţa extravagantă pe care o merita una dintre cele mai de succes matroane din Londra. Chessie era aşezată la măsuţa de toaletă, înconjurată de o mulţime de parfumuri şi cosmetice scumpe. Când îşi văzu oaspetele în oglindă, se ridică imediat şi traversă camera ca să-l îmbrăţişeze cu afecţiune.

— Pe unde ai umblat, şarlatanule? Nu te-am văzut de secole.

Chessie fusese o mare frumuseţe în tinereţe. Părul ei blond avea acum nevoie de ajutor ca să-şi păstreze culoarea şi luase câteva kilograme bune, dar încă arăta bine. Kilogramele în plus erau moi

şi plăcute pentru cine o îmbrăţişa, iar Reggie îi dădu drumul nehotărât.

— La ţară. Am venit în oraş câteva zile, apoi plec din nou.

Chessie se duse la bufet şi scoase o sticlă din brandy-ul special pe care îl păstra pentru el, din care turnă în două pahare. După ce se aşezară, îi povesti pe scurt despre Strickland.

— Deci o să devii respectabil. Magistrat, nimic mai puţin! Privindu-şi brandy-ul, femeia trasă absentă cu degetul o dungă pe marginea paharului. Presupun că n-o să ne mai vedem prea des. O să-mi pară rău într-un fel, dar sunt uşurată din alt punct de vedere.

— Ah? Te bucuri că scapi de mine? întrebă Reggie amuzat.

— Ştii că nu-i vorba de asta, spuse Chessie înclinându-şi capul, de parcă se gândea dacă să spună sau nu mai multe. Am fost îngrijorată pentru tine, spuse ea încet. Te-ai schimbat în ultimii ani. De regulă te luai la harţă fiindcă îţi

plăcea, dar acum mi se pare că a devenit un obicei prost, care te nenoroceşte. Te comporţi ca un bărbat care e gata să moară a doua zi. Dacă nu-ţi revii, mai devreme sau mai târziu chiar asta se va întâmpla.

— Crezi că nu sunt în stare să-mi port singur de grijă? întrebă el pe un ton voalat, care-i masca iritarea.

— Nu că nu eşti în stare, ci că nu vrei să încerci, răspunse ea scurt. Mă pricep la bărbaţi mai bine ca oricine şi ştiu când un om se îndreaptă spre pierzanie. Făcându-şi curaj, continuă: La naiba, Reggie, bei prea mult Dacă nu te opreşti, o să mori curând, fie direct, fie fiindcă o să-ţi rupi gâtul, fie fiindcă o să te iei la bătaie şi n-o să fii suficient de rapid.

Reggie îşi tetmină brandy-ul şi aşează cu zgomot paharul pe măsuţa delicată.

— Sigur că beau prea mult Aşa fac toţi domnii din Anglia. De exemplu, un politician bun trebuie să fie în stare să termine cel puţin trei

sticle de vin prost într-o noapte. Cinci sau şase e perfect.

— Da, şi mulţi mor din cauza asta. Dar nu e vorba numai de cât bei. E vorba despre felul în care te afectează, spuse ea privindu-l fix. Îţi face mult rău.

Reggie simţea că începe să-şi piardă cumpătul şi ripostă:

— Crezi că nu rezist la băutură?

— Într-adevăr, erai în stare să bei mai mult ca oricine şi să fii ca nou a doua zi, recunoscu ea. Dar cred că în ultimii ani băutura te-a dezechilibrat. Îl privi sincer, dorindu-şi ca el să înţeleagă ceea ce îi spunea: După cum îţi ziceam, am cunoscut mulţi bărbaţi…

— Cel puţin câteva regimente.

Chessie se înroşi, dar nu dădu înapoi.

— Ţii minte când ne-am întâlnit prima dată?

— Sigur că da. Cine poate uita un grup de beţivi puşi pe viol în grup?

Se întâmplase la Ranelagh, cu puţin timp ca

bordelul să se închidă definitiv. Chessie era foarte tânără şi neexperimentată în ale prostituţiei. Era îngrozită şi striga după ajutor, iar el era singurul bărbat din zonă căruia i se păruse că se cuvenea să ajute o prostituată.

Pentru gestul său cavaleresc fusese răsplătit cu un nas rupt, dar scăpase mult mai uşor decât oricare dintre bărbaţii care o atacaseră pe Chessie. Fusese una dintre cele mai bune bătăi de care avusese parte. Câştigase fiindcă el era treaz, iar ei, nu.

Stingher, dădu deoparte acest ultim gând şi adăugă războinic:

— Ce legătură are asta?

— Reggie, cred că în noaptea aceea mi-ai salvat viaţa şi acum vreau să-ţi întorc favoarea, spuse ea întinzându-şi mâinile expresiv. Da, aproape toată lumea bea prea mult, dar uneori e mai mult decât un obicei prost… e o boală, o dependenţă, aşa cum se întâmplă cu opiul. După ce se întâmplă asta, un bărbat nu-şi mai poate

controla comportamentul. Ajunge beţiv, iar băutura devine mai importantă decât orice altceva. Îi distruge sănătatea, îl termină psihic, îl înrăieşte. În final, îl omoară.

— Ce imagine frumoasă, spuse el acid, stăpânindu-se cu greu. Totuşi, te asigur că nu sunt dependent de niciun fel de alcool. Mă pot opri oricând doresc.

— Ai încercat vreodată? întrebă ea cu gravitate. Se întinse sfidător după sticla de brandy şi îşi turnă trei degete.

— Nu văd de ce aş face-o.

Chessie suspină. Nu se gândise că el va accepta cu uşurinţă faptul că era dependent de alcool. Nu cunoscuse vreun bărbat sau vreo femeie care să poată accepta acest lucru. Însă trebuia să încerce. După noaptea în care o salvase, trăise împreună cu Reggie mai mulţi ani şi relaţia dintre ei nu fusese numai profesională. O duruse felul în care el se schimbase în ultimii ani. Întotdeauna fusese iute la mânie, dar în trecut

norii dispăreau repede şi bunătatea lui ieşea întotdeauna la iveală.

În ultima vreme părea deprimat sau supărat aproape tot timpul, era din ce în ce mai caustic şi mai răutăcios. Remarca referitoare la regimentele de bărbaţi pe care îi cunoscuse era un exemplu elocvent. Vechiul Reggie nu era niciodată rău cu prietenii săi. În fine, Chessie chiar cunoscuse destui bărbaţi suficient de bine încât să ştie că n-avea sens să spună mai multe.

— Ai trecut pe aici doar pentru o mustrare sau şi din alt motiv?

Reggie zâmbi uşor şi scoase din buzunarul hainei o hârtie împăturită pe care i-o întinse. Chessie o deschise şi îl privi întrebătoare.

— De ce-mi dai contractul în original?

Reggie se întinse pe canapea, sorbindu-şi brandy-ul.

— E vremea ca afacerea să fie numai a ta. Tu te ocupi de cea mai mare parte a treburilor, iar restul e în seama lui Martin. Nu e corect ca eu să

am o parte din profit.

Chessie studie contractul cu afecţiune. În urmă cu opt ani, protectorul ei o părăsise şi rămăsese pe drumuri. Nu mai era tânără şi se săturase să fie întreţinută, fiindcă nu se ştia niciodată ce îi rezerva viitorul, aşa că Reggie o găzduise pentru o perioadă.

Nu numai că o salvase din nou, ci îi sugerase să îşi deschidă propria afacere şi îi împrumutase capitalul iniţial. Înfiinţase bordelul muncind din greu şi tratându-şi corect atât angajatele, cât şi clienţii, dar nu s-ar fi descurcat niciodată fără el.

Se ridică şi se apropie de canapea pentru a-l săruta cu putere.

— Eşti mare, Reg. Un sfert din afacerea asta valorează mult. Nu mulţi ar renunţa pe degeaba.

Bărbatul ridică din umeri neglijent.

— Nu mai am nevoie de bani şi investiţia iniţială mi-am scos-o de mult.

— Eşti sigur că nu pot face nimic ca să… ca să-mi arăt aprecierea? întrebă ea plimbându-şi

mâna expertă pe trupul lui zvelt

Ochii lui străluciră, însă dădu din cap, cu regret:

— Nu cred că i-ar plăcea lui Martin.

— Nu, cred că nu i-ar plăcea, aprobă ea, cu aceeaşi părere de rău.

Martin era fostul boxer care saluta oaspeţii, păstra ordinea, supraveghea bucătăria şi crama şi, în general, ajuta la administrarea bordelului. Era un tip cumsecade, era partenerul ei din mai multe puncte de vedere, dar era destul de posesiv în ceea ce o privea pe femeia lui. Stârnirea unui foc vechi nu ar fi făcut altceva decât să provoace necazuri.

Când Reggie se ridică să plece, Chessie îl întrebă melancolică:

— O să mai treci pe aici din când în când ca să ne saluţi? Chiar dacă eşti respectabil?

Reggie râse, uitând supărarea dinainte.

— Sigur că da. Majoritatea oaspeţilor tăi sunt respectabili, aşa că o să mă încadrez bine. O

sărută uşor şi plecă.

Chessie suspină după ce se închise uşa. Îi mergea foarte bine cu Martin, dar nimeni nu era ca Reggie.

Când se trezi a doua zi, soarele ajunsese la asfinţit şi începea să coboare pe cer. Stătu nemişcat, ştiind că dacă se deplasa prea repede avea să i se facă rău. Era un supliciu chiar şi lumina soarelui care îi străpungea pleoapele închise. Gândurile i se mişcau lent şi dureros şi încercă să-şi dea seama ce se întâmplase în noaptea precedentă.

Se întâlnise cu Blakeford la White, apoi luase cina cu Julian, dar se despărţiseră devreme. Începu să se rostogolească pe o parte, dar renunţă atunci când ochii păreau să-i explodeze de durere. Apoi fusese la Chessie, ca să-i dea înapoi contractul. Îşi amintea mult prea bine de vizita aceea. Îi făcuse tot felul de observaţii stupide legate de băutură.

Şi n-ai crezut-o?

Vocea interioară care îl avertizase de atâtea ori îi răsuna în minte. Gemu; nu voia să se mai gândească la asta. Ar fi trebuit să-l ia pe Mac cu el. O picătură din elixirul magic preparat de valetul său ar fi fost un dar ceresc.

Aţipi din nou, iar când se trezi a doua oară reuşi să se mişte, însă încet. Din fericire, în carafă era apă. Se stropi pe faţă şi reuşi să vadă mai bine.

Se întrebă cum ajunsese acasă în noaptea anterioară şi începu să-şi dea jos hainele boţite, când văzu o oală de noapte pe care n-o cunoştea, pe o masă de lângă uşă. Chiar şi în starea deplorabilă în care se afla, avea curiozitatea necesară pentru a o privi mai îndeaproape.

Descoperi cu uimire că vasul din porţelan era plin cu bancnote. Dumnezeule, oare ce făcuse în noaptea aceea? Probabil ajunsese iar la jocuri. Ridică un teanc de bancnote şi încercă să ghicească ce sumă era acolo, dar efortul era prea

mare.

Mai târziu, când o gură de whisky irlandez şi hainele curate îl ajutaseră să-şi revină oarecum, numără banii din oala de noapte. Erau mai mult de o mie de lire.

Pufni nervos. I-ar fi dat pe toţi numai ca să ştie ce făcuse în noaptea aceea. Într-un fel, nu îl interesa prea mult să ştie cu exactitate. Fără îndoială, fusese o noapte de jocuri şi de băutură, la fel ca multe altele, dar nu putea şti cu siguranţă decât dacă se întâlnea cu cineva care să fi asistat la evenimente.

Deşi Reggie îşi asumase întotdeauna riscuri, o făcuse cunoscându-şi şansele şi simţindu-se stăpân pe situaţie. Să-şi piardă memoria însemna să se piardă pe el însuşi într-un mod foarte îngrijorător.

În timp ce îndesa bancnotele într-o geantă de piele ca să le ducă la bancă, Reggie îşi aminti ce îi spusese Chessie. Buzele i se strânseră. Poate, doar poate, femeia avea dreptate. La Strickland băuse

mai puţin şi se simţise mai bine.

Acum, după ce petrecuse mai puţin de o zi în Londra, simţea că moartea ar fi fost o eliberare bine-venită, nu numai din cauza consecinţelor fizice ale mahmurelii. În fine, a doua zi avea să plece de la Londra. Avea să se ducă la Leicestershire să vadă nişte iepe, iar după aceea putea pleca acasă.

Gândul era atât de natural, încât nici măcar nu fu surprins de cât de repede Strickland devenise „acasă”.

capitolul 11

Trecuse o săptămână de când Davenport plecase de la Strickland. Alys trecuse de la uşurare la speranţa precaută că el avea să se întoarcă în curând, deşi situaţia dintre ei era destul de jenantă. Bărbatul era fără îndoială nemernic şi reprezenta o complicaţie pentru viaţa ei ordonată, dar prezenţa lui era interesantă.

Muncea din greu în birou, verifica registrele şi se gândea, pentru a mia oară, că Marea Britanie ar fi trebuit să treacă la sistemul monetar zecimal, când reapăru Davenport. Auzi pe cineva bătând la uşă şi îşi pofti oaspetele să intre fără să ridice privirea.

Proprietarul traversă încăperea tiptil şi o salută când se afla la aproape un metru de ea:

— Bună ziua.

Alys aproape sări de pe scaun de surpriză, azvârlind capul în sus şi scuturând involuntar pana deasupra foii de hârtie. Gata cu demnitatea, se gândi, oftând în sinea ei. Măcar şocul înlocuia jena pe care altfel ar fi simţit-o cu siguranţă.

Davenport era calm, la fel ca de obicei, însă ochii îi străluceau amuzaţi.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el cu blândeţe, sprijinindu-se de marginea biroului ei, dar m-ai poftit să intru. S-a întâmplat ceva notabil în absenţa mea?

Alys lăsă pana jos.

— Toată lumea de pe moşie a fost vaccinată împotriva variolei, după cum ai poruncit.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Te-ai mişcat repede. S-a opus cineva?

— Nu pentru multă vreme, spuse Alys satisfăcută. Era susţinută de autoritatea proprietarului, aşa că nu i se opusese nimeni. O activitate atât de bine intenţionată fusese o adevărată plăcere.

— Felicitări, ai făcut o treabă bună. Altceva?

— Am lucrat la propunerea de îmbunătăţiri, spuse ea, ezitând.

— Şi ce îmi recomanzi?

— Pentru început, cred că ar trebui să creştem efectivul de vite. Preţul cerealelor a scăzut de când s-a terminat războiul şi nu cred că o să crească prea curând. O parte din suprafeţele cultivate cu cereale pot fi folosite pentru mangold. Văzând nedumerirea de pe chipul lui Davenport, explică: Mangoldul este un soi de sfeclă, e o hrană excelentă pentru animale.

— Am auzit de planta asta, dar nu am aprofundat niciodată subiectul, spuse el cu un zâmbet în colţul gurii. Haide, Lady Alys, lasă deoparte proprietăţile nutritive şi încearcă să spui „mangold” fără să râzi.

Alys se văzu nevoită să zâmbească.

— Ai dreptate. E un nume absurd, nu-i aşa?

— Chiar şi unui poet îndrăgostit de natură i-ar fi greu să scrie un sonet decent despre un mangold, spuse el râzând. Poate că una dintre cele mai mari ciudăţenii ale naturii e mangoldul mangosit.

Era prea mult, chiar şi pentru o femeie de obicei serioasă. Alys izbucni în râs.

— Mă îndoiesc că Wordsworth s-ar fi descurcat mai bine, spuse ea, după ce îşi recapătă suflul.

Reggie o privea cu căldură şi amuzament. Era remarcabil cât de multă intimitate putea aduce veselia împărtăşită.

Alys îşi reveni brusc şi scormoni prin

teancurile de hârtii din faţa ei. După ce scoase mai multe foi, i le întinse proprietarului.

— Iată o listă cu noile echipamente care ne-ar putea fi de folos. Sunt trecute în ordinea utilităţii, cu preţuri estimate şi observaţii privind avantajele.

Se uită pe coloana scrisă îngrijit.

— Le voi studia în amănunt mai târziu. Pare fezabil, dar n-o să putem lua totul dintr-odată. Altceva?

— Trebuie să construim mai multe case pentru muncitori. Cele vechi sunt un dezastru, sunt pline de umezeală şi nu sunt locuibile. În plus, toate sunt aglomerate, spuse ea scoţând alte hârtii. Iată costurile estimate.

Răsfoi paginile până ajunse la ultima, iar buzele i se strânseră într-un gest dezaprobator.

— E foarte scump şi moşia nu obţine niciun beneficiu financiar direct.

— Dar sunt multe beneficii indirecte, spuse Alys aplecându-se cu sinceritate peste birou.

Oamenii sănătoşi şi fericiţi lucrează mai bine.

Reggie o privi ironic.

— Poate că e adevărat, dar e greu de demonstrat. Ai folosit un argument similar şi ca să-ţi sprijini şcoala.

— Da, argumentul acela a fost adevărat şi atunci, e şi acum. Alys se ridică, având senzaţia că dacă avea să urmeze o bătălie, ar fi fost mai bine să stea în picioare. Preţurile sunt extrem de rezonabile. Majoritatea lucrărilor vor fi făcute de muncitorii de la moşie în perioadele fără activitate, iar materialele sunt toate din zonă.

Se pregătea de o prezentare mai detaliată, dar Davenport ridică mâna.

— N-am spus că nu vom face şi asta. Din nou, încetul cu încetul. Apoi, zâmbind pe jumătate, adăugă: Nu toate deciziile mele sunt ghidate de utilitatea practică. Să-ţi arăt ce am adus.

Alys îl urmă afară şi traversară curtea, pentru a ajunge la grajduri. Acolo, în boxele goale, se aflau trei iepe noi.

— O să creşti cai de vânătoare? întrebă ea surprinsă.

— Te pricepi la cai.

Alys se apropie de iapa de lângă ea, o iapă maronie cu urechi clăpăuge, cu o crupă puternică şi grumazul lat. Iapa o înghionti prietenește pe Alys în umăr.

— Desigur, exemplarele acestea nu sunt suficient de arătoase ca să fie afişate la Rotten Row[3]

dar se vor descurca foarte bine pe câmp.

— Chiar dacă iapa asta are urechi clăpăuge, ştie foarte bine să sară garduri şi rezistă toată ziua. Apoi, pe acelaşi ton, Davenport continuă: Voiam să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat aici săptămâna trecută.

Alys îl privi repede, cu timiditate, iar în ochi i se citea toată jena pe care prevăzuse că i-o va provoca această întâlnire. Chipul bronzat, aproape

---

3 *.- Zona din Londra în care nobilimea obișnuia să se plimbe pentru a-și etala caii de rasa (n.tr.)*

frumos, al lui Davenport o privea gânditor.

— N-am cum să spun că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat, continuă el, dar îmi pare rău dacă te-am deranjat sau te-am făcut să te simţi prost.

Alys se uită din nou la iapă şi îi mângâie botul catifelat.

— Nici eu nu pot să spun că-mi pare rău, spuse ea stânjenită, dar nu trebuie să se mai întâmple din nou.

— De acord. Subiect închis?

— Subiect închis, repetă ea.

Fusese un episod nefericit, iar ea se purtase într-un mod care nu îi făcea cinste unei doamne demne, aflate la vârsta maturităţii.

Atunci de ce îi părea atât de rău că nu se va repeta?

A doua zi după întoarcerea la Strickland, Reggie merse în vizită la familia Stanton pentru cina care fusese amânată atunci când el plecase.

Seara se dovedi a fi surprinzător de agreabilă. Mătuşa Elizabeth, rotofeie şi zâmbitoare, îl îmbrăţişa aproape cu la fel de mult entuziasm cât manifestase căţeluşa collie la întoarcerea lui de la Londra.

Erau prezenţi şi alţi membri ai comunităţii locale, care îl salutată cu o acceptare amicală, aşa cum se cuvenea pentru o persoană născută în zonă. Bărbaţii discutară chestiuni locale, considerându-l unul de-al lor. Din fericire, nu erau prezente femei necăsătorite, deşi doamnele respectabile îl cântăriră din priviri pe nou-venit. Probabil se gândeau cu ce fete disponibile i-ar fi putut face cunoştinţă.

Hotărât să bea mai puţin în general şi nevrând să se facă de ruşine în faţa familiei Stanton, Reggie nu bău prea mult vin. Poate de asta se simţea atât de agitat când se întoarse la Strickland. Ajuns în bibliotecă, îşi turnă un pahar imens de whisky, bucurându-se de căldura familiară şi liniştitoare care i se răspândi în corp.

Dar băutura nu era de ajuns pentru a se relaxa.

Privi în jur, gândindu-se că încăperile aveau nevoie de reamenajare. La urma urmei, trecuseră treizeci-patruzeci de ani, nu era o surpriză că totul era aşa de neîngrijit. Probabil cu un tapet nou şi alte draperii, casa nu ar mai fi semănat cu un mormânt…

Exasperat, dădu whisky-ul pe gât şi se hotărî să iasă. Căţeluşa, încă nebotezată şi fără stăpân, dar mereu dornică de o plimbare, se foia în jurul lui. Începuse să se obişnuiască cu animalul cel caraghios, deşi acesta părea să aibă o pasiune pentru a răsturna oamenii la pământ.

Noaptea era caldă şi răcoroasă şi mirosea a început de vară. Reggie îşi aprinse o ţigară şi se îndreptă spre lac, simţindu-se mai împăcat cu lumea. Pământul era ca o amantă seducătoare, care îl invita să se desfete cu farmecele ei. Totuşi, deşi acompaniat de foşnetul tufişurilor populate de tot felul de vietăţi şi de ţipătul sfâşietor al unei bufniţe, se simţea foarte singur. Nu era

singurătatea frenetică de la Londra, ci mai degrabă un soi de melancolie, o conştientizare a anilor irosiţi şi a şanselor nevalorificate.

Fără să se gândească, trecuse de lac şi se apropiase de Rose Hall. Silueta neuniformă a casei administratorului căpăta o anumită eleganţă în lumina calmă a lunii aflate la primul pătrar. Nu se vedeau lumini, fiindcă era târziu, era trecut de miezul nopţii.

Se rezemă de un ulm înalt care străjuia terenul, întrebându-se dacă Alys Weston se simţea vreodată singură. Avea familia adoptată, iar toţi cei de pe moşie o respectau şi aveau nevoie de ea. Era destul? Părea o femeie autosuficientă, deci probabil că era.

Trase din nou din ţigară. Vârful se aprinse pentru o clipă, apoi începu să ardă mocnit. Dinspre cealaltă parte a casei se auzi un zgomot vag. Apoi i se păru că văzu o siluetă întunecată îndepărtându-se de Rose Hall.

Reggie se încruntă şi se uită mai atent. Poate

că vreunul dintre băieţi se furişa în vreo escapadă nepermisă. Nu ar fi fost nimic rău în cazul băieţilor, dar situaţia se schimba dacă era vorba despre Merry. Sau poate că era un servitor, poate era vreun musafir sau poate că, la urma urmei, nu era nimic.

Aruncă mucul de ţigară şi îl strivi cu tocul pantofului, apoi ocoli în linişte clădirea, ca să afle mai multe. Căţeluşa îl urmă, dar fără să se străduiască să facă linişte.

Orice ar fi văzut Reggie, dispăruse atunci când el ajunse în partea cealaltă a terenului.

— Ei bine, câine, te pricepi la urmărit? spuse el încet. Animalul nu băgă în seamă urmele şi se întoarse imediat spre casă, ridicându-şi capul de clovn. Ciuli urechile, iar coada îi rămase nemişcată.

— Adu-mi aminte să nu te ofer patrulei locale, spuse Reggie cu răceală.

Căţeluşa urlă adânc, din gât şi începu să se îndrepte în faţă.

— La naiba, linişteşte-te, şopti Reggie. O să trezeşti pe toată lumea.

O prinse de zgardă, dar tot se agita înspre clădire. Mai rău, începu să latre, nervos.

Reggie înjură cu voce joasă şi începu s-o tragă, ca să se îndepărteze. Apoi depistă un miros pe care nasul sensibil al căţeluşei îl recunoscuse deja drept diferit şi rău. În noaptea liniştită se simţea miros de fum, nu parfumul vegetal al ţigării lui, ci un miros ascuţit, acru.

Încordându-se brusc, Reggie examina casa. Prin ferestrele de la parter se vedea o lumină slabă. Apoi văzu o limbă de foc, urmată, cu o viteză îngrozitoate, de o mulţime de flăcări avide. Rose Hall ardea.

Înjurând, dădu drumul căţeluşei şi alergă spre uşa din faţă.

Bântuită de amintirea atingerilor şi dorinţelor vagi, lui Alys îi fu greu să adoarmă. Când reuşi, fu cuprinsă de bine cunoscutul coşmar

al respingerii. De ce naiba te însori cu o lungană care o să te calce în picioare? Pentru bani, de ce altceva?

Fugea din nou, disperată, către distrugere şi dezonoare, dar de data asta lucrurile luau o turnură diferită. Pentru prima dată visă că tatăl ei trimisese oameni să o caute. Vânători călare care strigau puternic, dulăi care lătrau prelung şi îi adulmecau urmele, în timp ce ea căuta îngrozită un loc în care să se ascundă.

Încet, reuşi să se elibereze din profunzimile somnului şi îşi dădu seama că lătratul era real, dar era al unui singur câine, nu al unei haite de coşmar. Un bărbat striga şi bătea la uşă. Pentru o clipă, nu înţelese nimic.

Apoi simţi miros de fum. Se trezi brusc, înjură în gând şi se dădu jos din pat.

Simţi podeaua caldă, periculos de caldă, sub picioarele goale. Îşi luă halatul pe ea în timp ce ieşea pe uşă şi o luă la goană pe hol, strigând:

— Merry, Peter, William, sus!

Trânti la perete uşa camerei lui Meredith şi o văzu pe fată ridicându-se adormită.

— Repede, casa ia foc! spuse Alys agitată. Trebuie să ieşim imediat.

Merry tresări, apoi sări repede din pat, îşi luă halatul şi papucii şi o urmă pe hol. În această zonă a casei încă nu se simţea căldura, dar fumul se răspândea pe tavan şi cobora din ce în ce mai jos în nori groşi, înecăcioşi.

Băieţii ieşeau din camerele lor. William se freca la ochi adormit, dar Peter era complet treaz şi conştient de pericol.

— Peter, Merry, ieşiţi afară şi luaţi-l pe William cu voi, porunci Alys. Eu mă duc după servitori.

Peter deschise gura ca să protesteze, iar ea îl întrerupse scurt:

— Haide!

Băiatul dădu din cap şi-şi luă de mână fratele mai mic. Alys aşteptă până ce îi văzu coborând pe scara principală, apoi se îndreptă spre mansardă,

fericită că treptele înguste se aflau în capătul casei opus zonei din care venea focul.

Strigă în timp ce urca scările în fugă. Atunci când ajunse sus, o găsi pe bucătăreasă, doamna Haver, ieşind din camera ei, cu un şal negru înfăşurat în jurul umerilor durdulii.

— Scările sunt sigure, coborâţi repede şi ieşiţi afară, urlă Alys.

Fumul o urmase şi tuşi atunci când deschise gura ca să vorbească.

Doamna Haver făcu ochii mari din cauza şocului. Apoi ţâşni înapoi în cameră. Alys se duse după ea, înjurând.

— Pentru Dumnezeu, orice aţi avea acolo nu merită să riscaţi!

— E uşor de spus, spuse doamna Haver cu voce tremurândă, ridicând un capăt al saltelei şi scoţând de acolo ceea ce dorise să salveze.

Alys o apucă pe bucătăreasă de braţ şi o împinse afară pe uşă, înspre scări.

— Mişcaţi-vă, la naiba!

Nu aşteptă să vadă dacă femeia o ascultă şi se grăbi pe culoarul îngust şi întunecat. Cealaltă servitoare era Janie Herald, camerista cea tânără. Dormitorul ei era în partea opusă a mansardei, iar în întuneric Alys nu nimeri uşa la început. Intră din greşeală în două debarale înainte să găsească dormitorul.

Camera micuţă, cu tavanul înclinat, mirosea vag a parfumul ieftin pe care-l folosea Janie, dar nimeni nu răspunse strigătelor lui Alys. Îşi făcu loc prin cameră, împiedicându-se înainte să aterizeze pe patul îngust.

Patul era gol, iar aşternutul era neatins. Cu respiraţia întretăiată, mintea lui Alys calcula repede. Janie ieşea cu un băiat din sat. Poate se furişase afară ca să se întâlnească cu el?

Rugându-se ca lucrurile să stea aşa, Alys se ridică şi ieşi afară din cameră, străbătând repede holul mansardei. Fumul de pe trepte era des, dar la etaj era mult mai rău. Flăcările cumplite devorau camera ce odată fusese dormitorul ei.

Îi veni o idee şi scoase o batistă din buzunarul halatului, apoi se abătu repede în camera lui Peter ca să o umezească în carafa lui cu apă. Îşi acoperi nasul şi gura cu cârpa umedă şi se aplecă, alergând spre infern, spre treptele care aveau să o ajute să iasă afară.

Scara ce ducea la parter încă era în stare bună, dar partea stângă se zgudui în timp ce ea cobora. Auzi un zgomot groaznic, apoi o izbitură asurzitoare atunci când cedă podeaua etajelor superioare. O lovi un val de căldură înfiorătoare, iar treptele i se cutremurară sub tălpi.

Când ajunse la parter, se trezi în mijlocul unui nor de scântei, care îi arse halatul şi îi înţepă pielea dezvelită. Fumul înecăcios era atât de des încât nu putea vedea aproape nimic, în pofida luminii foarte puternice.

Se îndreptă spre partea din faţă a casei, când auzi vaietul îngrozit al unui animal. Attila veni în zbor către ea, cu coada pârlită. Prinse în braţe motanul care se agita cu ghearele scoase, apoi o

luă către uşa din faţă.

Acolo se opri înspăimântată. Holul principal din faţa ei era blocat complet de fum şi de flăcări. Alergă înapoi spre unde venise, dar focul cuprinsese şi scările. Teama îi explodă într-un strigăt de teroare. Era captivă în infern.

Simţi că o cuprinde ameţeala, fiindcă flăcările sălbatice consumau aerul. Nu mai avea unde să fugă şi se ghemui pe podea, leşinată pe jumătate. Plămânii sufocaţi încercau în zadar să respire. Căldura era insuportabilă şi nu mai rămăsese aer absolut deloc. Braţele i se strânseră în jurul corpului tremurând al motanului.

Îşi pierdu cunoştinţa, iar ultimul gând, cu un umor amar, fu acela că nu îl sedusese pe Reginald Davenport Dacă tot avea să ardă în iad, era păcat că nu avea niciun păcat cu adevărat plăcut pentru care să sufere.

Când Reggie văzu că strigătele şi bătăile în uşa de la Rose Hall nu stârneau nicio reacţie, îşi scoase haina şi şi-o înfăşură pe un braţ. Sparse

fereastra de lângă uşă şi desfăcu zăvoarele, apoi se năpusti în salon. După zgomot şi după fumul des, focul se răspândea repede.

Intră în holul principal şi îi găsi pe cei trei copii alergând spre el.

— Merry, unde e Lady Alys? strigă Reggie.

Peter îl împinse pe fratele cel mic pe uşa din faţă, iar Meredith se opri, cu părul vâlvoi.

— S-a dus în mansardă să-i scoale pe servitori.

— Ieşi cu fraţii tăi şi stai acolo. Fata dădu din cap şi se îndepărtă.

Reggie fusese prins odată într-o cârciumă care luase foc. Doar persoanele care trecuseră prin aşa ceva puteau înţelege cu ce viteză incredibilă se deplasa focul. Se rugă ca Allie şi servitorii să îi vină în întâmpinare şi o luă pe holul central, care ducea către scări. Urcase doar câteva trepte atunci când din fum apăru o femeie care dădu peste el. Femeia era grasă, între două vârste, mergea şi respira greu.

Reggie o înconjură cu braţul şi aproape că o duse până la uşa din faţă.

— Unde e Lady Alys? întrebă el scurt în timp ce o ajută să iasă.

— S-a... s-a dus după Janie. După ce tuşi vreme îndelungată, femeia adăugă răguşită: Ar trebui să fie chiar în spatele meu.

Reggie se întoarse şi văzu flăcările ieşind prin acoperiş într-un capăt al casei. Curtea era luminată puternic. Aflaţi la o distanţă sigură, copiii Spenser priveau uluiţi şi îngroziţi cum le era distrus căminul.

Văzu că dinspre casele chiriaşilor se apropiau siluete întunecate. Câţiva oameni trăgeau după ei o tulumbă. Se îndoia că avea să fie de folos, dar măcar încercau să facă ceva.

Văzând tulumba, Peter se întoarse şi fugi să ajute. Meredith rămase acolo, ţinându-şi de mână fratele mai mic.

Reggie se întoarse înapoi spre casă, înjurând. Allie ar fi trebuit să iasă cu servitoarea care

lipsea. Doar dacă nu le împiedicase fumul. Năvăli din nou în casă.

La câţiva metri în faţa lui, holul central era cuprins de flăcări. Căldura incredibilă îl lovi ca o armă. Se opri nesigur, încercând să-şi amintească planul casei. Avea cum să ocolească arşiţa?

Apoi auzi un ţipăt sfâşietor de dincolo de perdeaua de foc. Allie. Stomacul i se întoarse pe dos când îşi dădu seama că, mai mult ca sigur, era prinsă în partea cealaltă.

Covorul oriental din salon. Se îndreptă instantaneu spre camera din dreapta, unde era pus la loc de cinste un covor persan gros, pe care stăteau doar câteva scaune uşoare. Trăgând cu putere de capătul cel mai apropiat, îl scoase afară. Covorul era suficient de mic ca să poată fi manevrat uşor de un bărbat. Îl împături în jumătate, apoi din nou în jumătate, după care se întoarse în holul central.

Se îndreptă către marginea perdelei de foc şi aruncă în faţă covorul, ţinând cu mâna de ciucuri.

Lâna grea izbi flăcările, creând temporar o zonă liberă. Cu ochii îndureraţi, fugi printre zidurile de foc, aplecat, ca să nu leşine din cauza lipsei aerului.

Dincolo de covor, lumina crâncenă, orbitoare îl ajută s-o vadă pe Allie căzută lângă perete. Rugându-se să fie încă în viaţă, parcurse distanţa ce îl despărţea de ea şi o ridică în braţe. Apoi, cu toată puterea dobândită într-o viaţă atletică, o transportă înapoi, pe covorul care era mistuit de flăcări. Pereţii de foc se apropiau din ce în ce mai mult

Cu plămânii înecaţi de fum şi epuizare, Reggie se îndreptă împleticindu-se spre uşa din faţă, care abia se mai vedea. În timp ce cobora treptele scunde, se gândi ameţit că era absolut logic pentru Alys Weston să fie salvată ţinând în braţe o pisică pârlită, care urla de mama focului.

O înconjura o răcoare binecuvântată. Poate că în iad era gheaţă, nu foc. Plămânii îi funcţionau

din nou şi respirau aer fără fum.

Încet, Alys îşi dădu seama că era purtată în braţe. O pereche de picioare feline îi loviră stomacul. Probabil că Attila sărise din braţele ei.

Încercă să deschidă ochii care o înţepau. Cu puţin efort, îl văzu pe Reggie Davenport, care o lăsa jos. Rămase în genunchi lângă ea, susţinând-o cu un braţ puternic. Chipul lui mânjit de funingine se afla la câţiva centimetri de al ei, iar ochii albaştri erau palizi ca gheaţa.

— Eşti bine? întrebă el cu voce joasă.

În spatele lor, flăcările trosneau, iar lemnul pocnea. Cămaşa lui albă era brăzdată de pete negre. Ea dădu din cap, iar el continuă:

— Cealaltă servitoare e încă înăuntru?

Alys înghiţi şi încercă să vorbească, dar încă avea vocea gâtuită.

— Nu cred, îngăimă ea, apoi începu să tuşească.

Davenport o strânse mai aproape, în timp ce ea se chinuia să respire.

— Aşa sper, spuse el grav. De acolo nu mai iese nimeni viu.

— Cred că Janie era plecată să-şi vadă iubitul, reuşi să rostească Alys. Am să-i rup gâtul când am s-o găsesc.

— Aşa să faci. Mai era puţin şi mureai.

— Ştiu, spuse Alys atingându-şi faţa cu o mână tremurândă. Coada groasă se despletise, iar şuviţele de păr îi atârnau pe lângă obraji. Îşi dădu părul pe spate şi ridică privirea, văzând chipurile îngrijorate ale copiilor.

Făcu eforturi să zâmbească şi încercă să se ridice, dar Reggie o ţinu ferm lângă el.

— Stai cuminte până îţi revii. Nu poţi face nimic.

Alys privi către casa în care locuise patru ani şi văzu cum acoperişul de ţiglă se prăbuşea înăuntru cu o putere de neînchipuit. Flăcările se înălţau spre cer, luminând siluetele bărbaţilor care pompau apă. Era un efort inutil.

Prietenul ei Jamie Palmer traversă curtea şi

se îndreptă spre ea preocupat.

— Sunteţi în regulă, Lady Alys?

Alys îl atinse pe braţ, ştiind că se simţea vinovat fiindcă nu fusese acolo să oprească focul înainte să se întindă peste tot. Dragul de el era atât de protector.

— Am fost şi mai bine, Jamie, dar n-am păţit nimic.

Bărbatul dădu din cap şi se întoarse la tulumbă. Lângă ea, William rosti cu jumătate de gură:

— Un… unde o să locuim?

Alys îşi deschise braţele, iar el alergă la pieptul ei, căutând siguranţă. Înainte ca ea să poată răspunde, interveni Davenport:

— O să veniţi la conac. E destul loc acolo şi pentru voi, şi pentru servitorii voştri.

Alys nu se gândise atât de departe şi îi era extrem de recunoscătoare angajatorului ei fiindcă se ocupase de problemă. Chiar dacă aveau doar hainele în care erau îmbrăcaţi, aveau să aibă un

acoperiş deasupra capului.

Auzi o voce cunoscută şi ridică privirea. Janie Herald alerga spre ea, speriată.

— O, domnişoară Weston, e groaznic! A ieşit toată lumea?

Reggie răspunse rece:

— Domnişoara Weston aproape că a murit fiindcă te căuta pe tine. Să ţii minte asta atunci când te mai furişezi din casă data viitoare.

Mâhnită şi vinovată, fata începu să plângă. Tânărul de lângă ea o înconjură cu braţele, iar ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Nu ar fi trebuit să fii atât de dur cu ea, îi spuse Alys lui Reggie.

Sprâncenele lui se ridicară ironic.

— N-am dreptate că în timpul în care ai căutat-o pe ea ai fi putut să ieşi cu uşurinţă, în loc să te prăjeşti ca o gâscă de Crăciun?

Alys suspină, prea epuizată ca să se certe.

— Ai dreptate.

Încă o înconjura cu braţul, iar senzaţia era

prea plăcută ca să renunţe la ea.

Reggie se uită la copii.

— N-are sens să mai pierdem timpul. Peter, ia-o pe bătrână, e bucătăreasa, nu? Şi ajut-o să intre în casă. Poate să vină şi camerista dacă nu vrea să se ducă la ai ei sau la iubit. Domnişoară Spenser, ai grijă de William. Întorcându-se spre Alys, spuse: Poţi să mergi singură?

Alys dădu din cap şi se ridică în picioare, dar aproape căzu când făcu un pas înainte. Cine ştie din ce motiv, nu se putea ţine pe picioare.

Reggie mormăi o înjurătură şi o trase spre el.

— Dumnezeule, femeie, nici măcar nu eşti încălţată. Fără să-i ceară voie, o ridică în braţe şi se îndreptă spre conac. O purta cu uşurinţă, deşi nu era o femeie mică. Atunci când o scosese din casa în flăcări, Alys nu fusese suficient de conştientă încât să aprecieze experienţa, dar acum percepea foarte bine puterea şi căldura braţelor lui. Sprijinindu-şi capul de umărul lui, se pregăti să se bucure de drum, dar nu-şi putu stăpâni un

chicot.

— Dacă s-a întâmplat ceva amuzant, spune-mi şi mie, sugeră Davenport.

— Doar mă gândeam că nu m-a mai luat nimeni pe sus niciodată, murmură Alys, prea obosită să se mai cenzureze.

El râse.

— Probabil nu i-ai dat nici unui bărbat şansa să te ia vreodată.

Încă se străduia să înţeleagă dacă vorbele lui ascundeau vreun sens ascuns, când ajunseră la conac. Menajera fusese trezită de agitaţia provocată de incendiu. Cu câteva cuvinte, Reggie porunci să se pregătească încăperile, să se încălzească lapte pentru William şi să se toarne brandy pentru ceilalţi.

Apoi o duse pe Alys sus, într-o cameră de oaspeţi. Alys era obosită şi aproape adormită, dar se chinui să se ridice după ce el o aşează pe patul cu baldachin.

— Copiii, spuse ea preocupată.

— Sunt bine, spuse el, împingând-o înapoi pe perne cu o mână fermă. Întinde-te.

Alys era obişnuită să fie responsabilă pentru orice şi pentru o clipă se împotrivi. Nu o mai băgase cineva în pat de când era mică. Totuşi, în mod bizar, îi era uşor să aibă încredere că Reggie se va ocupa de tot, iar în stătea în care se afla îi era recunoscătoare pentru că îi mai lua din poveri.

Adormi aproape imediat, însă, cu ultimele fărâme de luciditate, îl simţi ştergându-i funinginea de pe faţă. Era surprinzător de blând pentru un om atât de mare.

De data asta, când dormi, nu mai avu coşmaruri.

capitolul 12

Când deschise ochii şi văzu baldachinul de brocart scăldat în lumină, Alys crezu pentru o clipă că era acasă, la Carleon. Apoi amintirile o readuseră în prezent. Carleon era pierdut pentru

totdeauna. Acum era administratorul fermei Strickland, rămăsese fără locuinţă şi nu avea decât un jupon şi un halat ars. Ah, mai avea şi o pisică şi o iapă.

După poziţia soarelui, era târziu. Se ridică în pat şi se întinse. Apoi se auzi o bătaie în uşă, urmată de capul blond al lui Merry.

— Bun, eşti trează, spuse Merry intrând cu o tavă pe care se aflau o ceaşcă cu cafea aburindă şi o farfurie cu chifle proaspete. Domnul Davenport a spus că nu trebuie să te trezim, dar ştiam că n-o să te poţi pune pe picioare aşa cum trebuie fără cafea.

Alys acceptă cu recunoştinţă băutura fierbinte şi se sprijini de speteaza patului.

— Când o să te hotărăşti cu cine te măriţi, o să-ţi scriu o recomandare pentru norocosul pe care îl alegi. Ştii întotdeauna de ce anume are nevoie o persoană.

Meredith râse şi se aşează graţioasă pe un scaun. Purta o rochie simplă de stambă care nu-i

venea prea bine, dar nu părea afectată de dezastrul prin care trecuseră.

— Ce fac băieţii? întrebă Alys.

— Sunt bine. Domnul Davenport le-a găsit haine prin sat, apoi i-a trimis la şcoală. În după-amiaza asta vine o croitoreasă să ne ia măsurile, ca să avem haine ca lumea.

Pe Alys o enervă comportamentul lui omnipotent, dar trebuia să admită că era eficient.

Merry se servi cu o chiflă proaspătă şi îşi întinse marmeladă.

— A spus că-i pare rău că nu a găsit haine de femei pe mărimea ta, dar ţi-a găsit nişte îmbrăcăminte bărbătească. Ar trebui să-ţi vină bine, spuse fata arătându-i hainele de pe scaun. A spus că ar vrea să discute cu tine în bibliotecă, atunci când poţi.

Alys avu senzaţia că Davenport o impresionase puternic pe Meredith. Toate replicile ei păreau să se învârtă în jurul cuvintelor şi dorinţelor lui.

Peste o clipă, scăpă de altă îngrijorare. Merry lăsase uşa întredeschisă, iar Attila se furişă înăuntru. Demnitatea lui trufaşă era intactă, deşi avea coada mult mai puţin stufoasă ca de obicei.

— Mă bucur că Attila e bine, exclamă Alys atunci când motanul sări pe pat, apoi adulmecă chifla din mâna ei dreaptă.

— Nu se sperie Attila de un incendiu, spuse Merry amuzată. Azi de dimineaţă a apărut la uşa bucătăriei şi a cerut de mâncare ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă. Era un pic pârlit, dar l-am aranjat cu foarfeca şi nu pare să fi păţit nimic.

— Evident. Nu i-a luat mult să afle unde e mâncarea, spuse Alys punând deoparte chifla şi ceaşca pentru a mângâia pisica ce i se ghemuise în poală, torcând.

În timp ce îl scărpina pe gât, Alys observă că aproape rămăsese fără mustăţile lungi.

— Bietul de el a rămas fără mustăţi, spuse ea. Mustăţile care-i mai rămăseseră erau răsucite ca un tirbuşon. Atinse uşor una dintre ele, iar

mustaţa se desprinse, fiindcă fusese subţiată de căldură. Va trebui să aibă grijă să nu se bage prin locuri înguste până nu-i cresc la loc.

— Attila a scăpat uşor, spuse Meredith. Dacă nu-l ţineai în braţe când te-a scos domnul Davenport, ne-ar privi acum din raiul pisicilor.

— Şi eu am scăpat uşor, spuse Alys pătimaşă. Am crezut că îmi sunase ceasul.

Chipul lui Merry se încruntă brusc.

— Toţi am crezut, spuse ea, neputându-şi stăpâni tremurul din voce. Eram siguri că nu mai eşti. Şi domnul Davenport, la fel, când s-a întors în casă…

Tremură, iar strălucirea i se estompă. Pierduse deja prea multe persoane dragi în scurta ei viaţă.

— E nevoie de mai mult decât de un incendiu ca să scăpaţi de mine, spuse Alys, dându-l pe Attila într-o parte ca să se poată da jos din pat. Când tălpile îi atinseră podeaua, spuse involuntar: Au!

— Ce s-a întâmplat?

Alys se aplecă şi îşi examina picioarele mânjite de funingine.

— N-am fost prea atentă azi-noapte, dar m-am lovit la degete de câteva ori şi podeaua era foarte fierbinte. Să nu te sperii aşa, spuse ea repede şi să nu îndrăzneşti să mă cocoloşeşti ca pe o rudă bătrână.

— Da, doamnă, spuse Merry cu blândeţe. Alys îşi analiză degetele.

— Nu s-a întâmplat nimic, dar aş avea mare nevoie de o baie.

— Apa ar trebui să ajungă în orice moment, spuse Meredith.

Chiar atunci se auzi o bătaie în uşă şi intrară două cameriste cu găleţi cu apă fierbinte.

— O să-ţi scriu două recomandări, în loc de una, promise Alys.

După ce rămase singură în cada de baie, se relaxa, lăsând apa fierbinte să îndepărteze mizeria şi durerea. Încheie spălându-şi părul des, ca să nu

mai miroasă a fum, apoi se ridică cu părere de rău, nesimţindu-se complet pregătită pentru lumea inevitabilă care o aştepta dincolo de uşa dormitorului.

Îşi şterse părul cu prosopul, după care şi-l pieptănă şi şi-l împleti în cocul obişnuit. Apoi se îmbrăcă. Davenport îi alesese bine hainele. Fără îndoială, se pricepea la mărimile unei femei, se gândi ea, ironică. Pantalonii îi erau cam strânşi pe şolduri şi prea largi în talie, iar cizmele şi şosetele îi erau cam mari, dar asta nu era o problemă.

Îşi reaminti că cerşetorii nu aveau dreptul să emită pretenţii şi coborî. Davenport lucra în bibliotecă. Se ridică atunci când ea intră.

— Se pare că ţi-ai revenit.

— Mi-am revenit spuse ea, aşezându-se. Eu şi Attila îţi suntem extrem de recunoscători.

— Poate tu, dar Attila n-are de ce. Te asigur că salvarea neisprăvitului de motan a fost complet accidentală, zâmbi el, aşezându-se.

Căţeluşa collie se ridică de la picioarele lui

Davenport. Alys îi ciufuli ceafa blănoasă.

— Că veni vorba de animale neisprăvite, văd că tot nu i-ai găsit stăpân.

— Aseară a demonstrat că nu e complet neisprăvită, aşa că şi-a câştigat dreptul să rămână. Văzând privirea întrebătoare a lui Alys, explică: Aseară ne plimbam, iar căţeluşa a simţit miros de fum şi a insistat să se apropie. Dacă n-ar fi făcut-o, poate că n-ajungeam la timp.

Alys se uită în ochii limpezi ai câinelui.

— Mulţumesc, Câine. Apoi ridică privirea cu un zâmbet. Dacă vrei s-o păstrezi, trebuie să-i dai un nume.

— Adică nu pot să-i spun pur şi simplu Câine?

— Poţi să-i spui aşa, răspunse ea îndoită, dar pentru respectul ei de sine ar fi mai bine să-i dai un nume.

Ochii lui Reggie licăriră.

— Pe lângă toate competenţele pe care le ai, te pricepi şi la respectul de sine al câinilor?

— Nu, dar am păreri despre orice, spuse ea

serioasă.

Reggie râse.

— Foarte bine. Dacă-i trebuie un nume, ce părere ai despre Nemesis?

— Cred că e potrivit, se pare că ea e soarta ta, surâse Alys. Sper că eşti bine, continuă ea redevenind serioasă. Ai trecut prin fum şi foc aseară. Ai fi putut să mori.

Bărbatul păru oarecum jenat.

— Nu mă considera un erou, Allie. A fost în interesul meu să te salvez. Cu un administrator mai puţin eficient, ar fi trebuit să muncesc şi eu.

Alys pufni, neîncrezătoare.

— O să faci cât de multe sau cât de puţine lucruri vrei, şi cu mine, şi fără mine. Cum ai reuşit să mă găseşti în iadul acela? întrebă ea curioasă.

Reggie ridică din umeri.

— Te-am auzit strigând şi ştiam că nu poţi fi prea departe, aşa că am luat covorul din salon şi l-am aruncat peste flăcări. Le-a oprit pentru puţin timp.

Alys se gândi la clipa în care îşi dăduse seama că era prinsă înăuntru şi se cutremură.

— Ai reacţionat repede.

Urmă o clipă de tăcere. Hotărându-se că era vremea să discute despre viitor, spuse:

— Apreciez şi că ne-ai lăsat să stăm aici azi-noapte. Mă tem că pentru planurile pe termen lung o să avem nevoie de o zi sau două, dar putem să ne mutăm la hanul Femeia Tăcută în după-amiaza asta, ca să nu ne ai pe cap.

— Prostii. Aici e suficient loc. Degetele lungi şi graţioase ale lui Reginald se jucară pentru o clipă cu un coupe-papier. De fapt, cea mai simplă soluţie e să rămâneţi toţi aici.

Alys îl privi uimită. Pentru o clipă crezu că simte o tentă de neîncredere în sugestia lui. Renunţă la acel gând: neîncrederea nu îi era caracteristică lui Reggie Davenport.

— Nu fi absurd. Ar fi cu totul nepotrivit.

— Potrivit contractului, trebuie să îţi asigur locuinţă. Rose Hall nu mai este, aşa că nu există o

casă potrivită pe teritoriul moşiei, explică el. Toate casele chiriaşilor sunt ocupate, iar menajera mea spune că în zonă nu sunt case de închiriat.

Alys îşi muşcă buzele, ştiind că avea dreptate. Ca administrator, trebuia să fie disponibilă, deci să locuiască în apropiere. În plus, şcoala băieţilor şi prietenii copiilor se aflau în zonă. Ar fi fost foarte comod să rămână la conac. Era însă stingherită de faptul că îi surâdea ideea să locuiască sub acelaşi acoperiş cu angajatorul ei. În mod absurd, îi plăcea să fie în preajma lui, îi plăcea să discute cu el.

Ar fi vrut să-l sărute din nou.

Abandonă şi acest gând şi analiză situaţia lui Meredith. Un tutore responsabil ar fi lăsat o fată inocentă să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un desfrânat?

Cu proverbiala lui intuiţie, Davenport spuse:

— Dacă îţi faci griji că nu se cuvine, presupun că faptul că aici locuieşte întreaga familie ar spulbera orice posibilitate de speculaţii.

Iar o fată bătrână de treizeci de ani, cu păreri extremiste, era însoţitoarea perfectă, risipind orice posibilitate de speculaţii. Niciun desfrânat nu putea fi interesat de ea. Cel puţin nu dacă era treaz.

— O să mă gândesc la propunerea ta şi voi discuta cu copiii, spuse Alys.

— Presupun că încă o noapte aici n-o să te compromită, nu?

— Presupun că nu, admise ea sec.

Bărbatul păru amuzat de nehotărârea ei, dar nu spuse decât:

— Eşti pregătită să vezi ce-a mai rămas din Rose Hall?

Trebuia să facă şi asta, mai devreme sau mai târziu.

Alys dădu din cap, ieşiră împreună şi se îndreptară către fosta ei casă.

Nu rămăseseră decât pereţii de piatră şi clădirea părea mult mai mică. Rose Hall era o epavă cu ferestre pustii. Nimic nu putea fi salvat,

fiindcă distrugerea era aproape totală. Acoperişul şi podelele se prăbuşiseră până în pivniţă, iar din grinzile sfărâmate încă ieşea fum. Câteva flori înflorite, acolo unde nu se călcase pe straturi în noaptea precedentă, făceau notă discordantă.

Alys înconjură casă, făcându-şi loc printre bucăţile înnegrite de lemn şi ţiglă spartă. Se cutremură gândindu-se cât de aproape fusese să ardă şi ea acolo. Bănuia că, pentru tot restul vieţii, avea să retrăiască în vise panica pe care o simţise când o hăituiseră flăcările. Poate, dacă avea noroc, avea să scape de celălalt coşmar. Vocea lui Davenport o trezi din gândurile întunecate.

— Ce obiecte personale ai pierdut?

— Nimic deosebit. Cărţi, haine, amintiri. Tot felul de lucruri care definesc o viaţă, spuse Alys ridicând din umeri. Nu ţineam nimic valoros în casă. Economiile mele şi cele mai bune bijuterii pe care le-a moştenit Meredith de la mama ei se află la banca din Shaftesbury. Singura pierdere reală pentru mine… Se opri, iar Reginald o îndemnă să

continue:

— Singura pierdere reală a fost…?

Simţi un nod în gât.

— Aveam un medalion cu poza mamei mele.

— Îmi pare rău, spuse el blând.

Compasiunea lui îi aduse lacrimi în ochi. Poate că din acest motiv bărbatul, intuitiv ca întotdeauna, schimbă subiectul.

— Ai idee ce anume a provocat focul?

Întrebarea practică o făcu pe Alys să-şi revină în fire.

— Ca să fiu sinceră, nu mă gândisem la asta. Pe vremea asta, şemineurile nu erau aprinse. Singura sursă de foc ar fi fost cărbunii din bucătărie, o lampă sau o lumânare, dacă era cineva treaz.

— Mă îndoiesc că ar fi fost o lampă. Când am trecut pe-aici, nu am văzut nicio lumină. Chiar m-am gândit că toată lumea dormea de mult. Cât despre bucătărie, era în partea aceea a casei, nu-i aşa? indică el.

Alys dădu din cap, iar el începu să examineze ruinele, încruntându-se.

— Incendiul a început în partea din vest a casei, probabil în pivniţă. Eu am sosit când flăcările ajunseseră la parter şi deveniseră vizibile.

Alys se încruntă şi ea.

— Ştiu că uneori incendiile se declanşează spontan, în grămezi de cârpe sau de gunoi, dar pivniţa noastră era ordonată şi destul de umedă. Nu pot să-mi închipui ce anume ar fi provocat focul.

Reggie lovi absent o bucată înnegrită de lemn cu vârful cizmei lustruite.

— Ai vreun duşman periculos?

— Dumnezeule! Chiar crezi că ne-a dat cineva foc? Alys se holbă la Reggie, întrebându-se dacă nu cumva exagera.

— Nu ştiu ce să cred, dar un incendiu trebuie să pornească de undeva şi nu pare să fi fost un accident, spuse el studiind resturile fumegânde. Când am trecut pe aici azi-noapte mi s-a părut că

am văzut pe cineva furişându-se din casă. Ar fi putut fi camerista cu călcâiele aprinse, dar când s-a întors purta o rochie de culoare deschisă. Persoana pe care am văzut-o eu avea haine negre. Asta dacă într-adevăr am văzut pe cineva.

— Ce nebun ar da foc unei case pline cu oameni care dorm? întrebă Alys consternată.

— O persoană obsedată de foc. Există astfel de nebuni. Se întoarse spre ea, cu o expresie gravă. Dar trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca incendiul să fi fost provocat intenţionat, pentru a face rău cuiva din casă. Domnişoara Spenser are vreun pretendent nemulţumit care i-ar putea da foc de supărare?

Alys se gândi bine înainte să răspundă.

— Nu. Are o grămadă de admiratori, dar întotdeauna s-a purtat fermecător cu ei. Nu cred să fie vreunul suficient de instabil sau de disperat încât să facă aşa ceva.

— A fost cineva supărat din cauza vaccinărilor împotriva variolei, care ar vrea să se

răzbune? Persoana mea ar fi fost ţinta logică, dar tu mi-ai pus în aplicare ordinele.

— Au fost oameni care au bombănit, dar nimeni în mod deosebit.

— Sper să ai dreptate. Nu mi-ar plăcea să ştiu că acţiunile mele te-au pus în pericol. Privirea lui îngrijorată o întâlni pe a ei. Poate că sunt doar prea suspicios, dar, în orice caz, ai grijă. Şi vorbeşte cu copiii despre asta.

— Voi vorbi, spuse ea, serioasă. Voi vorbi.

Alys discută cu copiii în după-amiaza aceea, la ceai. Deşi fiecare pierduse obiecte personale la care ţinea mult, erau recunoscători că nimeni nu murise şi nu fusese rănit. Alys le spuse că era posibil ca incendiul să fi fost provocat, dar se hotărî să nu le sugereze că ţinta era cineva din casă. Probabil că teoria bizară a lui Davenport se datora propriului trecut zbuciumat. Într-un loc atât de paşnic ca Dorset nu aveau cum să existe oameni care să dea foc pentru a ucide pe cineva.

Spera, oarecum, ca protejaţii ei să respingă ideea de a locui la conac, însă ei o primiră cu entuziasm.

— Dumnezeule, pe domnul Davenport nu l-ar deranja să locuim aici? E un tip formidabil, aprobă Peter pe dată şi apoi tăcu, probabil gândindu-se când era cel mai bun moment să-l roage pe domnul Davenport să-l înveţe să conducă şareta.

Lui William îi plăcea ideea să se afle atât de aproape de grajduri, iar pe chipul frumos al lui Meredith apăru o expresie intrigată.

— Am locui practic aici, nu am fi doar oaspeţi? După ce Alys dădu din cap, Merry spuse visătoare: Casa e mult mai bună pentru primiri decât Rose Hall, nu crezi?

— Da, iar domnul Davenport a insistat să ne simţim ca acasă. A fost foarte generos.

Încercase şi să le plătească toate hainele noi. Urmaşe o ceartă aprinsă, care se încheiase doar când Alys fusese de acord ca el să suporte jumătate din costuri.

— Nu înţelege la ce se înhamă, continuă ea. Dacă îl supăraţi pe bietul om, va trebui să ne facem alte planuri. Dar vom încerca, fiindcă tuturor vă surâde ideea.

Decizia el fu salutată cu strigăte de bucurie. Desigur, plăcerea pe care o simţea Alys însăşi se datora fericirii protejaţilor ei.

După ce băieţii plecară, Alys avu o conversaţie privată cu Meredith. Cu privirea jucăuşă, Merry o asigură că nu avea de gând să cedeze farmecelor mature ale lui Davenport. Se comportase într-un mod extrem de respectabil, aproape ca un unchi. Nefiind însă convinsă de respectabilitatea angajatorului ei, Alys se văzu nevoită să aibă încredere în judecata lui Meredith.

Singurele obiecţii reale veniră din partea lui Junius Harper. Sosi spre sfârşitul după-amiezii, fierbând de solicitudine şi indignare. Alys îl primi în salonaş, recunoscătoare că Davenport nu era acasă.

Junius îi strânse mâna cu fervoare.

— Am petrecut noaptea trecută la episcopul din Salisbury şi tocmai m-am întors. Îţi poţi închipui cât de tulburat am fost când am aflat vestea cea îngrozitoare! Dulcea şi fragila domnişoară Spenser… un asemenea pericol trebuie să fi fost un supliciu pentru nervii ei delicaţi.

Merry avea, cu siguranţă, motive să fie agitată, dar Alys fusese cel mai aproape să se ardă ca o friptură de duminică. Însă toată lumea ştia că nu era nimic delicat la Alys cea mare şi poruncitoare. Îşi desprinse mâna.

— Cu siguranţă a fost o experienţă înspăimântătoare, dar măcar nimeni nu a fost rănit.

Se aşeză, iar expresia vicarului deveni sumbră.

— Oricât de alarmantă ar fi fost vestea legată de incendiu, nici nu se compară cu neliniştea pe care am simţit-o când am aflat că aţi petrecut noaptea în această… în această casă a infamiei!

— Casă a infamiei? Cam exagerezi, Junius, spuse Alys, amuzată de priorităţile lui. Oare ar fi fost mai bine să ardem de vii, în locul unui „destin mai rău ca moartea”?

Ignorându-i digresiunea, el continuă:

— Îndrăznesc să îţi spun că am fost şocat. Mai mult decât şocat. Îngrozit.

Dorindu-şi ca el să nu fi îndrăznit, Alys spuse cu asprime:

— E foarte curajos din partea ta să-ţi rişti sufletul nemuritor venind aici.

Fără să-şi dea seama de sarcasmul ei, Junius spuse:

— Sper că ştiu ce îndatoriri am. Dar trebuie să insist să pleci imediat de aici cu copiii. Mă miră faptul că nu te-ai gândit să vii la vicariat noaptea trecută. Deşi nu eram acolo să vă primesc, menajera mea v-ar fi întâmpinat pe toţi, iar domnişoara Spenser nu ar fi fost expusă poftelor acelui desfrânat.

Generozitatea vicarului nu era suficientă ca

să compenseze iritarea pe care o simţi Alys din cauza vorbelor lui poruncitoare.

— Fiindcă nu eram în măsură să mă gândesc la o altă reşedinţă, oferta domnului Davenport a fost foarte bine-venită. Şi trebuie să îţi reamintesc că nu ai dreptul să mă împingi să fac ceva.

— Am anumite drepturi în calitate de consilier spiritual, dacă nu ca prieten, spuse Junius rigid.

Simţindu-se ruşinată, Alys spuse, pe un ton mai conciliant:

— Ştiu că nu îl agreezi pe domnul Davenport, dar te asigur că s-a purtat cum nu se poate mai corect. A dat dovadă de mult curaj şi de prezenţă de spirit noaptea trecută. Ţi s-a spus că mi-a salvat viaţa, punându-şi-o pe a sa în pericol?

Vicarul făcu un gest din mână, ca şi cum asta nu conta.

— Curajul fizic nu înseamnă nimic pentru astfel de oameni. Mă îngrijorează moralitatea sau, mai degrabă, imoralitatea lui. N-o să am linişte

până ce tu şi copiii nu plecaţi de aici.

— Atunci trebuie să te resemnezi cu neliniştea, spuse ea, cu ochii strălucind de exasperare. Domnul Davenport ne-a invitat să locuim aici, iar noi am acceptat.

Pe chipul vicarului se citi groaza.

— Nu vorbeşti serios! E destul de rău că aţi rămas aici o noapte după un dezastru, dar să locuiţi aici? E complet inacceptabil. Reputaţia domnişoarei Spenser va fi distrusă pentru totdeauna.

— Şi eu, şi fraţii ei vom avea grijă de ea, spuse Alys, folosind argumentele lui Davenport. În plus, trebuie să locuim undeva şi în zonă nu există case disponibile.

— Aţi putea locui la vicariat.

Alys oftă. Junius nu era prost, dar putea fi groaznic de încăpăţânat.

— Dacă te îngrijorează cuviinţa, nu ar fi mai bine la vicariat, fiindcă nici tu nu eşti un bărbat căsătotit.

— Dar diferenţele dintre un om al lui Dumnezeu şi un libertin sunt evidente! spuse Junius înfierbântat.

— Sigur că există diferenţe. Pe de o parte, la Strickland e mult mai mult loc, făcu Alys, încercând să-şi stăpânească dorinţa de a-i tăia complet macaroana lui Junius. Oferta ta e mărinimoasă, dar chiar ar fi nepotrivit să ne mutăm cu tine. Domnul Davenport are obligaţia să-i ofere administratorului locuinţă, iar acesta este cel puţin un motiv legitim să rămânem aici.

Junius înghiţi în sec.

— Dacă ai nevoie de un motiv, te poţi mărita cu mine. Copiii ar avea un cămin corespunzător şi ai putea renunţa la un loc de muncă nepotrivit pentru o doamnă, care cu siguranţă îţi displace.

Nu numai că nu era genul de femeie pe care să o fi dorit bărbaţii, dar nici măcar nu putea inspira o cerere în căsătorie normală! Provocată peste măsură, Alys exclamă:

— Acesta e cel mai stupid motiv pentru

căsătorie pe care l-am auzit vreodată! Crede-mă, nu e nevoie să te sacrifici. Protejaţii mei sunt încântaţi de ideea de a locui la Strickland, iar eu cred că va fi bine. În ceea ce priveşte locul meu de muncă, nu îmi displace câtuşi de puţin, ba chiar îmi place.

— Dacă nu vrei să te măriţi cu mine, lasă-mă să-i propun domnişoarei Spenser! spuse vicarul turbat. E de neconceput ca un asemenea înger să fie corupt de un bărbat ca Davenport

Două cereri în căsătorie într-un minut! Cu siguranţă, vicarul voia să bată vreun record.

— Te asigur, Junius, nu sunt necesare măsuri aşa de drastice precum căsătoria. Meredith nu va păţi nimic aici. Trebuie să recunosc că lipsa ta de încredere în virtutea ei mă jigneşte. Încercând să îl calmeze, ea continuă: în plus, domnul Davenport se va plictisi în curând de viaţa la ţară şi nu-l vom mai vedea cu lunile.

Nu credea asta, dar se gândea că poate acea posibilitate avea să-l facă pe vicar să se împace cu

situaţia.

Cu mişcări greoaie, Harper se ridică.

— Văd că nu te răzgândeşti. O să mă rog să revii pe calea cea bună înainte să fie prea târziu.

În timp ce Junius îşi lua rămas-bun, Davenport intră în salonaş, urmat de credincioasa Nemesis, în ochii lui se citi un amuzament răutăcios când îl văzu pe oaspetele lui Alys, dar îl salută pe vicar în mod civilizat, ca şi cum n-ar fi fost gata să se ia la bătaie la întâlnirea anterioară.

— Fără îndoială, eşti surprins să mă vezi aici, Davenport, spuse vicarul războinic.

— Deloc. Din moment ce eşti prieten cu domnişoara Weston şi cu protejaţii ei, e normal să vii în vizită, spuse Davenport afabil.

— O să vin din nou, spuse Junius provocator.

— Cu siguranţă, răspunse Davenport ridicând din sprâncene. Nu mi se pare că ai fi genul de om căruia îi e teamă să intre în cuşca leului pentru o cauză corectă.

Alys îşi stăpâni râsul, iar vicarul îşi privi

gazda bănuitor, neputându-se hotărî dacă Davenport îşi bătea joc de el. Considerând că discreţia era o componentă esenţială a curajului, îşi luă rămas-bun. După plecarea lui, Alys spuse:

— A fost frumos din partea ta că nu i-ai interzis să vină pe aici, chiar dacă s-a purtat atât de urât când v-aţi văzut prima dată.

Davenport zâmbi pe jumătate.

— Acesta va fi căminul tău şi nu am dreptul să îţi interzic să primeşti oaspeţi. Recunosc că aş prefera ca bunul vicar să nu dea năvală pe-aici, dar îndrăznesc să spun că prezenţa mea păgână îi va rări vizitele.

Alys era sigură că avea dreptate, iar gândul îi provocă o plăcere vinovată. Junius putea fi exasperant.

— Mă căutai? Reggie dădu din cap.

— Mă gândeam că ar fi util să discutăm despre împărţirea locuinţei, ca să ştim la ce să ne aşteptăm unul de la celălalt.

— Este o idee excelentă, aprobă Alys,

aşezându-se din nou.

În următoarea oră, discutară diferite probleme. Davenport nu simţea nevoia să mănânce singur, deci aveau să ia cina împreună. Alys sugeră ca William să mănânce în camera lui, dar se bucură că lui Davenport i se păru nedrept ca băiatul să mănânce singur doar fiindcă era cel mai mic.

Dormitoarele ce le fuseseră repartizate oaspeţilor în noaptea precedentă aveau să devină permanente. Tinerii locuiau în camera de est, dormitorul lui Davenport se afla în capătul dinspre vest al casei, iar camera spaţioasă a lui Alys se afla în centru, cu dormitoare goale de o parte şi de alta, ca să aibă mai multă intimitate. Deşi nu vorbiră despre asta cu voce tare, locul era unul bun pentru ea, ca tutore, fiindcă, cel puţin în teorie, Alys putea auzi eventualele escapade suspicioase din timpul nopţii. Cuviinţa era o prostie. Doi oameni care voiau să-şi facă de cap împreună aveau să găsească, mai mult ca sigur, o

modalitate.

Discutaseră despre îndatoririle servitorilor lui Alys şi ajunseseră la un acord amical, când Alys îl văzu pe Attila intrând pe uşa salonului. Pisica îşi luă imediat poziţia de luptă, cu o strălucire în ochii aurii, lipindu-şi burta de covor şi încordându-şi labele din spate şi coada. Mişcându-se cu agilitatea unei pantere, Attila făcu un salt pe covor şi se repezi asupra căţeluşei care dormea liniştit, cu botul pe piciorul stăpânului său.

Nemesis tresări cu un urlet şi dădu din cap cu disperare, căutând atacatorul. În timp ce Alys luă pisica în braţe, Davenport îşi calmă căţeluşa atacată.

— Motanul tău, Lady Alys, este un golan, spuse el amuzat.

— Mi-e teamă că ai dreptate, spuse ea mâhnită, chinuindu-se să-l potolească pe Attila. Nu-mi dădusem seama. Ştiu că pisicile nu suportă alte pisici decât dacă au crescut împreună, dar sunt surprinsă că Attila ar ataca un câine aşa de

mare.

Căţeluşa se lipi de piciorul lui Davenport tremurând, iar el o mângâie liniştitor pe urechi.

— Va trebui să te obişnuieşti cu el, Nemesis, spuse el chicotind. Am senzaţia că oamenii din casa asta se vor înţelege mai bine decât animalele.

Râseră împreună şi era uşor de crezut că aşa se va şi întâmpla.

capitolul 13

Adaptarea la viaţa de la conac se dovedi a fi un proces simplu. Chiar şi efervescentul William înţelegea că proprietarul casei nu era obişnuit cu prostiile copiilor şi nu-l bătea la cap decât dacă era invitat să o facă.

Cina era singura masă pe care o luau împreună şi se dovedi a fi un moment plăcut al zilei. Davenport vorbea puţin, dar îi privea pe copii cu un amuzament evident. În curând, toată lumea era relaxată şi vorbea despre ceea ce făcuse în

ziua respectivă. Peter îşi făcu curaj să-i ceară să-l lase să ajute şi se trezi cu încântare că avea să mânuiască un fierăstrău electric de prima mână. Inima lui William fu câştigată atunci când în grajduri apăru un ponei vioi, de mărime numai potrivită pentru el, iar Merry stabili repede o relaţie de prietenie cu Davenpott.

După surpriza iniţială, Alys înţelese că era logic să fie aşa. Copiii nu avuseseră tată şi, chiar dacă nu era tocmai o figură paternă, Davenport era un excelent unchi onorific. Doar cu Alys se comporta oarecum rezervat: era prietenos, dar nu complet relaxat. Poate că-i era teamă că nu avea să-l slăbească din ochi dacă o încuraja vreun pic.

Totuşi, se deranja să se ocupe personal de problema hainelor. Când fu livrată ultima tură de haine, Alys găsi câteva rochii pe care nu le comandase, în culori mai strălucitoare şi cu o croială mai îndrăzneaţă decât cele pe care le purta de obicei. Metedith recunoscu, zâmbind, că ea şi Davenport plănuiseră totul.

Când Alys îl confruntă, indignată, Davenport îi spuse că nu mai era guvernantă, deci n-avea de ce să se îmbrace aşa. Cu siguranţă nu exista niciun motiv pentru care să poarte numai bleumarin şi maro atunci când lua cina cu familia. De fapt, chiar le datora un aspect plăcut oamenilor care trebuiau s-o privească.

Pe jumătate amuzată, pe jumătate exaspetată de poruncile lui, păstră rochiile. În tinereţe purtase doar rochii cuminţi, din muselină albă, care nu o avantajau deloc. Acum era o plăcere să poarte verde aprins, roşu-cărămiziu sau auriu. I se părea că arăta destul de bine. Şi copiii erau de aceeaşi părere, iar căldura admirativă din ochii lui Davenport o făcu să se înfioare.

Zilele îşi reluară repede cursul normal. Nopţile erau însă grele. Alys îşi spuse că problema era patul străin, dar era mult prea conştientă de faptul că dormea sub acelaşi acoperiş cu un bărbat extrem de atrăgător. Mai mult, un bărbat care, ocazional, se arăta interesat de faptul că era

femeie.

Într-a patra noapte de insomnie, se întrebă în sfârşit ce voia de fapt de la Reggie Davenport. O aventură? Deşi era de înţeles că, în vâltoarea pasiunii, ar fi putut să îşi arunce precauţia pe apa sâmbetei, era aproape imposibil ca sobra şi banala Alys Weston să se aventureze cu sânge rece pe un astfel de drum.

Într-un puseu de candoare, recunoscu faptul că ideea de a-i fi amantă o atrăgea enorm. Totuşi, cum le-ar fi putut da copiilor un asemenea exemplu? O aventură n-ar fi putut fi ascunsă prea mult timp şi i-ar fi pus în pericol postul de administrator.

Aşadar, o aventură ieşea din discuţie şi nu exista altă posibilitate. Davenport părea să se bucure de compania ei, nu o considera complet neatrăgătoare, dar cu siguranţă nu avea să se însoare cu ea. Dacă ar fi vrut să aibă copii, ar fi găsit destule femei mai potrivite în regiune. Sau s-ar fi putut duce la Londra, unde erau femei pe

alese. Averea respectabilă pe care o dobândise i-ar fi compensat trecutul îndoielnic, iar cu magnetismul pe care-l avea ar fi putut cuceri femei mult mai tinere, mai frumoase şi mai bogate ca ea.

Alys îşi spuse că, dacă Reginald avea să se căsătorească vreodată, avea să fie un soţ imposibil. Se temea însă că se comporta la fel ca vulpea care spune că strugurii sunt acri.

În timp ce se foia în pat, îşi exprimă, cu o sinceritate brutală, cea mai cruntă teamă: că într-un moment de beţie Davenport avea să se culce cu ea, iar experienţa i s-ar fi părut prea neinteresantă ca să o mai repete. Gândul îi făcu greaţă. Relaţia de amiciţie din prezent îi asigura cele mai mici dureri şi umilinţe.

Logica ei era ireproşabilă şi se simţi oarecum uşurată că rezolvase problema. Din păcate, nodul din gât încă nu dispăruse. Poate avea să o ajute o gură de brandy. Oftând, se ridică şi îşi căută rochia nouă de casă, din velur auriu, cu marginea

brodată.

Cea mai bună sursă de brandy se afla în bibliotecă. Se aştepta ca încăperea să fie goală la o asemenea oră târzie şi fu uimită când îl văzu pe Davenport întins în fotoliul său preferat, fără haină şi cravată, cu picioarele pe un scaun îmbrăcat în brocart. Era imaginea perfectă a unui domn relaxat. Reggie avea în poală o carte deschisă şi în mână un pahar pe jumătate gol. Lumânările scoteau în evidenţă copertele de piele ale cărţilor şi luminau plăcut încăperea, iar Nemesis sforăia liniştită la picioarele lui.

Alys se opri nesigură în uşă, admirând jocurile de lumini de pe chipul lui zvelt. Se pregătea să-şi încheie momentul de răsfăţ şi să plece, când el ridică privirea şi o văzu.

— Vino, spuse el zâmbind leneş.

— Eşti sigur că nu te deranjez? Nu înainta, deşi voia să-i accepte invitaţia. Nu mi-am dat seama că mai este cineva treaz.

— Nu mă deranjezi. Nu e rău să nu fii singur

la o oră aşa de târzie, spuse el ridicând paharul ca pentru un toast, apoi dându-l pe gât. Serveşte-te cu brandy, spuse el arătând spre decantor.

De obicei era îmbrăcat impecabil, dar Alys observase că arăta mai neîngrijit atunci când bea. Astăzi avea întru totul aspectul unui desfrânat. Presupunea că băuse de când se duseseră la culcare ea şi copiii. Totuşi, vorbea clar şi răspicat, deci nu avea cum să fie prea ameţit.

Se duse să-şi toarne un pahar de brandy şi observă că volumul pe care îl avea în poală era scris în greacă. Fu surprinsă, deşi nu ar fi trebuit. Era cu siguranţă bine educat, potrivit clasei sale sociale, însă emana o asemenea forţă fizică, încât era uşor să uiţi cât de inteligent era. Ea, care lucrase cu el, ştia cel mai bine.

Alys se ghemui într-un fotoliu în faţa lui, cu picioarele sub ea şi sorbi din brandy. Agitaţia care n-o lăsase să doarmă se risipi şi îi luă locul mulţumirea. Bucurându-se de brandy-ul care îi ardea încet gura, spuse cu multă blândeţe:

— Ai dreptate în legătură cu orele târzii. Singurătatea poate fi foarte mare.

— Uneori. Deseori. Întotdeauna.

Încheie el şoptind. Ochii lui deschişi la culoare îi întâlniră pe ai ei şi nu mai văzu în ei nici urmă din reţinerea pe care o afişa ca pe o armură. Nu putea descifra amestecul complex de emoţii din privirea lui – nu avea cum să fie vorba de vulnerabilitate –, însă conştientiză brusc că era foarte târziu şi că erau singuri. Relaxarea ce o cuprinsese se transformă într-o tensiune plăcută şi profundă.

— De ce nu dormi noaptea, Allie? întrebă el, pe un ton blând şi intim. Munca şi conştiinţa curată nu ajută la nimic?

Sinceritatea lui cerea un răspuns la fel de sincer.

— Cine are oare o conştiinţă curată? răspunse ea.

— Eu, nu, cu siguranţă, spuse el terminând brandy-ul din pahar şi aplecându-se să-şi mai

toarne. Totuşi, cu toată modestia, sunt sigur că păcatele mele le depăşesc clar pe ale tale.

Ea zâmbi uşor.

— Dacă măcar jumătate dintre poveştile despre tine sunt adevărate, ai probabil dreptate.

— Cred că jumătate e proporţia corectă. Întrebarea pentru tine e… Făcu o pauză, amuzat. Care jumătate?

— Mi-ai spune ce e adevărat dacă te-aş întreba? zise ea, cu capul într-o parte şi cu coada groasă alunecându-i pe umeri.

— Probabil. În general, răspund la întrebările directe. Majoritatea oamenilor sunt prea bine-crescuţi sau se tem prea tare de răspunsuri ca să mă întrebe, spuse el din ce în ce mai amuzat. Ar fi interesant de văzut dacă eşti imperturbabilă, aşa cum susţii.

Poate că fu de vină brandy-ul, poate că fu de vină curiozitatea ei intensă, însă, fără să se gândească prea mult, se hotărî să accepte dorinţa lui Reggie de a fi sincer. Putea începe cu ce era

mai rău.

— Chiar ţi-ai convins amanta însărcinată să fugă cu tine, i-ai omorât soţul într-un duci şi apoi ai avut sufletul s-o abandonezi?

Pentru o clipă crezu că el nu va răspunde.

— E o întrebare bună pentru început, spuse el într-un final, fiindcă povestea chiar e pe jumătate adevărată.

— Ce jumătate?

— Doamna în cauză chiar mi-a cerut protecţie, i-am omorât soţul într-un duci şi nu ne-am căsătorit. Cuvintele lui erau clare şi precise.

Înfiorată, Alys se întrebă cum putea recunoaşte atât de calm un asemenea comportament monstruos.

— În ce fel e falsă cealaltă jumătate?

Reggie îşi rezemă capul de spătarul scaunului şi o privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu era amanta mea şi n-am părăsit-o. Simţindu-se uşurată, în mod iraţional, se cufundă în scaun.

— Pare o poveste interesantă. Poţi să-mi spui şi restul? îl văzu relaxându-se încet. Oare bănuise că nu-l va crede?

— Sarah era sora unui prieten de-al meu de la şcoală, Theo. Fiindcă nu mă înţelegeam deloc cu tutorele meu, cea mai mare parte a vacanţelot le petreceam cu familia lui Theo. Acelea sunt unele dintre cele mai frumoase amintiri din tinereţea mea. Sora lui era o fată drăguţă, care se tot ţinea după noi.

Luă încă o gură de brandy, privind în gol.

— După ce am absolvit, tatăl lui Theo i-a cumpărat un post în armată. Odată intenţionaserăm să ne înrolăm împreună, dar… în fine, n-am făcut-o. Am corespondat în continuare, dar am pierdut legătura cu ceilalţi membri ai familiei lui. Pe vremea aceea, sora lui s-a măritat şi părinţii lor au murit. Apoi, într-o zi, Sarah a apărut la mine la uşă, însângerată şi bătută în ultimul hal, continuă el cu o răceală furioasă. Soţul ei era un nenorocit care o dădea regulat cu

capul de pereţi dacă era gelos, adică de cele mai multe ori. Când ea a rămas însărcinată, el a crezut că-i fusese necredincioasă şi aproape a omorât-o. Fratele ei era la război în Spania şi era prea departe ca să ştie ce se întâmpla. Dar îi spusese odată că, dacă avea nevoie de ajutor, trebuia să vină la mine. Îl văzu ridicând din umeri pe sub cămaşa albă. Fiindcă fratele ei nu o putea apăra, m-am ocupat eu.

Uimită de cât de mult diferea această versiune a poveştii de ceea ce îi spusese Junius Harper, Alys respiră uşurată.

— Şi i-ai omorât soţul?

— Exact, răspunse el cu o grimasă. Dacă ar fi atacat altă femeie cu atâta violenţă, ar fi putut fi condamnat şi arestat Dar fiindcă era soţia lui, era perfect legal să o bată, atât timp cât n-o omora. Nu putea să divorţeze. O soţie nu poate scăpa de soţul ei doar fiindcă acesta e violent.

— După ce Sarah s-a refugiat la tine, soţul ei te-a provocat la duel.

— Nu chiar, se strâmbă Reggie. A pus doi bandiţi să mă omoare într-o alee. Când am scăpat, mai mult sau mai puţin teafăr, eu l-am provocat la duel.

Alys îşi încleştase degetele pe piciorul paharului pe care-l ţinea în poală.

— Şi apoi l-ai omorât.

— L-am executat, o corectă el. Fiindcă legea nu făcea dreptate, am făcut-o eu.

— Şi Sarah?

— M-am oferit să mă însor cu ea, dacă aşa i-aş fi uşurat situaţia, dat mi-a spus că un alt soţ era ultimul lucru de care avea nevoie, răspunse el ridicând din umeri. Recunosc că m-am bucurat că n-a acceptat, deşi cred că ne-ar fi mers destul de bine împreună. După ce s-a născut fiul ei, chiar şi rudele răzbunătoare ale soţului ucis au recunoscut că băiatul semăna perfect cu tatăl lui. Spre stupoarea întregului comitat Lincoln, Sarah s-a întors la moşia soţului ei şi a preluat controlul proprietăţii în numele copilului, zâmbi Reggie.

Anul trecut i-a scandalizat din nou, măritându-se cu un medic din regiune, un bărbat care îi era inferior ca avere şi ca origine. Mi-a scris că e foarte mulţumită de viaţa pe care o duce, deşi nu e acceptată în înalta societate. E cam ca tine, spuse el privind-o pe Alys, o femeie de neclintit.

Ignorându-i ultima propoziţie, Alys spuse gânditoare:

— Deci ai lăsat lumea să creadă ce a vrut şi, desigur, a preferat interpretarea cea mai scandaloasă.

— Desigur.

— E greu să omori pe cineva?

La început fu surprins, apoi căzu pe gânduri.

— Dacă mă întrebi dacă îmi place să ucid, răspunsul e nu. Totuşi, atunci când am considerat că era necesar, nu am simţit remuşcări prea mari. Lumea n-ar fi fost un loc mai bun dacă ar fi trăit soţul lui Sarah. Aş fi avut mustrări de conştiinţă mult mai mari dacă aş fi participat la înmormântarea ei, ştiind că nu făcusem nimic ca

s-o ajut cât timp era în viaţă.

Alys dădu din cap, înţelegându-l perfect. Fascinată de această incursiune în lumea bărbaţilor, vru să profite pe deplin de disponibilitatea lui Reggie.

— Te-ai duelat de multe ori?

Reggie îşi ţuguie buzele.

— Între douăsprezece şi cincisprezece ori, presupun. N-am numărat niciodată.

— Junius avea dreptate în legătură cu numărul celor fatale?

— Stimabilul domn Harper este foarte bine informat răspunse el.

— Spune-mi despre celelalte dueluri fatale. Bărbatul ridică din sprâncene.

— Ce morbidă eşti.

— Nu chiar, se îmbujora Alys. Dar sunt curioasă. Deşi bărbaţii vorbesc atât de mult despre onoare, n-am înţeles niciodată pentru ce anume merită să ucizi.

Reginald făcu o grimasă.

— Am zis că o să răspund la întrebările directe. Odată am ucis un căpitan pe nume Shatp, căruia îi plăcea să înşele băieţii necopţi la minte. Toată lumea îl considera o nenorocire, dar nimeni nu făcea nimic. Un băiat pe care îl cunoşteam oarecum şi-a pierdut toată averea din cauza lui şi s-a împuşcat a doua zi. Aşa că am acţionat.

— Dar duelul de anul trecut de la Paris?

— Francezii au probleme în a accepta înfrângerea, chiar şi după bătălia de la Waterloo. Unii au ripostat luându-se la harţă cu ofiţeri aliaţi. Apoi alegeau să se dueleze cu săbiile şi majoritatea ofiţerilor francezi mânuiesc de minune această armă. Au fost omorâţi mai mulţi ofiţeri aliaţi. Nu mi-a plăcut asta, încheie el ridicând plictisit din umeri.

— Am senzaţia că mânuieşti foarte bine sabia, murmură Alys.

— Destul de bine, se mulţumi el să aprobe.

— Şi celelalte dueluri au fost misiuni de salvare?

Bărbatul oftă.

— Nu mă crede un erou. Au fost situaţii în care m-am simţit obligat să fac dreptate, dar majoritatea duelurilor mele s-au datorat băuturii, faptului că nu m-am putut stăpâni sau unor certuri pe care nu le-am putut evita cu uşurinţă. Când ai o anumită reputaţie, un anumit gen de oameni simt nevoia să te provoace.

— Şi cealaltă dată când ai omorât pe cineva într-un duci? Tot pentru dreptate?

Pentru prima dată, Reggie se foi stingher:

— Bachus a fost de vină în cazul acela. Nu am vrut niciodată să-l omor. Era o ceartă stupidă pentru o femeie, dar… băusem mult prea mult. N-am ţintit bine, spuse el cu o voce plată.

— Cu celelalte morţi poţi trăi fără probleme, dar nu şi cu asta, spuse ea blând.

— Chiar aşa, zâmbi el. Ţi-am satisfăcut setea de cunoaştere despre desfrânaţi?

— Deloc, spuse Alys făcând ochii mari. Duelurile sunt cu siguranţă doar o mică parte a

vieţii unui desfrânat Mi-ai vorbit altă dată despre jocurile de noroc, dar trebuie să existe mult mai multe vicii.

Chipul lui se relaxa.

— Există, dar, ca să fiu sincer, nu le-am încercat chiar pe toate.

— Nu? replică ea cam dezamăgită. Şi orgiile? Ai participat vreodată la una?

Reggie, care tocmai lua o gură de brandy, se înecă şi începu să tuşească.

— Ce ştii tu despre orgii? întrebă el amuzat.

— Foarte puţine, recunoscu ea. Dar speram să-mi explici tu.

O privi suspicios.

— Poate tu eşti imperturbabilă, dar eu nu sunt. Dacă ţi-aş explica în ce constă o orgie, m-aş înroşi chiar şi eu, ca bărbat

Alys dădu din cap mâhnită.

— Şi eu care credeam că prima cerinţă pentru a fi considerat desfrânat e lipsa de jenă.

Reginald zâmbi amar.

— Nu, prima cerinţă este să te doară-n cot de ce cred ceilalţi.

— Presupun că eşti aşa din naştere.

Amuzamentul dispăru la fel de repede cum apăruse.

— N-am fost mereu aşa, dar am învăţat devreme.

Vrând să-l înveselească din nou, ea întrebă:

— Şi care sunt celelalte cerinţe ca să fii desfrânat?

Reggie se gândi puţin.

— Singurul lucru care e complet indispensabil este interacţiunea foarte extinsă cu sexul frumos.

— Foarte discret spus, aprobă ea. Şi cu câte femei trebuie să interacţionezi pentru ca interacţiunea să devină foarte extinsă?

— Zece, spuse el prompt.

Alys izbucni în râs, gândindu-se că era cea mai uimitoare conversaţie pe care o purtase vreodată. Comportamentul ei era la fel de

nemaivăzut ca al lui.

— Atât? Trebuie să-ţi satisfaci poftele cu zece femei diferite şi eşti automat un desfrânat?

— Cel puţin zece, dar e mai bine să fie mai multe, recunoscu el.

— Şi cu câte ai…?

Alys îşi pierdu vocea, dându-şi seama că nu voia să i se răspundă la întrebare.

— Din nou, nu am ţinut socoteala, oftă el, simţindu-se brusc obosit. Cu prea multe. Cu mult prea multe.

Reggie se ridică să aşeze cartea la loc în bibliotecă, iar mişcările îl trădară aşa cum nu o făcuseră vorbele. Încă avea graţia unui atlet înnăscut, dar acţiunile sale erau precise, uşor studiate, ca şi cum avea nevoie de eforturi considerabile ca să se deplaseze normal.

Lui Alys nu-i plăcea să-l vadă aşa, fiindcă i se părea că merita mult mai mult. Totuşi, dacă n-ar fi fost beat, nu ar fi avut conversaţia aceea neobişnuită. Nevrând să aprofundeze problema,

întrebă:

— Ce citeai?

Reggie puse cartea la loc lângă celelalte volume învelite în piele albastră.

— Odiseea, spuse el plimbându-şi degetele lungi deasupra titlurilor înscripţionate cu auriu. Tatăl meu m-a învăţat să citesc în greacă în camera asta.

— Era un învăţat?

— Nu, dar la fel ca multor oameni din generaţia şi din clasa lui, îi plăceau clasicii. A stat mai bine de un an în Italia şi în Grecia când şi-a terminat studiile, spuse Reggie întorcându-se şi rezemându-şi umerii laţi de rafturile din lemn de stejar. Era un profesor bun.

Îşi imagină pe dată cum tatăl şi fiul stăteau aplecaţi asupra volumelor vechi, în timp ce soarele pătrundea prin ferestrele bibliotecii. Bărbatul povestea despre călătoriile lui, iar fiul îl asculta cu atenţie, vrând să înveţe şi să-şi onoreze familia. Şi ea învăţase matematică şi contabilitate tot aşa.

Oare lui îi era dor de tatăl lui la fel cum îi era şi ei? Tatăl lui murise. Ea îşi pierduse tatăl din cauza furiei şi a unei mândrii implacabile. O combinaţie la fel de letală ca moartea.

Cu un nod în gât, Alys spuse:

— Nu mă miră că îţi place Odiseea. Mi se pare că semeni cu Ulise.

El zâmbi amar.

— Cu eroul hoinar care a intrat în tot felul de necazuri timp de douăzeci de ani, încercând să găsească drumul spre casă? Poate că da.

— Exact. Întotdeauna mi s-a părut că tipul era cam desfrânat. Numai dacă te gândeşti la aventura cu Circe, spuse ea privindu-l cu afecţiune. Deşi ţie ţi-a luat mai mult de douăzeci de ani să găseşti drumul spre casă.

Reginald îşi încrucişa braţele şi spuse cu răceală:

— Ulise a avut norocul că-l aştepta credincioasa Penelopa.

— În fine, n-avea opt ani când a plecat la

Troia, spuse ea pe un ton rezonabil. Oi fi fost tu precoce, dar nici chiar aşa.

Când el chicoti, ea se hotărî să meargă mai departe.

— Printre toate femeile cu care ai interacţionat excesiv, trebuie să fi existat o Penelopa care să fi vrut să te aştepte.

Râsul lui deveni sardonic.

— Dumnezeule, Allie, am cunoscut multe femei, dar mă îndoiesc că ar fi fost vreuna într-atât de fraieră încât să vrea să se mărite cu mine. Femeile sunt fiinţe practice. Chiar şi cele care s-au ţinut după mine, şi nu invers, erau interesate de un singur lucru, şi acela nu era căsătoria.

Alys spera că lumina lumânărilor îi ascundea îmbujorarea. De când se năpustise în viaţa ei, înţelesese perfect de ce s-ar ţine o femeie după el. Însă Reggie avea mult mai multe de oferit decât un magnetism fizic. Nu avea cum să fie ea prima femeie care observa acest lucru.

— Poate că unele erau interesate şi tu nu ai

observat, fiindcă nu le împărtăşeai interesul, spuse ea jucându-se gânditoare cu paharul cu brandy. Aş fi crezut că, măcar o dată în viaţă, ai vrut să renunţi la viaţa de desfrâu şi să te aşezi la casa ta cu o femeie.

Chipul lui se înăspri.

— Toţi facem prostii din dragoste măcar o dată, iar eu n-am făcut excepţie. De-ale tinereţii.

Şi ea făcuse prostii. Durerea primei iubiri nu e ceva care să dispară vreodată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mare lucru. Am cunoscut o fată şi m-am îndrăgostit nebuneşte de ea, din motive pe care nu mi le amintesc foarte clar. Timp de câteva săptămâni şi ea părea să simtă la fel.

— Şi apoi?

Chipul i se schimonosi într-un rânjet de autoironie.

— După ce mi-am declarat dragostea pătimaşă, m-a informat că, deşi eram destul de bun pentru un flirt, nu avea de gând să se mărite

vreodată cu un bărbat fără perspective.

Alys tresări. Tonul lui tăios arăta foarte clar cât de mult îl rănise acea respingere.

Reginald înţelese ce gândea şi spuse repede:

— Să nu mă compătimeşti. Avea dreptate, nu eram un bărbat potrivit. În plus, adăugă el cu un surâs amar, m-am răzbunat.

Alys dădu din cap.

— Presupun că nu provocând-o la duel. Cred că ar fi fost mai uşor să-i strici reputaţia.

Bărbatul râse scurt, fără umor.

— Aş fi putut să fac asta, dar n-am făcut-o.

Când el tăcu, Alys spuse:

— Nu mă poţi lăsa în suspans după o asemenea afirmaţie.

— Presupun că nu, oftă el. În fine, dar nu mă învinui dacă de data asta chiar eşti şocată. Femeia în cauză – n-o s-o numesc doamnă –, a pus mâna pe un domn în vârstă, cu o avere considerabilă. Apoi, după ce s-a măritat cu el, mi-a dat de înţeles că era disponibilă pentru… activităţi

extraconjugale.

Alys îl privi fascinată.

— Şi ai refuzat-o?

— Dimpotrivă, răspunse el cu ochii reci. Am acceptat, iar apoi am făcut tot posibilul să mă asigur că este mulţumită.

Tăcu din nou până ce Alys întrebă exasperată:

— Şi în ce fel te-ai răzbunat, practic?

— Eşti sigură că vrei să ştii? Când ea dădu din cap, el continuă: Mica noastră… întâlnire nu a semănat cu nimic din ceea ce trăise ea până atunci. A vrut cu disperare un bis.

Dintr-odată, Alys ştiu ce se întâmplase.

— Şi ai refuzat-o.

— Exact, spuse el impasibil. Cu câteva comentarii despre cât de nesatisfăcătoare fusese pentru mine experienţa respectivă.

Alys fu uimită de tactica nemiloasă pe care o aplicase Davenport: folosise intimitatea fizică pentru a subjuga o femeie, apoi o respinsese.

Răzbunarea lui era o reflecţie bizară a propriilor coşmaruri.

Era, pe de altă parte, rezultatul rănilor pe care i le provocase cruzimea unei fete insensibile.

— Al naibii de inteligent, spuse ea încet. Şi extrem de nimerit.

— Vrei să spui că tot nu te-am şocat? spuse el arcuindu-şi sprâncenele negre, surprins şi plin de respect.

— Poate, puţin, recunoscu ea. Dar e corect ceea ce ai făcut. Poate că într-o situaţie similară şi eu aş fi făcut acelaşi lucru dacă aş fi fost destul de inteligentă.

Reginald râse cu tot sufletul.

— Am din ce în ce mai mult senzaţia că imaginea ta de femeie la locul ei nu e decât o faţadă şi că de fapt eşti o mare şmecheră.

— E foarte posibil să ai dreptate, se gândi ea.

Ochii lui deschişi la culoare şi limpezi ca marea îi întâlnită pe ai ei, iar ea simţi un schimb de energie. Cu voce răguşită, o chemă la el:

— Vino încoace.

Alys rămase nemişcată pentru o clipă. Mai devreme se hotărâse că nu se putea angaja într-o aventură cu sânge rece. Dar acum sângele îi clocotea în vene.

Se ridică şi se îndreptă către el, oprindu-se la o jumătate de metru. Virilitatea lui intensă o atrăgea ca şi cum ar fi fost polii opuşi ai unui magnet, căutându-şi perechea.

Pentru o clipă lungă, rămaseră aşa, nemişcaţi, concentraţi unul asupra celuilalt. Apoi el ridică mâinile. Ea crezu că o va trage lângă el ca să o sărute, dar în schimb îi prinse coada grea şi îi desfăcu panglica din capăt. După ce îi eliberă părul, îi răvăşi pletele strălucitoare cu degetele lui lungi până ce i se revărsară pe umeri ca o mantie mătăsoasă, ajungându-i aproape până la talie.

— Ai un păr splendid, spuse el încet, mângâindu-i erotic obrajii şi gâtul.

Dorinţa din ochii lui era un afrodiziac puternic, care îi descătuşa cele mai ascunse

simţăminte, cu aceeaşi siguranţă cu care el îi desfăcuse părul. Alys îşi ţinu respiraţia, iar buzele i se întredeschiseră, vrând mai mult, neştiind cum să ceară.

El îi ridică bărbia cu un deget. Se simţise stingherită de înălţimea ei, dar acum îşi dădea seama că era exact cea potrivită. Reginald era destul de înalt încât să o facă să se simtă fragilă şi feminină, dar nu avea nevoie decât să îşi încline uşor capul ca să-şi lipească buzele de ale ei.

Sărutul avu gust de brandy, fu năvalnic, bogat şi îmbătător. Toate simţurile îi erau stârnite şi percepea din ce în ce mai clar cum îi pulsa sângele în vene, cum în bibliotecă mirosea vag a piele şi a lemn de stejar, cât de puternice erau braţele care o învăluiau.

Se apropiară, iar între ei explodă o pasiune crâncenă şi inconştientă. Atingerile uşoare deveniră o îmbrăţişare pătimaşă. Din vremea când era doar o fată stângace, Alys tânjise să afle misterele iubirii. Acum îşi găsise profesorul în

acest bărbat inimaginabil, cinic şi batjocoritor, cu o intuiţie amară şi cu un simţ periculos ai dreptăţii. Ştia că era o prostie, dar nu-i păsa.

Era atât de sigură de dorinţele ei, atât de ameţită de vâltoarea clipei, încât, atunci când el făcu un pas în spate, simţi şocul ca pe un ocean de apă îngheţată. Uluită, deschise ochii.

— La dracu'! De mii de ori la dracu'! înjură el apucând-o cu putere de mâini şi ţinând-o la distanţă.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea, simţindu-se abandonată şi constatând îngrozită că atitudinea ei dornică îi provoca repulsie.

— Am spus că n-o să fac asta, spuse el dându-i drumul şi îndepărtându-se, frecându-şi tâmplele ca şi cum încerca să-şi limpezească mintea. Am spus că n-o să fac asta, repetă cu asprime. Apoi îi întâlni privirea şi făcu o grimasă de autodispreţ: Allie, îmi pare rău. Meriţi ceva mai bun.

Ţâşni în goană şi traversă camera cu paşi mari, îndreptându-se spre uşile din geam care

dădeau către curte. În timp ce încerca să le descuie, ea strigă:

— Unde te duci?

O privi cu chipul neclintit.

— Afară. Oriunde, până mă trezesc. Apoi dispăru în noapte.

Alys se lăsă să cadă într-un scaun, nemaiputându-se ţine pe picioare. Trupul ei urla de dorinţă să continue ceea ce începuse, iar mintea o durea de prea multă confuzie. Îi spusese că merita ceva mai bun doar fiindcă voia să evite, politicos, ceva ce ar fi regretat în dimineaţa următoare?

„Cu câte? Cu mult prea multe”. Regretul unui desfrânat.

Nu se îndoia că, pentru câteva clipe de beţie, el chiar o dorise. Dar chiar şi în starea aceea de ameţeală, îşi dăduse seama că, atunci când avea să se trezească dimineaţa, avea să-i pară rău că se culcase cu ea. Pentru un bărbat care cunoscuse femei nenumărate, sexul cu o fată bătrână

neatrăgătoare nu reprezenta o provocare sau o plăcere.

Căţeluşa se apropie de ea şi scheună plină de compasiune, iar Alys se ghemui şi mai mult în scaun, îngropându-şi chipul în palme şi tremurând incontrolabil. Deşi fusese formulată în termeni mult mai politicoşi, respingerea o durea la fel de mult ca aceea a lui Randolph.

Singura consolare era speranţa că a doua zi el nu avea să-şi mai amintească nimic din ceea ce se întâmplase între ei.

capitolul 14

Reggie călări toată noaptea, lăsându-şi calul să aleagă direcţia la fiecare răscruce, nepăsându-i încotro se ducea, atât timp cât nu stătea locului. Atunci când plecase pentru prima dată de la grajduri, ameţit şi aproape să pice din picioare, doar priceperea şi anii de experienţă îl ajutaseră să rămână în şa.

Dându-şi seama în ce stare se afla, se hotărâse să călărească unul dintre caii de vânătoare, mai liniştit decât Bucefal. Armăsarul era vioi. În cele mai bune circumstanţe, în starea deplorabilă în care se afla Reggie, probabil că Bucefal i-ar fi rupt gâtul.

Zâmbi amar. Poate că ar fi trebuit totuşi să încalece armăsarul şi să se lase în voia sorţii. În pofida frustrării şi a confuziei provocate de băutură, un gând îl chinuia cu o claritate brutală: nu reuşea să-şi schimbe viaţa.

Drumurile şi potecile străbăteau câmpurile semănate cu cereale de vară, care se unduiau palide în lumina lunii, străjuite de garduri întunecate şi de copaci.

Îşi croi drum către Shaftesbury, peste dealurile pustii, apoi din nou spre sud, pe poteci liniştite şi pe câte o pajişte. Acolo unde drumul cobora mai mult, domnea o ceaţă subţire. Plecase fără haină, iar răcoarea umedă îl biciuia prin cămaşa de în.

Mintea i se limpezi şi capul începu să îi plesnească, în acelaşi ritm cu tropăitul calului. Nu numai trupul îi era îngheţat, ci şi gândurile. Nu ar fi trebuit s-o invite niciodată pe Alys Weston să se mute cu el, împreună cu familia ei de împrumut. I se păruse o idee excelentă să umple spaţiile goale din conac cu tineri şi cu veselie, iar Strickland era suficient de mare încât să aibă şi intimitate.

Într-un fel, ideea funcţionase. Tinerii Spenser erau inteligenţi, entuziaşti şi bine-crescuţi, iar lui îi făcea plăcere compania lor. Problema era cu Lady Alys. O găsise atrăgătoare de când o văzuse prima dată şi ştia că prezenţa acelui corp sculptural sub acoperişul lui avea să constituie o tentaţie permanentă. Totuşi, contrar opiniei populare, reuşea să reziste tentaţiilor. Asta dacă era treaz.

Mult prea conştient de propriile slăbiciuni, ştiuse că trebuie să aibă grijă cu băutura. Autocontrolul şi judecata erau primele lucruri care dispăreau atunci când se apuca să bea. Nu

prevăzuse cât de mult avea să-l tulbure apropierea lui Allie. Apropierea şi reacţiile ei.

Nu fusese de folos nici faptul că cedase impulsului de a-i cumpăra haine mai frumoase decât cele de guvernantă. Ştia că avea un trup frumos, dar nu-şi dăduse seama cât de splendid era până ce nu apăruse la cină într-una dintre rochiile noi. Fusese tentat să o servească la apetitiv.

Ciudat era faptul că Allie nu părea să-şi dea seama cât de atrăgătoare era. Probabil acest lucru se datora anilor în care munca şi cuviinţa fuseseră pe primul plan. Sau poate fusese dispreţuită atunci când era tânără, fiind prea înaltă şi prea neobişnuită ca să fie considerată drăguţă, şi nu învăţase niciodată să se vadă drept femeia uluitoare în care se transformase.

Totuşi, nu crezuse că aveau să apară probleme dacă împărţeau acelaşi acoperiş. Dacă era treaz, ştia cum să-şi ţină mâinile acasă şi nu trebuia decât să se abţină de la a bea prea mult la

începutul serii. Fiindcă era o persoană nocturnă, îi fusese uşor. În primele nopţi se îmbătase în linişte şi nimeni nu ştiuse nimic. Doar Mac, desigur. Apoi, planul lui picase.

Un bărbat vanitos ar fi putut crede că Allie îl căutase intenţionat şi că doar se prefăcuse surprinsă atunci când dăduse de el în bibliotecă, dar vanitatea nu făcea parte dintre păcatele lui Reggie. Doar soarta o făcuse să coboare la o oră atât de târzie şi ar fi trebuit să ştie că acest lucru avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Dacă nu avea grijă să o încuie în dormitor în fiecare seară, avea să se întâmple din nou, cu siguranţă. Iar data viitoare era posibil ca urmele de decenţă pe care le mai avea să nu-l oprească la timp.

Se gândi la şocul şi la durerea pe care le citise pe chipul ei atunci când se îndepărtase şi tresărise. Alys era inteligentă, înţeleaptă, dar vulnerabilă. Îi făcuse plăcere discuţia lor scandaloasă, îi admirase curiozitatea, deschiderea

şi lipsa de prejudecăţi. Era altfel decât cu Chessie. Cu fosta lui amantă nu trebuise să-şi controleze limbajul, însă ea nu avea educaţia şi temperamentul necesare pentru a-i aprecia gândurile cele mai intime.

În seara aceea aflase că, din multe puncte de vedere, Allie era un spirit unic, la fel de izolat de circumstanţe, la fel de intens şi de neconvenţional ca al lui. Dar între ei existau două difetenţe majore. În primul rând, ca femeie, ea fusese crescută să fie cuviincioasă şi reţinută, să-şi nege caracterul pasional. În al doilea rând, mai ales, ea alesese să-şi folosească talentul şi inteligenţa în mod constructiv, în timp ce el le irosise pe ale lui. În general era considerat un desfrânat, dar pierde-vară ar fi fost un termen mai corect, fiindcă pierduse atâţia ani. Atâţia bani, atâtea şanse.

Cel mai şi cel mai mult, atâta timp, un timp care nu putea fi recuperat.

Într-un final, Reggie se opri şi-şi priponi calul, apoi se întinse sub un copac, pe iarba

înrourată. Era groaznic de obosit şi voia să poată dormi, dar când închise ochii totul începu să se învârtă cu el şi i se făcu greaţă. Rămase treaz, cu ochii mari, gândindu-se la dorinţa de a-şi schimba viaţa şi la cât de prost se descurca.

Mai întâi ciripi o pasăre, apoi alta, apoi alta, iar corul se înmulţi atunci când zorii începură să înroşească cerul de la răsărit. Îl măcina curiozitatea amară să simtă cum evolua mahmureala, puţin câte puţin. De obicei, dormea.

Când se luminase destul de bine, se ridică în picioare şi încalecă din nou, epuizat de oboseală şi de deprimare. Lăsă calul să hoinărească până ce ajunseră la o intersecţie cu mai multe indicatoare – Fifehead Neville, Okeford Fitzpaine, Sturminster Newton.

Citise cândva că numele duble absurde pe care le purtau multe sate englezeşti se datorau adăugării de denumiri normande la toponimele saxone originale. Era genul de lucru care îi plăcea: complet inutil. Într-o dezbatere la Eton apărase

odată cu succes ideea că un fapt ar trebui să fie iubit pentru el însuşi, nu pentru ceea ce ar putea face.

O luă la stânga şi se îndreptă către Strickland, încercând fără succes să nu se mai gândească la Alys Weston. I-ar fi fost atât de uşor, groaznic de uşor să aibă o aventură cu ea. Femeia era pregătită şi era dornică. Pentru o clipă avea să-i primească avansurile, văzuse asta în mod clar în noaptea precedentă.

Dar acelaşi simţ întortocheat al onoarei care-l îmboldea să facă dreptate nu îi permitea să distrugă viaţa unei femei inocente. Nu numai inocente, viaţa unei femei bune, deşi aceasta era o descriere destul de insipidă pentru o persoană atât de vibrantă; atât de vie.

Trebuia s-o scoată din casă. Putea folosi o parte din capitalul de lucru pentru a reconstrui Rose Hall. După ce cenuşa se răcise, verificase pereţii şi văzuse că erau în stare bună. Dacă lucrările începeau repede, Alys şi protejaţii ei

aveau să se întoarcă acasă până la începutul toamnei.

Şi conacul Strickland avea să redevină pustiu.

Zilele erau foarte lungi, fiindcă se apropia solstiţiul de vară. Deşi soarele era deja sus pe cer, era încă devreme şi fermierii abia se trezeau. Instinctiv, Reggie se îndrepta către casă. Aşa cum un musulman se închină către Meca, aşa şi el ştia mereu în ce direcţie se afla Strickland. Peisajul începea să îi pară cunoscut. Dură ceva până ce îşi dădu seama că se apropia de Fenton Half.

Chiar şi aşa, fu surprins atunci când o luă pe o cărare, prin pădure, şi dădu de Jeremy Stanton. Bătrânul ieşise la plimbare, călare. Şi el fu surprins să-l vadă, însă îi zâmbi pe dată.

— Bună dimineaţa, băiete. Ai ieşit devreme la plimbare. Luăm micul dejun împreună? adăugă, după ce îl măsură din cap până-n picioare.

Reggie tresări, vrând să se poată scuza fără să fie nepoliticos. Era nebărbierit fără haină,

murdar de iarbă şi, probabil, arăta ca naiba.

— Îmi pare rău. Ar trebui să mă duc acasă.

Ochii lui Stanton licăriră.

— Mă dezamăgeşte faptul că mă crezi prea bătrân şi prea respectabil ca să fac faţă efectelor unei mahmureli. Dacă te îngrijorează faptul că o să te vadă Elizabeth, mai sunt câteva ore bune până se va trezi. Îmi dau seama că poate nu poţi să mănânci, dar nici măcar o ceaşcă de cafea?

Reggie ezită, vrând în continuare să scape, apoi zâmbi în colţul gurii:

— Nu pot refuza oferta asta. A fost o noapte lungă.

Stanton îşi întoarse calul şi străbătură împreună poteca, apoi o luară pe aleea străjuită de copaci, ca să ajungă la conac. Nu vorbiră prea mult până ce ajunseră în salonul însorit, unde fură serviţi cu cafea aburindă şi chifle proaspete şi calde. În timp ce sorbea din băutură, Reggie ţinea cana în mâini ca să se încălzească.

Tăind o chiflă în două şi întinzând pe ea unt,

Stanton spuse nostalgic:

— Îţi dai seama cât de mult semeni cu tatăl tău în clipa asta?

— Cu siguranţă semăn cu el în general, fu de acord Reggie, dar niciodată nu-mi amintesc să-l fi văzut arătând ca şi cum tocmai ar fi ieşit din ţărână.

— Erai prea mic ca să-ţi aduci aminte, dar de multe ori a venit aici şi arăta exact aşa. Din acelaşi motiv.

Cuvintele fură rostite pe un ton neutru, dar ochii gri ai bătrânului îl urmăreau cu agerime. Înroşindu-se, Reggie mormăi:

— Încerci să mă insulţi pe mine sau pe tatăl meu?

— Niciuna, nici alta, spuse Stanton, fără să se simtă jignit de mojicia tânărului. Apoi adăugă gânditor: Băutura e unul dintre blestemele englezilor. Ni se spune de când suntem doar nişte copii că rezistenţa la băutură înseamnă că suntem bărbaţi adevăraţi, aşa că bem până când uităm de

noi, începem să provocăm scandaluri şi să fim tot mai prost dispuşi. Când se maturizează şi încep să aibă tot mai multe responsabilităţi, majoritatea bărbaţilor constată că băutura le afectează viaţa serioasă şi îşi reduc escapadele. Totuşi, unii beau din ce în ce mai mult, adăugă bătrânul punând pe chiflă o lingură de marmeladă de zmeură, pe care o întinse apoi cu grijă. Eu şi tatăl tău beam deseori împreună. Era unul dintre cei mai spirituali bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată. Ah, noi şi sticlele noastre. Ce veseli eram.

Muşcă din pâine, mestecă şi înghiţi înainte să continue:

— Totul a mers bine, până ce băutura aproape că ne-a distrus căsniciile.

— Am mare noroc că nu sunt căsătorit, deci n-am ce distruge, spuse Reggie caustic. Dacă încerci să-mi spui ceva, fă-o. Poţi să mă consideri un flăcău dacă vrei, dar n-am de gând să-ţi ascult predicile.

— Nici n-am de gând să-ţi ţin o predică, îi

răspunse bătrânul pe un ton paşnic. Nu vreau decât să-ţi spun o poveste pe care poate nu o cunoşti.

— Ai dreptate, nu am idee de aşa ceva, spuse Reggie repede. Nu ţin minte ca tata să fi băut vreodată mai mult de un urcior cu bere.

— Asta fiindcă a renunţat la orice fel de alcool când tu erai mic. Aveai vreo patru ani, cred.

Reggie se pregătea să-şi toarne din nou cafea, dar se întrerupse şi îl privi bănuitor pe Stanton.

— Ţi-am spus odată că nu ţin minte nimic dinainte să împlinesc patru ani.

— Probabil că există un motiv bun pentru asta, spuse naşul lui, imperturbabil. Marmelada e excelentă. Sigur nu vrei?

Reggie avea destule de digerat şi fără mâncare. Îşi privi încruntat cafeaua şi uită pentru o clipă de gazdă. Apoi întrebă dintr-odată:

— Ai spus că băutura aproape că ţi-a distrus căsnicia. Ce s-a întâmplat?

Stanton ridică din umeri.

— M-am trezit într-o dimineaţă, într-o după-amiază, iar Elizabeth şi copiii plecaseră. Îşi făcuse bagajele şi se întorsese la părinţii ei. A refuzat să mă vadă vreo două săptămâni. Avocatul tatălui ei a venit aici ca să discutăm despre o separare oficială.

Reggie îl privi uluit.

— Dar tu şi mătuşa Beth aţi fost întotdeauna extrem de apropiaţi.

— Mă tem că nu întotdeauna, spuse Stanton, cu o grimasă de durere pe chipul osos. Când a fost în sfârşit de acord să vorbim, mi-a spus că se săturase să doarmă singură în timp ce eu mă îmbătăm la parter, că se săturase să conducă şi casă, şi moşia şi că, la naiba, se săturase să-şi vadă copiii ascunzându-se de tatăl lor fiindcă nu ştiau niciodată în ce stare de spirit îl prindeau.

Îi era greu să şi-o închipuie înjurând pe mătuşa Beth, cea durdulie şi amabilă. La fel de greu cum şi-ar fi închipuit-o mânuind o sabie. La

fel de greu pe cât îi era să creadă că, într-o zi, copiii lui Jeremy Stanton se temuseră de el. Intrigat, Reggie întrebă:

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— M-am gândit mai bine şi m-am hotărât că soţia mea era o companie mult mai bună decât şase sticle de vin de Burgundia. Aşa că i-am spus că nu o să mai beau, zâmbi el amar. Am crezut că o să fie uşor. Elizabeth mi-a spus că nu se întoarce decât după ce stau şase luni fără să pun gura pe alcool. A durat mai bine de un an, dar, într-un final, am reuşit. De atunci n-am mai băut un strop de alcool.

Reggie îşi aminti că naşul lui refuzase o băutură la Strickland şi că în seara când Reggie venise la cină băuse doar apă. Deci nu era vorba doar de un capriciu, ci de o disciplină de fier.

— Şi părinţii mei? Ce fel de probleme au avut?

Stanton dădu din cap.

— Situaţia era similară. Fiindcă şi criza lor a

avut loc cam în acelaşi timp cu problemele mele, nu sunt sigur de detalii. Tu erai acolo, poate ţi-ai putea aminti câte ceva dacă ai încerca.

— Ce sens ar avea? spuse Reggie pe un ton ostil.

— Răspunsul ar putea fi relevant pentru propria ta viaţă, spuse Stanton, imun la ostilitate şi la obrăznicie.

— Vrei să spui că nu pot să mă abţin de la băutură?

— Din moment ce eşti fiul tatălui tău, probabil că nu, spuse Stanton privindu-l cu gravitate. Tu ar trebui să ştii mai bine.

Mâniat peste poate, lui Reggie îi venea să-l blesteme pe Stanton, să-i spună că era un moş prost şi băgăcios şi să plece. Totuşi, ceva îl opri. Pentru a treia oară în câteva săptămâni, cineva discuta cu el despre băutură, iar toate cele trei persoane erau dintre puţinele cărora chiar le păsa de binele lui.

Îşi aşează coatele pe masă şi îşi îngropa chipul

în palme, copleşit de oboseala şi de disperarea nopţii. Fără să ridice privirea, mormăi:

— Poate chiar beau prea mult, dar n-am soţie, nici familie. Cui îi fac rău?

— Ţie însuţi, spuse Stanton încet.

Se lăsă tăcerea. Reggie se gândi la depresia care îl cuprinsese şi pentru prima dată se întrebă dacă se datora băuturii. Deşi nu avea o soţie sau un copil pe care să-i piardă, avea moşia. Îşi aduse aminte de ultima noapte petrecută în Londra, când jucase şi câştigase o mie de lire cine ştie cum. Ar fi putut să piardă la fel de uşor.

Oare, într-o situaţie disperată, ar fi fost îndeajuns de prost încât să pună la bătaie moşia într-un pariu?

Din păcate, ştia că acest lucru era posibil. Spuse morocănos, încă ţinându-şi capul în palme:

— Ai dreptate. Ar trebui să beau mai puţin.

— Poate o să meargă, sosi răspunsul neutru.

Reggie lăsă jos mâinile şi ridică privirea.

— Poţi să fii mai clar?

— Unii oameni pot bea mai puţin şi asta le rezolvă problema, făcu Stanton. Am încercat. N-am reuşit. De îndată ce înghiţeam prima gură de alcool, uitam sau, de fapt, nu-mi mai păsa, de bunele mele intenţii. Apoi beam până ce-mi pierdeam cunoştinţa. Pentru mine, soluţia a fost să mă opresc complet. Nu a existat cale de mijloc.

— Am o voinţă puternică.

— Nu mă îndoiesc, spuse Stanton studiindu-l. Dar voinţa puternică poate să nu fie suficientă în acest caz. Pentru mine n-a fost.

— Atunci cum te-ai oprit dacă voinţa n-a fost suficientă? îl provocă Reggie.

Stanton se strâmbă.

— O să râzi, dar singurul lucru care m-a ajutat a fost rugăciunea. Nu i-am mai spus nimănui asta, dar momentul de răscruce pentru mine a fost la şapte luni de la plecarea lui Elizabeth, continuă el, ignorând expresia de dezgust de pe chipul finului. Mai întâi am încercat să mă temperez. N-a mers. Apoi am încercat să mă

las de tot. Mă ţineam câteva zile sau săptămâni. Apoi, când eram sigur că aveam totul sub control, intenţionam să beau doar un pahar. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mă trezeam a doua zi, cu o mahmureală groaznică şi nu mai ţineam minte nimic din ce se întâmplase.

Deci pierderile acelea groaznice de memorie nu îl afectau numai pe Reggie.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Într-o dimineaţă m-am trezit în salon, în propria vomă şi am ştiut că nu pot să renunţ la băutură. Făcusem tot posibilul şi nu reuşeam. Aveam să-mi pierd soţia şi copiii pentru totdeauna, iar fără ei viaţa mea nu mai avea niciun sens, spuse Stanton cu chipul schimonosit de durere, iar Reggie înţelese că, aşa cum lui nu-i era uşor să asculte, nici bătrânului nu-i era mai uşor să vorbească despre asta. Şi cum stăteam acolo, atât de nenorocit, simţindu-mă prea rău ca să mă ridic în picioare, am început să mă rog. Nimic foarte formal, ţin să-ţi spun. Doar mă rugam la cineva,

acolo sus, să mă ajute, fiindcă cu nu mă puteam ajuta.

Privind în gol, bătrânul rupse absent o chiflă, făcând-o firimituri cu degetele subţiri şi albe.

— E greu de descris. Nu ştiu cât timp am stat acolo, bolborosind în gând, dar, dintr-odată, m-a cuprins un… un soi de pace. Nu pot să exprim în cuvinte, spuse el vrând să detalieze, apoi răzgândindu-se. După aceea, lucrurile s-au schimbat. Nu mai simţeam aceeaşi nevoie să beau. N-o să spun că uneori nu simţeam tentaţia, dar puteam să spun nu. Peste câteva luni, adăugă el rezemându-se de spătarul scaunului şi revenindu-şi în fire, m-am simţit mai bine decât mă simţisem în ultimii ani. Nu mai aveam deloc nevoie de băutură. Apoi s-a întors Elizabeth. Şi ei, şi copiilor le-a fost greu să creadă că mă schimbasem într-adevăr, dar, într-un final, totul s-a rezolvat. Ai văzut rezultatele.

Da, văzuse rezultatele. Reggie se ridică şi se îndreptă către fereastră, cu mâinile în şold şi cu

umerii încordaţi. Fără să-şi privească naşul, spuse crispat:

— Nu sunt sigur că experienţa asta e relevantă pentru mine, dar îţi apreciez îngrijorarea. Presupun că nu ţi-a fost uşor să spui asta.

— Nu, nu mi-a fost, sosi răspunsul calm, dar era nevoie să o spun. Poate, în timp, ţi se va părea relevant.

Reggie se îndreptă către gazdă şi îşi luă rămas-bun. Pe drumul de întoarcere către Strickland, se gândi mult şi intens la ceea ce îi spusese naşul lui şi îşi dădu seama că era util ceea ce aflase. Îşi pierduse controlul asupra băuturii doar în ultimii ani. Felul în care aşteptase să se hotărască situaţia moştenirii familiei Wargrave îl epuizase psihic. În perioada aceea băuse şi jucase şi ajunsese în cele mai mari dificultăţi financiare pe care le avuse vreodată.

După ce apăruse vărul lui, Richard, ca moştenitor al averii, Reggie se azvârlise

intenţionat în tot felul de activităţi nesăbuite. În mod ironic, prosperase şi situaţia lui financiară era mai bună ca oricând, dar acţionase nebuneşte.

Dacă nu ar fi existat incertitudinea şi frustrarea care îl măcinaseră în legătură cu moştenirea, băutura nu ar fi devenit niciodată o problemă. Soluţia era clară. Nu trebuia decât să nu mai bea o vreme, atât ca să demonstreze că putea, cât şi ca să se dezveţe de cantităţile excesive. Apoi, putea reveni la consumul normal. Poate că Stanton nu avusese suficientă voinţă pentru a se controla, dar el avea.

Se gândi cu îngăduinţă la ceea ce-i spusese Stanton despre rugăciune. Fără îndoială, atunci când un bărbat în vârstă vedea că se apropie sfârşitul, era normal să se refugieze în superstiţii religioase. Reggie nu avea nevoie de aşa ceva.

Când ajunse la Strickland, se simţea recunoscător. Starea de spirit îi fu pusă imediat la încercare atunci când îşi duse calul în grajd şi o găsi pe Lady Alys, pregătită să-şi înceapă turul

zilnic. Purta o rochie de călărie nouă, de culoarea bronzului şi părea foarte înaltă, zveltă, cu o siluetă regească.

Allie se crispa când îl văzu, apoi înclină din cap politicos.

— Bună dimineaţa. Mă pregăteam să mă duc la una dintre fermele chiriaşilor, dar pot să amân asta dacă vrei să discutăm ceva acum.

Davenport dădu din cap şi începu să deşeueze calul obosit.

— Nu, fă ceea ce ai de făcut. Vreau să discutăm despre îmbunătăţiri, dar asta mai poate aştepta.

Alys ridică din sprâncene.

— Credeam că am stabilit asta.

Părul ei şaten, lucios, era prins din nou într-un coc îngrijit. Amintindu-şi de felul în care arăta chipul ei încadrat de pletele superbe, Reggie fu cuprins de un val de părere de rău pentru ceea ce ratase.

— Am hotărât că Rose Hall va fi reconstruită

în vara asta, ceea ce va reduce fondurile disponibile pentru alte proiecte. O să vreau să aflu ce consideri că ar fi mai necesar. Alys înghiţi în sec.

— Înţeleg.

Cu siguranţă credea că el încerca să scape de ea. De fapt, aşa şi era, dar motivele lui erau, în mod uluitor, unele pure.

— Cred că ar fi mai bine, spuse el încet.

— Nu trebuie să te simţi vinovat pentru noaptea trecută, spuse ea stăpânindu-se. Nu m-ai obligat să fac nimic.

— Nu trebuie să-mi aminteşti, răspunse el pe un ton aspru, amintindu-şi de cât de plăcut reacţionase ea. Îmi e foarte clar totul. Ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi întâmplat.

Chipul bronzat al lui Alys, mult prea bronzat pentru o doamnă, păli pe dată.

— Aşa e, spuse ea cu vocea gâtuită.

Se întoarse şi îşi scoase iapa din grajd, cu spatele drept ca un grenadier.

Reggie o privi plecând cu părere de rău, dar şi cu iritare. Din moment ce era nobil, ar fi meritat măcar să fie apreciat pentru asta.

Lui Reggie îi fu extrem de greu să nu bea. Mult mai greu decât se aşteptase. A doua zi, gândul la băutură devenise o obsesie. Îşi închipuia din nou şi din nou că deschidea dulapul din bibliotecă şi că îşi turna în pahar lichidul de culoarea chihlimbarului. Aproape că simţea gustul delicios pe vârful limbii, căldura care avea să-l cuprindă după ce înghiţea prima gură.

De câteva ori fu gata să pună în practică acea viziune. Apoi, cu o hotărâre de fier, se răzgândea. Putea s-o facă şi, pe Dumnezeu, avea s-o facă.

Era sezonul cositului, aşa că îşi petrecu dimineaţa mânuind motocositoarea împreună cu muncitorii şi găsindu-şi alinarea în ritmurile leneşe ale muncilor agricole. Când apărură merindele, pâine, brânză şi bere, plecă, vrând să

reziste tentaţiei. „E doar bere”, îi spunea mintea pofticioasă. „Nu e vin sau tărie. Nu îţi face rău”.

Probabil că aşa şoptise şi şarpele în Eden, însă Reggie se îmbătase suficient de des cu bere ca să ştie că nu diferea decât cantitatea necesară. Dacă voia să se oprească, trebuia să se oprească pe de-a întregul, fără să se mintă singur.

În prima după-amiază fără alcool, Reggie merse la un târg de cai de lângă Dorchester şi cumpără patru cai tineri, cu potenţial excelent pentru vânătoare. În du-pă-amiaza următoare începu să-i dreseze. Era o activitate care necesita răbdare şi concentrare, aşa că se putea gândi la altceva decât la nevoia tot mai mare de băutură.

Deşi Dorset nu era un comitat recunoscut pentru vânătoare, terenul din jurul moşiei era suficient de variat pentru dresură. O parte din lecţii aveau loc pe câmp, altele, în padoc. Tânărul William se căţăra pe gard şi se uita de fiecare dată când putea. Băiatul avea să fie un călăreţ formidabil.

Reggie îl luă cu el şi pe Peter. Băiatul mai mare nu era la fel de fascinat de cai ca fratele său, dar era inteligent şi voia să înveţe. Lecţiile pe care i le dădu fură o altă modalitate de a se distrage.

Totuşi, oricât de mult ar fi muncit în timpul zilei, seara, Reggie era peste măsură de agitat, prea încordat ca să citească, prea prost dispus ca să discute. La orele când, altă dată bea, începu să se plimbe pe moşie. Soarele apunea foarte târziu, iar în ceasurile răcoroase ale asfinţitului cunoscu fiecare ungher al căminului său. Se plimbă de pe dealurile înalte, singuratice, populate de oi, până la păşunile umede pe care se coceau cerealele, cu paşi încordaţi şi nerăbdători.

Nici măcar plimbările până noaptea târziu nu reuşeau să îl scape de tensiune. De fiecare dată ajungea la luminişul de lângă lac. Acolo se dezbrăca şi se arunca în apă, înotând cu furie până ce reuşea să adoarmă datorită oboselii.

Într-a patra zi se simţea atât de irascibil, încât anulă o lecţie cu Peter, ştiind că nu se va

putea purta cuviincios. Reggie se gândi să ia cina separat faţă de noii săi colocatari, dar se hotărî să nu schimbe rutina. Aşa că mâncă împreună cu ceilalţi şi vorbi puţin, ca să nu rănească sentimentele nimănui cu limba lui ascuţită. Copiii erau prea bine-crescuţi ca să îl întrebe de ce era aşa tăcut, dar, din când în când, se uitau uimiţi la el. Alys nu se uita la el deloc.

Chiar şi Mac era mai reţinut, de parcă Reggie ar fi fost un vulcan gata să erupă. Numai Nemesis părea să nu vadă nicio diferenţă şi, după cum se gândi Reggie cu tot umorul de care era în stare, căţeluşa era cu totul lipsită de creier.

Totuşi, era bucuros că animalul îl însoţea în expediţii şi dormea la picioarele patului.

În a cincea zi, începu să se întrebe când avea să devină mai uşor, fiindcă fiecare zi era mai rea decât precedenta. Participă la cosit, lucră cu caii, se plimbă pe moşie şi înotă. După ce se întoarse la conac, îşi dori să poată dormi liniştit, deşi ştia că nu se va întâmpla.

Ajunse în cameră după miezul nopţii, chinuit de poftă, în pofida oboselii. Doar un whisky mic, cât să poată să doarmă. Doar unul. Oare nu dovedise deja că putea să nu bea? Nu, nu dovedise nimic, dorinţa de băutură era atât de puternică, încât aproape îi alunga din minte toate celelalte gânduri.

Un lucru pe care îl avea Reggie, poate în exces, era voinţa puternică, deşi ignoranţii i-ar fi putut spune încăpăţânare. Se hotărâse că nu va mai bea o vreme şi nu avea să se abată de la acea hotărâre decât atunci când nu avea să mai simtă pofta de alcool. Doar atunci avea să poată bea din nou.

Concentrat pe conflictul interior, nu observă că nu era singur în cameră decât atunci când era gata să se urce în pat. Imaginea unei siluete feminine sub cuvertură îl făcu să tresară. Dacă Alys Weston era dispusă să meargă atât de departe, nimeni de pe pământ nu l-ar fi putut învinui că nu rezistase tentaţiei. Dacă ar fi făcut

dragoste cu ea, nu s-ar mai fi gândit cu siguranţă la alcool.

Gândul abia se înfiripase în minte, când îşi dădu seama că nu era Allie. Prea scundă, prea rotundă. Trase de marginea păturii şi văzu buclele şatene ale unei cameriste adormite. În timp ce o privea, încercând să-şi amintească numele ei, fata deschise ochii. Pe chipul ei drăguţ apăru o expresie de alertă.

— Locul tău nu e în mansardă, cu celelalte cameriste? întrebă el dezamăgit, pe un ton caustic.

Fata tresări, apoi spuse încet, cu accentul specific din Dorset:

— M-am… m-am gândit că aţi vrea puţină companie, domnule.

Oare Mac credea că o femeie i-ar putea îmbunătăţi starea de spirit? Valetul nu se ocupase niciodată cu aşa ceva, dar Reggie presupunea că era posibil.

— Cine te-a pus să faci asta?

Fata păru şi mai alarmată.

— Nimeni, domnule. M-am gândit la asta de când aţi venit aici şi… şi am crezut că n-o să vă supăraţi.

Pentru o clipă fu ispitit, fiindcă fetişcana arăta destul de bine. Cu siguranţă i-ar fi acceptat oferta dacă ar fi fost beat.

Avea, însă, pe faţă o expresie de pisică în chinuri, care o făcea să semene nu cu o codană în călduri, ci cu Ioana d'Arc aşteptându-şi moartea. Poate că venise aici în speranţa unor câştiguri materiale. Nu era o idee prea bună.

— Nu aşa o să câştigi o poziţie mai bună sau un salariu mai mare, spuse el. Întoarce-te în patul tău şi o să considerăm că asta nu s-a întâmplat niciodată.

Nu era o modalitate prea politicoasă de a o respinge, dar nu se aştepta s-o vadă izbucnind în plâns. Exasperat, dădu pătura la o parte ca să o determine să plece.

Era goală. Văzându-i trupul rozaliu, începu să

şovăie. Trecuseră săptămâni întregi de când nu mai fusese cu o femeie, iar prezenţa permanentă a lui Alys Weston îi punea greu la încercare instinctele masculine. Apoi, examinând-o, se încruntă. Semnele încă nu erau foarte evidente, dar Reggie nu era inocent.

— Eşti însărcinată, spuse el pe un ton neutru.

Fata îl privi îngrozită, ca şi cum ar fi fost diavolul în persoană. Apoi trase încet pătura peste ea, plângând în hohote.

Reginald oftă. Nu avea cum să scape de… Gillie, aşa o chema, până ce nu-şi revenea. Îşi luă pe el halatul, apoi îi căută hainele. Juponul şi rochia ei erau îngrijit împăturite pe un scaun.

Îi întinse juponul:

— Ia-ţi ăsta pe tine.

Apoi se întoarse, scotocind prin sertare după o batistă. Când se ridică, fata era în picioare, lângă pat, îşi luase în grabă juponul şi se înfăşură în halatul jerpelit. Acceptă cu recunoştinţă batista şi-şi îngropa chipul neconsolat în materialul

moale. Reggie se aşeză şi o aşteptă să termine, curios în legătură cu motivul pentru care venise.

Când suspinele lui Gillie se transformară în sughiţuri, îi spuse cât de blând era în stare:

— Ai crezut că dacă… dacă vii la mine, poţi să spui că e al meu copilul?

Îi văzu privirea îngrozită şi ştiu că ghicise.

— Nu credeai că ştiu să număr? întrebă el, începând să se amuze oarecum. Stai jos şi relaxează-te. N-o să te mănânc.

Fata se aşeză nervoasă pe marginea patului. Probabil nu ştia mare lucru despre procreare şi sarcină.

— Tatăl copilului nu vrea să se însoare cu tine? întrebă el răbdător.

Gillie răsuci batista în mână, evitându-i privirea.

— Am ieşit împreună de-o grămadă de vreme şi mi-a zis c-o să ne căsătorim odată. Da când i-am spus ce s-a-ntâmplat, m-a-ntrebat cum poate să fie sigur că-i al lui. A doua zi i-a spus lui taică-său că

se duce la Bristol să se facă marinar şi a plecat. Nici nu mi-a zis la revedere, spuse ea suspinând din nou, tremurând şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Reggie strânse din buze. Nu era foarte mândru de sexul tare în astfel de situaţii. Nici el nu era un model de virtute, dar măcar nu lăsase de izbelişte o turmă de bastarzi. Se aşează lângă Gillie, mângâind-o liniştitor pe umăr. Suspinând în continuare, fata se întoarse şi se lipi de el. O ţinu în braţe până ce nu mai avu lacrimi.

Într-un final, Gillie se îndreptă încet de spate şi-şi şterse ochii cu batista udă. Avea nasul roşu şi faţa umflată, dar nu-şi pierduse cu totul demnitatea atunci când îngăimă:

— Îmi pare foarte rău, domnule Davenport. A fost foarte nepotrivit să încerc să vă păcălesc, dar eram foarte disperată. Nu ştiam ce să fac, spuse ea înghiţind în sec, apoi adăugă cu fervoare: N-o să mă duc la azil, nu mă duc. Mai degrabă nasc într-un şanţ.

— E aşa de rău la azil? întrebă Reggie.

Fata dădu din cap şi coborî privirea. Reggie se gândi că magistraţii erau cei care puneau în aplicare legile privind săracii şi ar fi trebuit să cerceteze situaţia din zonă. Dar asta mai târziu.

— Părinţii tăi nu vor să te ajute?

Cu fruntea acoperită de părul răvăşit Gillie făcu semn că nu.

— Sunt metodişti şi groaznic de stricţi. Tata mi-a spus că dacă nu mă port bine, mă dă afară din casă. Şi mama…

Vocea i se frânse.

— Doamna Herald ştie?

— O, nu, vara May nu m-ar fi angajat dac-ar fi ştiut spuse Gillie mâhnită. O să mă dea afară de-îndată ce-o să afle.

— Şi unde ai să te duci atunci?

— Nu… nu ştiu, dar nu la azil. Poate o să merg pe jos până la Londra şi-o să găsesc de lucru acolo.

Reggie se încruntă. Singurul lucru pe care-l

putea găsi la Londra ar fi fost pe stradă, cu toate pericolele aferente. O putea trimite la Chessie, dar se îndoia că fata ar fi putut să fie o prostituată bună. După ce examina repede opţiunile disponibile, îi spuse:

— Poţi să rămâi aici. O să-i spun doamnei Herald să nu te dea afară.

Fata privi în sus, cu ochii mari de speranţă.

— Chiar mă lăsaţi să rămân până se naşte copilul? Vă jur, domnule, nu trebuie nici să mă plătiţi. O să muncesc din greu pentru casă şi masă.

— N-o să fie nevoie. Vei fi plătită pentru munca ta.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule Davenport. Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Nu vă închipuiţi ce înseamnă asta, spuse ea atingându-i timid braţul. Dacă… dacă aş putea face ceva pentru dumneavoastră…

Sugestia era evidentă. Se simţi, din nou,

tentat, fiindcă cel puţin fata nu mai arăta ca şi cum s-ar fi dus la tăiere. Dar se pricepea destul de bine la oameni ca să-şi dea seama că, în starea aceea, fata îşi închipuia că era îndrăgostită de primul bărbat care se purtase frumos cu ea, iar el nu mai avea nevoie de alte complicaţii.

— Doar să n-o mai faci din nou, spuse el sec. Plăcerea e o parte normală a vieţii, dar dacă vrei să ai parte de asta după ce se naşte copilul, trebuie să te păzeşti. Dacă nu cunoşti o femeie mai în vârstă care să-ţi explice, poţi să mă întrebi pe mine şi o să-ţi spun ce trebuie să faci.

Gillie se înroşi până în vârful urechilor, dar dădu din cap. Nu era numai drăguţă, ci părea şi destul de inteligentă. Probabil, în timp, avea să-şi găsească un soţ. Copiii ilegitimi nu erau chiar atât de rari.

Se simţi brusc obosit, aşa că se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice.

— Du-te la culcare acum. O să vorbesc cu doamna Herald de dimineaţă. Asigură-te că nu le

dai idei celorlalte cameriste. Data viitoare n-o să mai fiu aşa de blând, încheie el.

Fata nu se intimida, îi oferi un alt zâmbet timid şi se furişă pe uşă. Reginald îşi dădu jos halatul şi se urcă în pat, apoi stinse lumânările. Măcar problemele acestei fete îl ajutau să nu se mai gândească la a lui.

Dormitorul lui Alys fusese ales astfel încât ea să poată vadă ce se întâmplă noaptea. În ultimele nopţi nu putuse dormi şi îl auzise pe Davenport venind acasă destul de târziu.

În seara aceea, la o jumătate de oră după ce îi auzise paşii uşori, auzi un zgomot diferit. Curioasă, se ridică şi deschise puţin uşa. Văzu o fată ieşind din camera lui Reggie. Îngheţă şi simţi că-i vine rău. Lumina lunii nu era suficient de puternică, dar, după siluetă, musafira lui Reggie era una dintre cameriste, Gillie sau Jane.

Fata se opri în hol şi se şterse la ochi ca şi cum ar fi plâns. Apoi o luă tiptil pe scările care duceau către mansardă. Alys închise încet uşa şi-şi

lipi fruntea de lemnul rece. Deci se culca cu una dintre cameriste. Se întrebă de cât timp dura aventura. Fata suspina ca o fecioară ce tocmai fusese sedusă.

Nu era treaba ei ce făcea Reggie Davenport. Se întoarse în pat nenorocită, îşi strânse genunchii la piept şi se înfăşură în pătură, ca să-i fie cald. Crezuse că între ea şi Reggie exista o oarecare înţelegere, un anumit umor, o mentalitate oarecum asemănătoare, dar probabil îşi închipuise. Chiar dacă exista într-adevăr vreo legătură, el nu era interesat de ea, ca femeie. Fusese o proastă să creadă că se întâmpla altceva, chiar şi pentru scurt timp.

Amintindu-şi cum o sărutase, îşi astupă gura cu pumnul şi îşi muşcă pielea palmei, încercând să nu plângă de durere. Îşi urmărise îndeaproape angajatorul irascibil toată săptămâna şi ghicise că se lăsase de băutură. Acum, că era treaz, nu era interesat de ea. Ambele daţi când se sărutaseră, el fusese beat şi, aparent, experienţa fusese atât de

îngrozitoare, încât îşi schimba complet stilul de viaţă, vrând ca situaţia să nu se mai repete.

Puternică şi încrezătoate din atât de multe puncte de vedere, Alys se simţea complet vulnerabilă ca femeie. Aşa că plânse toată noaptea, până ce adormi de epuizare atunci când zorii începeau să înroşească cerul de la răsărit.

capitolul 15

A doua zi, Reggie discută cu menajera despre camerista însărcinată. Doamna Herald plescăi din limbă dezaprobator, dar era o femeie bună la suflet şi fu de acord că n-o puteau da afară, fiindcă fata nu avea unde să se ducă. Şi ea avea copii şi era dispusă să împartă altor servitori sarcinile lui Gillie.

Reggie nu-i mai spuse decât lui Mac Cooper, care îşi ridică sprâncenele cu o emoţie neobişnuită.

— Fata aceea frumoasă cu părul şaten? Mare

păcat că iubitul ei nu e prin preajmă, ar merita biciuit.

— Sunt de acord, spuse Reggie care se îmbrăca pentru cină, scoţându-şi o cămaşă curată. Dacă te consolează cu ceva, flăcăul o să afle probabil că viaţa de marinar este o pedeapsă suficientă.

— Nu aţi băut în ultimele zile, spuse Mac pe un ton întrebător.

— Ce perspicace eşti, răspunse Reggie sec, legându-şi cravata.

— Nu e rău să fii treaz, spuse valetul imperturbabil.

— Mă bucur că eşti de acord, răspunse Reggie luându-şi vesta.

Mac îşi luă expresia de servitor înţepat din înalta societate.

— Sunt sigur că nu sunt în măsură să fiu sau nu de acord.

Reggie pufni.

— De când nu ai tu păreri, prefăcutule?

— N-am spus niciodată că n-am păreri, spuse Mac zâmbind uşor. Doar că mă îngrijoram, adăugă el, iar accentul londonez deveni mai pronunţat, aşa cum se întâmpla de fiecate dată când era preocupat.

Reggie se uită urât la servitor, în timp ce îşi aranja haina frumos croită.

— Cu alte cuvinte, îmi semnasem condamnarea la moarte şi eu eram singurul care nu ştia?

Mac se gândi o clipă, apoi răspunse simplu:

— Da.

Reggie zâmbi cu un amuzament reţinut. Mac nu fusese niciodată o persoană plină de tact. Apoi coborî la cină, fericit că Iulian avea să sosească a doua zi. Caracterul bun şi relaxat al prietenului său avea să le facă bine tuturor.

După ce stăpânul lui ieşi, Mac începu, instinctiv, să deretice. Deci micuţei Gulie i se dăduseră papucii. Poate avea s-o întrebe dacă voia să iasă la plimbare. Avea nevoie de cineva care să

o binedispună. Cu un zâmbet în colţul gurii, îşi termină treaba şi se îndreptă către camerele servitorilor, ca să ia şi el cina.

Mare parte din activitatea unui administrator se rezuma la inspecţii şi la urmărirea tuturor lucrărilor, aşa că Alys îşi petrecu dimineaţa făcând acest lucru. După ce se duse la păşuni ca să discute cu Gabriel Mitford despre momentul când oile aveau să fie gata de tuns, se opri să verifice cositul.

Majoritatea pajiştilor fuseseră cosite, iar iarba era aranjată în stive mici, ca să se usuce şi să rămână răcoroasă. Descăleca, vrând să discute cu vătaful. Acesta recunoscu faptul că, dacă munca mergea bine, adăugând cu prevederea unui om de la ţară că asta însemna să se păstreze vremea bună, aveau să termine a doua zi.

Când încalecă din nou pentru următoarea inspecţie, îl văzu pe Davenport împreună cu ceilalţi muncitori, îndreptându-se către iarba înaltă. Ştia că lucra la cosit, dar nu avusese

prilejul să-l vadă.

Davenport îi captă atenţia nu numai fiindcă era bărbatul cel mai înalt de pe câmp. Părul lui negru era răvăşit de briză, avea mânecile suflecate neglijent, iar cămaşa desfăcută îi dezvelea pielea bronzată. Fu uimită de imaginea frumoasă a unui bărbat şi a pământului pe care-l muncea, de senzaţia că el, într-adevăr, era de acolo.

Absorbit de muncă, Reggie nu îşi dădu seama că era observat Trupul lui zvelt se mişca într-un ritm uniform, graţios, braţele şi umerii lui puternici deplasau coasa de la dreapta la stânga, iar iarba tunsă cădea uşor într-o parte.

În timp ce-l privea, nefericirea care o cuprinsese în noaptea precedentă dispăru. Se spune că fiecare om este eroul propriei piese. Alys era eroina propriei poveşti, iar de când Reginald Davenport venise la Strickland îl văzuse din punctul de vedere al rolului pe care îl juca în drama ei. Ca angajator al ei, acest bărbat puternic

şi magnetic devenise automat un personaj principal. Avea putere absolută asupra locului ei de muncă, îi salvase viaţa şi, poate inevitabil, devenise ţinta visurilor ei secrete şi a dorinţelor nerecunoscute.

Acum, pentru prima dată, Alys îşi schimbă perspectiva şi încercă să vadă cum părea lumea lui pentru el însuşi. Deşi el nu spusese acest lucru, credea că drama principală care îl absorbea în prezent era încercarea de a-şi reconstrui viaţa, de a-şi găsi un rost şi un scop. Se schimbase din anumite puncte de vedere de când venise la Strickland. Acum, renunţând la băutură, încerca să se schimbe mult mai profund.

Cunoscuse şi alţi bărbaţi care beau deseori până îşi pierdeau cunoştinţa. Majoritatea ar fi negat cu vehemenţă că erau beţivi şi doar foarte puţini încercau vreodată să se oprească, indiferent cât de distructiv ar fi fost viciul. Totuşi, Reggie, un desfrânat autoproclamat, făcea acest efort. Tensiunea disperată şi furioasă pe care o simţise

la el în aceste zile demonstra cât de greu îi era.

Ea era doar un personaj minor în lumea lui Reggie. Fericirea sau nenorocirea lui, beţia sau luciditatea lui nu aveau nimic de-a face cu ea. Bătălia surdă pe care o purta cu demonii interiori era mult mai importantă pentru el decât avea să fie ea vreodată.

Gândul fu, în mod curios, unul salvator. Davenport era un bărbat complicat, care putea acţiona şi cu eroism, şi cu răutate, deşi nu era nici erou, nici răufăcător. Era un bărbat care nu mai era tânăr, dar nici bătrân. Era suficient de nesăbuit cât să-şi creeze probleme şi suficient de sincer cât să recunoască acest lucru. După câte văzuse, era corect şi înţelegător cu cei din jur.

Era şi foarte singur.

El nu avea nevoie de competenţele ei profesionale sau de feminitatea ei, de fanteziile ei melancolice sau de regrete. Poate că, în aceste vremuri grele, Reggie avea nevoie de prietenie, de acceptare şi de înţelegere. Îi putea oferi aceste

lucruri fără probleme, fiindcă îi plăcea de el.

Dădu pinteni iepei şi plecă, hotărându-se să încerce să-i fie o prietenă mai bună, oricât de prost dispus ar fi fost el. Şi chiar dacă avea prostul gust de a-şi alege cameriste drept partenere de aşternut

După ce luă o gustare târzie la conac, Alys se îndrepta către grajduri când îl văzu pe Reggie lucrând cu un cal înalt, gri, în padoc. Hotărâtă să fie mai prietenoasă, se decise să treacă pe acolo şi să se uite puţin la el înainte să-şi facă treburile de după-amiază. William era deja acolo, agăţat de gardul padocului şi privind subjugat. Abia întoarse capul ca s-o salute pe Alys când aceasta i se alătură.

Alys trebui să recunoască faptul că Reggie arăta extraordinar în timp ce dresa calul. Ştia deja că era un călăreţ extraordinar, acum vedea că era şi un dresor minunat. În loc să-şi folosească puterea pentru a domina calul, lucra împreună cu el ghidându-l şi corectându-l cu răbdare,

schimbându-şi aproape imperceptibil greutatea şi atingerile.

Când avea să termine, calul avea să devină un cal de vânătoare de prima categorie.

— Are o mână foarte uşoară, observă ea şi nu exagera deloc.

William dădu din cap admirativ.

— L-ar putea călări pe Smokey fără hăţuri.

Atunci când Reggie o văzu pe Alys, în timp ce învăţa calul să se învârtă, mai întâi ezită, apoi se îndreptă către locul unde se aflau ea şi William. Deşi părea bucuros să o vadă, o privea circumspect, iar în ochi nu i se mai citea umorul proverbial. Poate nu ştia sigur cum avea să se poarte ea cu el. Abia schimbaseră câteva cuvinte în ultima săptămână.

Alys zâmbi veselă.

— După cum îi arată crupa, presupun că Smokey e un săritor de prima mână.

Reginald se relaxă văzând salutul ei prietenos.

— Ai dreptate. E cam sălbatic, dar sare de minune peste garduri şi are o forţă incredibilă. Apropie calul de gard, ca să-l poată mângâia William. O să facă faţă celor mai grele partide de vânătoare din ţinut.

Unui cal de vânătoare nu i se putea face compliment mai mare.

— Îi dresezi pentru vânzare sau pentru uz propriu? întrebă Alys.

— Pentru vânzare, spuse el. La anul, acesta va valora de zece ori mai mult decât preţul de achiziţie. Şi alţi doi dintre cei pe care i-am cumpărat din Dorchester vor fi la fel de buni.

— Şi al patrulea?

— Iapa e prea mică pentru zonele de munte, dar o să se descurce destul de bine în comitate deluroase cum e Devon, unde priceperea la garduri e mai importantă decât viteza. Reggie calmă instinctiv calul atunci când Nemesis se strecură prin gard şi îl făcu să se îndepărteze nervos. Un cal crescut pentru curse, dar care nu e

suficient de rapid e o fiinţă tristă, care a eşuat în viaţă. Un cal crescut pentru vânătoare e mult mai versatil. Cei mai rapizi pot participa la curse, iar ceilalţi sunt aproape întotdeauna potriviţi pentru vânătoare sau călărie.

— Deci caii de vânătoare sunt din punct de vedere filosofic, mai satisfăcători decât cei de curse?

— Exact, admise el cu un licăr în ochi. Şi mult mai profitabili.

Alys se obişnuise deja cu ideea că şi un desfrânat se pricepea la afaceri. Îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul, fiindcă bârna îngustă începea să i se pară cam incomodă.

— Dacă intenţionezi să mergi înainte cu dresura cailor, o să ai nevoie de mai mulţi oameni la grajduri.

William interveni, cu o sclipire de speranţa.

— Eu pot să lucrez la grajduri.

Reggie zâmbi.

— Cred că Lady Alys ar prefera să îţi vezi de

şcoală. Ai dreptate, adăugă el privind-o, o să fie nevoie de mai mulţi oameni destul de curând. Ştii pe cineva în zonă care se pricepe să dreseze cai?

Alys îşi muşcă buza de jos, gândindu-se.

— Jamie Palmer, supervizorul de la atelierul de olărit, a fost grăjdar. Se pricepea foarte bine la caii tineri.

— Atelierul se poate lipsi de el?

— I se va simţi lipsa, recunoscu Alys, dar asistentul lui e foarte capabil şi cred că Jamie ar prefera să lucreze cu caii, dacă are de ales. Vrei să-l întreb?

Reggie dădu din cap.

— O să trec eu pe la atelierul de olărit. Vreau să-l cunosc mai bine înainte să-i ofer slujba asta. Luă hăţurile, pregătindu-se să plece şi adăugă: Apropo, am menţionat că o să vină în vizită un bun prieten de-al meu, Julian Markham? Ar trebui să ajungă în după-amiaza asta.

— Nu, nu ne-ai spus.

Probabil că Alys părea şovăitoare, fiindcă

Reggie spuse cu o oarecare ironie:

— Nu-ţi face griji, e unul din cei mai respectabili prieteni pe care-i am. N-o să provoace probleme.

Înainte ca Alys să se poată gândi la un răspuns potrivit, fură întrerupţi de zgomot de copite şi de zuruitul hăţurilor. Între grajduri şi padocuri se ivi o şaretă cochetă, trasă de o pereche de cai. Alys îşi duse mâna la ochi ca să-l studieze pe nou-venit.

— Aş zice că a venit prietenul tău.

— Aşa e, zâmbi Reggie. Julian găseşte întotdeauna momentul potrivit

William făcu ochii mari văzând echipajul excelent şi sări de pe gard, ca să privească mai de aproape. Alys îl urmă într-un ritm mai cuviincios, iar Reggie descăleca şi priponi calul, după care ieşi pe poartă.

Conducătorul şaretei îi dădu hăţurile ajutorului său, apoi sări uşor pe pământ, în timp ce Reggie se apropia să-l întâmpine. Alys îl

examina pe nou-venit cu interes. Presupusese că un prieten apropiat al lui Reggie avea cam aceeaşi vârstă, dar Julian Markham era mult mai tânăr.

Era, pe de altă parte, bărbatul cel mai frumos pe care-l văzuse în ultimii ani. De la Randolph, de fapt. Chiar şi după ore de mers, haina lui verde bine croită şi cizmele strălucitoare erau elegante, aproape chiar frivole.

După ce îi strânse mâna lui Julian, Reggie se întoarse şi-l prezentă pe prietenul său lui Alys şi lui William. Markham făcu o plecăciune graţioasă. Când se îndreptă de spate, ochii lui gri-albaştri se măriră uşor, a surpriză, dându-şi seama că era la fel de înaltă ca el. Sau poate îl surprinseseră ochii ei de culori diferite, ori pantalonii strâmţi.

Orice ar fi crezut, era prea bine-crescut ca să-şi manifeste dezaprobarea.

— Reggie mi-a vorbit despre dumneavoastră, domnişoară Weston, spuse el cu un zâmbet, şi despre rezultatele superlative pe care le-aţi obţinut la Strickland.

Pentru o clipă se întrebă dacă era sarcastic, dar Julian avea un zâmbet de o dulceaţă şi de un farmec fără seamăn. De fapt, era o persoană adorabilă. Se întreba dacă Peter sau Meredith aveau să fie impresionaţi. Peter avea să-l considere londonezul perfect, iar Merry avea să-l vadă cu siguranţă drept un soţ perfect. În fine, poate chiar era.

În timp ce Alys îi răspundea, apăru şi Merry, atrasă de agitaţie. Rochia fără formă, care nu îi venea deloc bine fiindcă fusese luată de la o cameristă după incendiu, era plină de argilă uscată, iar părul ei auriu era legat la spate cu o panglică neagră simplă. Fără îndoială că fusese la atelierul de olărit şi lucrase la porţelanuri.

— Meredith, aş vrea să îţi prezint un prieten care a venit în vizită.

Merry se întoarse să îl salute pe nou-venit. Pentru o clipă, înlemni de spaimă. Alys aproape râse cu voce tare, înţelegându-i teroarea. Era un coşmar să cunoşti un domn tânăr, elegant şi

frumos şi să arăţi ca un băieţel îngălat. Din fericire, Merry nu putea părea altfel decât frumoasă.

Alys îl privi pe Reggie chiar atunci când ochii lui se întoarseră spre ea. Pentru o clipă, împărtăşiră, în tăcere, aceleaşi păreri despre chinurile tinereţii. Apoi, el făcu prezentările. Viteza cu care Meredith îşi reveni şi îi oferi lui Julian un zâmbet răpitor fu un mare merit al aplombului ei. Peste câteva clipe, tinerii discutau prieteneşte.

În timp ce William se duse să analizeze îndeaproape şareta şi caii, Alys îi făcu semn lui Reggie să vină deoparte şi îl întrebă încet:

— Ca un tutore responsabil, trebuie să te întreb dacă prietenul tău e eligibil.

— Foarte, spuse el succint. E moştenitorul unui viconte şi are o avere substanţială, niciun viciu major, e un gentleman până în măduva oaselor.

— Bărbatul ideal, murmură Alys. Cum naiba

aţi devenit prieteni?

Chiar în timp ce ea-şi dădea seama că îl insultase, Reggie începu să râdă maliţios.

— Din cel mai bun motiv posibil. Fiindcă prietenia noastră îl înfuria pe tatăl lui.

— M-ai pedepsit bine, râse ea. Spune-mi, l-ai chemat aici gândindu-te să le faci cunoştinţă? Reggie zâmbi uşor.

— Nu chiar, dar mi-a trecut prin cap că s-ar putea potrivi cu Merry. O asemenea partidă ţi-ar rezolva preocupările legate de găsirea unui soţ potrivit pentru ea, iar Julian ar fi norocos. Merry are mult mai multe de oferit decât majoritatea fetelor care vor să se mărite la Londra.

Alys fu impresionată de faptul că era preocupat de soarta protejaţilor ei. Îi privi pe Merry şi pe Julian, care râdeau împreună. În mod evident, atracţia era reciprocă, deşi rochia lui Meredith arăta deplorabil. Cei doi arătau foarte bine împreună şi nu numai fiindcă erau extrem de frumoşi. Poate că de vină erau inteligenţa şi

caracterul bun pe care le aveau în comun.

Totuşi, într-o lume practică, pentru o căsătorie nu era nevoie numai de aspectul fizic, de două firi compatibile şi nici măcar de dragoste.

— Cei din familia lui ar fi de acord să se însoare cu o fată fără cine ştie ce origine şi avere?

— Nu ar fi încântaţi, recunoscu Reggie, dar cred că Julian şi-ar putea convinge părinţii dacă ar vrea.

Alys fu uşurată să afle asta. Desigur, era absurd să facă speculaţii în legătură cu o căsătorie, fiindcă cei doi tineri abia se cunoscuseră, dar Alys învăţase repede că grijile făceau parte din viaţa unui părinte, chiar şi a unuia de împrumut.

Alys şi Reggie tăcură atunci când se apropiară Merry şi Julian. Hotărându-se că era mai important să fie o gazdă plăcută decât să se ocupe de fermă, Alys sugeră:

— Aţi dori o răcoritoare după călătorie, domnule Markham?

El zâmbi.

— Vă mulţumesc, domnişoară Weston. Mi-ar face mare plăcere.

Alys îi luă cu ea pe copii – uşor de făcut în cazul lui Merry, cate de-abia aştepta să se schimbe, destul de greu în cazul lui William – ca să le ofere celor doi bărbaţi câteva minute de intimitate.

De îndată ce nu puteau fi auziţi, Julian întrebă:

— De ce nu mi-ai spus că domnişoara Spenser e o asemenea frumuseţe, Reg? Aş fi renunţat la celelalte obligaţii şi aş fi venit acum două săptămâni. Apoi pe chipul lui apăru o expresie de alarmă. Doar dacă nu e…

Se opri, prea jenat ca să continue.

— O amică de-a mea? sugeră Reggie. Prostii. Doar e evident că e o lady.

Julian se îmbujora, părând foarte tânăr.

— Îmi pare rău. Sigur că e o lady.

Nemesis se apropie de ei, dând din coadă şi

vrând să sară pe pantalonii imaculaţi ai lui Julian.

— Nemesis! strigă Reggie ferm.

Căţeluşa se aşează pe labele din spate, măturând pământul cu coada.

— Câinele meu, prost, dar prietenos, spuse Reggie ironic. Să n-o laşi să se urce pe tine. Are destule obiceiuri proaste.

— Devii foarte bucolic. Nu-ţi mai trebuie decât o pereche de câini de vânătoare, spuse Julian mângâindu-i urechile lui Nemesis. Ai face bine să-mi explici cum stau lucrurile înainte să fac vreo greşeală groaznică. Domnişoara Spenser şi fratele ei o vizitează pe domnişoara Weston, sunt vecini sau ce sunt?

Reggie intră în padoc.

— Locuiesc aici, mai au un frate mijlociu.

În timp ce dezlega calul gri şi îl conducea înăuntru, îi explică cum devenise Alys administrator şi tutorele copiilor Spenser şi îi povesti despre incendiul în urma căruia rămăseseră fără casă.

Intrigat, Julian spuse:

— Şi eu care credeam că Dorset e un comitat liniştit! Se pare că n-ai dus lipsă de aventuri. Adevărul este că aventurile te urmăresc oriunde te-ai duce. Eşti singurul bărbat din Anglia care ar putea pune mâna pe o fermă ce nu numai că e administrată de o femeie, ci de o amazoană splendidă.

Reggie simţi un val de iritare.

— Lady Alys nu e genul tău, spuse el încet, deşeuând calul.

— E genul tău? speculă Julian.

— Ţi-ai pierdut minţile pe drum? spuse Reggie aspru în timp ce lăsa calul pe mâna unui băiat de la grajduri, ca să-l îngrijească. Toate femeile sunt genul meu. Sau niciuna. Tot aia e.

Julian se învăţă minte şi îşi însoţi prietenul către conac. Ar fi trebuit să ştie că Reggie nu avea cum să fie interesat de o fecioară virtuoasă. Nici măcar de una care era o amazoană splendidă.

Strickland se înveseli odată cu sosirea lui

Julian Markham. În mai puţin de o zi, oaspetele se tutuia cu toată lumea din casă. În timp ce William şi căţeluşa adulmecau în continuare urmele lui Reggie, Peter Spenser găsi în Julian un nou idol, unul mai abordabil şi mai puţin înspăimântător decât Reggie. Peter începu să imite imediat manierele lui Julian, nodul lui de la cravată, chiar şi ticurile verbale.

Alys bănuia că Julian era puţin amuzat, dar era destul de tânăr să ţină minte cât de stângace era un băiat de cincisprezece ani. Era şi suficient de amabil încât să accepte imitaţia. Era un tânăr minunat, exact genul pe care şi l-ar fi dorit pentru Merry.

Plăcerea el fu temperată de griji. Merry şi Julian erau cu siguranţă atraşi unul de celălalt, râdeau şi discutau tot timpul. Alys ar fi fost încântată, dar îi era teamă că protejata ei nu avea să fie acceptată de familia Markham.

Discutase puţin cu Meredith şi îi spusese să nu-şi facă speranţe. Merry râsese, spunând că

Julian era foarte cuviincios şi nu-i dăduse vreun motiv să îşi facă iluzii. Totuşi, Alys era îngrijorată. Deşi Merry nu recunoştea că avea vreun sentiment, strălucirea ei dădea de bănuit.

Partea bună era că lui Reggie îi era mai puţin greu să rămână treaz. Vorbea şi zâmbea mai uşor, iar tensiunea ce-l înconjura se diminuase. Muncea în continuare din greu pe moşie şi cu caii, dar pe Julian nu-l deranja raptul că era lăsat pe mâna celor mai tineri membri ai familiei. Plănuiră excursii la mai multe puncte de interes din zonă.

Alys îi însoţi în prima excursie, dar nu-i plăcea că trebuia să lipsească de la lucru în sezonul cel mai aglomerat al anului. Îşi dădu seama şi că nu era necesară compania ei. Un domn care accepta fată probleme compania fraţilor mai mici ai unei fete nu avea cum să nu fie de încredere.

La o săptămână de la sosirea lui Julian, la cină se ivi subiectul seratei de la Dorchester. Cu un licăr în ochi, Meredith sugeră să meargă la

serată, pentru ca Julian să vadă cum se purta înalta societate din Dorset.

Julian râse.

— Asta înseamnă că valsul a sosit în provincie?

— Se zvoneşte că va fi introdus la această serată, răspunse Merry. Dar lumea se teme că nimeni nu va şti să danseze, chiar dacă se va cânta un vals.

— Ar fi o adevărată catastrofă. O să te învăţ eu, spuse el privind peste masă. Bineînţeles, dacă îmi permiţi, Lady Alys.

— Aş vrea să văd şi eu cum se dansează, recunoscu Alys. Orice dans atât de condamnat de lumea bună trebuie să fie interesant.

Într-un spirit de veselie generală, toată lumea se duse în salon, chiar şi William, care nu avea altceva mai bun de făcut şi nu era pregătit de culcare. Alys răsfoia partiturile, căutând valsurile pe care le comandase Merry de la Londra, însă Reggie o opri.

— Şi Peter vrea să înveţe, aşa că are nevoie de tine ca parteneră. O să acompaniez eu.

Alys fu uluită.

— Nu ştiam că ştii să cânţi la pian.

— Aşteaptă mai întâi să mă auzi, îi recomandă el aşezându-se.

De fapt, Reggie cânta foarte bine. Alys îi urmări degetele lungi, frumoase, atingând clapele, mai întâi făcând temător câteva game, apoi cu din ce în ce mai multă încredere, descifrând partiturile şi se întrebă când avea un desfrânat timp să cânte la pian. Poate între orgii? apoi îşi aduse aminte că uneori, noaptea târziu, i se păruse că se auzea muzică în depărtare. Deci nu-şi închipuise.

Alys se alătură celorlalţi şi îl urmări pe Julian demonstrând paşii de vals. Era meticulos şi dansă mai întâi cu Merry, apoi cu Alys. Iar Peter dansă cu femeia care era liberă şi nu beneficia de talentul superior al lui Julian. În următoarea jumătate de oră două cupluri plutiră pe podeaua

salonului, iar William le privea plictisit.

Când sosi ceaiul, Alys era deja în al nouălea cer. Îi plăcuse la nebunie să danseze în adolescenţă, chiar dacă era prea înaltă. Slavă Domnului că acum făcea parte din categoria femeilor mature şi nu avea cum să se facă de râs în public.

În ziua seratei, Alys se întâlni cu Reggie la grajduri, la finalul după-amiezii. Începuse tunsul anual al oilor şi, ca de obicei, interesat să încerce el totul, Reggie participase. Alys fusese ocupată cu altele, aşa că întrebă:

— Cum a mers tunsul oilor?

Reggie dădu jos şaua şi pătura de pe iapa pe care o călărise.

— E nevoie de mai multă pricepere decât pentru spălat. Ca să tunzi piciorul din faţă al unei oi nu e nevoie decât să apeşi într-un punct sub umăr şi piciorul o să se aşeze singur în poziţia necesară pentru tundere. Ştiai asta? Formidabil.

Când Alys râse, el continuă:

— Da, sigur că ştiai asta. Şi eu ştiam odată, dar uitasem. Gabe Mitford a petrecut ceva timp ca să mă înveţe aspectele de bază ale tunsului, dar după expresia îndureratăde pe chipul lui mi-am dat seama că nu mă ridicam la standardele aşteptate. De fiecare dată când tundeam, tresărea ca şi cum tocmai aş fi stricat toată lâna.

— Adevărul e că e destul de uşor să o strici, iar lâna e unul dintre cele mai importante produse ale noastre, spuse Alys. Ai stricat ceva?

— Lâna de la una sau două oi, recunoscu el. Totuşi, Gabe a zis că nu mă descurc rău pentru un începător.

Reggie ocoli iapa şi luă o mână de paie curate, în timp ce începu să spele transpiraţia şi spuma de pe pielea maronie, Alyş îl întrebă din impuls:

— Cum mai stai cu alcoolul?

El ridică privirea şi o privi rece.

— Nu înţeleg de ce e asta treaba ta.

Alys simţi că se înroşeşte până la urechi.

— Nu e treaba mea. Nu sunt decât o angajată care nu are de ales şi trebuie să-ţi tolereze proasta dispoziţie.

Făcu stânga-mprejur şi se îndrepta către uşa grajdului, când el spuse încet:

— Allie, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine.

Se opri, încă supărată, apoi se întoarse spre el. Stătea cu mâinile pe spatele calului, iar chipul lui întunecat, alungit, părea trist.

— Ştiu că am fost dificil în ultima vreme. Am încercat să vorbesc cât mai puţin ca să reduc efectele stării mele proaste. Mă ierţi?

Alys ştia cât de greu era să ceri iertare. Nici ea nu era bună la asta.

— Te iert şi uit. Şi eu mă mai enervez. Şi chiar am fost impertinentă.

— Atunci o să-ţi anulez comentariul cu o impertinenţă proprie, spuse el cu un zâmbet palid. În seara asta poartă rochia aurie, nu vreuna din

rochiile tale negre.

Ridică din sprâncene.

— Cât de biblic, impertinenţă pentru impertinenţă.

— Ei bine, mă pricep mult mai bine la asta decât la tunsul oilor, spuse el rezonabil.

— Nimeni nu poate să nu fie de acord, aprobă ea şi ieşi din grajd. Nu îi displăcea complet faptul că el se preocupa de aspectul ei.

capitolul 16

Seratele erau adunări la care participau familii din zonă, angajaţi şi negustori prosperi. Compania nu era una selectă. Mai mult, sala cu tavan jos de la Capul Regelui din Dorchester i-ar fi părut sărăcăcioasă unei femei care frecventase balurile de la Londra.

Lui Alys însă, sala lungă, cu decoraţiuni florale simple, i se părea minunată. O adusese pe Merry acolo de mai multe ori, dar seara respectivă

era una deosebită. Poate datorită lui Julian Markham, care era atât de frumos încât toate femeile din încăpere se întorseseră să se uite la el atunci când intraseră pe uşă. Sau poate se uitaseră la Reggie, care părea foarte înalt, bronzat şi al naibii de atrăgător în costumul său negru imaculat, de seară. Bineînţeles, şi Merry era încântătoare într-o rochie simplă de muselină, împodobită cu panglici bleu, de aceeaşi culoare cu ochii ei.

Poate chiar Alys însăşi se simţea deosebită. Rochia aurie cu decolteu pe care o solicitase Reggie era cel mai frumos veşmânt pe care îl avusese vreodată. Merry îi strânsese părul des şi lucios la spate, într-o pieptănătură lejeră, apoi îl lăsase să-i cadă în bucle pe spate şi îi adusese o şuviţă în faţă, pe umărul gol. Alys îşi studie reflexia cu plăcere şi oarecum alarmată. Nu arăta ca însoţitoarea matură a unei fete tinere.

Coborî emoţionată din dormitor, dar Julian şi Peter îi făcură o multitudine de complimente. Mai

mult, Reggie o studie din cap până în picioare cu un zâmbet lent, aprobator. Da, noaptea era una deosebită.

Alys şi Merry cunoşteau aproape pe toată lumea de la serată, iar fata fu asaltată imediat de admiratori. Alys însăşi era considerată o originală. Oamenii nu şi-ar fi dorit ca fiicele lor să ajungă ca ea, dar, în general, era acceptată.

Astăzi însă, era uluitor de populară. Mamele cu fiice nubile veniră din toate părţile să o salute şi să-şi exprime compasiunea pentru incendiu. Apoi aşteptară să le fie prezentate lui Julian şi lui Reggie, care erau cei mai atrăgători bărbaţi, dar şi cei mai disponibili de la serată.

Atenţia de care se bucura îl făcu pe Reggie să zâmbească ironic. Într-un moment de respiro, îi şopti lui Alys:

— În urmă cu câteva luni, mamele astea de familie i-ar fi pus pe soţii lor să mă provoace la duel dacă le-aş fi salutat pe scumpele lor fiice.

— Momentul potrivit e atât de important în

viaţă, răspunse ea cu blândeţe, iar acum e momentul tău. Dădu din cap către o femeie care se apropia. Mă bucur să vă văd din nou, doamnă Baird. L-aţi cunoscut pe domnul Davenport?

În timpul prezentărilor, doamna Baird îl examina intens pe Reggie, cu o oarecare ostilitate, ca şi cum s-ar fi aşteptat să o violeze pe loc. Apoi încercă s-o descoasă pe Alys în legătură cu originea şi aşteptările lui Julian Markbam. Alys evită cu dibăcie întrebările.

Când doamna Baird se retrase, înfrântă, Reggie şopti:

— Femeia asta seamănă cu o navă de linie cu pânzele complet întinse.

Alys chicoti.

— Are trei fiice care arată a fregate, dar peste câţiva ani or să ajungă în categoria mamei lor.

Reggie râse de gluma ei răutăcioasă, apoi se duse să vorbească cu câţiva bărbaţi pe care îi cunoscuse în ultimele săptămâni. Alys îl privi o

clipă. După felul în care îl salutară ceilalţi domni, părea să îşi creeze o reputaţie bună în comitat.

Apoi se întoarse la îndatoririle ei. Începu să discute cu celelalte femei, dar nu uită să fie atentă la Meredith. După un dans cu Merry, Julian oferi un exemplu perfect de nobleţe, invitând la dans fetele cele mai timide şi simple din încăpere.

Şi Alys fusese o adolescentă timidă şi simplă şi ştia cât de minunat era să fii invitată la dans de un tânăr ca Julian. Pe lângă faptul că arăta bine şi avea maniere deosebite, putea face o femeie să se simtă ca şi cum ar fi fost singura din lume, în timp ce era cu ea. Astăzi oferea amintiri sclipitoare mai multor fete, pe care acestea să le poată preţui toată viaţa.

Dansul începuse la ora opt şi avea să se încheie la miezul nopţii. La zece, după o pauză, muzicienii începură primul vals cântat vreodată în public în Dorchester. Timp de mai multe măsuri, ringul de dans rămase gol.

Apoi intrară în ring judecătorul de pace

Richards şi soţia lui, care mergeau des la Londra, urmaţi de un alt cuplu. Julian îşi păstrase al doilea dans cu Merry sperând la un vals, iar acum o invită. Erau atât de frumoşi, încât atraseră toate privirile în timp ce pluteau pe ritmurile valsului. Merry râdea la partenerul ei, cu părul auriu revărsat pe spate, peste rochia străvezie.

Alys îşi privea protejata cu duioşie, când Reggie apăru lângă ea şi o apucă de braţ.

— Le arătăm cum se face?

Înainte să poată refuza, din motive de vârstă, demnitate sau cuviinţă, o trase pe ringul de dans.

Alys se încorda, temându-se că avea să se facă de râs. Când dansa în public, în adolescenţă, era întotdeauna în dezavantaj din cauza înălţimii. Dar cu Reggie asta nu mai era o problemă. Era un bărbat la care chiar putea ridica privirea. Se relaxa şi ochii ei îi căutară pe ai lui.

O trase în poziţie de vals, aşezându-şi o mână fermă pe talia ei şi cu cealaltă prinzându-i mâna

înmănuşată.

— Ce fetiţă cuminte, spuse el încet, în timp ce începură să danseze.

— Nu prea mai sunt o fetiţă, murmură ea, conştientă de apropierea lui.

— Nu, slavă Domnului, dar nu eşti nici bătrână.

Ochii lui erau foarte albaştri, paşii îi erau foarte siguri, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet uşor.

Când se întâlniseră prima dată, i se păruse aproape frumos. Acum nu-şi putea închipui de ce îl calificase aşa. Era mai mult decât frumos. Era răvăşitor. La fel ca tinerele timide care dansaseră cu Julian, Alys îşi savura momentul de magie.

Ar fi trebuit să ştie că dacă Reggie alegea să danseze, o făcea bine. Nu vorbi, doar se bucură, lăsându-şi trupul moale, unduindu-se în rochia aurie.

Deşi avuseseră parte de săruturi pasionale, valsul acesta emana un alt fel de erotism. Pe

ringul de dans mai erau doar puţine cupluri, aşa că aveau loc să se mişte în voie, să se lase pradă pasiunii muzicii. Alys se simţea în siguranţă în braţele lui şi înţelese de ce valsul era considerat un dans atât de necuviincios. În timp ce simţea focul lent al atingerii lui pătrunzându-i întreaga fiinţă, gândurile ei erau cu siguranţă necuviincioase.

Muzica încetă mult prea repede. Cu respiraţia întretăiată de încordare şi de apropierea lui, Alys râse şi făcu o plecăciune adâncă, formală în faţa partenerului ei, fără să se gândească cât de ciudat părea că ştia să facă un astfel de gest.

Reggie făcu şi el o reverenţă, cu un zâmbet în colţul gurii, apoi o conduse la loc.

— Acum că am arătat că ştiu să dansez, presupun că trebuie să mai fac câteva ture, altfel or să creadă că sunt nepoliticos, spuse el resemnat.

Alys făcu gropiţe.

— Foarte frumos din partea ta.

— De asta mi-era teamă, mormăi el, înainte s-o invite pe Meredith la cadril.

Alys crezu că momentul ei de frivolitate se terminase, dar Julian se apropie de ea şi insistă să i se alăture.

— L-am lăsat pe Reg să te scoată la dans, spuse el admirativ. Dacă aş fi ştiut că poţi fi convinsă, te-aş fi invitat mai devreme.

Julian era un partener încântător, iar Alys savura cadrilul, deşi nu era la fel ca un dans cu Reggie. Apoi muzicienii începură alt vals. Melancolică. Alys admise că Reggie nu o putea invita din nou. În schimb, o invită pe doamna Richards, iar corpolentul judecător Richards o pofti la dans pe Alys.

De data asta, mai multe cupluri fură dispuse să dezvăluie paşii exersaţi în secret, iar ringul se umplu. Deşi nu era ca şi cum ar fi dansat cu Reggie, Alys se simţi din nou bine. Nici măcar n-o deranja faptul că creştetul capului judecătorului

Richards îi ajungea abia la nas. Judecătorul era un dansator priceput şi o complimentă pentru talentul ei.

— V-aţi ascuns tare bine strălucirea, domnişoară Weston, îi zâmbi el.

Pentru Alys fu ca şi cum ar fi fost desemnată regina balului. Era destul de bine.

La puţin timp după ora unsprezece sosi un grup de străini bine îmbrăcaţi. Trei femei şi doi bărbaţi intrară şi rămaseră lângă uşă, privind în jur cu condescendenţă plictisită. Muzicienii luau o scurtă pauză, aşa că vocile puternice şi dezaprobatoare ale nou-veniţilor se auzeau foarte clar. Toţi erau îmbrăcaţi foarte modern, iar rochiile extravagante ale femeilor erau cu siguranţă făcute la cele mai bune case de modă. Alys presupuse că erau londonezi care nimeriseră prin zonă, şi care nu avuseseră altceva mai bun de făcut decât să vină să-i observe pe localnici.

După o scurtă analiză a nou-veniţilor, Alys se întoarse către Reggie şi îi explică în continuare

cum se păstra şi se transporta lâna. Apoi, cu coada ochiului, observă cum una dintre femeile nou-venite îl văzu pe Reggie. Chipul femeii se lumină şi se îndreptă către el. Era roşcată, de o atractivitate ţipătoare, iar decolteul ei era atât de adânc, încât rochia lui Alys părea chiar puritană.

Ignorând-o complet pe Alys, roşcata puse cu siguranţă mâna pe mâneca lui Reggie şi miorlăi:

— Reggie, dragule, habar n-aveam că eşti pe-aici. Ce faci aşa de departe de oraş?

— Locuiesc aici, spuse el cu răceală.

— Aici? întrebă ea neîncrezătoare. Printre ţăranii aceştia?

Observând-o în final pe însoţitoarea lui Reggie, roşcata o analiză în voie, sucindu-şi capul în sus ca şi cum Alys ar fi avut doi metri.

— Dumnezeule, Reggie, unde ai găsit o făptură aşa de uriaşă? chicoti ameţită. Ochii ei sunt ciudaţi.

În faţa frumuseţii caline, voluptuoase a roşcatei, buna dispoziţie a lui Alys se evaporă şi se

simţi dintr-odată groaznic de stângace şi de neatrăgătoare. Ar fi avut chef să o omoare pe femeia care se purta atât de provocator cu Reggie.

Bărbatul dădu la o parte mâna roşcatei, ca pe o scamă nedorită.

— Ce cauţi în Dorset dacă îţi displace aşa de mult, Stella? Stella, nu-i aşa?

Ochii căprui ai Stellei străluciră furioşi, înainte să-i zâmbească cu o dulceaţă ucigătoare. Aruncându-i o privire lui Alys, miorlăi:

— Dacă preferi, poţi folosi unul dintre numele pe care mi le-ai şoptit data trecută când am fost… împreună.

Alys ştia prea bine ce însemna „împreună” în acest caz. Poate ar fi trebuit să se simtă flatată că femeiuşcă o considera o rivală, dar în primul rând era furioasă. Se simţi tentată să plece, însă un amestec de jenă şi de curiozitate morbidă o făcu să rămână. Curiozitate, plus convingerea că nici Reggie nu era mai mulţumit de ceea ce se întâmpla.

Când Reggie îi ignoră ultimele remarci, Stella spuse necăjită:

— N-aş fi aici, dacă aş avea de ales, dar George tot vine prin zonă. Nu ştiu ce mătuşă de-a lui e pe moarte şi o vizitează regulat, ca să nu-l lase deoparte în testament. E groaznic de plictisitor, dar spune că o să mergem în curând la Brighton.

— Şi unde e Geotge acum? întrebă Reggie plictisit. Stella ridică brusc din umeri, dezgolindu-se aproape complet.

— E afară cu şareta. O să vină imediat.

Însoţitorii ei se îndreptaseră către ea. Unul dintre bărbaţi o luă înainte şi îl bătu pe Reggie pe umăr.

— Nă seara, Davenport, zise el, binedispus de alcool. Nu te-am mai văzut prin oraş în ultima vreme.

— Fiindcă n-am fost acolo, Wildon, spuse Reggie abia ascunzându-şi nerăbdarea.

Wildon era o cunoştinţă, nu un prieten, iar lui

Reggie nu îi plăceau familiarităţile din partea unui străin. Şi el era la fel de impertinent când era beat? Nu-i surâdea ideea. Cu cât el şi Allie plecau mai repede de acolo, cu atât mai bine.

Blestemând soarta care adusese la Shaftesbury persoane de la Londra precum Stella şi protectorul ei, o apucă de braţ pe Alys.

— Mi-a părut bine să vă văd. Vă rog să îl salutaţi pe Blakeford. Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit, dar tocmai plecăm.

Simţi cum muşchii lui Alys se încordau. N-o putea învinui că era supărată. Ca şi cum obrăznicia Stellei nu era de ajuns, deveniseră centrul atenţiei mai multor curioşi din Dorset.

Înainte ca Reggie să se retragă, Stella îi cerşi atenţia încă o dată.

— Te rog să ne lămureşti într-o privinţă, Reggie dragă. Pe drum vorbeam despre cavalerism şi Martin aici de faţă – arătă spre bărbatul beat de lângă ea – spunea că nu mai e la modă să aperi onoarea unei doamne.

În timp ce Reggie încerca să-şi amintească de ce oare se culcase cu o asemenea femeie ordinară, chiar dacă era beat criţă, ea îşi flutură genele înnegrite şi îşi undui formele generoase. Apoi continuă răguşită:

— Eu zic că Martin nu are dreptate. Tu eşti un gentleman. Te-ai lupta pentru onoarea mea?

— De ce-aş face-o? răspunse Reggie clar şi răspicat Tu n-ai făcut-o niciodată.

Cuvintele lui fură întâmpinate de o tăcere mormântală. Din mulţimea curioasă se auzi o exclamaţie firavă, însă aproape toţi cei din jur rămaseră împietriţi.

Stella strânse din buze, şocată, atunci când îl auzi. Apoi căpătă o expresie asasină şi frumuseţea ei atent studiată dispăru.

După ce lansă bomba, Reggie se simţi oarecum stingher. Făcuse destule scene la viaţa lui, dar, de obicei, era atât de beat încât nu-i mai păsa ce se întâmpla. Acum era lucid şi lucrurile stăteau cu totul altfel.

O simţi pe Allie tremurând şi o privi repede. Chipul ei era neclintit, ca şi cum făcea tot posibilul să-şi stăpânească râsul sau isteria. Sau, mai degrabă, ambele. Trebuia s-o scoată de acolo.

Îl văzu pe George Blakeford apropiindu-se şi spuse relaxat, ca şi cum nu-i jignise de moarte amanta în urmă cu numai câteva minute:

— Iată-l pe George. Am un câine de vânătoare de care ar putea fi interesat. Ştii dacă va participa la vânătoarea de la Cottesmere sezonul acesta?

În timp ce Wildon răspundea, muzicienii începură să cânte. Cercul de curioşi dispăru ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată, deşi Reggie era sigur că afirmaţia lui avea să fie discutată timp de ani întregi.

Folosindu-se de agitaţie, Allie se desprinse din strânsoarea lui şi plecă fără să privească înapoi, ieşind pe o uşă laterală. În timp ce silueta ei înaltă şi zveltă dispărea, Reggie se întoarse ca s-o urmeze, dar Blakeford sosi înainte ca el să

poată pleca. Părea mai lucid decât tovarăşii lui, iar ochii i se măriră cu interes văzându-l pe Reggie.

Văzându-se prins, Reggie petrecu câteva minute interminabile schimbând amabilităţi, în timp ce Stella îl privea furioasă. De îndată ce putu, Reggie se scuză şi plecă pe aceeaşi uşă pe care ieşise Allie.

Uşa dădea într-un pasaj care conducea la grădina amenajată în spatele edificiului Capul Regelui. La lumina câtorva felinare risipite, Reggie cercetă aleile mărginite de flori. O găsi pe o bancă de piatră, în capătul cel mai îndepărtat al grădinii, cu capul plecat, jucându-se cu un trandafir palid.

Allie se îndreptă şi ridică privirea atunci când el se aşeză lângă ea. Era prea întuneric ca să-i poată distinge trăsăturile, dar lumina lunii îi scălda pielea albă ca laptele şi îi făcea părul să strălucească.

Cu voce sugrumată, Allie spuse:

— Mă simţeam cam rău şi am vrut să iau aer.

Măcar nu-i dădea în cap.

— Tu? Rău? spuse Reggie cu blândeţe. Femeia care poate să lucreze douăsprezece ore încontinuu şi nu oboseşte niciodată?

Îl privi circumspectă, neştiind de ce o urmase afară.

— Foarte bine, nu mă simţeam rău. Eram furioasă.

— Asta e Lady Alys pe care o ştiu eu, spuse Reggie aprobator. O să mă binecuvântezi cu o descriere colorată a moralităţii mele, a manierelor de care am dat dovadă şi a locului în care-o să ajung până la urmă? Nu putu să nu zâmbească.

— M-am gândit, dar oricât aş încerca, nu te pot învinui pentru… pentru comportamentul tău păgân.

— Ai putea s-o faci, dar aş prefera să nu.

Tăcerea deveni confortabilă. Se afla la câţiva centimetri de ea, suficient ca să poată simţi căldura pe care o emana trupul lui.

— Era destul de atrăgătoare, în genul vulgar,

observă Alys. Din moment ce bărbaţii cad uşor pradă naturii lor animalice, pot să înţeleg de ce ai fost interesat de… acuplarea cu ea, chiar dacă nu aţi avut în comun decât un pat.

— Niciodată n-a fost vorba de un pat, de fapt, spuse Reggie cu un umor amar. Spune-mi, te şochează ceva vreodată?

— Nu prea. Ar fi trebuit să fiu şocată de felul în care ai insultat-o, dar abia puteam să mă abţin să nu râd, spuse Alys dând din cap năucă. Serios, Reggie, ştiu că nu se comporta frumos, dar cum ai putut să spui aşa ceva în public?

— N-a fost greu. Insultele strigătoare la cer sunt o specialitate de-a mea. Am intrat destul de des în necazuri din cauza lor, spuse el oftând. Probabil ai observat că Stella nu e o persoană prea drăguţă. Şi n-am insultat-o decât după ce ea te-a insultat pe tine.

Alys se jucă cu trandafirul al cărui parfum dulce, fragil, îmbălsăma aerul nocturn.

— Nu înţeleg femeile de genul acesta.

— Nici eu. După o tăcere îndelungată, adăugă încet: îmi pare rău că trecutul meu nefast ne-a bântuit în seara asta, Allie. Ştiu destul de mulţi scandalagii, dar nu mă aşteptam ca vreunul să apară aici.

Ocazia era perfectă.

— Presupun că bărbatul despre care discutaţi, George Blakeford, e protectorul Stellei. Sunteţi prieteni?

— Nu chiar. Ne cunoaştem de ani întregi, dar nu suntem prieteni. Chicoti ironic: Şi dacă am fi fost, n-am mai fi după ce Stella îi va spune ce am zis.

— Dar te poate provoca la duel? întrebă Alys, brusc alarmată.

— Mă îndoiesc, spuse Reggie calm. Tipul nu e prost. O să răspândească zvonuri despre mine, dar ce înseamnă o picătură într-un ocean?

Alys se gândi să-l întrebe mai multe despre Blakeford, dar ştia că ar părea ciudat. În plus, era o simplă coincidenţă faptul că George se afla în

zonă. Era un miracol că nu mai dăduse de altcineva din trecutul ei.

Muzica şi vocile care sporovăiau se auzeau clar în aerul nopţii. Când tăcerea durase prea mult, Reggie întrebă:

— Eşti gata să ne întoarcem?

— Nu! exclamă Alys, mai vehementă decât voise să pară. În fine, putea s-o considere laşă. Era mai bine decât să ştie adevărul. Îmi pare rău, dar mi-a ajuns aglomeraţia pentru seara asta. Crezi că Merry şi Julian pot fi convinşi să plecăm puţin mai devreme?

— Sunt sigur că vor coopera. Oricum, dansul se va termina în curând, spuse Reggie ridicându-se în picioare. Mă duc după ei.

O luă pe Alys de mână ca s-o ajute să se ridice. Gestul lui politicos o făcu să se simtă din nou feminină, indiferent de ceea ce spusese Stella. Bucuroasă că el făcuse efortul să-i liniştească sentimentele rănite, îi spuse:

— În timp ce tu îi iei pe însoţitorii noştri, eu

aduc trăsura.

— Mă descurc cu ambele, spuse Reggie amuzat. Eşti o doamnă în seara asta, trebuie să accepţi să fii tratată ca atare.

Fără să-i dea drumul la mână, Alys îl privi şi încercă să-i citească expresia în lumina slabă. Aerul dintre ei era greu, apăsător, încă marcat de senzualitatea valsului.

Reggie ridică mâna cealaltă şi îi atinse faţa uşor, ca un fulg, mângâindu-i sprâncenele şi obrajii cu vârful degetelor, apoi ajungând la ceafa fină. Alys îşi ţinu respiraţia, conştientă de apropierea lui, de masculinitatea lui irezistibilă. Tremurând de dorinţă, se rugă ca el să o sărute din nou.

Dar în seara asta nu băuse, aşa că, desigur, n-o făcu. Ar fi trebuit să fie beat ca să considere că ea merita aşa ceva. Încercă să nu lase amărăciunea acelui gând să distrugă amintirea plăcerilor mai simple ale serii.

Reggie lăsă mâna jos şi făcu un pas în spate.

— Te conduc la trăsură înainte să mă duc după Merry şi Julian, spuse el cu o voce neobişnuit de puternică.

Îl însoţi în tăcere către poarta grădinii. Nu avea ce face, din moment ce el nu o voia.

Pe drumul de întoarcere către casa închiriată, celelalte două cupluri se pregăteau zgomotos de distracţia finală a serii. George Blakeford, însă, conducea trăsura, aşa că Stella trebuise să se calmeze singură.

Şi când te gândeşti că fusese bucuroasă să-l vadă pe Reggie Davenpord. Sperase că ar fi putut să-i alunge plictiseala în timp ce George se ocupa de mătuşa lui. Nu uitase întâlnirea anterioară, iar perspectiva unor explorări aprofundate era încântătoare.

Se înveli în şal, ca şi cum ar fi vrut să nu-şi mai amintească felul în care el o umilise în public. Probabil Davenport era interesat de ţăranca aceea enormă, altfel nu ar fi insultat-o niciodată. Avea

să-l facă să plătească pentru asta.

Blakeford era un bărbat periculos şi, dacă ştia cum să-l mânuiască, avea s-o răzbune. Nu trebuia decât să se gândească cum să-l aţâţe pe iubitul ei împotriva lui Daven port. Se gândi la asta pe drumul de întoarcere către han.

George păru distras, nu se aruncă asupra ei cu aviditate de îndată ce fură singuri, aşa cum făcea de obicei, în schimb, în timp ce îşi dădea jos cravata, spuse:

— Când am intrat în sală, am văzut o femeie foarte înaltă lângă Davenport, într-o rochie aurie, dar plecase atunci când am ajuns eu.

Stella se întoarse pentru ca el să-i poată desface rochia, mult prea scumpă ca să fie smulsă de un bărbat.

— Doar nu ţi s-a părut atrăgătoare? spuse ea contrariată. Era o ciudăţenie, mult prea înaltă, cu ochi de culori diferite. Dumnezeu ştie unde a găsit-o Davenport. Poate că-i plac şi femeile cu picioare de lemn.

Mâinile nerăbdătoare ale lui George se opriră pentru o clipă.

— Gusturile nu se discută. Mie, roşcatele mi se par irezistibile, spuse el dându-i jos rochia şi întinzând mâinile ca să-i acopere sânii.

Acum era timpul să-şi pună planul în aplicare, în timp ce iubitul ei era excitat şi iraţional. Stella spuse cu voce tremurândă:

— A fost groaznic să-l văd pe Davenport în seara asta. Speram să nu-l mai văd niciodată, după… după ce a făcut data trecută.

Blakeford o întoarse şi o apucă de umeri, strângând din buze.

— Ce vrei să spui?

Stella făcu ochii mari, încercând să pară inocentă şi vulnerabilă. Dacă nu-şi juca aşa cum trebuia cartea, George avea să fie furios pe ea.

— Ţii minte seara în care ai găzduit partida de cărţi şi ai pierdut cinci sute de lire în favoarea lui Davenport?

— Ţin minte, spuse Blakeford strâmbându-se

răutăcios. Ţin minte şi cum i-ai făcut ochi dulci.

— Georgie, dragule, nici pe departe! protestă ea. Eram doar ospitalieră, fiindcă era musafirul tău. Dar… el a înţeles greşit. Ţii minte cât de beat era. Şi… când am dat peste el în hol…

Îşi plecă privirea şi tremură, ca şi cum nu se simţea în stare să continue.

Mâinile lui Blakeford îi strânseră braţele, rănind-o:

— Ce s-a întâmplat?

Simţind durerea strânsorii lui, Stella putu plânge cu adevărat.

— M-a… m-a obligat, George. A fost groaznic. Am încercat să ţip, dar îmi astupase gura cu mâna. Bărbatul o privi atent.

— De ce nu mi-ai spus atunci?

@— Mi-era teamă să nu se întâmple ceva, spuse Stella răguşită. Îi cunoşti reputaţia, ştii cât de periculos este. Nu suportam gândul că ţi s-ar putea întâmpla ceva, spuse ea începând să îi desfacă nasturii cămăşii cu mâini pricepute. Am

crezut că ar fi mai bine să uităm incidentul, dar când l-am văzut în seara asta am fost îngrozită. M-a insultat în ultimul hal, fără motiv. Şi cum m-a privit! Înghiţi în sec, apoi continuă: Dacă mă hăituieşte din nou? Era atât de mare. Atât de puternic.

Fiecare cuvânt era ales cu grijă, ca să sugereze subtil că Davenport era mai bărbat decât Blakeford. Mai puternic, mai viril, mai periculos. Înţelegea prea bine mândria şi posesivitatea iubitului ei, ca să fie sigură că o prostie precum onoarea nu îl putea opri dacă era furios. Dacă voia răzbunare, era posibil ca Davenport să fie găsit cu un glonţ în moalele capului şi nimeni să nu afle vreodată cine era vinovatul. Stella savură gândul.

În timp ce mâinile ei merseră mai departe, mugetul lui Blakeford depăşi limitele furiei.

— O să-l fac să plătească, Stella, spuse el înnebunit, pentru ceea ce ţi-a făcut ţie, şi mie.

Îi astupă gura cu a lui. Nu era complet convins că târfa rezistase avansurilor lui

Davenport. Dar, la naiba, era târfa lui, iar Davenport trebuia să plătească pentru că-l sfidase.

Davenport trebuia oricum să meargă în iad. Mai întâi o luase pe Stella, apoi îi salvase viaţa lui „Alys Weston”. Dacă el n-ar fi fost prin preajmă în noaptea incendiului, ea ar fi fost moartă şi nimeni n-ar fi ştiut nimic

Fusese dezamăgit când aflase că nenorocita supravieţuise. La momentul respectiv nu îl interesa în mod deosebit dacă Davenport trăia sau murea, dar, după dezvăluirea Stellei, îl enerva la culme faptul că incendiul ar fi putut îndepărta atât de uşor ambele probleme.

Răzbunarea mai trebuia să aştepte câteva zile sau săptămâni, până la momentul potrivit, dar avea să sosească, cu siguranţă.

Îşi trase amanta spre pat, hotărât să o posede cu o asemenea ferocitate încât s-o facă să uite complet atingerile altui bărbat, mai ales ale unui bărbat mare, puternic şi periculos.

Capitolul 17

Prima dată când Julian Markham o văzuse pe Meredith Spenser în rochia ei mânjită de lut, o considerase o fată deosebit de frumoasă. Peste câteva ore, o văzuse aranjată pentru cină şi i se păruse încântătoare. După trei zile în compania ei, se îndrăgostise până peste cap.

Chiar dacă era îndrăgostit, ştia că nu îl atrăgea numai frumuseţea răpitoare a lui Merry, ci şi inteligenţa ei, sufletul generos şi bunul-simţ. Dragostea era o senzaţie nouă şi delicioasă, pe care o păstră pentru el, savurând timpul petrecut împreună cu ea şi nespunându-i nimic ce ar fi putut-o jigni. Din fericire, la ţară avură posibilitatea să fie împreună aproape în permanenţă, plimbându-se, călărind şi vizitând obiective locale. O astfel de apropiere nu s-ar fi întâmplat niciodată la Londra şi asta spunea multe despre încrederea pe care Lady Alys o avea în protejata ei şi în Julian însuşi.

Avea şi motive să aibă încredere. Julian şi Merry nu îşi spuseseră nimic nepotrivit, dar, râzând şi vorbind împreună despre toate şi despre nimic, Julian se convinse că şi ea îi împărtăşea sentimentele. Se hotărî să îi vorbească în ziua anterioară plecării la un eveniment de familie. Era sigur că Merry ţinea la el, dar nu avea încredere să plece fără să se asigure de afecţiunea ei.

Activitatea din după-amiaza aceea era un tur al atelierului de olărit. Julian ar fi mers de bunăvoie cu Merry oriunde, dar i se păru foarte interesant să vadă cum se pregătea argila şi cum se realizau obiectele din lut.

— În toată Marea Britanie existau mici ateliere de olărit, îi explică Merry în timp ce îi arăta unde se turnau obiectele împodobite cu foiţe. Dar acum, că drumurile s-au îmbunătăţit foarte mult, produsele pot fi transportate pe distanţe mai mari şi industria se concentrează în locurile unde se află materia primă, precum Staffordshire.

Julian îi studie profilul încântător, în timp ce fata ridica de pe un raft o formă din alabastru.

— Ştii lucruri remarcabile, spuse el admirativ.

Merry chicoti.

— Remarcabile, nepotrivite pentru o femeie, vrei să spui, răspunse ea, deschizând forma în faţa lui. Vezi? Lutul lichefiat, adică foiţa, se toarnă în formă. Alabastrul atrage apa, lutul se depune pe interiorul formei şi uite! Avem o vază sau o ceaşcă sau orice alt obiect Aşa se pot face obiecte foarte elaborate.

— Merry, spuse Julian atingându-i mâna care ţinea forma, unul dintre motivele pentru care eşti atât de deosebită este chiar faptul că nu eşti fandosită.

Fata îl privi repede, nesigură, apoi se întoarse şi puse forma la loc pe raft

— Nici mătuşa mea, nici Lady Alys nu mi-au permis vreodată să fiu fandosită. Să mergem şi să ne uităm la cuptorul de sticlă, ca să vezi cum se

coace lutul?

O urmă afară, spre cuptor, care era suficient de mare ca să adăpostească mai bine de douăzeci de oameni atunci când era gol. La momentul respectiv era umplut pe jumătate cu obiecte care aşteptau o a doua coacere. Merry îi arătă câteva obiecte de interes, inclusiv nişte ceşti de ceai rafinate, fixate pe suportul de protecţie.

— Acestea sunt câteva dintre piesele de probă. Lucrez la modele pentru când se vor introduce serii noi.

Privind chipul lui Merry, Julian murmură:

— Foarte drăguţ.

Pentru o clipă i se păru că vede tristeţe în ochii ei albaştri. Apoi Merry zâmbi ştrengăreşte.

— Un domn de lume poate transforma orice într-un compliment. Conducându-l afară din cuptor, continuă: Mâine ar trebui să fie destul de plin pentru coacere. După această a doua coacere, o să-mi pot decora mostrele, îmi place cum ies. Formele sunt destul de bune.

— Aşa sunt şi ale tale, spuse el, admirându-i silueta în uşa cuptorului.

Un râs provocator fu singurul răspuns.

Supervizorul atelierului, Jamie Palmer, era afară, iar ea îi făcu cu mâna atunci când plecară. Veniseră pe jos de la Strickland. În timp ce se întorceau la conac, Julian spuse:

— Merry, vreau să vorbesc cu tine.

Mergeau pe lângă un gard viu. De parcă nu l-ar fi auzit ea luă o crenguţă cu flori roz pal dintr-o plantă deşirată, care creştea printre tufişurile de măceş.

— Asta e Valeriana. Ştiai că din rădăcinile ei se face un ceai care te ajută să dormi?

În timp ce ea mirosea inflorescenţele roz, Julian o întrebă:

— De ce încerci să eviţi discuţia?

Merry privi în jos către floare, ocolindu-i privirea.

— Nu vreau ca idila noastră de vară să se termine, spuse ea încet. Dar presupun că s-a

terminat deja.

Julian îi apucă bărbia cu o mână şi se uită în ochii ei de safir. Uluit să vadă lacrimi, spuse alarmat:

— Merry, ce s-a întâmplat? Sau tu nu vrei să mă auzi spunându-ţi că te iubesc fiindcă nu-mi împărtăşeşti sentimentele?

Fata închise ochii atunci când o năpădiră lacrimile.

— O, nu, nu asta! Nici pe departe.

I se păru cel mai firesc lucru din lume s-o ia în braţe şi s-o strângă la piept. Julian ştia deja că îi iubea gingăşia, frumuseţea şi veselia. Acum descoperea o tandreţe pe care n-o mai întâlnise niciodată.

— Gata, draga mea, şopti el. Dacă eu te iubesc şi tu mă iubeşti, ce sens are să plângi?

Merry se îndepărtă de el.

— Niciodată n-am crezut că doare atât de mult să fii îndrăgostit, spuse ea zâmbind amar. Alys râdea fiindcă îmi planificasem perfect viaţa.

Stabilisem că o să găsesc un bărbat drăguţ, cu o avere acceptabilă, care să mă adore şi să mă preţuiască. În schimb, aveam să mă asigur că nu-şi va regreta niciodată alegerea.

Scoase o batistă dintr-un buzunar ascuns şi îşi suflă nasul, încercând în zadar să-şi revină în fire. Lui Julian i se păru că până şi nasul ei înroşit era adorabil.

Dându-şi seama că trebuia să poarte o discuţie serioasă, Julian se aşeză la umbra gardului viu, gândindu-se cu părere de rău la indispensabilii gălbui. Îi luă mâna lui Merry şi o apropie de el.

— De ce ţi se pare că dragostea e atât de problematică? Niciodată nu m-am simţit mai fericit.

Fata privi în gol, către bucata boţită de muselină pe care o avea în mână.

— Doare fiindcă nu pot crede că o să avem un final fericit. Suntem mult prea diferiţi ca origine şi ca avere. De ce nu putea şi tatăl tău să

fie ceva mai simplu, nu un viconte?

— Nu m-aş fi gândit că te-ar deranja să fii vicontesă. Ţi-ar sta de minune, spuse el acoperindu-i mâna cu a lui, deasupra ierbii. Tatăl meu e sănătos şi în putere, aşa că vei fi multă vreme doamna Markham şi abia apoi Lady Markham.

Zâmbetul ei era unul amar.

— Julian, mama mea a fost fiica unui judecător de ţară, tatăl meu a fost un negustor care s-a descurcat bine, dar n-a ajuns într-atât de bogat încât să nu mai conteze originea mea. O să am o avere de cinci mii de lire. E bine pentru Dorset, dar nu pot să cred că Lord Markham îşi doreşte aşa ceva pentru singurul său fiu, pentru moştenitorul său.

Respectul lui pentru ea crescu. Se vedea că se gândise serios la asta.

— Nu mă aştept ca tatii să-i convină, dar nu are autoritatea să îmi interzică o asemenea căsătorie sau să mă dezmoştenească, zâmbi Julian

încrezător. Ar trebui să fie încântat să afle vestea, fiindcă în ultimii ani mi-a sugerat de mai multe ori să mă însor. Cred că vrea să se asigure că numele nu se va pierde. Se opri pentru o clipă. M-am grăbit. Vrei să te măriţi cu mine?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Văzându-l pe Julian zâmbind, fata adăugă: Dar nu dacă asta înseamnă să te desparţi de familia ta. De asta doare dragostea, spuse ea înghiţind în sec şi privind în altă parte. Îmi pasă mai mult de fericirea ta decât de a mea. Ştiu… ştiu prea bine ce înseamnă să-ţi pierzi părinţii. N-o să-ţi pierzi familia din cauza mea.

Julian fu cuprins de un alt val de tandreţe. Generozitatea lui Merry era dovada vie a faptului că dragostea însemna mai mult decât înţelegea el. O viaţă cu ea avea să-i arate feluri de a iubi pe care nici nu şi le putea închipui.

Soarele pătrunse prin gardul viu şi îi transformă părul auriu într-un nimb străveziu. Frumuseţea ei era nepământească, dar chipul îi

trăda durerea şi amarul, iar Julian nu se mai putu stăpâni. Se aplecă înainte şi îi atinse buzele cu ale lui, la început uşor ca un fulg, apoi din ce în ce mai apăsat.

Ea îi răspunse cu o asemenea dulceaţă, încât îl duru şi tânji s-o învăluie şi s-o protejeze pentru totdeauna. O înconjură cu braţele şi o trase mai aproape. Cunoscuse partea fizică a dragostei, dar sărutul ei îl cutremura mai mult decât pasiunea cea mai dezlănţuită de care avusese parte.

Când simţi că ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea acolo, pe iarba moale, ştiu că era timpul să se oprească, îi dădu drumul, gâfâind:

— Ar trebui să ne ridicăm şi să mergem, nu vreau să-i trădez încrederea lui Lady Alys.

Cu chipul răvăşit şi vulnerabil, Merry se ridică repede şi îşi aranja fusta şifonată. Apoi se lipi de braţul lui Julian, strângându-l mai tare ca de obicei şi îşi reluară drumul.

Când Julian îşi reveni în fire, spuse:

— De ce eşti aşa de sigură că familia mea nu

va fi de acord cu tine? Nu este ca şi cum ai fi o dansatoare de cabaret.

Merry chicoti, aşa cum sperase şi el dar redeveni serioasă imediat.

— Sunt doar logică. Nu sunt deloc romantică, să ştii. Ai putea găsi pe cineva mult mai bun.

Julian se opri şi se întoarse spre ea, aşezându-şi uşor mâinile pe umerii ei.

— Nu, n-aş putea, spuse el ferm. Să nu uiţi asta.

Se hotărî că Merry era aşa pesimistă fiindcă îşi pierduse părinţii, mătuşa şi mai multe cămine în tânăra ei viaţă. Nu conta decât faptul că îl iubea. Nu trebuia decât să-şi convingă tatăl că în toată Anglia nu exista o fată mai bună şi mai dulce. Recunoscu că avea să-i fie greu, dar nu avea dubii că avea să reuşească într-un final.

Făcând un efort să-şi ascundă temerile, Merry îi mângâie pentru o clipă obrazul cu podul palmei. Din unele puncte de vedere, Julian era mult mai inocent ca ea, însă măcar avusese parte

de-o idilă de vară.

Pe un ton neutru, ea întrebă:

— Cum l-ai cunoscut pe Reggie? M-am întrebat de multe ori. Sunteţi atât de diferiţi, şi, totuşi, este clar că sunteţi cei mai buni prieteni.

Acceptând schimbarea subiectului, Julian îi dădu drumul şi îşi reluară plimbarea.

— La un joc de coşmar. Tocmai mă întorsesem de la Oxford şi simţeam că toată lumea e a mea. Apoi m-am apucat de o partidă de whist cu nişte jucători înrăiţi. Într-o seară foarte lungă am pierdut tot ce aveam, adică renta, o mică moştenire pe care tocmai o primisem de la o străbătuşă şi scrisori de garanţie pentru averea la care mă aşteptam pe viitor.

— Dumnezeule! exclamă ea, uluită la culme. Groaznic! Şi le-a câştigat Reggie?

— Nu, dar el participa la joc. Juca normal şi era oarecum pe zero, nici nu prea câştiga, nici nu prea pierdea, povesti Julian. În timp ce eu mă afundam şi pierdeam din ce în ce mai mult, Reg

mă privea ca un uliu supărat, ceea ce mă făcea să mă simt şi mai prost. În curând aveam atâtea datorii, încât mai degrabă m-aş fi aruncat în Tamisa, decât să-i mărturisesc tatălui meu. A fost cea mai groaznică noapte din viaţa mea. Eram destul de beat, desigur, şi cred că păream disperat. Într-un final, am avut minte să mă retrag. Aveam de gând să plec, dar mi-a spus foarte aspru să mă aşez şi să mă uit cum se joacă, zâmbi Julian compătimindu-se. Când Reggie spune „stai jos”, trebuie să stai jos.

Merry dădu din cap, înţelegându-l perfect.

— Nu am mai văzut niciodată o asemenea concentrare, continuă Julian. Reggie era atât de absorbit, încât te înfricoşa. În următoarele patru ore a câştigat tot ce pierdusem eu, plus alte câteva sute de lire. Apoi m-a luat acasă cu el, spunând că sunt prea beat ca să umblu pe străzi. Nu prea voiam să merg cu el, dar am făcut-o, fiindcă alternativă era reşedinţa Markham şi o grămadă de explicaţii pe care nu voiam să le dau.

A doua zi m-am trezit cu o mahmureală cumplită, iar Reggie m-a muştruluit ca nimeni altul, zâmbi Julian nostalgic. Tata se pricepe foarte bine la asta, dar Reggie e deasupra tuturor. Mi-a spus că sunt un neisprăvit şi mi-a explicat de-a fir a păr ce prostii făcusem. Apoi mi-a cerut să-i promit că nu voi mai juca din nou, până ce nu voi învăţa să o fac cum trebuie. După ce am fost de acord, mi-a ars toate scrisorile de garanţie.

— Şi nu ţi-a cerut nimic în schimb? întrebă Merry fascinată.

— M-a pus să-i fac cinste cu micul dejun în dimineaţa aceea, râse Julian. Merry începu să râdă.

— Asta e o poveste incredibilă, dar pare tipic pentru Reggie. Am senzaţia că nu prea îşi merită reputaţia.

— Nimic mai adevărat, aprobă Julian. M-a învăţat cum să joc inteligent şi de atunci n-am pariat niciodată mai mult decât mi-aş permite să pierd. Londra poate fi înşelătoare şi e o

binecuvântare să ai un prieten care cunoaşte toate trucurile. Ironia e că tatăl meu e ferm convins că Reggie mă duce la pierzanie. Oricând încerc să-i corectez prejudecăţile, începe să facă scandal.

— Deci tatăl tău nu e foarte rezonabil? spuse Merry îmbufnată.

Ghicindu-i gândurile, Julian o bătu uşor pe mâna cu care îl ţinea de braţ.

— Nu întotdeauna, dar va fi rezonabil în ceea ce te priveşte.

Merry îşi dori să poată împărtăşi încrederea lui Julian, dar îi era imposibil. În adâncul sufletului, credea că, după plecarea de a doua zi, nu avea să-l mai vadă niciodată.

În ziua aceea, Julian solicită o întrevedere între patru ochi cu Lady Alys, după ce aceasta se întorsese de pe moşie, îşi făcuse baie şi se îmbrăcase pentru cină. Fu încântată să ia notă de cererea lui în căsătorie, cu amendamentul că logodna avea să se oficializeze doar după ce el avea să vorbească cu tatăl lui. Julian înţelese că ea

avea aceleaşi dubii ca şi Merry în legătură cu binecuvântarea lui Lord Markham.

Julian îi dădu vestea lui Reggie atunci când restul ocupanţilor casei se retraseră după o seară de muzică şi jocuri. Cei doi se relaxau în bibliotecă, Julian sorbea un pahar de Porto, Reggie fuma o ţigară de foi, iar Nemesis sforăia lângă uşa de sticlă. Chipul prietenului său se lumină.

— Minunat, dar nu neaşteptat. Şi un orb ar fi văzut.

Julian dădu din cap, prefăcându-se disperat.

— Şi eu care credeam că am fost un model de discreţie. Cu o strălucire îndrăgostită în ochi, continuă: Nu-i aşa că Merry e cea mai frumoasă făptură de pe pământ? Şi are un temperament încântător.

Reggie petrecu răbdător următoarea jumătate de oră ascultând ode pentru nenumăratele perfecţiuni ale tinerei fete, scoţând câte o onomatopee de aprobare din când în când.

În final, Julian se opri râzând.

— Sporovăiesc ca un idiot, nu-i aşa?

— Da, dar orice altceva ar fi insuficient, spuse Reggie binedispus, scuturând scrumul de la ţigară.

Julian se încruntă.

— Şi Merry, şi Lady Alys cred că tatăl meu se va opune căsătoriei. Tu ce crezi?

— Cred că e foarte probabil, recunoscu Reggie, dar îmi închipui că îl poţi convinge cu perseverenţă şi tact. Merry nu e o partidă excepţională, dar nu e nici de lepădat. Şi dacă ai probleme în a-l convinge, nu trebuie decât să i-o prezinţi pe Meredith.

— Asta e o idee minunată, Reg, spuse Julian entuziast Cine i-ar putea rezista?

Înainte să continue, Reggie ridică mâna.

— Nu este nevoie să-i repeţi calităţile nemaivăzute. Nu cred că s-au schimbat în ultimele cinci minute.

Sfios, Julian se ridică şi se duse la bufetul cu

băuturi. Scoase un decantor cu cel mai bun brandy al lui Reggie.

— Ciocnim pentru succesul cu tatăl meu şi pentru viitoarea mea fericire?

Reggie ezită.

— Cred că ai observat că n-am mai băut.

— Aşa este, spuse vesel Julian, dar asta chiar e o ocazie specială.

Turnă generos brandy în două pahare din sticlă veneţiană şi îi întinse unul lui Reggie.

Reggie acceptă paharul şi privi fix către lichidul transparent, de culoarea chihlimbarului, înspăimântat de dorinţa crâncenă care-i lăsa efectiv gura apă şi îi făcea inima să bată mai repede. Îşi jurase să nu mai bea până ce dorinţa avea să dispară complet. Se micşorase în ultimele două săptămâni, dar încă existau momente când pofta de alcool aproape îl copleşea.

Apoi înţelese. Fiindcă întotdeauna îi plăcuse gustul alcoolului, era nerealist să aştepte ca dorinţa să dispară. Ar fi fost ca şi cum ar fi

presupus că abstinenţa pune capăt dorinţei sexuale. Dimpotrivă, abstinenţa mărea dorinţa sexuală. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta mai devreme. Poate că lipsa alcoolului chiar îi mărea dorinţa de băutură.

Se simţi uşurat. Demonstrase că se putea opri. Acum venise vremea să îşi reia obiceiurile.

Ridică paharul.

— Ai dreptate, e o ocazie foarte specială şi aş vrea să fiu primul care vă doreşte ţie şi lui Merry viaţă îndelungată şi multă fericire!

Julian zâmbi, iar Reggie dădu peste cap tot paharul de brandy. Apoi aruncă paharul gol în şemineu, aşa cum se cuvenea pentru un toast din inimă.

Privi cum sticla se spărgea şi dispărea în cioburi sclipitoare, savurând gustul şi senzaţia minunată a brandy-ului. Arsura dulce îi gâdila limba, îi încălzea gâtul, apoi se furişa şi îi calma tot corpul, calmând dorinţa neostoită care îl consumase de când băuse ultima dată.

Ce prost fusese, să se chinuiască inutil timp de săptămâni întregi. Nici nu-şi mai amintea de ce i se păruse necesar să demonstreze că putea să nu mai bea.

Se îndreptă spre bufetul cu băutură şi îşi turnă alt pahar de brandy, apoi se întoarse cu un zâmbet către Julian.

— Pentru ce altceva să mai bem?

Alys şi Meredith se retraseră devreme şi se duseră în camera lui Meredith, ca să poarte o discuţie prietenească. Alys se aştepta ca protejata ei să fie în extaz fiindcă îi câştigase inima lui Julian, iar el o ceruse în căsătorie, în schimb, Merry era extrem de tristă, convinsă că, după ce pleca a doua zi, Julian nu avea să se mai întoarcă niciodată fiindcă nu avea să-l lase tatăl lui. Nimic din ce-i spuse Alys n-o putu convinge.

Când Alys se duse la culcare, nu reuşi să doarmă chiar dacă ziua fusese lungă şi obositoare. Julian era un tânăr amabil şi foarte onorabil. Nu ar

fi vorbit cu Meredith şi cu tutoarea ei dacă exista posibilitatea serioasă ca nunta să nu se realizeze. Totuşi, convingerile sumbre ale lui Merry şi propriile dubii îi alungară somnul.

Orele trecură, iar corpul o durea de oboseală, însă mintea ei nu se putea odihni. Era atât de stresant să fii părinte adoptiv, încât nici nu-şi închipuia cum reuşea să supravieţuiască un părinte real, biologic.

Dormitorul ei era poziţionat astfel încât putea auzi cine trecea pe scări şi în holuri. Într-un final, îl auzi pe Julian urcând şi intrând în camera lui. Ştia că nu era Reggie, îi recunoştea întotdeauna paşii.

În sfârşit, după ce îşi tot sucise pernele şi pătura de nelinişte, se hotărî să coboare şi să vadă dacă Reggie era în bibliotecă. Angajatorul ei avea multă experienţă în ceea ce privea viaţa mondenă şi îl cunoştea cu siguranţă pe tatăl lui Julian. Poate că i-ar fi putut oferi o părere mai informată privind posibilitatea ca Lord Markham să o accepte pe

Merry în familie.

Bâjbâi în întuneric după halat şi papuci, apoi coborî în bibliotecă. După cum se aştepta, se vedea lumină pe sub uşă, dar scena care o întâmpină atunci când deschise uşa era una neaşteptată şi complet dezagreabilă. Alys se opri în prag şi privi în jur dezgustată.

Reggie era tolănit în fotoliul lui preferat, cu picioarele lungi încrucişate în faţă. Dacă avea dreptate şi starea de luciditate se putea măsura în funcţie de aspectul îngrijit, atunci el era cu siguranţă beat mort. Haina şi cravata erau aruncate pe podea, cămaşa albă şi pantalonii strâmţi erau pătaţi de băutură, iar în aer se simţea o miasmă de brandy. Un decantor gol era răsturnat pe bufetul cu băuturi, iar altul, aproape gol, se afla pe masa de lângă el.

Fiindcă noaptea era călduroasă, uşile de sticlă erau deschise, iar Nemesis era întins lângă prag. Căţeluşa sări la picioarele lui Alys şi scânci, ca şi cum ar fi căutat ajutor pentru stăpânul ei.

Alarmat de zgomotele animalului, Reggie ridică privirea şi zâmbi leneş.

— Mă… mă bucur să te văd, dulce Alys. Julian s-a culcat. Băiat bun, da ’abar n-are să bea. Încă-i devreme şi n-ar strica nişte companie. Hai… bea nişte brandy.

Se căzni să se ridice în picioare şi turnă restul de brandy în alt pahar, vărsând pe alături jumătate din băutură.

Îl mai văzuse ameţit, dar acum era mult mai rău. Trupul acela atletic, bine proporţionat, aproape se răsturnă atunci când se întoarse să-i ofere paharul.

— N-am venit aici ca să beau, spuse ea cu răceală. Am vrut să-ţi vorbesc despre ceva important dar cu siguranţă nu eşti în stare acum.

El ridică paharul şi îl dădu peste cap, iar o picătură de brandy i se prelinse pe la colţul gurii. Ca şi cum n-ar fi auzit tot ce-i spusese, răspunse, plăcut surprins:

— Mă bucur că n-ai venit să bei. Putem face

ceva mult mai bun.

Se deplasă cu o viteză uimitoare pentru o persoană beată şi se apropie de ea cu doi paşi rapizi. O învălui într-o îmbrăţişare înfometată. Greutatea lui o împinse pe Alys în spate până ce se izbi de o bibliotecă, iar trupul lui cald rămase lipit de ea de la genunchi la piept

Sărutul lui cu aromă de brandy stârni aceeaşi reacţie violentă ca de obicei şi, pentru o clipă îi răspunse la sărut. Apoi el îi şopti la ureche:

— Mi-a fost greu să nu sar pe tine. Ţi-a mai zis cineva ce corp minunat ai? Destul ca să-nnebuneşti un bărbat.

Cuvintele lui o făcură să-şi revină în fire.

— Lasă-mă în pace, beţiv nenorocit spuse ea caustică, împingându-l cu palmele. Nu-mi observi „corpul minunat” decât când eşti prea beat ca să-ţi pese ce femeie pipăi. Dacă eşti în călduri, caută-ţi camerista.

Reggie aproape căzu atunci când ea se smuci, dar reuşi s-o ţină în continuare de braţul

stâng.

— Nu-ţi stă bine să fii timidă, Allie, spuse el cu reproş. Ştiu ce vrei şi sunt... mai mult decât fericit să ţi-o ofer, adăugă apucând-o de ceafă, cu un gest care semăna vag cu cel pe care îl făcuse în grădina de la Capul Regelui.

Alys încă nu era alarmată. Când el o trase din nou mai aproape, ea întoarse capul.

— Eşti beat, Reggie. Du-te la culcare.

Fiindcă nu putea ajunge la buzele ei, se concentra asupra locurilor unde putea ajunge, sărutându-i obrajii, urechea. Apoi îi trasă cu limba conturul urechii. Alys tresări atunci când el îi apucă un sân, mângâindu-i senzual sfârcul prin velurul auriu şi făcându-l să se întărească. O căldură periculoasă o cuprinse şi îi topi membrele şi rezistenţa.

Cu oroare, îşi dădu seama că era gata să se ofere unui bărbat care era prea beat să ştie sau să înţeleagă cine era ea. O senzaţie cumplită de *déjà vu* îi dădu puterea să îl împingă din nou, de data

asta cu furie.

— Du-te naibii, lasă-mă în pace!

Luat prin surprindere, Reggie se împletici şi se lovi de o măsuţă pe care se afla un glob. Masa se răsturnă, cadrul globului se sparse, iar sfera colorată se rostogoli pe covor. Reggie abia reuşi să nu cadă, iar când îşi recapătă echilibrul privirea lui era furioasă.

Cu volatilitatea unui om beat, trecu de la buna dispoziţie prea puţin lucidă la furie.

— Să nu te joci cu mine, doamnă nenorocită. Nu crezi că ştiu de ce te învârţi tot timpu-n juru' meu? Oi părea tu respectabilă, da' te uzi toată, amândoi ştim asta.

Nu suporta faptul că avea dreptate. Alys voia să plângă. Voia şi să-l omoare, fiindcă văzuse prea multe, fiindcă-i invadase inima şi sufletul cu o asemenea nepăsare.

Furia fu urmată rapid de teamă, fiindcă îşi dădu seama că Reggie se apropia periculos de ea. Dispăruse bărbatul amuzat, tolerant, cu care

lucrase şi cu care se tachinase. Acesta era un străin furios, cu ochi reci.

Trebuia să treacă de Reggie ca să ajungă la oricare dintre cele două uşi. Măsură distanţele şi ştiu că era captivă. Se dădu încet înapoi, neslăbindu-l din ochi, în timp ce inima panicată începu să bată din ce în ce mai repede. Deşi era înaltă şi puternică pentru o femeie, nu avea cum să-l învingă pe Reggie dacă voia să o violeze.

Ajunse într-un colţ încadrat de rafturi. Se încorda, gata de luptă.

Nemesis interveni în scenă şi se băgă între ei doi cu gemete slabe, nervoase. Reggie se împiedică de căţeluşă şi aproape căzu.

— Câine nenorocit!

Îi dădu un picior şi o atinse fulgerător între coaste. Cu un urlet de durere şi de groază, căţeluşa ţâşni afară, pe uşa de sticlă.

Clipa de distragere îi dădu lui Alys prilejul să se pregătească. Se înarma cu un volum greu de piese franţuzeşti şi, atunci când Reggie îşi reluă

urmărirea, îl ameninţă:

— Nu te apropia de mine!

Ignorând avertismentul, el se întinse spre ea. Alys îi aruncă volumul în burtă, apoi apucă altă carte, o ediţie uriaşă, îmbrăcată în piele, a operelor complete ale lui Shakespeare. O ridică şi izbi în neştire. Volumul masiv îl lovi pe Reggie într-o parte a capului, apoi îi anihila genunchiul în cădere.

— Dumnezeule! înjură el prăbuşindu-se pe podea şi gâfâind din cauza loviturii. Căţea!

Alys nu se opri să vadă cât de rău îl lovise şi alergă spre uşă. Abia ieşise pe hol când dădu nas în nas cu Mac Cooper, care se grăbea spre bibliotecă. Rămase fără aer şi numai mâinile servitorului o ajutară să nu cadă.

Nu prea îl văzuse pe valetul lui Reggie şi i se părea o persoană distantă, destul de spilcuită. Acum însă, pe chip i se citea îngrijorarea.

— Sunteţi bine, Lady Alys?

Nu, la naiba, nu era! Dar n-avea de gând să

recunoască aşa ceva în faţa unui străin.

— Sunt bine, dar nu graţie beţivului pe care-l ai drept stăpân, spuse ea cu răceală, respirând greu.

Mac îi dădu drumul şi îngenunche lângă Reggie, căruia i se făcuse rău. Alys vru să plece, dar valetul ridică privirea şi spuse:

— Nu plecaţi. O să am nevoie de ajutor ca să-l duc la etaj.

— De ce nu-l laşi aici? întrebă ea. Nu i-ar strica o noapte pe podea, în propria vomă.

Cooper făcu o grimasă.

— Nu pot, când nici măcar nu-şi va aminti ce s-a întâmplat.

Măcar asta era o binecuvântare. Alys ezită, nesigură, iar Cooper aşteptă până ce Reggie nu mai vomită. Apoi spuse calm:

— Hai la culcare, Reg. Lasă-mă să te ridic. Ameţit şi cu chipul palid, Reggie mormăi:

— Nu trebuie să mă duci acasă, sunt deja acolo. Valetul îl apucă de un braţ. Fiindcă nu

reuşea mare lucru, Alys, exasperată, îl ajută.

Amândoi reuşiră să-l pună pe picioare pe Reggie, care mormăia incoerent.

Drumul către dormitor fu anevoios. Pe la jumătatea scărilor, Reggie se clătină brusc şi aproape căzură toţi trei. Alys fu izbită de balustradă şi cu siguranţă urma să aibă o vânătaie cumplită pe coapsă.

La aproape un metru de pat, Reggie se revoltă brusc, începu să înjure şi îi trase cu sete un pumn valetului. Dacă l-ar fi lovit, Cooper ar fi avut mari probleme, însă valetul se feri cu iuţeală. Apoi îşi prinse stăpânul de falcă, folosind doar forţa necesară pentru a-l potoli complet.

În timp ce îl puneau pe pat, la lumina lămpii care ardea pe noptieră, Alys văzu că Reggie adormise buştean.

— I se întâmplă frecvent asta, Cooper?

— Mda, da de regulă nu-i aşa de rău, recunoscu valetul, în timp ce îşi întorcea stăpânul pe spate. N-a mai băut de ceva timp şi zicea…

Vocea îi pieri, iar Alys observă cu interes că acum Cooper avea un puternic accent cockney, foarte diferit de tonul îngrijit pe care îl arbora de obicei.

— De ce îl mai suporţi?

Nu se aştepta să i se răspundă şi fu surprinsă când valetul ridică privirea.

— Am rămas fiindcă, dacă n-ar fi fost Reg, aş fi fost arestat sau spânzurat acum nu ştiu câţi ani, spuse Cooper, controlându-şi din nou accentul.

Văzând-o surprinsă, continuă:

— E adevărat, Lady Alys. M-am născut într-un bordel şi furam ce puteam ca să supravieţuiesc. Deja mă prinseseră şi mă închiseseră în Newgate de două ori. Dacă aş mai fi fost arestat încă o dată, nimănui nu i s-ar mai fi făcut milă de tinereţea mea.

Deşi nu ar fi vrut, era interesată, aşa că întrebă:

— Şi cum l-ai fi cunoscut pe Reggie?

— Eram expert în a-i jefui pe bogătaşii care

erau prea beţi ca să se poată apăra. Am făcut greşeala să încerc asta cu Reg şi mi-a rupt mâna. Am început să urlu şi să-l rog să nu mă predea poliţiei. A zis că, la cât de bine mă pricepeam la tâlhării, aş fi putut să-mi găsesc o slujbă cinstită. I-am zis că voiam o slujbă, dar cine angaja un vagabond? A râs şi mi-a spus că avea nevoie de un valet. Dacă eram dispus să învăţ, el mă angaja. Şi dacă încercam să-l fur din nou, avea să-mi rupă gâtul, nu mâna, spuse Cooper cu o grimasă amară. Primele câteva luni au fost chiar agitate. De câteva ori m-am întrebat dacă nu mi-ar fi fost mai bine pe stradă, dar nu m-am plictisit niciodată. Reg ne-a băgat în destule necazuri, dar întotdeauna ne ajută să şi ieşim.

Alys îl privi fix pe servitor.

— De ce mi-ai spus asta?

— M-am gândit că n-ar trebui să uitaţi că Reg are şi părţi bune.

— Ai dreptate, băiete, spuse ea cu tristeţe. Uitasem.

— Dar nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i aşa? spuse Cooper liniştitor. Odihniţi-vă, Lady Alys. O să fac curat în bibliotecă.

Pentru o clipă îndelungată, studie silueta puternică, moale, care zăcea în patul mare. Apoi plecă oftând.

De ce afurisitul nu putea să fie, pur şi simplu, un erou sau un bandit?

Capitolul 18

Preoţii aveau dreptate: iadul chiar exista. Perspectiva unui foc nu i se păruse atât de groaznică, dar amestecul otrăvitor de greaţă, durere şi deprimare adâncă era un chin mult mai mare decât ar fi putut zugrăvi orice teolog medieval.

Reggie se mişcă încet, apoi se opri fiindcă îi plesnea capul. Singurul avantaj al faptului că era viu era acela că, dacă lucrurile îşi urmau cursul normal, avea să se simtă mai bine într-un final. Citise odată că beţia era viciul puritan perfect, fiindcă venea cu o pedeapsă automată. I se părea al naibii de nedrept faptul că şi păcătoşii convinşi trebuiau să sufere la fel.

Se lăsă din nou ceaţa. Când dispăru, încercă să deschidă din nou pleoapele, pe care le simţea de parcă ar fi fost cusute. Licărul de lumină îi săgeta capul şi ochii opăriţi şi simţea cum i se agită stomacul gol.

Stilul acesta de viaţă te omoară.

Probabil că scosese vreun sunet, fiindcă vocea calmă a lui Mac îi trezi creierul pârjolit.

— Puteţi bea asta? O să vă simţiţi mai bine.

Cu ajutorul lui Mac, Reggie reuşi să bea. Elixirul lui Mac era în principal suc de mere de data asta, amestecat cu alte ingrediente, inclusiv o gură de alcool. Stomacul nervos începu să-şi revină.

Cu ochii încă închişi, întrebă cu voce firavă:

— Cât este ceasul şi s-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiu?

— Este aproape ora prânzului. Domnul Markham a plecat de dimineaţă devreme, v-a transmis că îi pare rău că nu poate aştepta suficient de mult cât să vă spună la revedere, zise valetul cu ironie în glas. Domnul William a întrebat de dumneavoastră, spunea că aveaţi o lecţie de călărie cu el în dimineaţa asta, dar i-am zis că sunteţi indispus.

Reggie mârâi, amintindu-şi că îi promisese

băiatului că îl duce pe dealuri. În fine, aveau s-o lase pentru altă dată.

— S-a întâmplat ceva noaptea trecută?

— Puteţi s-o întrebaţi pe Lady Alys, spuse Mac imperturbabil. Nu sunt în măsură să vă spun.

Stomacul lui Reggie se zgudui din nou, încercând să-şi amintească ce s-o fi întâmplat cu Allie. În zadar; singurul lucru pe care şi-l amintea era Julian căscând şi urându-i noapte bună. Coborâse Allie? Sau, Doamne fereşte, intrase el în dormitorul ei? Ce naiba se întâmplase? Aşteptându-se la ce era mai rău, Reggie întrebă:

— Unde e Lady Alys?

— Lucrează undeva pe moşie. Şi-a luat pâine şi brânză cu ea şi a spus că va fi plecată toată ziua.

Cu un efort suprem, Reggie se ridică în şezut. Apoi îşi lăsă capul în faţă până ce camera nu se mai mişcă cu el.

— Adu-mi nişte whisky.

— N-ar fi mai bine o cafea? sugeră Mac. Am

aici o oală plină.

— Atunci toarnă-mi o cană şi pune şi nişte whisky în ea.

— Nu cred că e o idee bună, se îndoi Mac.

— La naiba, fă ce-ţi spun eu!

Era foarte neobişnuit ca Reggie să vorbească pe un asemenea ton, iar Mac ştiu că nu trebuia să-l contrazică. Peste două minute, Reggie avea în mână o cană mare de cafea stropită cu whisky. O dădu pe gât, deşi îşi opări gura şi limba.

Pe măsură ce whisky-ul îşi făcea efectul, începu să se simtă mai bine. Se ridică în picioare şi ajunse împleticindu-se până la lavoar. Îşi dădu cu apă pe faţă, ceea ce îi făcu bine, dar mâinile încă nu erau suficient de sigure ca să se bărbierească. Îl lăsă pe Mac să facă asta.

După încă două căni de cafea botezată, efectele cele mai grave ale mahmurelii dispăruseră. Ignorând chipul îngrijorat al lui Mac, Reggie se schimbă în haine curate de călărie şi se îndreptă spre grajduri, încercând să ghicească

unde era Alys. Oare încă se tundeau oile? Nu-şi amintea. Dar avea o presimţire foarte rea în legătură cu noaptea precedentă, iar sugestia lui Mac, s-o întrebe pe Lady Alys ce se întâmplase, nu suna prea bine.

Cu siguranţă nu îi făcuse rău, oricât de beat ar fi fost. Cu siguranţă ea era bine, altfel n-ar fi ieşit să călărească.

Vătămările fizice nu sunt singurul şi nici măcar cel mai grav mod de a face rău.

Dădu din cap ca să gonească acea voce interioară, apoi regretă imediat mişcarea, fiindcă îl cuprinse ameţeala. Ar fi trebuit să bea mai mult whisky, ca să se pună pe picioare.

De ce ai ajuns aşa, în primul rând?

Înjurând în şoaptă, deschise uşa grajdului. Grăjdarii luau prânzul, deci nu era nimeni prin preajmă. În timp ce privirea i se obişnuia cu lumina slabă, auzi nechezatul brusc, puternic al unui cal înfuriat.

Înlemni. Părea să fie armăsarul lui, Bucefal,

dar ce l-ar fi putut aţâţa aşa?

Apoi nechezatul mânios fu acompaniat de ţipătul acut al unui copil.

William. Dumnezeule, William, care fusese întotdeauna fascinat de armăsar. Reggie îi spusese de mai multe ori să se ferească de temperamentul imprevizibil al calului, dar copilul probabil că ignorase avertismentele.

Uitându-şi răul fizic, goni spre boxa mare a armăsarului, aflată în capătul celălalt al grajdurilor. La ţipetele calului şi ale copilului se adăugă zgomotul ameninţător al unor copite grele izbindu-se de lemn.

Reggie ajunse la boxă şi privi peste uşa joasă. Îl văzu pe William ghemuit într-un colţ, ridicându-şi braţele, într-o încercare inutilă de a-şi proteja capul. Pe jumătate îngropat în paiele de pe podea, se vedea un morcov pe care voise să i-l dăruiască lui Bucefal. Scrâşnind cu o furie care făcea pereţii să vibreze, calul de aproape cinci sute de kilograme, cu copitele potcovite, era ridicat

deasupra copilului.

Armăsarul se ridică în două picioare, izbind cu o copită în perete, lângă capul lui William şi zgâriind cu cealaltă braţul copilului. Apoi îşi luă avânt să lovească din nou.

Reggie apucă o furcă rezemată de perete, apoi năvăli în boxă, strigând ca să îi distragă calului atenţia de la copil.

Prea furios ca să recunoască singura fiinţă umană de care era ataşat, Bucefal se întoarse şi lovi. Cu adâncă părere de rău, Reggie se apără cu furca. Încercă să-l rănească cât mai puţin, dar, chiar şi aşa, risca să distrugă animalul pentru totdeauna.

Mâinile îi tremurară atunci când dinţii ascuţiţi ai furcii pătrunseră în umărul greu al calului, împroşcând cu sânge. Când Bucefal se retrase puţin, Reggie urlă:

— William, ieşi!

Băiatul ţâşni afară pe uşă. Reggie aşteptă până ce era în siguranţă, apoi fugi şi el să se pună

la adăpost, trântind şi încuind ambele părţi ale uşii. Animalul înnebunit urla în continuare, izbind în perete cu copitele masive. Reggie recunoscu că era posibil ca Bucefal să se lovească de moarte chiar dacă rănile provocate de furcă erau minore.

Aruncând furca lângă perete, se întoarse încet spre William, Băiatul părea teafăr, deşi fusese scuturat bine.

Îşi şterse lacrimile cu mâneca.

Groaza pe care o simţise pentru viaţa copilului, combinată cu efectele mahmurelii şi cu teama că era posibil să-i fie distrus calul preferat îl făcură pe Reggie să-şi piardă complet controlul. Îl apucă de umeri şi îl zgudui violent.

— Copil afurisit! Uite ce-ai făcut dacă eşti neascultător! Poate calul va trebui omorât Ar fi trebuit să-l las să-ţi spargă capul!

Apoi, în timp ce strânse pumnul, timpul şi spaţiul părură să se năruiască într-un caleidoscop. În faţa lui era William, cu chipul palid, tremurând, mai speriat de Reggie decât fusese de cal. Dar, în

acelaşi timp, acolo era un băiat cu părul negru, mai mic, la fel de îngrozit într-un fel, băiatul era Reggie. Ţipătul nesfârşit al calului era deopotrivă cel al unei femei, iar bărbatul nu era Reggie, ci un alt bărbat cu aceeaşi înălţime, acelaşi ten, aceeaşi furie provocată de alcool.

Un val de ameţeală, panică şi groază isterică îl cuprinse, îl dărâmă şi îl azvârli pe stâncile tăioase ale amintirii. Înţelese cu spaimă cât de aproape fusese să-l lovească pe William cu puterea lui periculoasă, de om matur.

Îi dădu drumul băiatului şi se îndreptă, ameţit, fără să vadă nimic în jur. În faţa ochilor lui nu mai era grajdul, ci camera de dimineaţă a mamei lui, un loc pe care-l evitase fără să ştie de ce. Era în urmă cu mult timp, iar părinţii lui se certau din cauza alcoolismului tatălui. Era unul dintr-un şir nesfârşit de conflicte. Mama lui plângea şi spunea că soţul ei trebuia să plece de la Strickland şi să nu se mai întoarcă niciodată, că nu avea să-l lase să le facă rău copiilor. Beat şi

mânios, tatăl lui mai întâi ţipase la soţie. Apoi devenise violent.

Reggie fusese atras de zgomote. Avea întipărită în minte o imagine din profil, amândoi părinţii lui erau în faţa ferestrei, iar braţul puternic al tatălui său era blocat în poziţia în care îşi lovea soţia într-o parte a capului. Cum ar fi putut Reggie să uite o imagine atât de clară, de agonie neclintită?

Cum ar fi putut să-şi amintească?

Era mic, avea trei sau patru ani, dar nu ezitase. O auzise pe mama lui ţipând, auzise zgomotul repulsiv al cărnii şi al oaselor lovite şi se năpustise asupra tatălui său, cu furia unui copil, dând din pumni, agăţându-se de piciorul tatălui său, lovind şi muşcând, făcând tot posibilul ca să-şi apere mama.

Beat, înfuriat la culme, tatăl lui îl apucase de umeri, îl ridicase cu putere şi îl aruncase în aer. Scurtul timp în care zburase trecuse atât de încet, că aproape adormise. Nu simţise nicio durere

când se izbise de perete, deşi simţise trosnetul oaselor rupte înainte ca trupul să-i ajungă pe podea. Avea ochii deschişi, dar nu se putea mişca şi nu simţea nimic.

Spiritul lui părea să se detaşeze de corp, plutind visător deasupra furtunii. Îşi văzu mama ţipând, apoi căzând în genunchi şi luând în braţe trupul zdrobit al fiului ei. O crezuse atunci când strigase că soţul ei îi omorâse copilul, fiindcă, mai mult ca sigur, trebuia să fie mort ca să vadă şi să audă, dar să nu poată reacţiona.

Apoi, cu un fior brusc, îşi revenise în fire. Simţea îmbrăţişarea strânsă a mamei lui, inima care îi bătea cu disperare, parfumul ei dulce, de trandafiri. Îşi amintea cu o claritate crâncenă lacrimile amare ale mamei lui, groaza de pe chipul tatălui său, care striga că nu voise, Annie, că fusese un accident, că trebuia să-l creadă că nu voise să-i facă rău.

Îşi amintea de furia, de repulsia crudă şi ascuţită care umpluse încăperea. În timp ce cădea

în gol, i se întipărise în ochii minţii imaginea chipurilor înspăimântate ale părinţilor lui. Îşi amintea clar că-şi spusese că nu trebuia să moară. Deşi era prea tânăr ca să poată defini ideea, ştiuse, instinctiv, că moartea avea să-i despartă părinţii pentru totdeauna şi avea să-i izoleze tatăl într-un iad nesfârşit, fără de iertare.

Încet, Reggie îşi reveni şi se trezi privind peretele grajdului, cu mâinile împreunate, zgâriind şi apucând ca şi cum eliberarea s-ar fi aflat undeva acolo, în lemn. Îşi încleşta cu disperare mâna dreaptă şi trase un pumn în perete cu toată puterea. Apoi izbi din nou şi din nou, încercând în zadar să distrugă spaima şi amintirile.

Durerea crâncenă a loviturilor îi amorţi mâna şi îi săgeta încheietura şi braţul. Coborî privirea şi îşi văzu pielea jupuită şi şiroaiele roşii dintre degete. Privi mut sângele şi încercă să-şi recapete echilibrul fragil.

Amintindu-şi că nu era singur, se întoarse

spre William. Pe chipul lui rotund se citea că plânsese, iar băiatul se uita la Reggie ca şi cum nu-l mai văzuse niciodată, înspăimântat de un asemenea comportament, greu de înţeles, al unui adult.

Reggie inspiră adânc, încercând să găsească puţină luciditate în creierul ameţit, dezorientat. Apoi îngenunche pentru a fi la acelaşi nivel cu copilul şi spuse zdruncinat:

— Vino încoace.

După o clipă lungă de ezitare, William se apropie. Reggie îi atinse umărul.

— Eşti bine?

William dădu din cap sfios.

Fixându-i privirea, Reggie spuse:

— Îmi pare rău că am fost aşa de mânios. Mi-a fost teamă că o să te omoare. Apoi, când am ştiut că eşti în siguranţă, m-a luat valul. A fost o prostie, dar adulţii fac prostii de multe ori. Văzând că William dădea din cap, Reggie continuă: înţelegi acum de ce ţi-am spus să nu stai în

preajma lui Bucefal?

— Da, spuse băiatul înghiţind în sec. Îmi pâre rău că am provocat necazuri. Doar… doar voiam să mă împrietenesc cu el. Bucefal o să trebuiască ucis?

— Sper că nu, spuse Reggie ridicându-se în picioare. Du-te după grăjdarul-şef. Să vedem ce se poate face.

William o luă la goană, iar Reggie deschise cu grijă partea de sus a uşii boxei. Armăsarul nu mai necheza şi nu mai lovea, dar încă se foia agitat, cu părul negru, lucios, murdar de transpiraţie şi de spumă. Reggie începu să-i vorbească încet, calmându-şi şi propria nelinişte, şi pe cea a calului.

Când grăjdarul-şef sosi, în fugă, Reggie era în boxă, mângâindu-l pe Bucefal pe gât şi verificându-i rănile. Cele provocate de furcă nu erau adânci, deşi aveau să rămână nişte cicatrici pe pielea lucioasă. Îşi sucise o încheietură, dar nu părea să aibă răni grave.

Reggie lăsă armăsarul pe mâinile capabile ale grăjdarului şi se întoarse în casă. Apoi se retrase în bibliotecă şi se cufundă în vechiul fotoliu din piele, nemaiputându-şi stăpâni gândurile.

Aceea fusese camera tatălui său, scaunul tatălui său. Când se întinse pe spate, cu ochii închişi, piesele lipsă din copilăria lui începură să apară. Nu era de mirare că uitase tot ce se întâmplase înainte să aibă patru ani şi nu era de mirare nici că Jeremy Stanton nu fusese uimit să afle asta. Naşul lui spusese ceva de genul că, fără îndoială, Reggie avea să-şi amintească dacă era nevoie să afle ceva.

Blocase teama şi certurile necontenite provocate de beţiile tatălui său. Mama lui oscila între speranţă, furie şi disperare şi, cu sensibilitatea unui copil, Reggie ştia că ceva nu mergea deloc bine.

Deşi îşi adorase tatăl, îi era teamă de temperamentul său imprevizibil. Uneori, tatăl lui

era un om deosebit, alteori trebuia evitat cu orice preţ. Obiceiul lui Reggie de a privi şi de a analiza fără încetare comportamentul celor din jur, de a căuta slăbiciuni pe care le putea folosi dacă avea nevoie să se apere, se dezvoltase atunci când abia învăţase să meargă.

La puţin timp de la naşterea fratelui mai mic al lui Reggie, Julius, se ajunsese la acea ultimă ceartă. Îngrozit de ceea ce făcuse, tatăl lui renunţase la alcool.

Reggie petrecuse mult timp în pat din cauza rănilor: contuzii, coaste rupte, un umăr rupt. Fusese înfricoşat la prima vizită a tatălui său. Măcinat de vină, tatăl lui îi recâştigase cu răbdare încrederea, jucându-se cu el, învăţându-l tot felul de lucruri, citindu-i cu voce tare.

Când Reggie se recuperase complet, tatăl lui renunţase cu totul la băutură. Anne Davenport nu mai insistase ca soţul ei să plece de la Strickland şi, în timp, familia se vindecase. Sosise ceea ce Reggie numea Epoca de Aur. Părinţii lui erau

fericiţi unul cu celălalt, erau mulţumiţi de căsătoria şi de familia lor. Zilele păreau pline de lumină şi de veselie. Se născuse un alt copil, o fetiţă cu părul roşu pe nume Amy.

Reggie înflorise în perioada aceea. Îl însoţea pe tatăl său pe moşie, se juca cu fratele şi cu sora lui. Şi îngropase toate amintirile epocii întunecate de dinainte.

Până astăzi, când demonul băuturii aproape că îl făcuse să lovească alt copil. Îl dureau gâtul şi pieptul, atât pentru William, cât şi pentru copilul care fusese el.

Se foi şi privirea îi căzu pe o broşură aflată pe masa de lângă el. Părea că cineva i-o lăsase acolo, ca să o citească.

Ridicând-o, citi titlul: Efectele băuturilor alcoolice asupra omului. Dedesubt, scria: „Benjamin Rush, Medic, Philadelphia, 1784”. Se uită la broşură, întrebându-se cine i-o lăsase, apoi dădu pagina.

Sufletul i se strânse. Citi numele „Reginald

Davenport”, scris de o mână masculină, fermă.

Pentru o clipă se întrebă dacă oare cumpărase aşa ceva, iar apoi uitase. Chiar atât de grave să fi fost pierderile de memorie? Studie semnătura, apoi răsuflă uşurat. Scrisul lui era asemănător, dar nu identic. El fusese botezat după tatăl lui, care fusese proprietarul iniţial al acestui document. Îl aşteptase în bibliotecă în tot acest timp. Începu să citească.

Timpul trecu în timp ce el citea şi recitea, oprindu-se din când în când ca să privească în gol. Broşura era scurtă, doar de câteva mii de cuvinte, dar Benjamin Rush descrisese amănunţit efectele băuturii, de la „vorbărie neobişnuită” la „mania de a găsi greşeli, la atitudinea certăreaţă, la acţiuni nepotrivite şi la nebunie ocazională”. Şi toate stările intermediare.

Medicul spunea că dependenţa de alcool era „o boală odioasă” şi descria efectele fizice, atât pe termen imediat, cât şi pe termen lung. Mai spunea că „este uimitor faptul că beţia seamănă cu

anumite boli ereditare, familiale şi contagioase”. Altfel spus, aşa tată, aşa fiu.

„Băuturile alcoolice… afectează memoria, reduc capacitatea de înţelegere şi pervertesc facultăţile morale”. Tot ce i se întâmpla şi lui Reggie.

Se mai uită o dată la ultimele pagini, în care Rush făcea preziceri sumbre şi comentarii jalnice cu privire la nenumăratele moduri în care beţia distrugea vieţi. Medicul trecea şi moartea printre consecinţele dependenţei de alcool: „dar nu moartea adusă de Cel de Sus, ci moartea prin sinucidere”.

Reggie închise ochii şi auzi din nou vocea aceea interioară: Stilul acesta de viaţă te omoară. Având trecutul foarte clar în minte, identifică vocea aceea drept aparţinându-i tatălui său, primul Reginald Davenport, care ajunsese periculos de aproape de a-şi distruge viaţa, familia şi primul născut din cauza băuturii.

Într-un puseu bizar de imaginaţie, Reggie se

întrebă dacă oare tatăl lui veghea asupra singurului copil care supravieţuise, încercând să îl împiedice pe băiatul său să se autodistrugă, aşa cum aproape o făcuse el. Deşi era improbabil, gândul acela reconfortant fu singura constatare pozitivă de care avusese parte în ziua aceea.

Partea proastă, de netăgăduit, era faptul că Reggie o lua pe acelaşi drum nemilos pe care îl urmase şi tatăl lui. Jeremy Stanton se arătase sceptic faţă de posibilitatea reducerii consumului de alcool şi îi sugerase că doar renunţarea completă avea să dea roade. Sfatul venit din experienţă al bătrânului se dovedea a fi corect. De îndată ce înghiţise primul pahar de brandy în noaptea precedentă, îşi pierduse judecata şi bunul-simţ şi avusese parte de cea mai rea beţie şi cea mai rea mahmureală din viaţa lui.

Săptămânile de luciditate nu reuşiseră să-i reducă dependenţa de alcool. Într-adevăr, fusese şi mai rău. Dacă medicul Rush avea dreptate şi beţia era o boală, era cu siguranţă una progresivă,

iar singurul leac pe care-l vedea Reggie era abstinenţa absolută.

Îşi masă tâmplele şi se rezemă din nou de spătar, dorindu-şi ca durerea şi depresia profundă, sufocantă, să dispară. Chiar şi acum, dorinţa de a bea acţiona ca o chemare fierbinte a sirenelor. Fiecare bucăţică din trupul lui tânjea, se ruga şi se zvârcolea pentru un singur pahar, o singură gură. Într-o sticlă se afla leacul la durerea lui. I-ar fi fost aşa de uşor să alunge amintirile de nesuportat, vina, disperarea…

Dacă avea de gând să se omoare, un pistol ar fi reprezentat o modalitate mai rapidă şi mai curată.

Alys muncise din greu toată ziua, încercând să nu-şi mai amintească de atacul furios şi de avansurile angajatorului ei beat. Situaţia se înrăutăţea. De dragul copiilor şi al ei înseşi, trebuia să se mute imediat din casă. Dumnezeule, dacă s-ar fi luat de Merry? Se cutremură.

I se făcea greaţă când îşi amintea cum se comportase Reggie. Mai rău era că îi păsa atât de mult de el, cu tot cu defecte.

Rămase afară până după ora cinei, preferând să fie singură. Se întoarse, obosită şi plină de praf, atunci când apunea soarele. Intră în casă şi constată că era aşteptată. Erau acolo Merry, în ai cărei ochi de safir se citea durerea despărţirii de Julian, William, neobişnuit de sfios, şi Mac Cooper, aparent impasibil. Nu lipsea decât Peter, care era în vacanţă cu familia unui coleg de la şcoală.

Alys se uită la chipurile lor îngrijorate.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar un dezastru, răspunse Merry, dar suntem îngrijoraţi pentru Reggie.

— A fugit din nou? Se pare că e un obicei, spuse Alys cu imparţialitate studiată.

— Nu, interveni Cooper, a fost în bibliotecă toată ziua, de când a avut loc un accident cu calul cel negru.

Începând să se îngrijoreze, Alys îl ascultă pe

William, care îi explică în ce fel Reggie fusese din nou un erou, dar apoi aproape că îi sucise gâtul. Alys putea înţelege acel impuls, şi ea ar fi avut chef s-o facă uneori, dar se încruntă atunci când băiatul îi descrise cum izbise Reggie cu pumnul în perete în nenumărate rânduri. Oare înnebunea? Poate că băuse în continuu toată noaptea şi toată ziua.

Îl privi pe Cooper.

— Dacă sunteţi aşa de îngrijoraţi, de ce nu intră nimeni în bibliotecă?

— Eram pe punctul să o fac, când aţi venit dumneavoastră, răspunse valetul. Ar fi mai bine ca dumneavoastră să discutaţi cu el, Lady Alys, continuă el, cu voce îngrijită.

— De ce eu? întrebă ea exasperată, dar Cooper era de neclintit. Acceptă fără chef ideea că, din moment ce ea se ocupase de tot şi de toţi cei de la Strickland timp de ani de zile, ea era cea care trebuia să se asigure că proprietarul era în viaţă.

Oricât de ironic ar fi fost gândul, se simţi neliniştită. Oare să fi făcut vreo prostie?

— A mâncat ceva azi? întrebă ea.

Cooper şi Merry se priviră.

— Nu din câte ştiu eu, spuse valetul.

— Spuneţi-i bucătăresei să pregătească o tavă cu mâncare pentru două persoane şi o oală mare cu ceai fierbinte, ordonă ea. Mă spăl şi i-o duc eu.

Nu stătu să facă baie şi să se schimbe, doar se spălă pe mâini şi pe faţă şi-şi desfăcu părul, fiindcă o durea capul după atât de mult timp, cu el strâns. Îl prinse la spate cu o panglică şi coborî. Îşi goni spectatorii, spunând că bărbatul nu va ieşi niciodată dacă avea public.

Apoi luă tava şi intră în bibliotecă. Reggie stătea ghemuit în scaunul lui preferat, pe jumătate cu spatele la ea, în tăcere. Încăperea era prea întunecată ca să-i vadă chipul, dar hainele arătau îngrijite. Spera să nu fi apelat la bufetul cu băuturi. Aşeză tava pe o masă aflată în stânga uşii

şi spuse încet:

— Mai trăieşti?

Întoarse capul spre ea. După o tăcere îndelungată, spuse cu voce lentă, răguşită:

— Am citit că, atunci când vor să stabilească dacă în apă sunt rechini, pinguinii îl aruncă pe unul de-ai lor în apă. Dacă jertfa nu e mâncată, intră toţi. Presupun că tu eşti pinguinul jertfit.

Alys zâmbi uşor, văzând că nu-şi pierduse complet umorul.

— Mi s-a spus în multe feluri, dar niciodată pinguin jertfit. De unde ştiai că e afară un comitet care încearcă să se hotărască ce să facă cu tine?

— Uşa se deschidea din când în când, foarte încet apoi se închidea din nou.

— După ce se asigurau că rechinul încă dă târcoale pe aici. Fără să-l întrebe dacă voia, turnă două ceşti de ceai, puse mult lapte şi zahăr în ceaşca lui, apoi i-o înmâna. De aproape, bărbatul arăta groaznic, cu ochii afundaţi în orbite şi cu faţa pământie. Se cheamă ceai, spuse ea, văzându-

l cum privea ceaşca. Se bea. Este leacul englezesc pentru orice necaz ai avea.

Reggie zâmbi uşor, apoi ridică ceaşca şi luă o gură.

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să ceri o oală mai mare.

Alys tresări văzându-i degetele jupuite. Fiindcă dăduse cu pumnul în perete. Rănile acelea trebuiau îngrijite mai târziu.

Deocamdată, partea fizică era mai puţin importantă decât cea psihică. Puse tava lângă el şi se aşeză pe scaunul din faţa lui, apoi îşi alese o cină substanţială pentru ea însăşi.

— Se spune că n-ai mâncat de douăzeci şi patru de ore. Mâncarea s-ar putea să te ajute. Mi s-a spus că puiul prăjit şi ciupercile murate sunt excelente în seara asta.

El îşi umplu încet o farfurie şi începu să mănânce, în timp ce Alys umplea periodic ceştile. Tocmai termina o porţie de budincă de Ripon când Reggie întrebă brusc:

— Pentru ce trebuie să-mi cer scuze? Alys îşi înghiţi budinca.

— Nu ţii minte ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Nu, dar Mac mi-a sugerat destul de clar că am destule păcate faţă de tine.

Alys sorbi din ceai şi se gândi. Furia îi dispăruse atunci când văzuse chipul răvăşit al lui Reggie. Fără îndoială, pentru el fusese un iad. Avea senzaţia că depăşise şi o anumită barieră psihologică semnificativă.

— Ai fost beat şi iubitor, spuse ea într-un final, hotărându-se să fie sinceră şi discretă.

— In vino Veritas, mormăi el. De asta mi-era teamă. Ţi-am… ţi-am făcut rău?

— Ai fost destul de aproape la un moment dat, recunoscu ea. Nu voiai să accepţi un refuz şi m-ai încolţit, aşa că am dat cu nişte cărţi în tine.

— La naiba, spuse el, acoperindu-şi chipul cu mâna. Slavă Domnului că eşti o femeie redutabilă, am şi-aşa destule pentru care să mă simt vinovat. Oftă adânc. Îţi tot cer scuze, Allie. Dacă contează

la ceva, îmi pare groaznic de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Cred că suntem chit, spuse ea gânditoare. Volumul de piese franţuzeşti pe care ţi l-am aruncat în burtă nu ţi-a făcut prea mult bine.

Reggie ridică capul şi, în întuneric, Alys văzu un zâmbet vag.

— Prea multe piese franţuzeşti îi pot provoca oricui o durere de burtă.

Se bucura să îl vadă înviorat. Reggie fără simţul umorului era o perspectivă cumplită.

El ridică o broşură care se afla pe masa de lângă el.

— Tu ai găsit asta şi mi-ai lăsat-o, ca pe un indiciu nu foarte subtil?

Alys se uită atentă, dar prin întuneric nu reuşi decât să desluşească titlul, Efectele băuturilor alcoolice asupra omului. I se părea cunoscută. Se încruntă o clipă.

— Cred că a căzut de pe un raft când scoteam cărţi ca să dau în tine. Probabil că Mac

Cooper a găsit-o când a făcut curat. Pare să fi picat la ţanc.

— Chiar aşa, spuse el lăsând din nou broşura pe masă. A fost scrisă de un medic american. Vorbeşte despre beţie ca şi cum ar fi o boală.

O idee interesantă. Alys îşi spuse că trebuia s-o citească mai târziu.

— După cum probabil ai observat, nu mai băusem timp de câteva săptămâni. M-am gândit că poate ar fi fost remediul potrivit ca să-mi recapăt echilibrul, spuse el oftând din nou. Noaptea trecută mi-a arătat că o astfel de abordare nu va funcţiona. Am ajuns la concluzia că trebuie să renunţ complet.

— Nu cred că o să fie uşor, spuse Alys, conştientă că vorbele ei erau nepotrivite, dar neştiind ce altceva să zică.

— Nu, nu cred, dar nu văd o altă soluţie.

Vocea lui Reggie era atât de neutră, încât puteai crede că vorbea despre vreme, nu că anunţa o decizie cumplit de dificilă.

— Dacă pot să te ajut cu ceva… se oferi ea.

— Mulţumesc, spuse el foarte încet. Nu cred că mă poate ajuta nimeni, dar apreciez oferta.

Alys se ridică brusc în picioare.

— Hai afară, la aer. E o seară splendidă.

Nu avea cum să se simtă mai bine dacă stătea înăuntru, ca un urs în bârlog.

— Foarte bine, spuse el după o pauză.

Alys o luă înainte, pe uşile de sticlă. Seara de vară era răcoroasă. Peluza tocmai fusese tunsă, iar parfumul verde crud îmbăta nările.

Soarele la asfinţit colora cerul şi pictase munţii de nori în auriu, portocaliu şi indigo. Afară era mai multă lumină decât în bibliotecă şi îi putea vedea mai bine chipul. Avea o expresie sumbră şi se mişca încet, fără graţia lui proverbială, însă părea că îşi venise în fire.

O luară spre lac, se puseră de acord, fără cuvinte, să se aşeze pe una dintre bănci şi priviră cum dispăreau culorile de pe cer. Niciunul nu vorbi, dar Alys se gândi că prezenţa ei îl liniştea

pe Reggie. Spera ca aşa să fie.

Când din asfinţit nu mai rămăsese decât linia aurie a orizontului, Reggie spuse:

— Se face târziu şi ai avut o zi foarte lungă. Ar trebui să te odihneşti.

— E bine să ai din când în când câte un răgaz de tăcere. Nu fac asta destul de des, spuse Alys ridicându-se. Vreau să-ţi arăt altceva pe drumul de întoarcere. Unul dintre miracolele mărunte ale vieţii.

El o urmă în tăcere spre hala cu lână. Era o încăpere mare, curată, într-unul dintre hambarele aflate la depărtare, iar în seara aceea era aproape plină cu lână proaspăt tunsă. Alys deschise uşa şi ridică un ghem, ca să îi arate lui Reggie.

Era suficientă lumină cât să se vadă aburul care înconjura luna palidă.

— Vezi? Lâna încă e caldă şi vie. Pe măsură ce soarele apune, ea se răceşte.

Reggie luă lâna şi strânse în mână ghemotocul elastic.

— Interesant. Cine ar fi crezut că lâna are propria rouă?

— Asta nu-i tot. Ascultă.

Tăcură amândoi. În hala cu lână se auzea un sunet firav, aproape ca respiraţia. Văzând privirea întrebătoare a lui Reggie, Alys spuse, puţin intimidată că îl deranja pentru un asemenea fleac:

— Lâna foşneşte încet toată noaptea. Fibrele, sunt legate între ele şi se deplasează ca să se aşeze mai bine, la fel ca oamenii.

Reggie se relaxa.

— Viaţa chiar e plină de miracole mărunte. Îţi mulţumesc pentru că mi l-ai arătat pe acesta.

Privirea lui sumbră o fixă pe a ei, iar ea se gândi că vorbele lui nu se refereau numai la lâna care foşnea. Era unul dintre momentele acelea de intimitate inexplicabilă pe care le împărtăşeau uneori. În clipa aceea, se hotărî să nu-şi mute protejaţii de la Strickland. Măcar dacă el nu avea să mai bea. Avea nevoie în preajmă de oameni cărora să le pese de el.

Reggie puse lâna la loc şi porniră din nou către conac. Aproape ajunseseră acolo când Nemesis veni în goană spre ei, luminând în întuneric cu faţa ei albă. Animalul dădu din coadă fericit, se aşeză pe labele din spate şi le întinse pe celelalte spre Reggie, cerând o mângâiere.

El luă în mâini capul căţeluşei bucuroase şi o răsfaţă, scărpinând-o după urechi.

— Pe unde ai umblat, neisprăvită mică? făcu o pauză, apoi o privi circumspect pe Alys. S-a întâmplat ceva cu Nemesis azi-noapte?

— Ai lovit-o, dar nu a fost prea rănită. Doar speriată, spuse ea încet.

Reggie făcu o grimasă şi aşeză labele căţeluşei la loc, pe pământ.

— Ce fel de om e cel care-şi loveşte propriul câine?

— Nu-ţi face griji. E destul de limpede că eşti iertat.

— Ce simplu ar fi ca toate crimele să dispară aşa uşor. Apoi, cu o voce aspră, adăugă: Nu ştiu

dacă o să mă descurc, Allie. Mi-a fost greu să nu mai beau şi când ziceam că e temporar. Acum, o viaţă întreagă…

În vocea lui se citea un freamăt de disperare, de înfrângere declarată din start.

Alys încercă să-şi închipuie că era ea în situaţia lui. Ce ar fi făcut dacă ar fi trebuit să nu-şi mai bea cafeaua de dimineaţă? Simpla perspectivă a unei vieţi întregi în care să-şi refuze o asemenea plăcere o făcea să se înfioare. Şi totuşi, era doar cafea, o băutură care îi plăcea, dar după care tânjea. Cu atât mai rău era pentru Reggie, care băuse enorm probabil timp de vreo douăzeci de ani, care suferea de boala beţiei…

Acel exerciţiu de empatie îi dădu o idee.

— O viaţă înseamnă prea mult timp. Poţi să nu mai bei pentru restul serii?

— Cred că mă descurc cu asta, respiră el obosit.

— Atunci gândeşte-te doar la asta, spuse ea. Mâine-dimineaţă, gândeşte-te doar la dimineaţă.

Ce înseamnă veşnicia, dacă nu o sumedenie de minute sau ore? Cu siguranţă te vei putea abţine întotdeauna pentru încă cinci minute. Sau, dacă e prea mult, pentru încă un minut.

Era complet întuneric, iar când Reggie se întoarse spre ea, chipul lui era doar o umbră firavă.

— Poate… poate la urma urmei o să mă descurc. Mulţumesc, Allie, pentru tot, spuse el ridicând mâna şi atingându-i obrazul.

Alys îi atinse mâna pentru o clipă de promisiune tăcută. Apoi se întoarse spre casă. În timp ce intra, se gândi cu amărăciune că, deşi se bucura să afle că Reggie nu avea să mai bea niciodată şi deşi se angajase să facă tot posibilul ca să-l ajute, o chinuia ideea că, dacă rămânea lucid, nu avea să o mai sărute niciodată.

Capitolul 19

Contele de Wargrave fu primit imediat la reşedinţa Ashburton şi fu salutat imediat de gazda sa, Lord Michael Kenyon.

— Richard, mă bucur foarte mult că s-a întâmplat să fii în Londia, zâmbi Michael. În afară de vechiul meu prieten Rafe, toţi suntem foşti membri ai Regimentului 95 Puşcaşi.

Kenneth Wilding, viconte de Kimball şi proaspăt soţ, făcu un pas în faţă pentru a-i strânge mâna.

— Milord, de cât timp nu ne-am mai văzut De la Waterloo?

— Aşa e, aprobă Richard. M-am întors la Londra cu un picior distrus, iar tu te-ai dus la Paris cu regimentele de ocupaţie. Cred că tu ai ieşit mai bine.

Toţi râseră. Richard îl salută pe prietenul lui Michael, Rafe, duce de Candover, pe care îl ştia din Camera Lorzilor. Apoi cei patru se îndreptară

către sufragerie. Discutară tot felul de probleme după cină, în timp ce savurau un vin de Porto, iar Michael remarcă:

— Eşti neobişnuit de tăcut, chiar şi pentru tine, Richard. Faptul că vei fi tată e o povată atât de mare?

— Iartă-mă, Michael, se scuză Richard. E minunat că voi fi tată. Doar mă întrebam ce-o face vărul meu, oaia neagră a familiei.

Prietenul său ridică din sprâncene.

— Nu am auzit ca Dorset să fi fost distrus sau aruncat în mare, deci cred că Reggie se poartă cum trebuie.

Richard zâmbi.

— Nu ştiam că îl cunoşti pe vărul meu.

— E o legendă la Eton. Îl cunoşteau toţi elevii din perioada cât a fost Reggie acolo, spuse Michael împingând decantorul de vin pe masa din mahon lustruit, către Rafe. Pentru necazurile noastre.

— Reggie nu era chiar aşa de rău, spuse

ducele încet. Ochii lui Michael sclipiră cu un zâmbet amar.

— Recunosc că nu pot fi imparţial, din moment ce Reggie şi cu mine ne cunoaştem de aproape treizeci de ani şi niciodată nu ne-am avut bine. Rafe s-a înţeles mult mai bine cu el.

Kenneth Wilding întrebă curios:

— Mi-ai scris despre acest văr, Richard, dar în afară de faptul că e moştenitorul tău şi că i-ai dat o moşie, nu mi-ai zis prea multe. De ce e oaia neagră a familiei? E necinstit?

Richard îl privi întrebător pe Michael, iar acesta spuse:

— Reggie Davenport a sfidat întotdeauna orice clasificare. Nu e necinstit. Dimpotrivă, în stilul propriu, oarecum pervers, e extrem de onorabil, însă te poate scoate din minţi.

Kenneth, un artist interesat în permanenţă de oameni, întrebă:

— În ce fel?

— Problema lui Reggie e că întotdeauna

merge prea departe, spuse Rafe gânditor. Lumea civilizată e înconjurată de un gard invizibil. Eu ştiam întotdeauna cât de departe pot merge fără a depăşi limitele. Asta mă făcea uluitor, spuse el autoironic. Reggie alegea să meargă întotdeauna cu un pas mai departe. Asta îl făcea periculos.

— A fost întotdeauna aşa? întrebă Richard.

— Nu chiar, recunoscu Michael. L-am cunoscut pe Reggie când tocmai devenise protejatul unchiului său. Din moment ce tatăl meu şi unchiul lui erau prieteni, iar moşia Wargrave e cât de cât în drumul de la Ashburton la Eton, cineva a avut ideea strălucitoare să ne trimită la şcoală împreună. Vremea era groaznică, aşa că trăsura mai mult se târa, deci am avut la dispoziţie trei zile nesfârşite, într-o trăsură, ca să ne cunoaştem, spuse el sorbind gânditor din pahar. Reggie tocmai îşi pierduse întreaga familie, fusese aruncat într-un mediu ostil, iar acum era trimis într-un loc de acelaşi gen. Era – Michael făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite – ca un câine

furios, se smucea şi se arunca în toate părţile. Dacă aş fi fost mai mare, l-aş fi înţeles mai bine poate, dar la vârsta aceea eram pur şi simplu supărat. Rafe continuă povestea.

— Reggie era bursier, făcea parte din categoria pe care ceilalţi colegi o numeau căminişti, spuse el cu o grimasă. Ştim cu toţii cât de dificile pot fi şcolile publice din Anglia. E suficient de greu să fii elev, dar căminiştii trăiau în nişte condiţii groaznice, la care nici cei mai neglijenţi părinţi nu şi-ar fi supus copiii. Întotdeauna erau locuri libere pentru bursieri.

— Asta, deşi căminiştii primeau burse integrale la Eton, erau admişi automat la King’s College de la Cambridge şi, dacă voiau, îşi puteau asigura o existenţă confortabilă ca profesori la acest colegiu, adăugă Michael.

— Înţeleg, spuse Richard încet. Probabil că bunicul meu l-a propus pe Reggie pentru o bursă fiindcă aceasta era metoda cea mai simplă şi ieftină de a-i face un rost în viaţă.

— Simplă, dar crudă, spuse Rafe vehement. Căminiştii erau trataţi ca animalele dintr-o grădină zoologică. Primeau doar o masă pe zi, de obicei friptură de oaie şi cartofi fierţi. Locuiau împreună într-o singură cameră, la etajul cel mai de sus al unei clădiri reci, din piatră, mai veche de trei sute de ani. În fiecare seară erau încuiaţi în Camera Mare la opt seara şi nu li se mai dădea drumul până la şapte dimineaţa, spuse el dând din cap. Toţi, cincizeci sau şaizeci, câţi erau, îşi vedeau singuri de treabă, nu existau pedagogi sau alţi adulţi care să-i disciplineze. Slavă Domnului că n-a fost niciodată vreun incendiu, ar fi ars toţi de vii.

Kenneth tresări.

— Şi eu care credeam că era rău la Harrow. Ce-mi descrii tu e legea junglei.

Rafe sorbi din vin, cu ochi reci.

— Reggie era, din păcate, cel mai mic dintre căminişti, în primii ani petrecuţi acolo, şi ca vârstă, şi ca înălţime. Şi arăta bine, iar asta

înrăutăţea lucrurile.

Înţelegând sugestia, Richard se încruntă.

— A fost abuzat de băieţii mai mari?

— Nu chiar, dar aşa a apărut legenda vărului tău, spuse Michael, făcându-i unui servitor senin să umple decantorul. Reggie se bătea ca un dulău. Nu se lăsa, orice îi făceau. O dată sau de două ori l-au bătut până şi-a pierdut cunoştinţa, dar când se trezea era înapoi în picioare. Nici cei mai răi bătăuşi din colegiu nu voiau să aibă de-a face cu el. N-ai văzut în viaţa ta aşa ceva, adăugă admirativ, băieţi de şaisprezece ani cărora să le fie teamă de un copil de două ori mai mic decât ei. La fel făcea şi cu pedagogii. Oricât îl chinuiau, nu se lăsa niciodată.

— Mare păcat că n-a făcut armata, spuse Kenneth cu compătimire. Ar fi fost un soldat straşnic.

— Cred că voia să facă armata, dar unchiul lui nu a vrut să-i cumpere un post, spuse Michael cu un zâmbet în colţul gurii. Mai degrabă aş fi

murit decât să recunosc asta, dar l-am admirat foarte mult pe Reggie. Era mai dur ca un tâlhar din cartierele rău famate, dar era unul dintre cei mai buni elevi şi cadeţi din şcoală. Însă la început ne-a fost greu şi n-am trecut niciodată peste asta.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai explicat mai multe despre trecutul vărului meu, spuse Richard, privind în gol. Cred că îl înţeleg puţin mai bine acum.

Kenneth râse.

— Sper să am şansa să îl cunosc vreodată pe acest bărbat

— Poate îi voi face o vizită mai încolo, spuse Richard gânditor. Am nişte treabă la Hampshire, deci voi fi pe lângă Strickland.

Michael se gândea că Richard îşi lua prea în serios poziţia de cap al familiei Davenport. Vărul cel dificil nu avea cum să-l primească pe conte într-un mod prea civilizat cu atât mai puţin cu braţele deschise.

Totuşi, oamenii se mai şi schimbă în bine.

Michael se schimbase. Atunci când se ridicară de la masă, partea din Michael care îl admirase pe tânărul Reginald Davenport spera că afurisitul îşi va schimba total viaţa, înainte să fie prea târziu.

Reggie ştia că avea să eşueze, simţea cum aluneca inexorabil către dezastru, ca pe un acoperiş cu pantă abruptă. Mai devreme, când renunţase la băutură, îi fusese foarte greu, dar măcar ştia că abstinenţa era temporară.

Acum, cu oricâtă disperare ar fi urmat sugestia lui Allie de a se gândi doar la următoarea zi, la următoarea oră, la următorul minut, simţea cum alunecă spre momentul în care voinţa nu-l va mai ajuta. Astfel de gânduri nu-l ajutau să fie o companie prea uşoară.

Petrecu mult timp dresând caii de vânătoare, fiindcă descoperise că activitatea psihică era un mijloc de apărare mult mai bun decât cea fizică. Serile le petrecea împreună cu ceilalţi. Vorbea puţin, dar asculta discuţiile celor tineri, încercând

să ţină dorinţele la distanţă.

La sugestia lui Allie, Meredith şi Peter lucrau la planurile de redecorare a conacului. Proiectul îi dădea lui Merry ceva la care să se gândească, în afară de absenţa lui Julian, şi valorifica simţul estetic excepţional al lui Peter. Cei doi tineri îşi discutau ideile cu Reggie, fiindcă el avea ultimul cuvânt. Reggie trebuia să admire dibăcia cu care Allie îi implicase pe toţi trei.

Îşi cumpărase o pipă, nu doar ca să fumeze, ci şi ca să aibă în permanenţă ceva de făcut cu degetele şi înota în continuare noaptea. Doar Allie şi Mac înţelegeau ce încerca să facă. Îi simţea pe amândoi cum îl priveau, deşi încercau să nu se amestece.

Când nervii aproape îl părăseau întru totul şi era pe punctul de a se da bătut, Allie părea să se afle întotdeauna acolo. Îi ignora puseurile de iritare şi îl readucea cu picioarele pe pământ. El presupunea că pentru ea nu era decât un alt proiect, un obiect cu valoare îndoielnică ce trebuia

îmbunătăţit.

Indiferent de motive, îi era recunoscător. După ce tinerii se culcau, el şi Allie discutau până noaptea târziu despre agricultură, politică, literatură şi multe alte lucruri. Nu vorbeau niciodată despre trecutul ei sau despre viitorul lui. Se întreba din ce în ce mai des cum oare fusese viaţa ei înainte să devină guvernantă, dar ea nu vorbea niciodată despre asta şi i se părea că nu avea dreptul s-o întrebe.

Zilele treceau interminabile şi puţine evenimente erau destul de importante încât să-l facă să tresară. Unul dintre aceste evenimente se produse atunci când, împreună cu Meredith şi Peter, se duse la Dorchester să vadă tapetele şi materialele care tocmai veniseră de la Londra. Peter fu cel care conduse, mândru să demonstreze cât de bine se pricepea la cai.

Chipul frumos al lui Merry era senin, dar era prea tăcută. Allie îi spusese lui Reggie că Julian îi scria des, că îi spunea că îi era dor de ea şi îşi

declara intenţia de a se întoarce la Strickland peste o lună. Totuşi, era deprimant faptul că nu vorbea niciodată despre cum primise tatăl lui vestea cererii în căsătorie.

În Dorchester, Reggie îi lăsă pe Peter şi pe Merry la magazin, apoi duse şareta la un grajd. Tocmai îşi priponise caii şi se pregătea să plece, când dădu nas în nas cu George Blakeford. Încruntându-se în sine, dar hotărât să fie civilizat, Reggie îl salută:

— Bună dimineaţa, Blakeford.

Celălalt bărbat se opri şi îl privi rece, iar trupul solid, musculos se crispa de furie.

— Ar trebui să te provoc la duel pentru ceea ce i-ai făcut Stellei.

— Şi ce ţi-a spus porumbiţa ta că i-am făcut? întrebă Reggie curios.

— Mi-a spus că ai violat-o în prima seară în care ai întâlnit-o şi că ai insultat-o public la serata aceea, mormăi Blakeford.

— Mă declar nevinovat de prima acuzaţie şi

vinovat de cea de-a doua, spuse Reggie, plictisit brusc. Stella provoca zâzanie, chiar aşa cum bănuise şi el. N-a fost foarte frumos din partea mea că am insultat-o, dar nu este o chestiune de duci. Acum, dacă mă scuzi…

Mâna groasă a lui Blakeford îl strânse pe Reggie de braţ.

— Nu mă expediezi tu pe mine! Dacă te mai apropii de Stella, eşti mort.

Poziţiile se schimbară subit, fiindcă Reggie se smulse, apoi îl apucă pe Blakeford de încheietură şi îi suci osul şi tendonul cât să nu i le rupă complet.

— Nu mă ameninţa, Blakeford, spuse el cu voce joasă, periculoasă. Foloseşte-ţi forţa ca să-i dai Stellei ce are nevoie şi să nu mai trebuiască să bage mâna în pantalonii altora.

— Nenorocitule! urlă Blakeford învineţindu-se, în timp ce încerca să se elibereze.

— Nu fi prost şi nu te da în spectacol pentru virtutea unei târfe, spuse Reggie cu dispreţ,

dându-i drumul. Dacă ai fi crezut într-adevăr că am violat-o, ai fi venit cu biciul după mine acum câteva săptămâni.

Cuvintele lui îl făcură pe Blakeford să se potolească. Se stăpâni cu eforturi vizibile şi scrâşni:

— O să regreţi asta, Davenport. Prea mult timp ai făcut doar ce-ai avut chef şi nu ţi-a păsat de nimic, dar îţi vei primi răsplata.

— Nu mă îndoiesc, spuse Reggie cu răceală, dar între timp am ceva de făcut.

Îl ocoli pe Blakeford şi se îndreptă către High Street simţind o tensiune între omoplaţi. Dacă Blakeford ar fi avut un pistol, Reggie ar fi fost mort fără îndoială.

Recunoscu, nervos, că greşise pierzându-şi cumpătul şi vorbind aşa despre târâtura aceea. Bărbaţii puteau fi foarte iraţionali în ceea ce le privea pe femei. Reggie avea senzaţia bizară că întâlnirea aceea ar putea avea repercusiuni.

Ridică din umeri, filosofic, şi intră în

magazinul de decoraţiuni, unde fu atras în dezbaterea dintre Peter şi Merry privind avantajele damascului satinat de culoare crem, împodobit cu figuri, comparativ cu brocartul albastru cu dungi gri. Reputaţia lui era deja atât de proastă, încât nu putea fi distrusă şi mai mult.

George Blakeford ar fi vrut să-l strângă pe Davenport de gât cu mâinile goale, ar fi vrut să-i zdrobească faţa până la sânge. Numai amintirea unui scop mai măreţ îl împiedică să-şi satisfacă pofta de sânge. Era mult mai important să moară Alys Weston, dar într-un mod care să nu ducă absolut deloc la el.

Mare păcat că incendiul eşuase. Deşi se gândise asiduu, nu se gândise la o altă metodă care să sugereze la fel de mult un accident. Un al doilea incendiu ar fi dat prea mult de bănuit. În plus, focul se dovedise a fi ineficient pentru a o omorî.

I se părea surprinzător de greu să ajungă la o persoană care îşi petrecea aproape tot timpul la o

fermă unde o cunoştea toată lumea, unde străinii ieşeau în evidenţă. Hotărârea lui Blakeford, că atât Alys Weston, cât şi Reggie Davenport, trebuiau să fie distruşi, îngreuna situaţia.

Îşi dădu seama într-un final că trebuia să aranjeze o ambuscadă, de genul celor atribuite bandelor de tâlhari la drumul mare. Existau destui oameni de acest gen, fiindcă războiul se terminase şi mii de soldaţi fuseseră lăsaţi să moară de foame. Totuşi, dura ceva să găsească potenţialii făptaşi. Nu trebuiau să fie din zonă şi nu trebuiau să aibă legătură cu el.

Găsise deja doi bărbaţi disperaţi, care ar fi făcut orice pentru bani. Unul fusese ţintaş în armată. După ce avea să mai găsească încă doi sau trei, nu avea nevoie decât de un eveniment care să atragă victimele departe de moşie. Poate că avea să dureze săptămâni sau luni întregi, dar era pregătit să aştepte cât de mult timp era nevoie, ca să se asigure că nu aveau cum să scape.

Pentru moment trebuia să se mulţumească să

contemple dulceaţa victoriei şi a răzbunării.

Alys intră în dormitor şi aproape că se împiedică de camerista care făcea curat în cameră, Gillie. Fata îşi plecă privirea.

— Mă scuzaţi, domnişoară, o să plec.

— Nu-i nevoie. Am venit doar ca să mă schimb într-o cămaşă mai subţire, spuse Alys ducându-se la măsuţa de toaletă şi deschizând un sertar. E mai cald decât mă aşteptam. Cred că vine ploaia.

Scoase o cămaşă curată şi se întoarse fix la timp ca să o vadă pe Gillie ameţind şi scăpând ligheanul de porţelan, unul dintre cele mai frumoase produse ale atelierului de olărit. Chipul feţei căpătase o paloare bizară.

Alarmată, Alys o prinse de braţ.

— Stai jos şi ţine-ţi capul între genunchi înainte să leşini.

Gillie o ascultă, ameţită. Din fericire, urciorul cu apă era încă intact, aşa că Alys umezi un

prosop şi i-l duse lui Gillie, după ce sună să vină menajera.

După ce fu stropită cu apă rece pe faţă şi pe gât, feţei îi reveni culoarea în obraji.

— Vă mulţumesc, Lady Alys, îmi pare tare rău, spuse ea cu voce plăpândă, îndreptându-se în scaun. Strâng imediat tot.

— Mai stai puţin, îi ordonă Alys. E uşor să ţi se facă rău pe căldura asta. Gillie zâmbi încurcată.

— Nu-i de la căldură, domnişoară.

Înainte ca discuţia să înainteze, intră menajera, doamna Herald. Cântări rapid situaţia şi spuse:

— Du-te şi întinde-te în după-amiaza asta, Gillie. Ar trebui să te îngrijeşti mai bine.

— Vreau să fac cât de multe pot, doamnă, spuse camerista, ridicând încăpăţânată bărbia.

— Ştiu, dar nu fi proastă, fetiţo. Profită de norocul pe care-l ai, o mustră doamna Herald. Hai, dă-i drumul.

Făcând o plecăciune sfioasă către Alys, Gillie

se ridică şi ieşi cu grijă.

Alys se încruntă după ce camerista închise uşa.

— Doamnă Herald, e cumva însărcinată?

— Aha, n-aţi auzit? Menajera se aplecă şi începu să culeagă cioburile ligheanului spart. Să ştiţi că nu-s de acord absolut deloc, dar e mare lucru că domnul Davenport n-a dat-o afară. Celor mai mulţi domni nu le-ar păsa ce se întâmplă cu o prostuţă ca asta. O să trimit o fată să termine curăţenia mai târziu, spuse ea îndreptându-se, apoi ieşi.

Alys se simţi ca şi cum i s-ar fi dat un pumn în stomac. Deci Gillie era camerista pe care o văzuse furişându-se din dormitorul lui Davenport şi purta copilul stăpânului ei. De ce oare era aşa surprinsă, căci bebeluşii erau una dintre consecinţele normale ale sexului? Oricine lucra la o fermă ştia acest lucru. Nu exista niciun motiv pentru care Alys să se simtă trădată.

Dar avea nevoie de motive? Cu mintea şi

degetele amorţite, îşi scoase cămaşa transpirată şi o luă pe cea curată. Trebuia să-şi revină înainte să iasă, altfel oricine ar fi văzut-o avea să ştie că era ceva în neregulă.

Se aşeză pe marginea patului, privind în gol şi încercând să înţeleagă de ce se simţea atât de rănită. Apoi ştiu.

Se simţea prea fragilă ca să se ridice în picioare, aşa că se întinse în pat, cu ochii deschişi. Deci era îndrăgostită de Reggie, cu tot farmecul lui neglijent, cu slăbiciunile lui de necontestat. De necrezut cât timp reuşise să ascundă asta de ea însăşi.

Era mult mai puţin umilitor să pretindă că el era doar un obiect al fanteziilor ei, aflat la îndemână. Da, o stârnea cum n-o mai stârnise alt bărbat, dar o şi tratase ca pe un egal. Îi respectase judecata, îi ascultase ideile, o provocase şi o stimulase până ce ieşiseră la suprafaţă, părţi de mult îngropate ale personalităţii ei. Îi făcuse complimentul rar de a o trata ca pe o prietenă.

Ce jalnică trebuia să fie, o fată bătrână pentru care prietenia nu era suficientă! Dorinţa ei cea mai profundă era să vadă un bărbat cinic, cu defecte, transformându-se ca prin magie în Făt-Frumos. Voia ca el să-i jure iubire eternă, să îi ceară mâna şi inima, să nu se mai uite niciodată la altă femeie.

În schimb, amanta lui însărcinată locuia sub acelaşi acoperiş, şi observa că Alys era femeie doar atunci când era beat. Se ridică, încercând să-şi întrerupă gândurile disperate.

Mândria îi veni în ajutor. Putea să accepte că era considerată bărbătoasă şi excentrică, dar sub nicio formă nu i-ar fi permis cuiva s-o creadă jalnică, cu atât mai puţin lui Reggie. El avea nevoie de o prietenă mai mult decât de o altă amantă şi, fiindcă îl iubea, avea să îi ofere în continuare prietenie.

Prietenia era mai bună decât orice, dar era şi mult mai dificilă.

Secretele nu aveau viaţă lungă printre

servitori, aşa că Mac Cooper află repede că Gillie se simţea rău. Fiindcă avea câteva clipe libere, se duse în grădină şi culese câteva flori, apoi le duse într-o vază la mansardă.

Nu mai văzuse cămăruţa lui Gillie şi observă cu bucurie că avea o fereastră care se deschidea, ca să intre aerul. Fata era întinsă în patul îngust, cu ochii închişi, cu părul moale, şaten, răvăşit în bucle firave. Mac îi studie chipul în timp ce punea vaza pe măsuţa de toaletă, apoi se întoarse să plece.

Înainte ca el să iasă, Gillie deschise ochii. Mac ar fi vrut să o ajute să-i dispară ridurile provocate de oboseală, dar încă era mult prea devreme.

— Nu-ţi face griji, spuse el liniştitor, doar ţi-am adus nişte flori. Culcă-te la loc.

— Nu dormeam de fapt, spuse ea privind florile, plăcut surprinsă. Îţi mulţumesc foarte mult, domnule Cooper. Nimeni nu mi-a mai adus flori până acum.

— Nu ai pentru ce, spuse el, deplasându-şi stingher greutatea de pe un picior pe altul.

— Ba da, am, răspunse ea privindu-l în faţă. La început, când m-ai rugat să ieşim şi mi-ai făcut mici cadouri, am crezut că vrei să te culci cu mine, dar n-ai încercat niciodată. Jumătate dintre ceilalţi bărbaţi de pe moşie au vrut s-o facă. Toţi ştiu ce fel de fată sunt.

Aşteptase de mult o asemenea şansă. Luă singurul scaun de lemn din cameră şi îl întoarse cu spatele, ca să îl poată încăleca şi să se aşeze cu braţele pe spătar.

— N-ai dreptate. Nu ştie nimeni ce fel de fată eşti. Eu ştiu. De asta n-am încercat nimic.

— Nu înţeleg, spuse ea cu voce moale. Mac se încruntă.

— O greşeală nu înseamnă că eşti o femeie uşoară. Presupun că erai îndrăgostită de tipul acela. Păcat că a fost prea prost ca să aprecieze.

Gillie închise ochii şi o năpădiră lacrimile.

— Îmi pare rău, se scuză ea, plâng din orice.

Deschise din nou ochii, cu genele dese încărcate de lacrimi. De ce eşti aşa de drăguţ cu mine?

Mac ezită, neştiind ce să-i răspundă.

— Îmi placi, spuse el simplu. Şi – asta era mult mai greu de spus – m-am gândit că e vremea să mă însor.

Fata făcu ochii mari.

— Vrei… vrei să te însori cu mine?

Atâta surprindere îl jignea.

— Chiar este o idee aşa de ridicolă? spuse el rigid. Nu sunt o partidă chiar aşa de proastă.

Văzându-i reacţia, ea spuse repede:

— A, nu, nu mă refeream la asta. Numai că tu eşti un om de lume, de la Londra, eu sunt o fată de ţară. Tu eşti omul stăpânului, eu sunt doar o cameristă. O cameristă însărcinată. De ce ai vrea să te însori cu mine? Poţi găsi pe cineva mult mai bun.

Nu analizase nici măcar o clipă amestecul complex de tandreţe, dorinţă şi nevoie de protecţie pe care îl stârnea Gillie în sufletul lui.

Alegându-şi cuvintele cu grijă, spuse:

— Eşti o fată frumoasă, cu un suflet bun şi o minte ageră. Te-am observat încă de la început. Şi… cred că ai nevoie de un bărbat. Văzând că ea îl privea, adăugă, stângace: Dar n-aş vrea să te măriţi cu mine doar fiindcă ai nevoie de un bărbat.

Vulnerabilitatea lui o impresiona. Până atunci, Gillie îl văzuse doar ca pe un domn de la Londra, cu mult mai sus decât ea, care o urmărea din motive pe care nu le înţelegea. Acum îl privi ca pe un bărbat şi îi plăcu ceea ce văzu. Nu era în vârstă, n-avea mai mult de treizeci de ani. Era mai degrabă deşirat decât musculos, dar nu o deranja asta. Şi îi plăcea de ea.

— Nu m-aş mărita doar fiindcă am nevoie de un soţ, spuse ea zâmbind timidă.

Nu mai vorbiră despre asta, dar atunci când Mac îşi luă rămas-bun, fu de părere că se înţelegeau destul de bine.

Iar atunci când el îi atinse uşor buzele cu ale lui, ea îi răspunse la sărut.

Capitolul 20

În seara aceea, Reggie luă cina cu familia lui de împrumut. Jucă table cu William, care era neobişnuit de talentat la acest joc şi admiră schiţele lui Merry, care înfăţişau salonul după redecorare. Dar toată seara se simţi ca şi cum s-ar fi aflat în spatele unui zid de sticlă, îndepărtat de ceea ce spuneau şi făceau ceilalţi.

Demonul realităţii îl bătea pe umăr şi îi şoptea că luciditatea era un scop dubios, care nu merita un asemenea efort. Toţi bărbaţii beau, iar Reggie era printre cei mai rezistenţi la băutură. La urma urmei, ce făcuse atât de grav, în afară că fusese tentat să se culce cu o cucoană cate nu fusese prea cuminte?

Se luptă cu demonul acela, şi cu altul care îi şoptea că era sortit eşecului, deci de ce amâna momentul? Din ce motiv credea că avea să reuşească vreodată să facă ceva? Ce reuşise în viaţă, în afară de succese trecătoare în frivolităţi

precum jocurile de cărţi şi cursele? Chiar dacă reuşea să rămână lucid, care era sensul?

Se luptase cu demonii de zile întregi, dar deveneau din ce în ce mai puternici. Ştia, în adâncul sufletului, că era doar o chestiune de timp până ce avea să alunece pe marginea acoperişului şi avea să cadă în gol. Dar încă nu era gata să-şi dea drumul.

Tava cu ceai veni şi plecă, iar însoţitorii lui se pregătiră să se retragă. Cu o voce uimitor de nonşalantă chiar şi pentru el însuşi, întrebă:

— Allie, ce părere ai de o partidă de şah? încă este devreme.

Presupusese că ea va accepta, fiindcă întotdeauna acceptase. Dar de data asta ea ezită, apoi spuse:

— Nu în seara asta, Reggie. Mă cam doare capul.

O, Dumnezeule, nu-l putea refuza. Dar îl refuzase. Atunci când îi văzu silueta mlădioasă ieşind din cameră, ştiu că ajunsese la marginea

acoperişului şi că prăpastia se deschidea, cu răutate, în faţa lui.

Tremurând cu o violenţă stăpânită, se îndreptă spre bibliotecă şi citi din nou pamfletul despre băuturile alcoolice. Cu siguranţă aşa făcuse şi tatăl lui, îl citise şi îl recitise, fiindcă marginile paginilor erau zdrenţuite.

Tatăl lui se lăsase de băutură. La fel şi Jeremy Stanton. Dacă ei putuseră, putea şi el. Îşi demonstrase voinţa de atâtea şi atâtea ori, în şcoală, când îşi punea în cap să înveţe ceva nou, în nesfârşitele bătălii subtile purtate cu unchiul lui.

Când se duse la uşile din sticlă, ca să iasă la aer, simţi sticlele din bufetul cu băutură ca pe un foc năvalnic. Căldura albă îl chema să se lase mistuit de flăcări.

Se opri cu o mână pe clanţă, cu fruntea scăldată de sudoare, cu trupul slab refuzând să-i asculte voinţa. Lăsase intenţionat bufetul plin, ştiind că, pentru restul vieţii, avea să fie înconjurat de beţivi şi de băutură. Poate… poate

cerea prea mult de la el însuşi.

Trebuia să plece acum, înainte să fie prea târziu, înainte să cadă pradă foamei neostoite ce îl măcina pe dinăuntru. Nu te poţi opri încă o oră? Dacă e prea mult, măcar încă un minut?

Mâna i se strânse pe clanţă, iar degetele i se albiră, amorţite de prea mult efort De ce te chinui? Ce încerci să demonstrezi? Şi cui?

Voinţa i se frânse.

Cu câteva mişcări convulsive, traversă camera şi deschise uşa bufetului cu băutură. Apoi apucă sticla cea mai apropiată şi o destupă.

Iar în timp ce corul vocilor interioare îl asurzea cu strigăte de triumf şi condamnare, luă gura de băutură pe care jurase că n-o va lua.

Alys se pregăti încet de culcare, desfăcându-şi şi periindu-şi părul cu degete absente. Ar fi trebuit să rămână jos, să joace şah cu Reggie. Oricât de stăpânit părea, ştia cât de greu îi fusese în ultimele două săptămâni.

Promisese că-i va fi prietenă, însă amintirea lui Gillie, amanta lui însărcinată, era prea recentă. Dacă ar fi jucat şah, s-ar fi întrebat în continuu dacă încă se culca cu camerista sau câţi alţi bastarzi avea. A doua zi şi-ar fi putut stăpâni astfel de gânduri, dar în seara aceea durerea iraţională era prea proaspătă.

Încruntându-se, îşi împleti părul într-o coadă. Nu trebuia să rămână acolo, ci să coboare. Nu era bine să-l lase pe Reggie singur în starea aceea.

Se uită la pat, sfâşiată între oboseală şi o nelinişte tot mai mare. Ceva nu era bine. Cu o intuiţie prea puternică pentru a fi negată, abandonă raţiunea şi ieşi din cameră, cu paşi repezi şi uşori, străbătu casa slab luminată şi se îndreptă spre bibliotecă.

Cuvintele pe care fusese pe cale să le rostească îi muriră pe buze atunci când deschise uşa bibliotecii şi îl văzu pe Reggie. Stătea în picioare lângă bufetul cu băuturi din partea cealaltă a camerei, cu o sticlă pe jumătate goală

într-o mână, cu chipul înfrânt.

Bărbatul ridică privirea atunci când se deschise uşa. Privirile li se întâlniră: a lui, pustie, a ei, îngrozită. Nu mai era nimic de spus.

Alys vru să ţipe sau să urle de furie. Să îl încurajeze să nu se dea bătut, să îi strige că alcoolul avea să-l omoare, iar ea nu ar fi îndurat să-l ştie mort.

Nu făcu nimic. După o clipă de spaimă care dură la nesfârşit, fugi din bibliotecă, neputând îndura să vadă cum se distrugea singur.

Reggie o privi plecând, devastat de expresia de pe chipul ei. Allie crezuse în el, îl ajutase în toate felurile posibile, iar acum îl vedea aşa cum era cu adevărat.

Încă nu băuse destul cât să nu-şi mai amintească imaginea de pe chipul ei, aşa că ridică sticla şi bău cât de mult putu. Era un alcoolic, un om fără voinţă, un prost, de ce să n-o demonstreze?

Însă alcoolul pe care îl bău îl agită şi îl linişti

deopotrivă. Nu ţinea în mână un leac, ci o curată nebunie. Se uită la sticlă şi şopti:

— Nu.

Cu o furie disperată, azvârli sticla în şemineul gol. O văzu cum se sparge, lovindu-se de cărămizi, cu zgomot puternic şi sclipiri tăioase.

— Nu!

Era un strigăt de disperare, o repudiere a durerii care îl încercase şi a durerii pe care le-o provocase altora.

Nu! Orbeşte, cu disperare, nemaiputându-se stăpâni, apucă altă sticlă şi o aruncă după prima, cu toată puterea. Apucă apoi un decantor din sticlă şlefuită, şi îl aruncă după celelalte, văzând cum dopul de sticlă se învârti în aer, iar decantorul se izbi de cămin şi se împrăştie pe covor.

Biblioteca duhnea a brandy, Madeira şi vin de Porto, dulcile arome puternice care îl subjugaseră de-a lungul timpului, aşa cum băutura îi furase mintea şi îi distrusese voinţa. În bufet mai erau

încă douăsprezece sticle. Le azvârli una câte una în şemineu, cu o satisfacţie violentă. Când termină cu sticlele, aruncă pahare, fără să-i pese că aveau mai bine de un veac.

Nici dacă spărgea toate sticlele de băutură de pe pământ nu s-ar fi putut vindeca, fiindcă sufletul îi tânjea după o distrugere mult mai puternică. Pentru o clipă, vru să se arunce şi el în mormanul de sticlă spartă, să se rostogolească şi să se zgârie până ce avea să sângereze în o mie de locuri, până ce nu avea să mai simtă durerea şi nici viaţa.

Dorinţa de a simţi durerea simplă a tăieturilor şi a sângerărilor era ispititoare, dar nu era pregătit pentru asta, nu încă. După clipe îndelungi de şovăială, ieşi pe uşile de sticlă şi se pierdu în noaptea întunecată.

Era o noapte cu lună nouă, noaptea celor hăituiţi, noaptea în care vietăţile mici şi fragile puteau să scape de prădători. Stârnit de disperare şi fără altă lumină decât stelele, fugi cu toată

puterea şi rezistenţa de care era în stare.

Se întoarse instinctiv către singurătatea sălbatică a dealurilor, cu paşi lungi, fără vreun ţel anume. Când obosi prea tare, încetini pasul şi merse agale până ce îşi reveni. Apoi alergă din nou, ştiind în adâncul sufletului disperat şi în fărâme că încerca să scape de însăşi moartea.

Întinsă în pat, Alys plânse cum nu mai plânsese în ultimii doisprezece ani, jelindu-l pe Reggie ca şi cum ar fi fost mort. Ştia că dacă începea să bea din nou nu era decât o chestiune de timp până ce ar fi căzut pradă unei morţi agonizante, nedemne. Gândul o înspăimânta. La naiba, ar fi trebuit să rămână cu el. Se ridică şi-şi dădu părul greu pe spate cu mâna tremurândă. Prieteniile se manifestau şi la bine, şi la rău, la fel ca o căsătorie. Dacă ea ar fi ajuns acolo mai devreme, poate că el nu ar fi început să bea. Dacă ar fi rămas, poate că s-ar fi oprit.

Dacă nu putea nici măcar să încerce să-l

ajute, nu era demnă să fie prietena nimănui.

Cu mintea înceţoşată de argumente, rugăminţi şi hotărâri, se întoarse în bibliotecă. Se opri în prag, şocată de câte putuse distruge Reggie. Îi putea citi disperarea în sticlele sparte, în bălţile de băutură, în miasmele de alcool.

Dar nici urmă de Reggie. Singura mişcare era foşnetul uşor al draperiilor stârnite de briza care se furişase prin uşile de sticlă deschise.

Poate că pierdea bătălia, dar încă nu era înfrânt. Se duse repede în cameră şi se schimbă în hainele bărbăteşti, ştiind că avea să fie o căutare dificilă şi îndelungată. Apoi se avântă în noaptea neagră, ca să-l găsească.

Căzu de mai multe ori în întunericul greu, dar nu băgă în seamă vânătăile şi hainele rupte. Se forţă mai mult ca oricând, străbătu moşia de la dealuri până la lunci, urmă gardurile vii, îşi găsi drumul prin crânguri pipăind copacii. Mintea nu-i era populată de gânduri, ci doar de emoţii pure, de o agonie la fel de cruntă ca atunci când îi

murise familia, dar mai puţin pură şi onorabilă decât durerea adevărată.

În final, când fiecare fibră a trupului îi tremura de epuizare şi îl dureau şi oasele, ajunse la lacul din luminişul în care îi plăcea să se odihnească şi se viseze. Acolo se trânti la pământ, amorţit până în adâncul sufletului. Lacul era atât de liniştit încât stelele se reflectau în oglinda întunecată a apei. Poate acolo avea să-şi găsească pacea. I-ar fi fost aşa de uşor să se cufunde în apă, să simtă cum îl învăluia liniştea. Aşa de uşor…

La cât de distrus era, nici măcar nu-şi putea dori propria moarte. Rămase întins pe spate în iarba moale, auzind foşnetul mătăsos al frunzelor de mesteacăn. Pământul moşiei îl primea cu braţele deschise, aşa cum avea să-l primească şi la odihna cea de pe urmă.

Apoi, în tăciunii aproape stinşi ai agitaţiei, îşi aminti ce-i spusese Jeremy Stanton. „Făcusem tot posibilul, dar tot nu reuşeam. Aşa că m-am rugat cu disperare… m-am rugat la cineva, acolo sus, să

mă ajute, fiindcă cu nu mă puteam ajuta”.

Reggie crezuse că era altfel decât naşul lui, că era mai rezistent şi mai puternic. Totuşi, în seara aceea aflase că nici el nu putea reuşi singur. Voinţa nu era suficientă.

Sufletul îi cedă. În mintea obosită se învălmăşeau crâmpeie de fraze şi rugăciuni fragmentate şi căută cu înfrigurare o putere mai mare ca a lui.

Panica era ca un val nimicitor, capabil să îl distrugă fără să se poată vindeca vreodată. Dar apoi, încet, curentul începu să se schimbe. Nu avu o revelaţie nemaivăzută. Nu auzi trompete sau promisiuni înflăcărate. Pur şi simplu ştiu că nu era singur. Că nu fusese niciodată singur, deşi fusese prea orb şi prea egocentric ca să-şi dea seama.

La fel ca în cazul valurilor, situaţia se răsturnă încet şi nu înţelese clar în ce moment speranţa luă locul disperării. Totuşi, speranţa sosi, ca o promisiune nespusă ce îi linişti uşor spiritul zdruncinat.

Rămase acolo, privind stelele, ştiind că bătălia nu se încheiase. Îl aşteptau multe războaie, multe îndoieli. Dar ştia şi că, atunci când avea să aibă nevoie de ajutor, avea să-l găsească.

Peste puţin timp, îl găsi Alys.

Ştiu cine venise, deşi afară era beznă. Simţurile lui primare erau stârnite la maximum şi îi recunoscu nu numai paşii şi parfumul, ci şi senzaţia inefabilă a grijii pe care i-o purta. Se aşeză turceşte lângă el, fără să scoată o vorbă, aproape fără să-l atingă şi nu văzu din ea decât un chip palid în întuneric.

Întinse mâna. Alys i-o luă uşor, dar sigur şi îi încălzi degetele cu ale ei. Reggie îşi aşeză mâinile lor împreunate pe piept, aproape de bătaia inimii. Acum speranţa era mai puternică.

— Cum te simţi? întrebă ea blând.

— Mai bine, spuse el, cu o voce aspră chiar şi pentru propriul auz. Înghiţi în sec. Vorbeşte cu mine, Allie. Te rog.

Aşa că ea îi vorbi despre Strickland, despre

copii, despre planurile pentru atelierul de olărit, despre cât de promiţători erau elevii de la şcoala ei. Reggie ascultă liniştit şuvoiul vindecător de cuvinte, cufundându-se în detaliile vieţii normale.

Într-un sfârşit, Alys spuse, cu vocea ei expresivă:

— Cred că am răguşit. Şi, deşi n-am crezut că va veni vreodată ziua asta, am rămas fără subiecte de conversaţie.

Degetele lui le strânseră pe ale ei, iar lui Alys i se păru că bărbatul se amuza.

— A fost bine, spuse el, cu vocea aproape normală. Acum e rândul meu.

Începu să vorbească. Îi vorbi despre copilăria petrecută la Strickland şi despre cum îşi amintise, cu groază, de efectele aproape fatale ale dependentei de alcool a tatălui său. Îi vorbi despre perioada idilică, scurtă, în care familia lor fusese una fericită.

Îl întrebă încet:

— Ce s-a întâmplat cu familia ta?

— Variolă.

Alys se cutremură. Nu era de mirare că insistase atât de mult asupra vaccinării.

— De fapt, asta nu e tot, oftă el. Tata era plecat când s-a declanşat epidemia. Cazurile din sat nu au fost atât de grave, dar la conac a fost cumplit. Mai întâi a murit sora mea mai mică, Amy, apoi fratele meu.

— Şi tu ai luat-o? întrebă ea, presupunând că el scăpase.

— Da, răspunse el, spre surprinderea ei. A fost singura dată când am fost bolnav vreodată. Ironic, nu-i aşa? I-a omorât pe toţi ceilalţi, iar eu n-am rămas nici măcar cu o cicatrice. Am o imunitate magică în faţa bolilor, altfel aş fi murit de cine ştie ce grozăvie în urmă cu mulţi ani, spuse el cu vocea tremurândă. Abia puteam să merg. Era noapte şi era groaznic de linişte în casă. Singura servitoare care voise să rămână era o bătrână care supravieţuise variolei când era mică şi adormise de oboseală. Mama era pe moarte, dar

a deschis ochii când am intrat. Mi-a… zâmbit, spuse Reggie încleştându-şi degetele pe mâna lui Alys. Mi-a spus că era fericită că unul din copiii ei avea să supravieţuiască. N-a mai vorbit din nou, adăugă el trăgând aer în piept. Tatii i se trimisese vorbă că toată familia era moartă sau pe moarte. A murit într-un accident, gonea să se întoarcă la Strickland. Uneori… m-am întrebat dacă ar fi fost mai atent dacă ar fi ştiut că eu aveam să trăiesc.

Alys fu gata să plângă, dar, înainte ca ea să răspundă, el spuse cu amărăciune:

— Şi uite ce bine am folosit darul ce mi-a fost dat, darul vieţii.

— Nu te învinui că ai supravieţuit, spuse ea cu blândeţe. Nu suntem în măsură să înţelegem lucrurile astea.

— Crezi în Dumnezeu, Allie?

Nu era o întrebare la care să se fi aşteptat din partea lui, dar Reggie fusese întotdeauna surprinzător.

— Nu într-un mod cu care să fie de acord

Junius Harper, spuse ea încet. Cred că există o ordine, un rost pentru toate câte se întâmplă. Cred că ceea ce fac contează, chiar dacă foarte puţin. Dacă am vreo ambiţie, asta e să las lumea puţin mai bună decât am găsit-o.

— Eşti o femeie înţeleaptă şi bună, Allie, spuse el cu voce firavă, aproape la fel de firavă ca vaietul vântului şi ca foşnetul frunzelor. Mi-am petrecut viaţa luptându-mă cu mori de vânt, încercând să schimb ceea ce nu putea fi schimbat, dorindu-mi aprobarea unui bătrân egoist Mi-am canalizat întreaga viaţă în jurul unei competiţii care nu conta.

— Unchiul tău?

— Da. Şi-a trimis secretarul să mă ia de la Strickland. Eram speriat şi singur, nu-mi revenisem complet după boală. Când am ajuns la Wargrave Park, pentru o clipă aproape mi s-a părut că el, contele, era tatăl meu. Bărbaţii Davenport seamănă mult: sunt înalţi, bruneţi şi au o privire jucăuşă. M-am dus spre el şi... el a făcut

un pas în spate, de parcă aş fi avut ciumă. Mi-a zis că, din moment ce eram fiul tatălui meu, nu se putea aştepta la prea multe din partea mea, dar spera că nu-i voi necinsti numele mai mult decât era neapărat necesar.

Pe Alys o duru să afle cum fusese respins un băiat atât de sensibil, care deja suferise prea mult Era doar puţin mai mare decât William.

— Deci atunci ai început să fii disperarea familiei Davenport.

— Eşti perspicace, spuse el foindu-se. Am descoperit destul de repede că nimic din ceea ce făceam nu-l putea apropia pe unchiul meu, dar am aflat şi că puteam să-l fac să mă observe. Cu cât el şi alţii încercau să mă strunească, cu atât mă sălbăticeam mai mult. Chicoti răguşit. La Eton am făcut o descoperire formidabilă. Majoritatea bursierilor primeau bani de la părinţi ca să-şi cumpere mâncare, fiindcă şi o capră ar fi murit de foame cu ce ne hrăneau pe noi. Eu n-aveam bani, dar, din disperare, am cumpărat mâncare pe

credit de la hanul din mijlocul campusului. Se numea Christopher şi i-a salvat pe mulţi de la inaniţie. Oricum, am aflat că, deşi unchiul meu nu-mi dădea vreun ban direct, îmi plătea toate datoriile. De la mâncare, am trecut la postăvărie, la croitorie, la librărie şi aşa mai departe. Când am ajuns la Cambridge, trăiam destul de confortabil şi învăţasem cum mergeau lucrurile. Wargrave îmi plătea datoriile, de dragul mândriei familiei, chiar dacă mă detesta.

Deci Reggie fusese bursier al King’s College. Uimitor.

— Ai absolvit King’s College şi ai devenit profesor?

— Da, deşi puţini oameni ştiu sau ar crede asta. După un an, am renunţat la catedră. N-aveam temperament de profesor, mai spuse el chicotind din nou. Am vrut să mă duc în armată, dar unchiul meu a refuzat să-mi cumpere un post, fiindcă eram moştenitor după propriii lui fii. A insistat să rămân la Londra şi să-mi dea o rentă,

deşi nu prea generoasă. Fiindcă doi dintre fiii lui nu se căsătoriseră, iar al treilea fusese dezmoştenit şi plecase din ţară, eu eram vlăstarul viitorului. Eram tare satisfă cut să ştiu că, deşi mă dispreţuia, eu eram moştenitorul averii Wargrave.

— Josnic, dar uşor de înţeles.

— Mai rău decât josnic, a fost o prostie, spuse el cu dezgust vădit. Ar fi trebuit să-l trimit la naiba şi să-mi cumpăr eu un post în armată atunci când am avut noroc la cărţi pentru prima dată.

Simţindu-i amărăciunea, Alys întrebă:

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Reggie se foi din nou.

— Fiindcă eram ruda şi protejatul lui şi consideram că avea obligaţia să-mi plătească acel post. Cu siguranţă l-aş fi costat mult mai puţin în armată decât rămânând în oraş, dar a preferat să-mi sugrume ambiţiile. Era un bărbat care trebuia să controleze tot ce mişca, în schimb, am încercat să-l pedepsesc fiind cât mai dificil şi purtându-mă cât mai dezonorant. A fost un… un război latent

între noi. Pe termen lung, am crezut că o să câştig eu, fiindcă aveam să-i supravieţuiesc. Făcu o pauză, apoi adăugă, sec: Dar şi pe termen lung, tot el a câştigat. Şi-a pus avocatul să-i caute pe moştenitorii fiului mai mic şi a dat de vărul meu, Richard.

— Cred că a fost destul de greu de acceptat, spuse ea cu compasiune.

— Aşa e, aprobă el, cu un simulacru de umor caustic. Intenţionam să îi las pe toţi cu gura căscată conducând moşiile Wargrave într-un mod corect şi profitabil.

— Ai fi putut face asta, după câte am văzut că faci la Strickland.

Îi strânse mâna.

— Poate. Recunosc că, după ce am crescut la marginea societăţii, neintegrându-mă niciunde, chiar voiam titlul şi poziţia unui conte. Dar mai mult decât asta, voiam… – îşi căută cuvintele – confirmarea că şi eu contam. Voiam confirmarea că a avut, totuşi, un rost toată viaţa pe care o

petrecusem agăţat în bătălia testamentelor. Dar n-a fost aşa, continuă el, tot cu o voce seacă. Aş fi putut face o mie de alte alegeri, care ar fi fost mai bune pentru mine, însă, din mândrie şi încăpăţânare, am rămas blocat într-un conflict fără rost cu un moş hapsân. Fără să aleg asta în mod conştient, mi-am petrecut viaţa într-o prăpastie absurdă.

Alys se întinse pe iarbă, lângă el şi se aşeză pe o parte, punându-şi capul pe umărul lui şi braţul pe pieptul lui. Braţul lui o înconjură ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Ştiu multe despre mândrie şi încăpăţânare, Reggie, spuse ea încet. Mi-am distrus viaţa din motive similare. Dar am hotărât că puteam salva ceva de la pierzanie şi tocmai asta fac acum.

Reggie îi atinse fruntea cu obrazul.

— Dar tu eşti mai înţeleaptă ca mine, Allie. Râse brusc. Nu că ăsta ar fi un motiv raţional. O să împlinesc treizeci şi opt de ani în ajunul Zilei

Tuturor Sfinţilor, iar la vârsta mea inocenţa şi ignoranţa nu mai sunt scuze acceptabile. Dacă distrugi ceva, eşti fie prost, fie vinovat.

Alys zâmbi, ştiind că, dacă râdea din nou, supravieţuise crizei. Apoi se lipi mai mult de trupul lui zvelt, îmbrăţişarea nu avea absolut nimic erotic, dar se simţea ca şi cum aşa ar fi trebuit să fie.

— Chiar te-ai născut în ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinţilor?

— Da, şi nu e nevoie să-mi spui că e posibil să fi fost schimbat la naştere cu un demon, spuse el sec. Mi s-a mai spus asta.

— Nu mă gândeam la aşa ceva, spuse ea demnă. E o zi de naştere perfect respectabilă. Ştiu asta fiindcă e şi ziua mea.

— Serios? întrebă el amuzat. Deci mai avem ceva în comun afară de Strickland?

Alys chicoti şi-şi întinse braţul în jurul taliei lui.

— Se pare că da.

Ţinând-o pe Allie în braţe, în tăcere, Reggie se simţi mai aproape de ea decât fusese vreodată de orice altă femeie, chiar şi în intimitatea cea mai pătimaşă. Voise să o necăjească, dar ştia că aveau multe în comun. Diferenţa semnificativă consta în faptul că Allie îşi folosea puterea şi voinţa mult mai productiv decât o făcuse el până atunci. Într-un fel, erau două feţe ale aceleiaşi monede: desfrânatul şi reformatoarea, încăpăţânaţi şi mândri. Unul distrugea, altul construia. Un cinic şi o visătoare.

Şi, desigur, un bărbat şi o femeie.

Inspirând parfumul proaspăt al părului ei, Reggie îşi dădu seama că sentimentele pe care le nutrea pentru Allie depăşiseră cu mult respectul, afecţiunea şi chiar atracţia pe care o exercita asupra lui. Poate că ar fi reuşit să depăşească noaptea şi fără ajutorul ei, însă prezenţa şi spiritul ei generos se uniseră cu valul de speranţă ca să-l vindece, ca să-i permită să înfrunte restul vieţii cu mai multă înţelepciune şi graţie decât până atunci.

Încă nu era gata să se hotărască ce simţea, dar, într-o bună zi, când avea să fie întreg, când avea să fie sigur şi lucid, o va face. Poate, atunci, dacă şi Allie voia…

Aţipiră împreună, încălzindu-se unul pe altul în noaptea rece, iar roua le umezi hainele. Cerul începea să se lumineze când se trezi Reggie. Allie deschise şi ea ochii şi amândoi se ridicară.

— Sunt prea bătrân ca să mai dorm pe jos, spuse el ironic.

Se ridică în picioare, simţind durerea provocată de alergătura şi căderile nebuneşti din noaptea precedentă, dar şi de pământul rece. Allie se ridică încet, ajutată de mâna lui. Se întoarseră în tăcere la conac, iar mâna lui îi atingea uşor talia.

Intrară prin uşile de sticlă de la bibliotecă şi văzură că dispăruse orice urmă a dezastrului. Doar un iz vag a băutură amintea de ceea ce se întâmplase.

— Cred că Mac a fost pe aici, spuse Reggie.

Graţie lui, întotdeauna mi-a fost uşor să-mi continui stilul de viaţă. E o binecuvântare cu dublu tăiş.

Dacă Mac n-ar fi fost acolo să repare oalele sparte după fiecare destrăbălare, poate Reggie ar fi dat mai repede cu capul de pragul de sus? Era greu de spus, dar poate că loialitatea neclintită a lui Mac avusese consecinţa distructivă că îl ajutase pe Reggie să evite efectele nebuniei.

Prea obosit pentru raţionamente, Reggie o urmă pe Allie la etaj. Când ajunseră la uşa ei, o îmbrăţişa, simţindu-i trupul zvelt lipit de al lui. Dorinţa nu mai era adormită, dar nu era nici locul, nici momentul să mai facă vreun pas.

O mângâie pe spate, simţindu-i pe faţă părul greu şi mătăsos.

— Mulţumesc, Allie, şopti el. Cred că roata s-a întors acum.

— Ştiu, spuse ea, cu voce la fel de blândă. Am simţit că ceva nu mai era la fel atunci când te-am găsit.

Perspicace, blândă, generoasă şi atrăgătoare. Voia să o sărute, dar se abţinu. În schimb, o lăsă să plece, apoi se întoarse şi se duse să se culce.

În ziua aceea trebuia să înceapă să trăiască responsabil.

Capitolul 21

Vara anului 1817 fu cea mai fericită din viaţa lui Alys. După noaptea aceea întunecată, Reggie era un bărbat diferit. Râdea şi vorbea cu lejeritate, disperarea rămăsese în trecut şi nu mai simţea nevoia irezistibilă să bea. El şi Alys rămâneau deseori până noaptea târziu, în bibliotecă, vorbind, dar nu fiindcă avea nevoie de ea ca să îl distragă. Acum erau pur şi simplu prieteni şi întotdeauna aveau subiecte de conversaţie.

Aşa cum se temuse, nu mai dăduse semne că ea l-ar fi atras. Însă era un prieten excelent, iar mintea lui deschisă şi opiniile lui ferme se înfruntau cu ale ei aşa cum nu se mai întâmplase cu nimeni.

Reggie încă lucra mult, şi pe câmp, şi cu caii, dar acum se bucură de ceea ce făcea. Nuanţa nesănătoasă pe care o căpătase pielea lui dispăruse şi fusese înlocuită de un bronz care îi făcea ochii să strălucească. Per ansamblu, era o

privelişte de invidiat, iar visele lui Alys nu se potoliră. Totuşi, în pofida dorinţelor reprimate, se simţea fericită.

Trecuse miezul verii şi se apropia recolta când Reggie îi spuse în timpul uneia dintre partidele nocturne de şah:

— Vărul meu Wargrave ne va vizita peste câteva zile.

— Serios? Alys se opri, cu tura în mână. Tu l-ai invitat?

— A spus că trece prin zonă şi mi-a cerut voie să vină, spuse Reggie râzând. Desigur, Richard îl verifică pe fiul risipitor, nimeni nu-l poate învinui pentru asta.

— Te deranjează că o face? întrebă ea, punând jos tura şi luându-i un pion.

— Deloc. Richard a fost uimitor de tolerant şi de lipsit de prejudecăţi în ceea ce mă priveşte. Când ne-am întâlnit prima dată, am locuit câteva săptămâni sub acelaşi acoperiş şi nu m-a văzut deloc treaz. Nu aveam nicio stare de spirit prea

bună, spuse Reggie gânditor, punându-şi tutun proaspăt în pipa din spumă de mare. După o viaţă în care am distrus orice fel de legături, e timpul să şi construiesc unele.

Alys îşi sprijini cotul pe masă şi-şi rezemă bărbia în palme.

— De-abia aştept să văd cum va reacţiona când va afla că eu sunt acel A.E.Weston căruia îi promisese că îi va găsi un loc de muncă dacă nu mă înţelegeam cu tine.

Reggie râse, cu un licăr diabolic în privire.

Şi eu, Allie. Şi eu.

Contele de Wargrave nu era deloc aşa cum se aştepta Alys. După ce Reggie îi spusese că toţi bărbaţii din familia Davenport erau înalţi, bruneţi, cu, privirea jucăuşă, fu surprinsă atunci când îl văzu pe călăreţul prăfuit ce se îndrepta spre intrarea principală, atunci când ea se întorcea la conac. În timp ce el descăleca, Alys întrebă:

— Pot să vă ajut?

Nou-venitul era un tânăr cu un chip plăcut, aproape de înălţimea lui Alys. Aprecie faptul că el nu păru speriat de silueta ei prea înaltă, de cizmele şi de pantalonii ei.

— Îl caut pe vărul meu, Reginald Davenport, spuse el pe un ton baritonal blând, melodios. Mă aşteaptă.

Îi luă o clipă să facă legătura, apoi izbucni:

— Doamne Dumnezeule, trebuie să fiţi Wargrave. Cu chipul neclintit, el răspunse:

— Nu sunt sigur dacă sunt un Dumnezeu, dar pot să încerc.

Alys izbucni în râs şi se hotărî că îi plăcea de vărul lui Reggie. Îi oferi nerăbdătoare mâna. Mereu proceda aşa atunci când purta îmbrăcăminte bărbătească, altfel bărbaţii nu ştiau dacă să facă o plecăciune sau să-i strângă mâna.

— Eu sunt A.E.Weston, administratorul moşiei Strickland.

Ochii lui căprui fură uimiţi pentru o clipă, apoi licăriră amuzaţi.

— Deci tu eşti vrăjitorul financiar şi agricol care a repus firma pe picioare, spuse el, strângându-i puternic mâna. Nu-i aşa că ruda bolnavă care te-a obligat să pleci de la Strickland la prima mea vizită era mult mai puţin bolnavă decât credeai?

— Aşa e, aprobă ea. Spuneţi-mi, milord, dacă v-aş fi acceptat oferta de a administra Wargrave Park, aţi fi retras-o dacă aţi fi aflat că sunt femeie?

— Cu realizările tale, m-aş fi simţit chiar privilegiat, spuse el cu speranţă. Eşti interesată?

— Nu, doar curioasă.

— Păcat, zise el oftând.

Alys zâmbi, gândindu-se că, deşi contele nu semăna deloc fizic cu vărul său, aveau un umor oarecum similar.

— Cred că Reggie lucrează în padoc. Să mergem la el? Wargrave fu de acord şi conduseră calul la grajduri.

După ce îl lăsară în grija unui grăjdar, se îndreptară către padoc. Înainte că Reggie să le

observe prezenţa, se delectară cu un exerciţiu superb de dresură de cai.

— Am auzit că se pricepe la asta, văd că-i adevărat, spuse Wargrave încet.

— Cum nu se poate mai bine, aprobă Alys.

Observându-şi musafirii, Reggie îşi întrerupse exerciţiul şi se îndreptă spre gard. Alys văzu că Wargrave era încordat şi îşi aminti că Reggie îi spusese că relaţiile dintre ei nu erau apropiate. După cum îl cunoscuse pe conte, îşi dădea seama că Reggie fusese cauza problemelor.

Ca şi cum niciodată n-ar fi avut neînţelegeri, Reggie coborî de pe cal zâmbind şi îi oferi mâna.

— Bine ai venit la Strickland, vere.

Wargrave se lumină la faţă şi luă cu o plăcere adevărată mâna ce i se oferea. Alys răsuflă uşurată, ştiind că totul era bine.

Blakeford jubilă, aproape explodând de bucurie, în sfârşit, după o vară de aşteptări, lucrurile erau aranjate. Găsise oamenii, îşi

cultivase cu grijă informatorii şi sosise momentul potrivit. Peste două zile avea să aibă loc un târg agricol la Dorchester, iar Alys Weston şi Reginald Davenport mergeau împreună. Informaţia era inofensivă, sau cel puţin aşa i se păruse servitorului de la Strickland pe care îi luase gura pe dinainte la un pahar de bere.

Găsise un loc perfect pentru o ambuscadă, unde drumul cobora brusc şi era străjuit de pâlcuri de copaci. Era suficient loc pentru ca oamenii lui să se poată ascunde în timpul împuşcăturilor. Davenport şi Alys Weston nu aveau cum să scape. Blakeford avea să vină şi el, ca să se asigure că totul mergea bine. De fapt intenţiona să se ocupe de cel puţin una dintre execuţii. Încerca să se hotărască pe care dintre cei doi îşi dorea cel mai mult să-l omoare. Era un exerciţiu mental extrem de plăcut.

Contele de Wargrave se dovedi a fi un oaspete ideal, care nu fu scandalizat de acea

familie neobişnuită, nici măcar de faptul că trebuia să ia cina împreună cu un copil de şapte ani. Nu clipi nici atunci când cei mici îl asaltară cu întrebări şi suspine de admiraţie, deşi Alys avea impresia că în câteva rânduri făcu eforturi să-şi stăpânească zâmbetele.

Peter fu dezamăgit atunci când află că Wargrave nu era însoţit de valet şi călătorea singur, cu foarte puţine bagaje. Tot Julian Markham rămânea, pentru el, gentlemanul ideal.

Deşi era nerăbdător să se întoarcă la soţia lui, contele acceptă invitaţia lui Reggie de a-şi prelungi vizita, pentru a participa la târgul agricol. O parte din a doua zi o petrecu însoţind-o pe Alys în inspecţii. În principal se uita, dar, din când în când, îi adresa întrebări inteligente.

După prânz, în timp ce se îndreptau spre păşuni, Alys spune:

— Pentru un om care nu ştia nimic despre agricultură în urmă cu un an, aţi înregistrat progrese remarcabile.

— Am făcut tot posibilul, spuse contele. Niciuna dintre celelalte proprietăţi Wargrave nu sunt conduse la fel de bine ca Strickland. Dacă nu învăţ să pun întrebările corecte şi să angajez oamenii potriviţi, nici nu vor fi vreodată.

— Veţi reuşi, milord, spuse Alys. N-am nicio îndoială.

În timp ce traversau un deal, ochii lui căprui se opriră asupra ei.

— Mi se pare mie sau vărul meu e un alt om?

Contele era perspicace.

— Nu vi se pare.

— Presupun că nu sunt eu cel în măsură să îţi mulţumească, spuse el încet, dar îţi sunt recunoscător pentru rolul pe care l-ai jucat în această transformare

Alys se îmbujora.

— Orice rol aş fi jucat, a fost cu totul nesemnificativ.

— O? zise contele neîncrezător.

Oare Wargrave îi ghicise sentimentele? Cu

siguranţă perspicacitatea era o trăsătură a familiei Davenport

Preferând să schimbe subiectul înainte să se dea prea mult de gol, Alys arătă spre cireada de care se apropiau.

— Vacile noastre de lapte sunt rasa Guernsey. Laptele lor e mai bun decât al altor vaci şi am fost mulţumiţi de rezultate. Dacă aveţi vaci de lapte la Wargrave Park, v-ar putea fi de folos rasa aceasta.

Vacile erau întotdeauna un subiect foarte puţin periculos.

Pentru cei trei agricultori era o sărbătoare să meargă la un târg agricol. Dimineaţa era senină, iar Alys călărea exuberantă între Reggie şi contele Wargrave. Pentru că urma să iasă de pe moşie, purta o rochie vişinie şi călărea într-o parte, dar nici acest deranj nu era suficient ca să-i strice buna dispoziţie.

Se aflau la aproximativ opt kilometri de Strickland când drumul se îngusta şi se

transforma într-un defileu abrupt, care traversa un pâlc des de copaci. Wargrave îşi trase puţin calul în spate, murmurând:

— Pe legea mea… Reggie îl privi.

— S-a întâmplat ceva?

Wargrave ezită, apoi ridică din umeri.

— Nu chiar. Doar că drumul acesta îmi aminteşte de locurile prielnice pentru ambuscade, de care am învăţat să mă feresc în Spania. O astfel de imagine încă îmi îngheaţă sângele în vine. Vocea lui era normală, dar ochii examinau cu mare atenţie pădurea. Sunt tâlhari prin zona asta?

— Nu, din câte ştiu eu, spuse Reggie, pe un ton la fel de firesc.

Totuşi, Alys observă că şi el era prevăzător. Drumurile nu erau niciodată complet sigure şi era bine să fii precaut. Şi ea avea un pistol la şa şi niciodată nu părăsea moşia fără să fie înarmată. Dar, chiar dacă atinse involuntar tocul pistolului, nu-i venea să creadă că avea să aibă vreodată nevoie de armă.

De la punctul lui de observaţie din copaci, Blakeford privi încruntat siluetele care se apropiau. Nu se gândise că Alys Weston şi Reggie Davenport aveau să fie însoţiţi. Totuşi, celălalt bărbat nu părea o ameninţare prea mare. Oricine ar fi fost, şi el trebuia ucis. Ar fi trebuit să-şi aleagă mai bine prietenii.

Arzând de nerăbdare, Blakeford îşi puse pe faţă o mască neagră strâmtă. Apoi îşi ridică uşor carabina şi se asigură că era pregătită de foc. El şi cei patru acoliţi ai săi erau călare, înarmaţi, pregătiţi să blocheze drumul din ambele capete ale defileului.

Ultimul atacator, un fost puşcaş din armată, era întins pe burtă, ţinând bine în mână puşca Baker pe care i-o dăduse Blakeford. Puşcaşul era un atu impresionant, fiind atât de experimentat. Alys Weston trebuia eliminată de la primul foc. Blakeford avea să se ocupe de Davenport şi presupuse că cel puţin unul dintre ceilalţi bandiţi

pe care-i angajase avea suficientă minte cât să se ocupe de celălalt bărbat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Când călăreţii se apropiau de centrul defileului, Blakeford îi şopti puşcaşului:

— Împuşcă-l pe cel din mijloc.

Ţeava puştii se mişcă, pentru a fixa ţinta, apoi se opri. Bărbatul ridică privirea.

— Nu omor o femeie.

Blakeford făcu ochii mari de uluire, apoi şopti furios:

— Când te-am angajat, nu mi-ai zis că ai avea astfel de scrupule. Ea e principala ţintă a acestui atac.

Bărbatul dădu din cap încăpăţânat.

— Nu împuşc o femeie, repetă el.

Blakeford era furios, dar nu avea timp să se certe.

— Atunci împuşcă-l pe cel înalt. Mă ocup eu de femeie.

Puşcaşul deplasă ţeava puştii, începând să îl

ţintească pe bărbatul cel mai înalt. Apoi îngheţă, văzându-l pe bărbatul cel scund.

— Dumnezeule, e căpitanul Dalton!

Puşcaşul înjură şi sări în picioare, strigând către cei trei călători:

— Atenţie, ambuscadă!

Uluit, Blakeford văzu cum întregul lui plan ameninţa să se prăbuşească. Lovi cu sete cu patul carabinei în capul puşcaşului, înainte ca acesta să poată spune mai multe. Puşcaşul căzu moale, iar trupul lui şi puşca se rostogoliră pe panta abruptă, spre marginea drumului.

Ştiind că nu avea timp de pierdut, Blakeford urlă:

— Acum!

Apoi ţinti cu carabina capul lui Alys Weston.

Comentariul lui Wargrave despre aspectul periculos al drumului fusese oarecum exagerat, însă toţi cei trei călători erau mult mai circumspecţi. Chiar şi aşa, fu un şoc pentru ei atunci când un bărbat necunoscut strigă, din

copacii de deasupra lor:

— Atenţie, ambuscadă!

Pentru o clipă, Alys îngheţă. Apoi Reggie urlă:

— Capul jos şi la galop!

Se înclinară deasupra şeilor şi dădură pinteni cailor. Simultan, trupul inert al unui bărbat se rostogoli de pe marginea drumului şi chiar deasupra capului lor se auzi o ploaie de împuşcături asurzitoare.

Avertismentul îi salvase pe Alys şi pe prietenii ei de împuşcături, dar nu reuşiră să scape, fiindcă mai mulţi călăreţi masivi invadară drumul din faţă şi din spate. Având pistoalele descărcate, atacatorii se pregăteau pentru o luptă corp la corp.

Alys mână calul cu încrâncenare, pentru a evita ciocnirea cu un bandit care flutura un cuţit. Defileul se transformase într-o arenă de strigăte, împuşcături şi lovituri de copite. Lângă ea, Reggie şi Wargrave erau atacaţi de doi bărbaţi deodată şi

simţea mirosul acru al prafului de puşcă. Îngrozită, îşi dădu seama că nu era un jaf obişnuit, ci că voiau să-i omoare.

Reggie îşi folosi calul puternic pentru a face un atacator să se dea înapoi, creând o mică breşă. Aruncând cât colo cuţitul bărbatului, Reggie urlă:

— Allie, fugi!

Alys încercă să profite de confuzie ca să scape şi să-şi poată folosi pistolul, dar îi opri drumul un al cincilea bărbat, cu ochii acoperiţi de o mască neagră, strâmtă. Încercă să îl evite, dar acesta îşi struni calul, ridică arma pe care o avea în mână şi o ţinti de la mai puţin de trei metri.

Nu avea cum să rateze de la o asemenea distanţă, iar ţeava neagră a puştii i se părea enormă. Din reflex, Alys trase de hăţuri, iar iapa se ridică pe picioarele din spate şi se roti pe loc. În acelaşi timp, scoase pistolul din toc şi îl armă.

Bărbatul cu mască neagră trase. Glonţul trecu atât de aproape de ea, încât Alys fu sigură că simţi cum o ardea muniţia, dar nu o nimeri. Cu

carabina goală, era temporar inofensiv, aşa că Alys se îndepărtă şi îşi întoarse calul ca să vadă ce se întâmpla în spatele ei, rugându-se ca glonţul din pistolul ei să-i ajute pe Reggie şi pe Wargrave.

În spatele ei se desfăşura o luptă incoerentă şi dezechilibrată. Deşi erau mai mulţi şi aveau arme mai bune, atacatorii nu reuşeau să îi doboare pe cei doi bărbaţi neînarmaţi, dar care erau luptători bine pregătiţi. Alys îl văzu pe Wargrave ferindu-se de o sabie, apoi dezarmându-l fără milă pe posesorul ei şi dându-l jos de pe cal. Reggie se lupta cu un alt atacator, pe care reuşi să-l doboare cu un pumn sălbatic.

În timp ce un al treilea bărbat ridică pistolul în spatele lui Reggie, Alys îi strigă numele şi trase spre atacator, îi fu imposibil să ţintească bine, dar, din noroc, glonţul ei îl atinse pe tâlhar. Schimonosindu-se de durere, acesta dădu drumul pistolului.

Apoi bărbatul cu mască veni din nou spre Alys, cu un pistol în mână. Nu avea cum să-şi

realimenteze arma într-o asemenea situaţie. Se întrebă cu disperare de ce ţinea morţiş să o omoare în timp ce îşi luă avânt şi azvârli arma inutilă cât de tare putu. Pistolul gol îl lovi pe bărbat în obraz, făcându-l să se aplece şi să tragă fără să o nimerească.

— Căţea nenorocită! înjură el, apucând hăţurile iepei lui Alys şi folosindu-şi puterea pentru a o imobiliza. Apoi băgă mâna în cizmă şi scoase un cuţit lung şi ascuţit.

După ce îşi descurajase propriii adversari, Reggie privi în jur, la timp ca să vadă atacul asupra lui Alys. Văzu cu groază că era prinsă în şa, neputându-se feri de atacator. Ştiind că era prea departe ca să ajungă la ea înainte s-o atingă cuţitul, Reggie sări de pe cal şi apucă puşca Baker care căzuse pe marginea drumului, la distanţă mică de el.

Alys se lupta din greu cu bărbatul mascat, încercând să-i evite cuţitul, dar afurisitul era mare şi puternic, iar ea nu se putea elibera. Lui Reggie i

se păru eternă clipa în care atacatorul ridică cuţitul iar lama subţire sclipi în soarele de dimineaţă.

Prea îngrozit ca să se mai roage, Reggie luă poziţia de tragere, cu un genunchi la pământ, iar celălalt ridicat pentru a-şi susţine cotul şi a-şi fixa ţinta. În timp ce arma letală cobora, el armă puşca şi apăsă pe trăgaci, rugându-se să nimerească.

Glonţul îl lovi pe bărbatul mascat în mijlocul pieptului şi îl dădu jos de pe cal. Cuţitul sări în aer. Când zgomotul surd al puştii răsună cu ecou, se auziră strigăte. Ceilalţi patru atacatori, înspăimântaţi, abandonară lupta. Cei doi care fuseseră daţi jos de pe cal încălecară din nou şi o luară pe urmele tovarăşilor lor cu cea mai mare viteză.

Confruntarea nu durase mai mult de două minute. Tropotele cailor dispăreau în depărtare, iar peste drumul strâmt se aşternu tăcerea. Nici măcar păsările nu mai cântau, speriate de împuşcături. Bărbatul mascat era întins pe

pământ, cu hainele pline de sânge, iar cel care se rostogolise de pe deal şi ajunsese în şanţ încă nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Fără să scoată o vorbă, Reggie se duse spre Alys şi îi întinse braţele. Ea îi primi îmbrăţişarea. Deşi luptase ca o tigroaică şi poate lui chiar îi salvase viaţa, şi aşa inutilă, acum că pericolul trecuse, trupul ei zvelt tremura violent. O strânse puternic în braţe în timp ce îi mulţumea cerului că scăpase.

Wargrave se apropie călare de ei.

— Sunteţi bine amândoi?

Părea calm, ca şi cum călărea la parada de la Londra, dar haina lui ruginie era găurită la umăr.

Îi era uşor lui Wargrave să-şi păstreze cumpătul, nu femeia lui fusese cea pe cale să fie omorâtă. Dacă Reggie avusese vreodată vreun dubiu că n-ar fi vrut ca Alys Weston să fie femeia lui, acum i se risipiseră toate îndoielile.

— Cred că suntem bine amândoi. Allie?

— Sunt bine. Îmi pare rău că tremur ca o

piftie, spuse ea dezlipindu-se de Reggie.

Wargrave descăleca.

— Emoţiile sunt permise. Pentru o persoană care a participat la prima ei luptă, te-ai descurcat foarte bine.

— Dacă n-ai fi fost aici, Richard, n-am fi avut nicio şansă. Mă bucur că te-ai hotărât să ne însoţeşti astăzi. Mulţumesc.

Vocea lui Reggie era relaxată, dar emoţiile îl dădeau de gol. Deşi îşi cunoştea capacităţile de luptă, şansele să scape de acea ambuscadă mortală ar fi fost nule dacă vărul lui, un soldat cu experienţă, nu ar fi fost alături de ei. Chiar şi aşa, situaţia ar fi putut sta invers foarte uşor.

— Armata a pierdut un om de mare ispravă, fiindcă nu te-ai putut înrola, spuse Wargrave.

Era un schimb tipic de complimente masculine, cu totul laconic, dar perfect satisfăcător. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar Reggie ştiu că, din acel moment, el şi vărul lui erau prieteni.

Era mult mai bine să construiască legături decât să le distrugă.

În timp ce Reggie încă o susţinea pe Alys, contele îngenunche şi scoase masca mortului, dezvăluind un chip furios chiar şi după moarte. Alys tresări, în timp ce Reggie exclamă, şocat:

— Blakeford!

Wargrave ridică privirea.

— Îl cunoşti?

Alys îl simţi pe Reggie încordându-se.

— Îl cunosc, spuse el posomorât. Am avut nişte necazuri în ultima vreme, dar a fost o problemă minoră, spuse el dând din cap neîncrezător. Nu era destul de important ca să vrea să mă omoare.

— Poate că nu era important pentru tine, dar pentru el era cu siguranţă, spuse contele ridicându-se. Nu te amărî cu păreri de rău. Nu are rost, pentru un om care a angajat o bandă de tâlhari ca să-şi omoare duşmanii şi pe oricine ar fi avut ghinionul să se afle prin preajmă.

În pofida cuvintelor pragmatice ale lui Wargrave, Alys se cutremură. Poate că Reggie credea că Blakeford voia să-l ucidă pe el, dar ea ştia adevărul. Ea era victima pe care o dorea Blakeford şi ştia şi de ce.

Cine ar fi visat că trecutul avea s-o ajungă din urmă cu o asemenea violenţă? Un om murise încercând să o ucidă, iar alţi doi bărbaţi ar fi putut muri doar fiindcă o însoţeau. Se luptă cu valul de greaţă ce o cuprinse.

Pe cealaltă parte a drumului, bărbatul care căzuse de pe deal şi rămăsese inconştient în timpul luptei gemu şi începu să se mişte. Apoi se chinui să se ridice. Purta o haină de culoare verde-închis, cu o croială militară, atât de jerpelită încât abia se putea ghici culoarea originală, îşi duse o mână la cap şi îi privi nervos şi înfricoşat pe cei trei.

Contele traversă drumul şi se apropie de el.

— Tu ne-ai avertizat?

— Da, aprobă bărbatul. N-am vrut s-o împuşc

pe doamna, iar când îl ţinteam pe domnul cel înalt, v-am recunoscut pe dumneavoastră, căpitane Dalton.

— Eram căpitanul Dalton, într-adevăr. Anul trecut am aflat că numele meu adevărat este Davenport. Acum sunt contele de Wargrave, spuse el privind haina verde-închis a bărbatului. Chipul tău îmi pare cunoscut, dar nu cred că am vorbit vreodată. Erai în Regimentul 95 Puşcaşi, în compania lui Kenneth Wilding?

— Da, domnule. Caporalul Willit, domnule. Toată lumea din regiment vă cunoştea şi ştia ce fel de ofiţer sunteţi, spuse el frecându-şi cucuiul de pe cap. Mi-am închipuit că dacă îi însoţeaţi pe oamenii aceştia, eram de partea cui nu trebuia.

Cu voce joasă, contele întrebă:

— Ce face un fost puşcaş cu o bandă de ucigaşi?

— Încearcă să-şi hrănească familia, domnule, spuse Willit posac. După ce francezii ne-au tăbăcit curu' – o privi pe Alys – îmi cer scuze, doamnă…

După ce francezii ne-au tăbăcit fundurile ani de zile, ne întoarcem acasă, fără serviciu, fără salariu. Soţia şi copilul au dormit luni întregi pe marginea drumului până ce tipul de acolo a aflat că sunt puşcaş şi mi-a zis că are o treabă pentru mine, spuse Willit arătându-l pe Blakeford. Era un om hain, dar era dispus să-mi dea cincizeci de lire pentru o treabă pentru care regele George abia-mi dădea câţiva bănuţi.

— Nu-i deloc acelaşi lucru, dar pot să înţeleg de ce ai acceptat, spuse contele încruntându-se. După o clipă lungă, spuse încet. Dacă eşti dispus să te muţi cu familia în Gloucestershire, o să-ţi găsesc un loc de muncă decent pe moşia mea.

Puşcaşul se ridică în picioare clătinându-se, iar pe chip i se citea o speranţă disperată. Era expresia unui om care învăţase să nu se aştepte la dreptate.

— N-o să mă daţi pe mâna poliţiei?

— Nu meriţi aşa ceva. Dacă nu ne-ai fi avertizat, poate eram morţi cu toţii, spuse contele

fixându-l cu privirea. Să nu uiţi să te comporţi ca un adevărat puşcaş pe viitor, soldat.

Willit se îndreptă şi salută:

— Da, să trăiţi, domnule!

Când Iulian Markham trase şareta în curtea grajdurilor de la Strickland, avu senzaţia că ajunsese acasă. Grăjdarul care îi luă calul îl salută ca pe un fiu risipitor. După ce îi spuse că domnul Davenport şi Lady Alys erau plecaţi la un târg în Dorchester, făcu cu ochiul şi adăugă că domnişoara Meredith era acasă.

Cu siguranţă toată lumea ştia ce se întâmpla între el şi Merry. Julian se întreba dacă servitorii puseseră pariu că se va întoarce sau nu. De-ar fi ştiut ei cât aşteptase clipa aceea!

Urcă treptele din faţă câte două, bătu nerăbdător la uşă şi fu primit de una dintre cameriste. Înainte să poată întreba de domnişoara Spenser, Merry însăşi apăru în hol, din spatele casei, cu un coş cu flori proaspăt tăiate în mână.

În clipa dinainte să-l recunoască, el îi observă ochii mari, trişti. Apoi, expresia i se schimbă şi buzele i se depărtară de uimire.

Încrederea lui Julian fusese zdruncinată în ultimele săptămâni. Oarecum nesigur, o întrebă:

— Te bucuri să mă vezi?

Strigând de fericire, ea alergă în braţele lui, iar florile căzură într-o ploaie de culori. În timp ce camerista îi privea aprobatoare, cu timiditate, Julian şi Merry se pierdură în dulceaţa reîntâlnirii, cu vocea incoerentă, cu bucurie palpabilă, ca şi cum ar fi vrut să poată îmbrăţişa fiecare părticică a trupului celuilalt

Când Julian luă aminte la ceea ce îi înconjura, o duse pe Merry în salon. Nu avea nevoie de public, nici măcar de unul aprobator.

În lumina puternică, văzu lacrimi pe obrajii ei. Îşi scoase batista şi le şterse cu tandreţe.

— Ce s-a întâmplat, Merry? E ceva în neregulă?

Fata dădu puternic din cap şi îi oferi un

zâmbet stins.

— Îmi pare rău că plâng aşa. Doar că nu credeam că o să te mai văd din nou.

Nu-i reproşa lipsa de încredere. Se aşează mai bine pe canapea şi o înconjură cu braţul. Când ea ridică picioarele şi se ghemui sub braţul lui, el spuse:

— M-am întors, dar nu mai sunt o partidă aşa de bună ca la începutul verii. Văzu privirea ei întrebătoare şi continuă: Aveai dreptate în legătură cu părerea lumii. M-am certat cu tata săptămâni întregi, am tot încercat să-l conving, dar a fost de neclintit.

Julian strânse din buze, amintindu-şi de comentariile tatălui său. Lord Markham avea obiecţii serioase din punct de vedere financiar, dar mare parte a respingerii căsătoriei se datora faptului că Merry locuia sub acoperişul lui Reginald Davenport. Julian se oferise să o aducă în vizită, ca tatăl lui să poată vedea personal că era o pereche potrivită pentru el, însă vicontele

refuzase din capul locului să primească o femeie pe care o caracteriza drept „o vânătoare de averi”.

Merry se ridică, cu chipul mâhnit încadrat de părul auriu.

— Julian, nu pot să te las să te îndepărtezi de familia ta.

El îi atinse uşor buzele cu degetul.

— Nu ar trebui să iau eu hotărârea asta? Crede-mă, Merry, ştiu ce fac. Tatăl meu îmi poate tăia renta, dar nu-mi poate interzice să mă însor. Nici măcar nu-mi poate lua titlul. Şi cu siguranţă nu-mi poate schimba sentimentele.

Bărbatul trase aer în piept, apoi îi dădu vestea cea mai importantă.

— Unul dintre motivele pentru care am fost plecat atât de mult e fiindcă mi-am căutat un post. Un văr care nu s-a înţeles niciodată cu tata m-a ajutat să-mi găsesc un serviciu la guvern. Cu salariul şi cu o mică moştenire pe care am primit-o acum câţiva ani, te voi putea întreţine. N-o să fim bogaţi, dar ne vom descurca bine. Asta, spuse el

cu vocea gravă, dacă încă mă vrei.

În clipa aceea Merry înţelese că Julian, acel bărbat încrezător şi frumos, avea nevoie de ea aşa cum şi ea avea nevoie de el. Luându-i chipul în mâinile ei mici, îl sărută pe buze, gustându-i căldura, tandreţea şi dorinţa şi răspunzându-i cu propriile sentimente.

— Cum poţi să te îndoieşti? şopti ea.

Când îi trase trupul zvelt mai aproape, Julian ştiu că Merry merita toate lucrurile la care renunţa şi mult mai mult.

Cine spunea că dacă nu plouă, pică, avea dreptate, se hotărî Alys, iar faptul că atunci când ajunse acasă îi găsi pe Julian şi pe Merry alintându-se fericiţi pe canapea îi făcu mult mai multă plăcere decât atacul bandei de asasini. Împreună cu însoţitorii săi, petrecuse ore întregi dând declaraţii şi ocupându-se de consecinţele atacului. Reggie era posomorât, iar Wargrave comentase, filosofic, că întotdeauna o bătălie

durează mai puţin decât curăţenia de după.

Contele aranjase ca noul său angajat şi mica lui familie să ajungă la Gloucestershire. Când îi văzuse ultima dată, soţii Willit luau masa la unul dintre cele mai bune hanuri din Dorchester şi încă nu le venea să creadă cum li se schimbase norocul.

Fiindcă avertismentul bărbatului le salvase viaţa lui şi lui Alys, Reggie încercase să le plătească el cheltuielile, dar contele îi spusese sec că puşcaşii aveau întotdeauna grijă unii de alţii şi cu asta, basta. Amuzată, Alys îşi dăduse seama că, aşa tăcut cum era, contele era la fel de încăpăţânat ca vărul lui.

Ca tutore, Alys discută cu Julian despre situaţia celor doi tineri. Noua lui poziţie avea să-i permită să-i asigure lui Merry un confort modest, nu unul luxos. În cele din urmă, Merry avea să devină o vicontesă bogată, dar asta nu mai conta. Nu conta decât faptul că avea să fie iubită de un bărbat care era dispus să-şi schimbe complet viaţa

ca să se însoare cu ea.

Deşi era fericită pentru protejata ei, pe Alys o săgeta gândul că ea nu avea să aibă parte de un final fericit Doar îl alungă fără milă. Acceptase de multă vreme realitatea tristă că ea nu era o eroină romantică.

Capitolul 22

Cina din seara aceea fu una veselă, fiindcă se sărbători nu numai logodna oficială a lui Merry şi a lui Julian, ci şi rezultatul miraculos al ambuscadei. Se comandase şampanie din pivniţă, iar cuplul fericit închină un pahar. Chiar şi William avu voie să bea pentru fericirea surorii lui.

Paharul lui Reggie fu umplut cu apă. Alys se întrebă cum se simţea, ştiind că îl aştepta o viaţă întreagă în care nu putea participa complet la astfel de momente. Dacă gândul îl deranja, nu se vedea. Părea complet relaxat şi bine-dispus, ca o gazdă înconjurată de prieteni.

Cu toată agitaţia, nu auziră când la uşa din faţă sosi un oaspete. Îl observară doar după ce acesta dădu la o parte camerista şi năvăli în sufragerie.

Alys îl văzu bine pe intrus. Era un bărbat solid, între două vârste, cu un chip frumos şi puternic, încotoşmănat într-un pardesiu pe care

străluceau picături de ploaie. Julian stătea lângă ea şi n-avu nevoie să-l vadă sărind în picioare şi strigându-şi tatăl ca să ştie că Lord Markham venise în căutarea fiului rătăcitor.

Se aşternu tăcerea şi toţi cei de la masă se întoarseră către noul venit. Cu o încruntare feroce, Lord Markham începu să urle:

— Am venit să pun capăt prostiei ăsteia cu căsătoria, o dată pentru totdeauna.

Palid, dar hotărât, Julian spuse:

— Am discutat asta săptămâni întregi, domnule şi nu mai avem nimic de spus. Aş prefera să mă căsătoresc cu binecuvântarea dumneavoastră, dar lipsa ei nu mă va opri.

— Dumnezeule, băiete, n-ai deloc mândrie? Cum poţi să te însori cu amanta unui desfrânat beţiv ca Reggie Davenport?

Vicontele îi aruncă o privire otrăvită lui Reggie, care stătea în capul mesei, privind scena concentrat.

Urmă o clipă de tăcere adâncă. Înainte ca

Julian, înfuriat, să poată răspunde, Peter sări în picioare. Cu o voce de bărbat, nu de băiat de cincisprezece ani, spuse repede:

— Milord, o insultaţi pe sora mea. Dacă aş crede că aţi accepta o provocare la duel de la o persoană de vârsta mea, ne-am vedea în zori, cu pistoalele!

Poate că formularea lui Peter era melodramatică, dar sinceritatea şi mânia erau evidente. În timp ce vicontele se uita uluit la băiatul care cutezase să-l provoace, Reggie ripostă:

— Serios, Markham, chiar crezi că mi-aş ţine amantele sub propriul acoperiş, împreună cu fraţii lor mai mici? Nu mă crede aşa de tâmpit.

Amintindu-şi că William era de faţă, Alys îi aruncă acestuia o privire de guvernantă şi îi făcu semn spre uşă, ca şi cum îi ordona să plece. William păru revoltat, dar ştia că nu trebuia să o contrazică într-o asemenea situaţie. Se retrase fără chef, probabil doar ca să se alăture

servitorilor care spionau din spatele uşii, se gândi Alys resemnată.

Din moment ce bărbaţii păreau să se afle în impas, spuse cu răceală:

— Îmi insultaţi calităţile de tutore, milord. Vă asigur că domnişoara Spenser a fost crescută după cele mai riguroase standarde ale bunei-cuviinţe. Am acceptat temporar ospitalitatea generoasă a domnului Davenport doar fiindcă, din nefericire, casa noastră a fost distrusă.

Markham se întoarse spre ea.

— Şi cine eşti dumneata?

— Mi se spune Lady Alys Weston, spuse ea cu emfază.

Deşi nu se întâmpla foarte des, Alys ştia să se poarte cu desăvârşire ca o doamnă din înalta societate. Îşi înclină bărbia şi îşi îndreptă spatele, deşi faptul că stătea jos diminua oarecum efectul gestului.

Aţâţat de demnitatea rece a lui Alys, Lord Markham se uită la vărul lui Reggie şi izbucni:

— Dacă ea e o lady, dumneata cine eşti, ducele de Wellington?

Richard se ridică.

— Sigur că nu. Nu am nas de aşa ceva. Eu sunt contele de Wargrave, spuse el făcând o plecăciune corectă. Am înţeles că aţi făcut nişte experimente interesante cu animalele la Markhamstead.

Vicontele aproape fu distras când i se aminti de activitatea sa dragă, creşterea porcilor, însă nu uită scopul pentru care venise.

— Dumneata ce cauţi aici? Se spune că ţi-ai dezmoştenit vărul risipitor şi că i-ai spus să plece din Londra înainte să facă şi mai mult familia de râs.

Richard ridică din sprâncene.

— Nu-mi pot închipui cine răspândeşte asemenea zvonuri vulgare şi inexacte, spuse el, cu o voce care ar fi putut tăia gheaţa. După cum puteţi vedea, eu şi vărul meu ne înţelegem cât se poate de bine.

Alys îşi stăpâni un hohot de râs. Contele se pricepea de minune la bunele maniere.

Încolţit din toate părţile, Lord Markham se opri, nesigur. Hotărându-se că sosise vremea să-şi ia destinul în mâini, Merry se ridică şi se îndreptă spre el. Îi privi dojenitor pe comesenii săi şi spuse:

— Sunteţi prea severi cu Lord Markham. A făcut un drum greu pe ploaie şi e normal să fie îngrijorat de viitorul fiului său. Ce tată n-ar fi? Întorcându-se spre viconte, spuse cu vocea ei dulce: Cred că sunteţi obosit şi vă e frig. Aţi dori să mâncaţi ceva? Şi poate un pahar cu vin?

Vicontele şovăi. Îl atrăgea ideea de mâncare şi băutură. Fata asta blondă, ispititoare, era singura persoană care simpatiza cu dorinţa de a-şi salva fiul şi moştenitorul de la o căsătorie dezastruoasă.

— Tu eşti tânăra cu care vrea să se însoare Julian? întrebă el crispat

Merry dădu din cap cu gravitate.

— Da. Adevărul este că nu vreau să îl despart

pe Julian de familia lui. Ştiu cât de greu trebuie să fie pentru amândoi. Dar eu şi Julian ne iubim atât de mult, mai spuse ea, cu vocea frântă.

Perplex, Lord Markham se uită la ochii mari, ca de safir, în care tremurau lacrimi. Pornise spre Dorset de îndată ce aflase că Julian îi sfidase ordinele explicite de a pune capăt acestei aventuri prosteşti cu o femeie care nu era de rangul lui. Vicontele se aşteptase la o confruntare, dar nu la una de acest gen. Nu îi plăcea să se simtă o brută fiindcă o făcea să plângă pe acea făptură minunată.

Pentru o clipă, Markham şovăi, apoi îşi recapătă hotărârea. Sigur că era frumoasă. Tinerii îşi pierdeau deseori capul din cauza unor sărăntoace.

Alys se uită spre Reggie şi se întrebă ce părere avea despre felul în care îi era invadată şi insultată casa. Îi observă strălucirea din privire şi nu fu luată prin surprindere atunci când interveni, într-un mod cu totul şi cu totul neaşteptat.

— Pentru Dumnezeu, Markham, nu-ţi pierde şi tu capul din cauza unor ochi frumoşi. Cu perspectivele lui, Julian s-ar putea însura cu una din cele mai mari moştenitoare din Anglia. Ar fi un fraier să se mulţumească cu o tânără a cărei principală zestre e frumuseţea.

Toată lumea se întoarse spre el. Lord Markham mârâi ca un motan furios, Peter şi Merry păreau răniţi, Wargrave rămăsese pe gânduri, iar Julian îl privea şocat şi trădat.

Alys văzuse expresia diabolică a lui Reggie şi înţelese ce se pregătea să facă. Îl lovi pe Julian pe sub masă chiar înainte ca acesta să poată riposta. Când Julian se întoarse spre ea, îi făcu un semn din cap.

În timp ce Julian încerca să interpreteze mesajul lui Alys, Lord Markham explodă, replicându-i lui Reggie.

— Aş fi crezut că până şi un neisprăvit vulgar ca tine înţelege că banii nu sunt singurul şi nici măcar cel mai important criteriu pentru o

căsătorie.

Reggie îşi arcui impasibil sprâncenele negre.

— Sigur că nu. Ar mai fi pământurile, titlul şi influenţa.

— Aşa ar crede un vânător de averi ca tine, spuse vicontele cu dispreţ. Oamenii de bine ştiu că afecţiunea şi respectul reciproc sunt esenţiale pentru o căsătorie de succes. Apoi o privi pe Merry, îmblânzit. E mult mai important ca o femeie să aibă bun-simţ şi să fie amabilă, decât să fie bogată. De fapt, e mai puţin probabil ca fetele cu o avere modestă să fie extravagante cu banii soţilor lor.

Reggie ridică din umeri nepăsător.

— E la fel de uşor să te îndrăgosteşti şi de o bogătaşă, şi de o sărăntoacă. Se ştie că afecţiunea unui bărbat tânăr e extrem de volatilă. Peste câteva luni băiatul o să şi uite cum arată Merry.

Merry se încruntă uimită. Apoi se relaxa şi ochii începură să-i sclipească.

— Un bărbat de douăzeci şi cinci de ani nu e

un băiat, se răţoi Markham. Fiul meu nu e un desfrânat superficial ca tine, Davenport. E un om de principiu, genul de fiu pe care şi l-ar dori orice tată. Julian nu ar fi cerut-o de soţie pe domnişoara Spenser dacă nu ar fi avut sentimente serioase pentru ea.

— Probabil că îţi cunoşti bine fiul, spuse Reggie plictisit, întotdeauna am presupus că îl ţii din scurt la Londra fiindcă n-ai încredere în el nici măcar să-i dai pe mână o fermă mică.

Acum se schimbă şi expresia de pe chipul lui Julian. Rigiditatea dispăru, iar în ochi i se citi un licăr de amuzament viclean.

— Nu eşti numai imoral, ci şi ignorant, Davenport. De fapt, Julian a elaborat un plan extraordinar pentru administrarea moşiei din Moreton şi intenţionez să i-o cedez cu ocazia căsătoriei lui.

Julian făcu ochii mari, iar tatăl lui îl privi sfios.

— Nu am vrut să ţi se urce la cap, băiete, dar

am fost foarte impresionat de planurile tale, foarte impresionat. M-am gândit că e bine ca un tânăr să aibă parte de aventură câţiva ani, înainte să-şi asume răspunderea pentru o căsnicie şi o familie. Dar ai avut deja parte de aventuri, spuse el aruncându-i lui Reggie o privire ucigătoare. Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mi se pare mai înţelept să nu mai stai la Londra, unde compania e atât de proastă.

— Presupun că n-are ce să strice prea mult la o singură moşie, dar ar fi o prostie să-l laşi să se lege la cap cu o mireasă nepotrivită, spuse Reggie pe tonul lui cel mai dispreţuitor, care era într-adevăr foarte dispreţuitor.

Clocotind de furie, Markham făcu doi paşi către Reggie, după care se opri, încleştându-şi palmele.

— Pe Dumnezeu, dacă n-ar fi doamne de faţă! mugi el. Să nu-mi spui cum să-mi tratez fiul şi să nu-mi spui tu ce fel de femeie e potrivită pentru el. Ce poate şti un desfrânat despre femei

respectabile? O privi din nou pe Merry. Domnişoara Spenser pare o adevărată lady. Originea şi averea ei sunt respectabile şi ea e aleasa fiului meu. Cu cât se căsătoresc mai repede şi scapă de influenţa ta, cu atât mai bine!

Apoi se întoarse spre Julian.

— Refuz să mai petrec încă o clipă sub acoperişul acestui pierde-vară. Am rezervat deja o cameră la Femeia Tăcută. Vă aştept pe tine şi pe logodnica ta mâine-dimineaţă la ora zece. Avem multe de discutat. O privi pe Merry cu căldură. Aş vrea să-mi cunosc mai bine viitoarea noră.

Vicontele ieşi valvârtej din sufragerie, trântind uşa cu o forţă care făcu să se cutremure porţelanurile. În spatele lui se lăsă o tăcere profundă, până ce contele de Wargrave se sprijini de spătar şi începu să râdă în hohote.

— Vere, recunoscu el, n-aş fi ratat asta nici pentru toate oile din Irlanda.

Ca şi cum cuvintele lui ar fi fost un semnal, toată lumea se înveseli, pe jumătate de uşurare

fiindcă scăpaseră de tensiune. Julian ocoli masa ca s-o îmbrăţişeze pe Merry. Alys fu tentată să facă acelaşi lucru cu Reggie, care stătea rezemat de spătarul scaunului, cu un zâmbet în privire. În cinci minute de infamie studiată, obţinuse un rezultat la care Julian nu fusese în stare să ajungă în săptămâni întregi de argumente pătimaşe.

Cine spunea că nu era bine să fii un afurisit?

Veştile despre vizita lui Lord Markham se răspândiră în toată casă, iar servitorii se bucurară şi se mândriră cu inteligenţa stăpânului lor. Camerista Gillie, care urmărise scena în secret, printr-o crăpătură din uşă, îl căută pe Mac Cooper şi îi povesti totul după ce îşi termină treaba. Deja se obişnuise să îl caute pe Mac când avea de discutat ceva. Dacă i-o spunea lui, o poveste bună devenea şi mai bună.

Fiindcă ploua, iar Gillie obosea uşor, se plimbară doar până la hambar. Se rezemară comozi de o căpiţă cu fân, în timp ce ea făcea tot posibilul să-şi amintească cuvânt cu cuvânt ce-i

spusese domnul Davenport vicontelui Markham. Mac râse din inimă, spunând că fusese unul dintre cele mai bune momente ale lui Reggie. Apoi îi dărui lui Gillie câteva poveşti despre isprăvile stăpânului său, eliminând cu grijă elementele nepotrivite.

Când amândoi obosiseră de atâta râs, valetul se rostogoli şi sărută nasul îndrăzneţ al feţei.

— Se pare că miroase a căsătorie. Ce spui, Gillie dragă, ne luăm şi noi?

Devenind brusc serioasă, Gillie îi căută chipul în lumina slabă. Prietenia lor evoluase şi devenise din ce în ce mai strânsă, dar de atunci, din camera ei de la mansardă, el nu-i mai vorbise de căsătorie. Deveni din nou timidă. Aşezându-şi inconştient mâna pe burta mărită, spuse:

— Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine Mac, mai mult decât am vrut vreodată să mă mărit cu Billy. Dar, făcu ea bâlbâindu-se puţin, căutând cuvinte ca să-şi exprime neliniştea, mă îngrijorează faptul că i-ai putea purta pică copilului fiindcă nu e al

tău.

Mac îi acoperi mâna cu a lui. Deşi gestul voia să fie unul prietenesc, coborî privirea plăcut surprins.

— Copilul tocmai a mişcat. E un năzdrăvan, nu-i aşa? apoi chipul i se schimbă. Mama mea era cameristă, la fel ca tine. Tatăl meu era un mare domn de la Londra, aşa mi-a zis, nici mai mult, nici mai puţin. Un mare domn! râse el amar. După ce şi-a făcut poftele cu ea, a dat-o afară din casă cu zece lire. Ar… ar fi fost bine să fie prin preajmă un bărbat dispus să aibă grijă de ea şi de mine. Un copil are nevoie de tată. Tăcu timp de câteva secunde. A făcut tot posibilul să mă crească aşa cum trebuie, dar a murit, obosită să muncească pe străzi, când eu aveam şase ani.

Pe Gillie o duru sufletul pentru fata aceea disperată şi pentru băieţelul singur, abandonat, care fusese Mac. Temerile că i-ar fi putut purta pică copilului dispărură. Poate că ea era doar o fată de la ţară, dar înţelegea cât de mult îşi dorea

o familie proprie, pe care s-o iubească şi s-o preţuiască. Şi de câtă dragoste avea şi el nevoie în schimb. Căsătoria cu ea ar fi fost un fel de a îndrepta trecutul.

Încrezătoare, îl mângâie pe obraz.

— Dacă chiar vrei să te însori cu mine, Mac, spuse ea încet, aş fi mândră, onorată şi bucuroasă să accept.

Se aplecă deasupra ei şi o sărută foarte uşor, însă îmbrăţişarea se transformă repede în ceva mult mai incitant. Gillie află cu încântare că un bărbat de la Londra ştia mult mai multe despre săruturi decât ştiuse vreodată ţăranul de Billy.

Când lucrurile începură să evolueze, Mac se îndepărtă brusc, respirând greu.

— Îmi pare rău, Gillie dragă, nu vreau să crezi că sunt unul dintre acei bărbaţi care mint ca să se culce cu tine. Sunt dispus să aştept până după căsătorie.

— Eu, nu! exclamă ea, cu faţa îmbujorată şi cu fân în păr. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

N-are niciun sens să aşteptăm, mai ales că nu e pericol să rămân însărcinată.

Mac râse, semănând mai degrabă a tânărul care era, decât a tâlharul înăsprit de soartă care scăpase dintr-unul dintre cele mai cumplite medii din Londra. Apoi, cu mare grijă, începu să îşi satisfacă doamna, în căldura proaspătă şi dulce a fânului.

Contele de Wargrave plecă şi viaţa reveni la normal. Iar Julian şi Merry merseră la reşedinţa familiei Markham, pentru o vizită de două săptămâni. Lordul cedase rapid farmecelor feţei şi aproape că era gata să uite că se opusese vreodată căsătoriei. Nunta fusese programată pentru toamnă, astfel încât Alys să termine cu recolta şi să poată juca rolul de mamă a miresei.

La conac se află şi că valetul de la Londra al stăpânului urma să se însoare cu camerista Gillie. Strângând din buze, Alys îşi spuse în gând că era absurd să fie atât de dezgustată de situaţie. Aşa se întâmpla de când lumea şi pământul. Reggie scăpa

de o grijă, iar Mac Cooper primea cu siguranţă o recompensă frumuşică pentru că-şi scăpase stăpânul de o amantă însărcinată.

A doua zi după plecarea lui Julian şi a lui Merry, Alys şi Reggie se bucurau de una dintre întrevederile lor nocturne, după ce băieţii se duseseră la culcare. Alys purta un halat auriu confortabil şi avea părul prins la spate cu o panglică de aceeaşi culoare. Pentru Alys, era cel mai frumos moment al zilei. Rezervele pe care le avea cu privire la comportamentul scandalos al angajatorului ei dispăreau întotdeauna atunci când el era de faţă.

Erau în bibliotecă, singurul loc din casă în care Reggie fuma. Trăgea alene dintr-o ţigară de foi, în timp ce Nemesis şi Attila dormitau, fiecare lângă stăpânul lui. Chiar şi animalele ajunseseră la armistiţiu, în mare parte fiindcă motanului i se părea că Nemesis era prea uşor de intimidat ca să mai constituie o provocare.

— De ce nu te serveşti cu nişte brandy?

sugeră Reggie, expirând fumul. Am umplut din nou bufetul cu băuturi când a venit Richard în vizită.

După o ezitare de o clipă, Alys se duse la bufet şi îşi turnă puţin.

— Nu te deranjează să ai băuturi alcoolice prin preajmă?

— Chiar dacă nu mă crezi, nu. Mi-a fost dor de alcool în primele trei sau patru săptămâni, dar acum, nu, spuse el ridicând din umeri. Dacă mă gândesc bine, nu prea mi-a plăcut alcoolul niciodată. Beam fiindcă nu ştiam cum să mă opresc. Acum, că sunt lucid, n-am nici cea mai mică dorinţă să-mi mai las viaţa să se învârtă în jurul unei sticle afurisite. Viaţa e mult mai plăcută acum, adăugă el privind-o pe Alys.

Căldura din ochii lui aproape că o făcu să roşească în timp ce se ghemuia în fotoliu, cu picioarele sub ea. În astfel de clipe îi era greu să-l recunoască pe Reggie drept desfrânatul sarcastic şi brutal care venise prima dată la Strickland.

Chiar şi atunci avea umor, inteligenţă şi o integritate puternică, dar aceste trăsături nu erau cele mai evidente. Acum, după cum observase vărul său, Reggie era un om diferit: relaxat, sănătos fizic şi psihic şi irezistibil de atrăgător.

Vrând să-şi distragă atenţia de la el, Alys spuse:

— Am fost uimită că Lord Markham nu şi-a dat seama cum îl manipulai. Vă ştiţi de mai demult?

Reggie pufni, posomorându-se brusc.

— În urmă cu câţiva ani am avut o neînţelegere din cauza unei femei, doamna respectivă m-a preferat pe mine, iar Markham nici nu m-a iertat, nici n-a uitat. Pur şi simplu m-am gândit că mă urăşte într-atât, încât ar face exact opusul oricărei sugestii care ar veni din partea mea.

— E mereu vorba de o femeie, nu-i aşa? spuse Alys cu voce mai aspră decât ar fi vrut.

— Din păcate, da, recunoscu Reggie. Dacă aş

fi fost suficient de înţelept încât să stau la distanţă de amanta lui Blakeford, omul ar fi în viaţă acum, adăugă el, mai mult pentru sine.

— O ceartă din cauza unei femei nu îi transformă pe cei mai mulţi bărbaţi în asasini, spuse Alys jucându-se cu piciorul paharului, măcinată de secretul pe care-l ascundea. Nu te poţi învinui pentru felul în care a reacţionat Blakeford.

— Nu? spuse Reggie ridicând sardonic din sprâncene. Blakeford n-a fost niciodată un om uşor de înţeles, dar de fapt, eu l-am împins să facă un gest necugetat.

— Poate că nu amanta lui a fost motivul pentru ambuscada aceea, spuse ea, sperând să-i poată elibera conştiinţa lui Reggie fără să trebuiască să-i dezvăluie adevărul.

— Te poţi gândi la alt motiv? Chipul lui alungit se schimonosi a dezgust Nu-mi închipui că cineva ar vrea să te omoare pe tine sau pe Richard, dar sunt destui care s-ar bucura să-mi

danseze pe mormânt. Blakeford era cu siguranţă unul dintre aceştia.

Lui Alys nu-i plăcea să-l vadă învinovăţindu-se, mai ales acum, că îşi schimbase stilul de viaţă. Mai ales că nu avea dreptate. Se hotărî să-i mărturisească parţial adevărul şi spuse:

— Poate că Blakeford a considerat că asasinarea ta avea să fie un supliment plăcut, dar îţi garantez că eu am fost ţinta principală. Ne leagă… o istorie.

Se pregătea să-i înşire o poveste pe care o inventase în acest scop, când Reggie exclamă:

— Tu ai umblat cu Blakeford?

Asprimea tonului său o insultă la culme pe Alys. Voise să-l facă pe Reggie să se simtă mai bine, însă în schimb provocase o reacţie care îi sfărâmă toate mecanismele de apărare.

Locuise timp de luni întregi cumplit de aproape de un bărbat pe care îl dorea şi pe care ajunsese să-l iubească, plângând în sine de fiecare dată când el vorbea despre o fostă amantă, când

intra în necazuri din cauza unei femei sau când lăsa însărcinată o cameristă.

Iar Reggie, la naiba, stătea acolo şi părea uluit de simpla idee că un bărbat ar fi putut s-o dorească.

O cuprinse un fior rece, care descătuşa durerea veche, nevindecată pe care i-o provocase Randolph şi simţi groaza pasiunii disperate pe care o nutrea pentru Reggie. Tremurând până în măduva oaselor, Alys lăsă jos paharul şi se ridică în picioare, copleşită de ideea chinuitoare a lipsei ei de atractivitate.

— Sigur că eşti surprins. Cum aş fi putut să uit că niciun bărbat nu mă atinge decât dacă e beat sau dacă va primi o avere în schimbul sacrificiului de a mă lua de nevastă? Vocea i se frânse. Este foarte frumos din partea ta să-mi aminteşti că sunt un simulacru de femeie. Nici măcar tu, care te-ai culcat cu jumătate din femeile din Anglia, nu poţi să mă săruţi decât atunci când eşti beat.

Fu îngrozită de propriile cuvinte. O asemenea sinceritate faţă de Reggie era umilinţa maximă. Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, Alys alergă spre uşă, ştiind că nu ar fi putut suporta mila lui.

Era pe la jumătatea drumului, când Nemesis, făcând cinste numelui pe care-l purta, îi blocă prietenoasă calea. Neputându-se feri la timp, Alys se împiedică de căţeluşă şi căzu, lovindu-se cu palmele şi cu genunchii de covorul oriental.

— Al naibii de câine! strigă ea, aproape plângând.

Reggie rămase cu ochii la ea, uluit. Când ea sugerase că fusese amanta lui Blakeford, îl cuprinsese un val intens şi iraţional de gelozie. În mod evident, ea îl interpretase drept dispreţ. Felul în care se prăbuşise psihic îi arăta foarte clar că deschisese o rană extrem de adâncă.

Allie fusese întotdeauna atât de puternică, atât de echilibrată, chiar şi atunci când Reggie credea că era sortit pierzaniei. Îi fusese uşor să

uite că şi ea avea slăbiciuni proprii. După expresia ei de agonie, călcâiul lui Ahile în cazul lui Alys era convingerea că niciun bărbat n-o putea dori vreodată, ca femeie. Acest sentiment era tragic pentru o persoană aşa de pătimaşă ca ea.

Iar o asemenea insensibilitate din partea lui, cel care de obicei îi înţelegea atât de bine pe cei din jur, era de neiertat. Sări din scaun şi îngenunche lângă ea. Alys se chinuia să se ridice, dar picioarele i se împleticiră în faldurile voluminoase ale halatului. Aşezându-i o mână pe umăr, îi spuse:

— Allie, n-am fost surprins de ideea că Blakeford te-ar putea dori. Am fost gelos.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Ai crezut că fusesem amanta lui Blakeford? Eşti şi mai prost decât credeam.

El se simţi uşurat de repulsia ei inconfundabilă. Îi fixă privirea şi spuse cu patimă:

— Şi tu eşti o proastă fiindcă te crezi neatrăgătoare. Dumnezeu ştie că te-am dorit de

când ne-am întâlnit.

— Nu mă minţi! strigă ea, smucindu-se şi încercând să se îndepărteze, dar el o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

Părul i se desfăcuse şi îi încadra chipul, cu licăriri aurii şi roşietice. Era toată foc şi furie, irezistibilă ca o zeiţă. Se grăbi să răspundă, scrâşnind din dinţi:

— Nu mint. Eşti o femeie minunată şi atrăgătoare şi a fost al naibii de greu să păstrez distanţa faţă de tine.

Alys întoarse capul şi închise ochii, dar nu-şi putu ascunde tremurul din voce.

— Înseamnă că eşti un domn perfect, eu n-am văzut nici cel mai mic semn că te-ai chinuit.

Se suci într-o parte, încercând din nou să scape.

Reggie îi prinse umerii cu şi mai multă putere.

— Se pare că eşti convinsă că nu voiam să te sărut decât când eram beat. De fapt e invers. Am

vrut mereu să fac asta, dar doar când eram beat îmi uitam intenţiile decente şi mă lăsam pradă dorinţelor.

— In vino Veritas? râse ea amar. Nu ar trebui să fie „În vin e adevărul”, ci „în alcool e plăcerea”. Pentru un bărbat beat e bună orice femeie. Apoi îl lovi cu disperare, vrând să se elibereze. Dar cred că şi desfrânaţii beţivi au nişte standarde, fiindcă niciodată n-ai mers mai departe de un sărut. Acum dă-mi drumul!

Reggie îşi dădu seama că era prea zguduită ca să-l mai creadă. Acest vârtej emoţional o chinuia de mult timp, iar atitudinea calmă pe care o manifesta de faţă cu lumea fusese zdruncinată de o viaţă de durere. Bunele lui intenţii de a se purta onorabil îi treziseră îndoielile cele mai profunde. Înjură în gând, furios, pentru că încercase să facă ceea ce trebuia şi o dăduse în bară.

Gata cu bunele intenţii. Cuvintele nu erau de ajuns, trebuia să-i demonstreze cât de atrăgătoare

o găsea.

Îi apucă faţa cu mâinile, ca să nu se mai zbată. Apoi îi sărută colţul unui ochi închis, gustându-i lacrimile sărate.

Alys tresări şi rămase nemişcată, ridicându-şi genele negre. Pupilele negre i se măriseră atât de mult din cauza emoţiilor intense, încât ochii păreau aproape identici.

Văzând că îi captase atenţia, îi subjugă buzele întredeschise cu pasiunea pe care şi-o stăpânea de luni întregi. Reacţia el fu instantanee şi puternică. Alys îl înconjură cu braţele, iar el o aplecă pe spate până ce ajunseră pe podea. Atingerea corpului ei înalt zvelt, îl ameţea mai mult decât o făcuse vreodată alcoolul.

Îi desfăcu halatul. Prin muselina fină a juponului se vedea clar silueta cu curbe ispititoare. Se aplecă şi îi sărută un sân pe deasupra materialului. Sfârcul se întări la atingerea limbii lui, iar ea gemu, arcuindu-se.

Sunetul îi aminti unde se aflau. Se îndepărtă

în pofida lui însuşi şi se ridică. Alys deschise ochii.

— Nu te opri, şopti ea. Nu de data asta.

— Nici n-am de gând, spuse el, cu vocea la fel de răguşită ca a ei, ridicând-o şi pe ea. Dar meriţi mai mult decât podeaua bibliotecii.

Apoi o trase spre el pentru un alt sărut, înfometat, lipindu-şi trupul de al ei.

Ar fi putut s-o ia oriunde, iar pe Alys n-ar fi deranjat-o. Dorise să fie luată pe sus şi acum avea parte de asta. Nu voia să întrevadă vreo consecinţă, nu voia să asculte de raţiune. Închise ochii şi se lăsă pradă senzaţiilor, gustului, umezelii şi căldurii mătăsoase, pulsului înfrigurat al trupului lui lipit de al ei.

După ce o făcu să se topească, Reggie luă în mâna stângă o lumânare aprinsă şi îi înconjură talia cu mâna dreaptă. Apoi ieşiră din bibliotecă şi o luară pe scări.

Corpurile lor se lipeau la fiecare pas, şold pe şold, coapsă pe coapsă, cu o intimitate fierbinte.

Ajunseră în camera ei, iar Reggie închise

bine uşa. Alys murmură un protest involuntar când el îi dădu drumul şi se îndepărtă.

— Nu plec niciunde, spuse el din întuneric, în timp ce punea zăvorul, cu vocea răguşită de dorinţa evidentă. Dar vreau să văd fiecare centimetru din corpul tău frumos. Am aşteptat de mult timp clipa asta. N-o să ne grăbim şi n-o să ne ascundem în întuneric.

Aprinse mai multe lumânări până ce lumina caldă se revărsă deasupra patului şi îi sublinie trăsăturile aspre. Apoi se întoarse spre ea.

— Vreau să te văd toată.

Îi dădu jos halatul de pe umeri şi îi lăsă doar juponul transparent. Poate ar fi fost jenată de o asemenea expunere a trupului ei prea înalt, prea extravagant, dacă ochii lui nu ar fi privit-o cu atâta patimă.

Reggie desfăcu şnurul care-i strângea juponul în jurul umerilor. Apoi i-l dădu încet jos, iar mâinile lui aspre o făcură să se înfioreze. Buzele lui strânse şi respiraţia lui întretăiată îi

arătau ce efect irezistibil avea asupra lui.

Urmă o clipă de tăcere adâncă atunci când juponul îi căzu la picioare, dezgolind-o în faţa lui. Apoi, fără cuvinte, ea începu să-i descheie cămaşa, vrând la fel de mult să-i admire trupul.

Dumnezeule, cât de frumos era, de la umerii laţi, la talia subţire, la coapsele puternice. Avea un corp sculptural, atletic, şlefuit de lunile de muncă fizică necontenită. Îi atinse şovăielnic părul negru de pe piept, iar apoi mâna ei coborî, simţind sub palmă muşchii încordaţi.

Reggie îşi ţinu respiraţia atunci când mâna ei trecu uşor, atât de uşor, peste membrul întărit Apoi o întinse pe pat şi se aşează lângă ea.

După cum îi promisese, nu se grăbi. Sub buzele şi mâinile lui pricepute, ea se simţea ca o floare care se deschide, în timp ce el afla fiecare secret al trupului ei. Temerile şi îndoielile de mult îngropate dispărură atunci când visele pătimaşe ce o bântuiau deveniră realitate.

După ce o sărutase şi o mângâiase făcând-o

să-şi piardă capul, îi arătă cum să îi exploreze trupul. Reacţia lui la atingerile ei dovedea că şi dorinţa lui era la fel de crâncenă şi de nemiloasă ca a ei, iar asta îi înteţi şi îi accentua propria dorinţă.

Când ea nu mai putea rezista şi aproape începu să tremure, el o acoperi cu trupul lui, sărutând-o adânc, în timp ce degetele lui lungi, experte o pregăteau pentru intimitatea finală. Dar era lent, mult prea lent.

Îşi dădu seama că probabil el credea că era virgină, aşa că se mişca cu grija de care era nevoie într-o astfel de situaţie.

Nerăbdătoare şi neavând timp de explicaţii, ea îşi lipi şoldurile de ale lui, şoptind:

— Acum, te rog.

Simţi atingerea fierbinte şi ameţitoare a trupului masculin, apoi, cu un geamăt, el îi satisfăcu nerăbdarea şi o posedă pe de-a întregul.

Alys strigă atunci când ajunseră, împreună, într-un extaz care depăşea cu mult visele ei cele

mai febrile. După ce el se îngropa în ea urmă o clipă de tăcere, iar ea înţelese că era surprins de cât de uşor se împreunaseră.

Apoi el prelua din nou controlul. Cu pasiune, răbdare şi tandreţe înfrigurată, folosi o viaţă de pricepere erotică pentru a accentua şi a prelungi plăcerea pentru amândoi.

Până ce, la sfârşit, amândoi îşi pierdură controlul şi se bucurară la nesfârşit unul de celălalt.

Capitolul 23

Pasiunea îi îndeplinise şi îi depăşise aşteptările, însă Alys nu se aşteptase la tandreţea dulce a clipelor pe care le petrecură împreună după aceea, lipiţi unul de celălalt. Reggie se mişcă şi pentru o clipă îi fu teamă că avea să plece. Se aşeză, însă, pe o parte şi o trase mai aproape. Alys se gândi cu o oarecare tristeţe că era expert şi la asta, la fel ca la orice alt secret al dragostei.

Reggie îşi plimbă mâna prin părul ei răvăşit, acoperindu-i ceafa cu palma caldă.

— Vreau să-ţi iasă din cap o dată pentru totdeauna ideea că nu eşti atrăgătoare, murmură el.

Alys se crispa, iar el îi atinse cu blândeţe marginea urechii.

— Aş putea să-ţi arăt asta toată viaţa, Allie, dar am impresia că s-a întâmplat ceva care te-a făcut să crezi că bărbaţii nu te-ar putea dori. Ce s-a întâmplat?

Alys se foi, stingherită de faptul că el o putea citi atât de bine.

— Nu-i destul că sunt prea înaltă, prea masculină, prea poruncitoare şi cu ochi diferiţi?

Încerca să pară relaxată, dar tonul el fu aspru şi defensiv.

— Da, eşti înaltă, dar Maria Stuart era cu câţiva centimetri mai înaltă ca tine şi era o mare frumuseţe, spuse el mângâindu-i alene spatele. Dacă ai fi mai scundă, picioarele tale nu ar fi atât de încântătoare şi de înnebunitoare. Eşti proporţionată perfect, ai înălţimea desăvârşită pentru a fi sărutată şi ar fi păcat să ai chiar şi un centimetru mai puţin. Uneori aveam senzaţia că nu mai puteam rezista, atunci când te vedeam în pantalonii aceia strâmţi, adăugă, poposind cu mâna pe fesele ei.

— Serios? Privirile li se întâlniră, iar lui Alys nu părea să-i displacă ideea. Mă îmbrac aşa doar fiindcă este practic.

— Sigur, aprobă el. Faptul că arăţi superb e

cu totul secundar. Dar cred că ai observat cum te privesc toţi bărbaţii de la Strickland.

— Sunt supraveghetoarea lor, spuse ea raţională. Sigur că se uită la mine.

— Eu sunt proprietarul şi le plătesc salariile, dar nu se uită la mine aşa, râse el. Cât despre ideea că ai fi prea masculină, orice ar însemna asta, nimeni nu te-ar putea considera aşa. Fiecare centimetru minunat al trupului tău e absolut feminin, spuse el prinzându-i sânii şi îngropându-şi faţa între ei, făcând-o să se înfiorare de atingerea senzuală a mustăţii lui. Prea poruncitoare… Ridică uşor capul şi se gândi. Asta e perfect adevărat, dar nu te face mai puţin atrăgătoare. Râzând, evită lovitura jucăuşă cu care îl ameninţă Alys şi continuă: Nu în ultimul rând, ochii tăi sunt splendizi.

Sigură că acum nu voia decât să o necăjească, încercă să se strâmbe la el, dar se simţea prea bine ca să mai reuşească.

— Eşti ridicol. Acum nu pot să cred nimic din

ce mi-ai spus.

— Ar trebui, e adevărul gol-goluţ, spuse el ridicându-se într-un cot şi sărutându-i vârful nasului. Pe lângă genele astea lungi de un metru, ai un ochi căprui cald, minunat şi un ochi gri, schimbător, la fel de minunat. Unde scrie că ochii trebuie să aibă aceeaşi culoare?

Alys izbucni în râs. Nu se aşteptase la un asemenea umor din partea unui iubit.

— Iar gropiţele tale mă înnebunesc, încheie el triumfător, apoi le sărută şi pe ele.

De acolo, începu să-i sărute gâtul, coborând spre sâni. După câteva minute, se ridica.

— Tot mă distragi, dar sunt multe de spus. Îşi sprijini capul pe un cot şi deveni serios. Allie, sexul este o parte esenţială a fiinţei umane şi e o mare tragedie faptul că femeile şi bărbaţii nu vorbesc deschis despre asta aproape niciodată. Femeile respectabile sunt învăţate că ignoranţa şi dezgustul sunt semne de rafinament Dumnezeu ştie cum ai supravieţuit unei astfel de creşteri şi ai

rămas la fel de pătimaşa, dar să nu-ţi fie niciodată ruşine de ceea ce eşti sau de ce anume simţi.

Alys înghiţi în sec.

— O… o să încerc.

— Sexul e un domeniu în care toată lumea se simte vulnerabilă dintr-un punct de vedere sau altul, spuse el înfăşurându-şi absent pe deget o şuviţă din părul ei. O diferenţă fundamentală între bărbaţi şi femei e aceea că voi vă faceţi griji în legătură cu atractivitatea voastră, iar noi în legătură cu performanţele.

Singură, invadată de temeri, ea se crezuse extrem de neatrăgătoare.

— Serios?

El dădu din cap.

— Lipsa ta de încredere e mult mai puternică decât la majoritatea femeilor şi intenţionez să aflu de ce, dar n-am cunoscut nicio femeie, nici măcar dintre frumuseţile cele mai curtate, care să nu-şi facă griji din punctul ăsta de vedere. Adevărul e că femeile frumoase îşi fac cele mai multe griji,

fiindcă mare parte din încrederea lor se datorează aspectului fizic, iar timpul le va afecta în mod inevitabil. Chiar şi femeile cărora nu le place efectiv sexul vor să fie dorite, fiindcă asta le dă putere asupra bărbaţilor.

Alys privi gânditoare la tavanul întunecat, reflectând asupra cuvintelor lui. Erau multe lucruri pe care nu le înţelegea în ceea ce privea bărbaţii şi femeile. Apoi îl privi pe Reggie.

— Mi-e greu să cred că tu-ţi faci griji în legătură cu performanţele tale.

El râse.

— Poate mai puţin decât majoritatea bărbaţilor, dar, crede-mă, asta e o problemă serioasă pentru toţi. Redevenind serios, spuse: Allie, ce s-a întâmplat de nu poţi să te uiţi în oglindă şi să te vezi aşa cum eşti?

Alys ridică din umeri şi se uită în altă parte, jenată.

— Meredith este, din punctul meu de vedere, idealul de frumuseţe feminină. În mod evident,

sunt foarte departe.

— Merry e graţioasă şi luminoasă şi este într-adevăr foarte frumoasă, sunt sigur că pentru Julian e cea mai frumoasă femeie din lume. Dar frumuseţea are nenumărate forme, care nu au nicio legătură cu aspectul fizic. Îi trasă uşor cu degetul liniile obrazului. Silueta ta e splendidă şi asta nu va dispărea niciodată.

Alys închise ochii şi se relaxa sub atingerea lui ca o pisică răsfăţată, până ce, implacabil, el spuse:

— Ce s-a întâmplat, Allie? O să te întreb până îmi răspunzi.

Chiar şi acum, când era fericită, amintirile îi provocau lacrimi.

— Mi-ar fi imposibil să-ţi explic fără să-ţi povestesc mare parte din viaţa mea.

— Atunci ai face bine să începi, fiindcă nu plec de aici până nu aflu, spuse el cu voce caldă şi încurajatoare.

Câţi bărbaţi ştiau sau câtor bărbaţi le păsa

cum funcţiona mintea unei femei? Vru, dintr-odată, să-i spună povestea ei, fără date de identificare, numai esenţa care o adusese acolo unde se afla în ziua aceea.

— Am fost copilul unic al… unei familii destul de prospere. Mama a murit când eram mică şi tatăl meu nu s-a recăsătorit niciodată, aşa că am fost tratată cam ca un băiat. De acolo am învăţat atât de multe despre agricultură. Eu şi tatăl meu am fost foarte apropiaţi. E un autocrat feroce, dominator, şi am avut certuri care ar fi putut dărâma Car… casă, dar… ne înţelegeam foarte bine. Când am împlinit optsprezece ani, m-am logodit. Era o partidă perfectă. Îl adoram pe Randolph, tata era de acord cu el, iar Randolph s-a prefăcut că e îndrăgostit de mine.

I se puse un nod în gât şi vocea i se frânse.

— S-a prefăcut?

Întrebarea lui Reggie o ajută să continue.

— Toate declaraţiile lui de dragoste erau minciuni. Cu câteva săptămâni înainte de nuntă, a

venit într-o vizită neanunţată, împreună cu un prieten. Eu ieşisem să călăresc, dar i-am văzut îndreptându-se către casă şi m-am întors în goană, spuse Alys amintindu-şi că număra zilele până la nuntă şi fusese încântată de vizita neaşteptată. Ştiam că el şi prietenul lui erau în salonul de dimineaţă, care avea uşi din sticlă, aşa că m-am dus direct acolo. Eram chiar afară, iar uşile erau deschise.

Chiar şi acum vedea draperiile din damasc albastru care o ascunseseră de privirea bărbaţilor din casă. Parcă auzea vocile reci, dispreţuitoare.

— Nu mă vedeau. Prietenul l-a întrebat pe Randolph cum putea să se însoare cu o… cu o lungană care o să-l calce în picioare. Trei metri de oase. Nu prea aveam cum să-i ţin de cald noaptea şi mai mult ca sigur avea să stea doar sub papuc. Dar n-a fost numai asta, spuse ea cutremurându-se. Mult mai rău a fost faptul că eu, ca o proastă, speram ca Randolph să mă apere. Îmi spusese de nu ştiu câte ori că mă iubea. În schimb, a

răspuns… a răspuns că se însura cu mine pentru bani, desigur. Că după ce va pune mâna pe averea mea, el va cânta în casă.

Durerea aceea cruntă era de vină pentru toate coşmarurile ei, iar în timp ce povestea totul cu voce tare simţea cum i se răsucea un cuţit în abdomen.

Apoi, miraculos, Reggie puse mâna pe locul unde o chinuia durerea.

— Gata, Allie, spuse el încet, în timp ce palma lui caldă îi liniştea emoţiile turbulente.

Când îşi reveni în fire, deschise ochii şi spuse mai calmă decât s-ar fi crezut în stare în urmă cu o oră:

— Ţi se pare o prostie, nu-i aşa? Tu ai trecut prin lucruri mai rele.

— Nu-ţi dispreţui propria durere, spuse Reggie cu voce aspră. Oricât de mare sau de mică ţi s-ar părea cauza, singurul mod în care poţi măsura cu adevărat o rană este în funcţie de cât rău ţi-a făcut. Să fii trădată de bărbatul pe care-l

iubeai, să ţi se zdruncine credinţa în feminitatea ta… acestea sunt răni adânci şi cumplite.

Alys se lipi de el şi îşi îngropa faţa în umărul lui. Simţi cum nodul durerii vechi se desfăcea uşor şi dispărea şi ştiu că, deşi cicatricea nu avea să se şteargă vreodată, această parte a trecutului n-o mai putea domina.

Reggie nu mai spuse nimic, doar o ţinu în braţe, oferindu-i căldura şi liniştea lui. De unde ştia atât de multe despre durere şi vindecare? O întrebare stupidă. Aflase destul de multe despre trecutul lui ca să înţeleagă ce şcoală dificilă frecventase.

Simţindu-se mai uşoară şi mai liberă ca oricând, Alys se întoarse pe spate şi reuşi să zâmbească.

— Mulţumesc.

— Te simţi mai bine acum? întrebă el blând, cu privirea caldă. Când ea dădu din cap, o întrebă: Şi ce s-a întâmplat după ce i-ai auzit pe bădăranii ăia doi?

Alys se întrista puţin.

— Mi-am luat calul şi m-am dus cât mai departe. Nu m-am întors acasă decât după ce se întunecase de mult. Randolph şi prietenul lui plecaseră, fiindcă nu dăduseră de mine. Când am ajuns acasă, m-am dus la tata şi i-am spus că n-o să mă mărit cu Randolph nici dacă ar fi fost Adam şi cealaltă opţiune ar fi fost şarpele.

Începu să se încordeze din nou. Reggie ridică pătura şi o înveli bine, iar Alys inspiră adânc.

— Ne-am certat crunt. N-am vrut să-i spun de ce mă răzgândisem şi a crezut că sunt proastă şi fandosită. Dar nu puteam vorbi despre ce se întâmplase. Nu puteam.

— E de înţeles, spuse Reggie cu blândeţe.

Înţelegerea lui o relaxa din nou.

— Tata s-a înfuriat şi a spus că avea să mă dezmoştenească dacă nu mă căsătoream cu Randolph. Apoi m-a încuiat în cameră.

— Cu pâine şi apă?

Alys zâmbi amar.

— N-am avut timp să aflu. Mi-am luat pantalonii şi mi-am făcut bagajul cu ce bani aveam şi ce haine puteam să iau cu mine. La miezul nopţii am coborât pe un fel de funie făcută din cearceafuri înnodate, într-un stil foarte romantic. Numai că nu fugeam spre un bărbat, ci de un bărbat.

— Nu de unul, ci de doi. Dacă tatăl tău ar fi fost mai înţelegător, ai fi plecat? întrebă Reggie încet.

— Nu, recunoscu ea cu tristeţe adâncă. Multe femei supravieţuiesc cu inima frântă. Faptul că m-a trădat tatăl meu a fost mult mai grav, fiindcă în jurul lui se învârtise viaţa mea, mai spuse Alys nevrând să se gândească la asta, fiindcă ştia că rana aceea nu avea să se vindece vreodată. După ce am fugit, lucrurile au luat o întorsătură destul de sordidă. Ai văzut că nu eram virgină, spuse ea pe un ton neutru.

Mâna lui urcă pe trupul ei şi se opri deasupra inimii.

— Allie, nu trebuie să-mi explici nimic. Femeia care eşti acum e rodul tuturor alegerilor şi al greşelilor pe care le-ai făcut de-a lungul anilor. Nu-ţi cere scuze pentru trecutul tău.

— Dar vreau să-ţi spun. Nu înţeleg nici eu de ce am făcut asta. Poate tu o să înţelegi, spuse ea închizând ochii încordată. Peste două nopţi, stăteam la un han, îmbrăcată din nou în haine de femeie. Coboram spre camera mea, când m-am întâlnit cu un negustor care stătea acolo. Era beat mort şi… mi-a făcut avansuri, spuse ea muşcându-şi buzele; apoi adăugă, cu un efort: Şi eu am acceptat.

Respiraţia negustorului era stătută, mâinile lui erau stângace. Nu ştia şi nici nu-i păsa că era virgină. Iar ea stătuse acolo şi-l lăsase s-o violeze.

Alys înghiţi în sec, simţind gustul amar al dispreţului de sine.

— Cred că am fost nebună. S-a terminat repede. Cred că era prea beat ca să ştie sau ca să-şi amintească ce se întâmplase.

— Să-l găsesc şi să-l omor? spuse Reggie cu o blândeţe mascată.

— Nu! Lui Alys îi veni să râdă isteric, poate asta intenţionase şi Reggie. Nu m-a obligat. Vina a fost doar a mea.

O trase mai aproape, simţindu-i pielea caldă şi mătăsoasă.

— Trebuie să fi fost un mod foarte urât de a face cunoştinţă cu plăcerile carnale.

— Aşa a fost. Mai rău, m-am dispreţuit după aceea, spuse ea privindu-l cu ochi mari, rugători. Poţi să-mi spui de ce am făcut aşa ceva?

— Fuseseşi rănită, nu mai aveai încredere în feminitatea ta şi ai vrut să-ţi demonstrezi, în modul cel mai primar cu putinţă, că puteai fi dorită de un bărbat, spuse el imediat. Ai lovit în acelaşi timp şi în tatăl tău, şi în Randolph. Nu puteai face nimic care să-i înfurie mai mult, adăugă el strâmbându-se. Din păcate, ai rămas şi cu ideea că nu te poate dori decât un beţiv.

După o tăcere îndelungată, ea spuse:

— Reggie, cum de ştii atâtea despre oameni?

— Am început să studiez oamenii când eram foarte mic. În plus, sunt expert în teoria şi în practica autodistrugerii, spuse el sec. Presupun că, după episodul cu beţivul, ai renunţat la bărbaţi şi la dragoste în favoarea penitenţei şi a facerii de bine, dar pasiunea ta naturală nu a dispărut.

Alys schiţă un zâmbet

— Ai dreptate, din nou. Întotdeauna mi-au plăcut bărbaţii, dar, după noaptea aceea, am ştiut că eram condamnată să rămân singură pentru totdeauna. Bărbatul pe care îl iubeam mă respinsese şi nu-mi închipuiam că m-ar mai putea dori cineva după ceea ce făcusem. Timp de câteva ore am fost pe punctul să mă sinucid, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu sufletul meu după moarte. Chiar mi-am tăiat părul şi l-am ars, spuse ea tremurând şi ghemuindu-se mai aproape de el, simţindu-se protejată de muşchii zvelţi şi de oasele tari.

— Şi ce te-a făcut să-ţi revii? întrebă el.

— A doua zi m-a găsit grăjdarul meu. Mă văzuse după ce îl auzisem pe Randolph şi îşi dăduse seama că se întâmplase ceva rău. A doua zi a descoperit că dispăruse calul meu şi a venit după mine fără să spună nimănui. Cred că spera că, dacă mă găsea destul de repede, mă putea convinge să mă întorc înainte să izbucnească scandalul. Dar m-a găsit peste câteva zile şi când a făcut-o, eu am refuzat să mă întorc. Mi-a spus că nu mă va obliga, dar nici nu mă va lăsa de izbelişte.

Reggie trase aer în piept, înţelegând.

— Nu-mi spune… Jamie Palmer.

— Exact. Întotdeauna fuseserăm prieteni. Nu avea familie şi nu avea niciun motiv să se întoarcă la ferma tatii, aşa că a rămas cu mine. Am fost recunoscătoare să am în preajmă o persoană căreia îi păsa de ce se întâmpla cu mine, spuse ea zâmbind cu gingăşie. Primul meu oc de muncă a fost ca profesoară de istorie şi latină la o şcoală mică din apropiere. Jamie şi-a găsit de lucru la

grajduri. Apoi am devenit guvernantă la doamna Spenser şi el s-a mutat după mine şi şi-a găsit alt serviciu. Când am pornit atelierul de olărit şi aveam nevoie de un supraveghetor de încredere, a fost de acord, chiar dacă preferă să lucreze cu caii. A fost un prieten bun.

— E îndrăgostit de tine? întrebă Reggie, încercând să nu pară gelos din nou.

Alys clătină din cap, cu un oarecare regret.

— Niciodată nu m-a privit aşa. Pentru el eram tânăra lui stăpână, mult prea sus pentru el, chiar şi când am devenit o femeie care se ocupa de agricultură.

Acum câţiva ani s-a însurat cu una din fetele familiei Herald. E o fată drăguţă, mult mai potrivită pentru el, spuse ea răsuflând uşurată. Restul poveştii îl ştii.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci la tatăl tău?

— Niciodată, spuse ea cu o voce neutră şi seacă.

— Ar fi ceva dacă l-ai urî, dar, din câte mi-ai spus, nu e cazul, continuă Reggie. Nu vrei să faci pace cu el? N-o să trăiască veşnic, asta dacă n-a murit deja.

— N-a murit.

— Cum poţi să fii sigură?

— Aş fi aflat.

În dispoziţia aceea, Alys ar fi putut să îngheţe pietrele cu privirea, dar Reggie insistă. Era unul din lucrurile la care se pricepea cel mai bine.

— Allie, ascultă pe cineva care ştie ce spune. Nu e bine să trăieşti cu supărări.

— Ce te interesează mai mult, supărările mele sau potenţială mea avere? ripostă ea.

Reggie refuză să-i facă jocul.

— Nu mă subestima. Chiar dacă Lord Markham mi-a spus că sunt un vânător de zestre, ai face bine să ştii că, dacă aş fi vrut vreodată să mă însor cu o moştenitoare, aş fi reuşit.

Alys zâmbi jenată.

— Scuză-mă. N-ar fi trebuit să spun asta. Dar

nu pot să mă întorc vreodată acolo.

— Fiindcă tatăl tău nu te va ierta? Ea privi spre tavan.

— În parte. Nici eu nu-l pot ierta pe el. Singura dată când am avut nevoie să mă înţeleagă, să-mi arate că-i pasă, m-a dezamăgit, spuse ea cu vocea frântă. Poţi să crezi că e mândrie sau încăpăţânare sau chiar răutate, dar n-o să mă întorc şi n-o să-i cer iertare niciodată. Nici acum, nici dacă aş şti că mă numeşte din nou moştenitoare. N-o să mă întorc nici dacă moare.

Răutatea era alt subiect la care Reggie se pricepea de minune, dar nu era încă pregătit să-l aducă în discuţie.

— Te-ai întoarce dacă ţi-ar cere-o?

— Tatăl meu n-a recunoscut niciodată când a greşit şi nu şi-a cerut scuze în viaţa lui, spuse ea tristă şi obosită. Nu m-ar chema niciodată înapoi.

În voce i se citea un alt fel de durere.

— Este păcat că nu-l urăşti, spuse el încet; ţi-ar fi fost mai uşor.

— N-am nevoie de tatăl meu sau de banii lui, spuse ea cu asprime. Nu m-am descurcat rău de una singură.

— Aşa e, aprobă Reggie, dându-i cu tandreţe la o parte părul de pe faţă.

Frumoasă, încăpăţânata, onorabila Lady Alys, în ale cărei vene clocotea o patimă inegalabilă. Fusese extraordinar să facă dragoste cu ea şi nu numai fiindcă nu mai fusese cu o femeie de luni întregi.

Se gândi şi tresări când îşi aminti că ultima partidă fusese cea fugară, inconştientă, cu Stella. Nu voia nici măcar să se gândească la asta când o ţinea în braţe pe Alys. Dragostea cu ea fusese minunată, îl încântase şi îl făcuse să simtă bucuria descoperirii aşa cum se întâmplase atunci când îşi pierduse virginitatea cu o lăptăreasă pofticioasă şi bună la suflet. Alungă şi acest gând. Singura femeie din lume care conta acum era Alys.

Era momentul potrivit să o ceară în căsătorie? Cochetase cu ideea aceea de săptămâni

întregi. Voise să aştepte mai mult, să-i demonstreze ei şi să-şi demonstreze lui însuşi că era lucid şi că avea de gând să rămână aşa. Dar seara aceea schimbase totul. Nu aveau cum să trăiască în continuare sub acelaşi acoperiş fără să se iubească.

Avea încredere că ea îl va accepta. Nu îi era indiferent, Alye iubea moşia Strickland şi voia să aibă copii.

Iar el o iubea. Ce ciudat că nu îşi dăduse seama de asta înainte. La un moment dat, în ultimele săptămâni, atracţia, respectul, amiciţia şi gratitudinea se uniseră, iar rezultatul depăşea cu mult suma părţilor. Într-un mod cu totul convenţional, voia ca ea să fie femeia lui, până ce moartea avea să îi despartă, şi nu îl mai interesa nimeni altcineva.

Nu făcuse niciodată o astfel de declaraţie, însă deschise gura, sperând că sinceritatea îi va compensa lipsa de stil. Apoi, înainte să scoată o vorbă, acea parte a minţii lui care nu se odihnea

niciodată începu să pună laolaltă informaţii şi să desluşească o imagine cu totul nouă, uluitoare.

Îşi odihni mâna pe unul dintre sânii ei frumoşi. Julian îi povestise despre moştenitoarea dispărută a ducelui de Durweston, care fusese logodită cu fiul mai mic al marchizei de Kinross. Fiul mai mic al marchizei era Lord Randolph Lennox. Reggie îl ştia oarecum. Era un bărbat frumos, cu câţiva ani mai tânăr ca el, un model de virtute. Partenerul ideal pentru o fată care avea să ajungă ducesă. Se presupunea că fiica lui Durweston fugise cu grăjdarul în urmă cu doisprezece ani, când avea optsprezece ani.

Reggie simţi că i se face frig şi inima îi îngheţă. Alys a lui era moştenitoarea dispărută, cele două poveşti se potriveau prea bine. Dumnezeule, era unica fiică a unui duce.

Iar Blakeford ar fi fost următorul moştenitor. Alys spusese că Blakeford avea motive să o omoare şi avea dreptate. Ducatul şi averea familiei Durweston ar fi ispitit şi un om mai bun că George

Blakeford. Din nefericire, vorbele neglijente ale lui Reggie îl aduseseră pe Blakeford la Dorset, chitit s-o ucidă. Deşi era imposibil de dovedit, Reggie ar fi pariat o mie de lire că incendiul care distrusese Rose Hall fusese provocat de vărul lui Alys.

Vocea ei răguşită îi întrerupse gândurile:

— De ce eşti aşa serios?

Îşi concentra atenţia asupra ei. „Disperarea familiei Davenport” împărţea patul cu cea mai importantă moştenitoare din Anglia. Când ea fusese prezentată la Londra, el nu avea voie nici măcar să se afle sub acelaşi acoperiş.

Fără îndoială că era o fire poruncitoare, doar fusese crescută să conducă micul regat al familiei Durweston. Îi spusese că Lady Alys era un apelativ ironic, dar bănuia că totul începuse atunci când Jamie Palmer o numise aşa, fără să-şi dea seama.

Măcar de şi-ar fi urât tatăl, dar era clar că suferea profund din cauza înstrăinării lor. Şi chiar dacă ea credea că ducele nu ar fi primit-o niciodată înapoi, Reggie nu era de aceeaşi părere.

În şaizeci de secunde, se schimbase totul. Presimţind inevitabilul, Reggie înţelese ce trebuia să facă. Apoi, stăpânindu-se, aşa cum se pricepea de minune, reuşi să zâmbească.

— Încercam să calculez de câte ori pot să mai fac dragoste cu tine în seara asta înainte să trebuiască să plec, ca să nu-ţi distrug reputaţia.

Alys îi zâmbi încet, ştrengăreşte.

— N-o să afli niciodată dacă nu faci altceva decât să te gândeşti.

— Ai dreptate. Gata cu vorbele, spuse el sărutând-o puternic, simţind acut neliniştea descoperirii pe care tocmai o făcuse.

Asta era soarta, la urma urmei. Cum de putuse crede că el avea să aibă parte de un final fericit?

Dar cel puţin în noaptea asta, era a lui. Şi avea să se asigure că niciunul dintre ei nu avea să uite vreodată noaptea aceea.

Orele de întuneric trecură cu mii de mici descoperiri, cu pasiune şi râsete, cu respiraţiile

lor unite. Cu cât îi oferea mai mult, cu atât ea îi răspundea mai frumos. Alys ştia că, dacă avea să moară a doua zi, ar fi fost mulţumită fiindcă fusese iubită cu adevărat.

O astfel de împlinire nu avea cum să fie numai o împreunare fericită a trupurilor. Voia să-i spună cu voce tare că îl iubea, că niciun alt bărbat nu-i mai atinsese inima sau spiritul la fel ca el, că nimeni nu avea s-o facă vreodată, dar tăcu, nevrând să strice noaptea aceea perfectă.

Pe lângă tainele simţurilor, întunericul ascundea o altă revelaţie. În timp ce stătea rezemată de pieptul lui Reggie, într-o perioadă de respiro dintre furtuni, murmură, gândind cu voce tare:

— În afară de copilul lui Gillie, câţi copii mai ai? El ridică, surprins, capul.

— Despre ce vorbeşti?

Neputându-şi retrage cuvintele, Alys continuă:

— Despre copii ilegitimi, ca acela pe care o

să-l aibă Gillie peste câteva luni. Trebuie să mai fi fost şi alţii în atâta timp.

— De ce crezi că e copilul meu? întrebă el, mai degrabă curios decât supărat.

— Am văzut-o ieşind din camera ta într-o seară, spuse Alys stânjenită. Şi i-ai permis să rămână aici în continuare. May Herald mi-a spus că puţini bărbaţi ar fi fost aşa de îngăduitori.

— Înţeleg, spuse el cu amuzament evident, însă resping toate acuzaţiile. Îţi garantez că va naşte la mai puţin de nouă luni de la sosirea mea la Strickland.

Apoi îi explică încercarea disperată a lui Gillie de a-l implica în sarcina ei.

Alys fu uluită şi peste măsură de uşurată.

— Nu l-ai plătit pe Mac Cooper ca să ţi-o ia de pe cap?

— Să nu-i sugerezi asta lui Mac, fiindcă e posibil să uite că eşti o doamnă, o avertiză Reggie. Căsătoria a fost ideea lui şi se bucură foarte mult.

— Ah, spuse Alys simţindu-se ca o toantă.

Se lăsă tăcerea, până ce el îi răspunse brusc la întrebarea anterioară.

— De-a lungul timpului, am avut grijă să nu las în urmă copii nelegitimi. Nu aş vrea ca un copil de-al meu să crească în necazuri. Dar e posibil să existe unul.

Ultima lumânare arsese aproape complet, iar licărul ei muribund îi arătă lui Alys silueta lui neclintită.

— Nu ştii sigur? întrebă ea încet.

— Am avut o aventură cu o aristocrată liberală nu numai în politică, ci şi în viaţă. Primii doi copii i-a făcut soţul. Cred că după aceea s-a ambiţionat să se asigure că fiecare avea un tată diferit, spuse el sec. Peste câţiva ani, am văzut-o în parc, plimbându-se cu câţiva dintre copii. Una dintre fete semăna oarecum cu mine, mititica. M-am interesat. Copilul avea vârsta potrivită.

— Şi doamna nu vrea să-ţi spună?

— Poate că nu ştie, ridică el din umeri. Şi dacă fata e a mea, ce-aş putea să fac? Creşte cu

mai mult decât i-aş putea oferi eu. Părinţii ei sunt oameni buni în felul lor. N-ar merita să-i distrug viaţa.

Asprimea din tonul lui îi arătă cât de mult îi păsa de copilul acela, care era pierdut pentru el. Oare durerea ar fi fost mai mică dacă ar fi avut alt copil, unul pe care să-l crească el însuşi, pe care să-l îndrume în viaţă, aşa cum nu fusese îndrumat el?

Alys îşi dorise întotdeauna copii, dar acum, cu o ferocitate care o uimea, voia să aibă copiii lui. Deşi ani întregi nu îndrăznise să viseze la asta, pentru o clipă, îşi închipui că-şi petrecea restul vieţii la Strickland, crescând copii înalţi împreună cu Reggie, împărţind râsetele, prietenia şi certurile ocazionale. Şi, mai ales, cu mii de nopţi ca aceea, în care să li se unească şi trupurile, şi spiritele.

Era prea devreme ca să viseze, dar el o plăcea şi o dorea. Poate în timp avea să o îndrăgească şi mai mult. Ea avea să facă tot

posibilul ca să îl câştige, şi ce metodă mai bună să ispiteşti un desfrânat decât prin pasiune?

În timp ce zorii alungau întunericul, Alys începu să-i demonstreze iubitului ei ce învăţase într-o singură noapte, făcând dragoste cu el la fel de pătimaş cum el făcuse dragoste cu ea. Şi când atinseră noi culmi ale fericirii, îi fu uşor să creadă că îi unea iubirea.

Capitolul 24

Reggie o părăsi pe Alys cu un sărut, puţin înainte ca restul colocatarilor să se trezească. Zăbovi în pat, fericită, alte câteva minute, până ce o cameristă apăru cu cafeaua ei. Nu ştia că există asemenea bucurie pe lume. Deşi ar fi trebuit să fie epuizată după o noapte atât de agitată, simţea că era în stare să mute un munte cu o singură mână.

După ce sosi cafeaua, se ridică şi se îmbrăcă. Se privi în oglindă şi avu un şoc. Pentru o clipă, văzu femeia frumoasă pe care o admira Reggie.

Apoi reveni cu picioarele pe pământ şi fu doar Alys, o Alys radiantă, cu ochi strălucitori. Dar, pentru o clipă, fusese frumoasă.

Ieşi afară fluierând. Mare păcat că trebuia să-şi petreacă întreaga zi în capătul celălalt al moşiei. Nu avea să-l mai vadă pe Reggie până la cină. Îşi făcu treaba din obişnuinţă, dar din când în când se trezi privind în gol, cu un zâmbet în colţul buzelor, simţind că i se înmoaie picioarele.

Spre sfârşitul după-amiezii, Alys se întoarse la birou. Simţi o panică subită atunci când văzu scrisoarea care o aştepta, pe care recunoscu scrisul ferm al lui Reggie. Oare din cauza pasiunii din noaptea precedentă avea să fie concediată? Se uită lung, câteva minute, la hârtia de culoare crem, fără să îndrăznească să o deschidă.

Apoi, strângând din buze, rupse sigiliul. Mesajul scurt, dar nu neprietenos, fu o uşurare. Reggie trebuise să plece de urgenţă. Era posibil să lipsească două săptămâni, dar, probabil, nu avea să dureze chiar atât. Îi părea rău că plecase aşa de brusc. Cu drag, R.

Se uită încă o dată la bilet. Cu drag? Era un semn de afecţiune sau de indiferenţă? îi citi şi îi reciti vorbele, încercând, fără succes, să găsească o semnificaţie adâncă.

Împături cu grijă hârtia, privind în gol. De fiecare dată când fuseseră intimi, în trecut, Reggie fugise, dar se întorsese întotdeauna.

Nu trebuia să uite că se întorcea

întotdeauna.

Ajuns la Londra, Reggie discută cu străMătuşa lui Julian, o văduvă de ispravă, pasionată de bârfă şi cu o slăbiciune pentru escroci. Luară ceaiul împreună şi află că moştenitoarea dispărută a familiei Durweston era Lady Alyson Elizabeth Sophronia Weston Blakeford, numită Lady Alys. Fusese prezentată o dată la Londra, era foarte înaltă şi destul de timidă, dar avea un comportament minunat. Toată lumea bună îi aprobase logodna cu tânărul ales de tatăl ei, Lord Randolph Lennox, un tânăr frumos şi onorabil, care nu avea nevoie să se căsătorească pentru bani.

În sfârşit, la naiba, văduva îi spuse că Lady Alyson Blakeford avea ochii de culori diferite.

Îi luă trei zile să ajungă la castelul Carleon, reşedinţa familiei Durweston. Carleon cuprindea o mare parte a comitatului Cheshire, iar Reggie avu nevoie de o jumătate de oră numai ca să străbată aleea străjuită de ulmi, ducând de la poartă la

castel.

Ochiul lui priceput evalua moşia şi constată că era întinsă şi prosperă. Era de cel puţin zece ori mai mare decât Strickland. Carleon fusese iniţial un castel, iar de-a lungul secolelor clădirea crescuse şi se schimbase, reflectând puterea şi bogăţia proprietarilor săi. Nici domnitorului Angliei nu i-ar fi fost ruşine să locuiască între aceşti pereţi de piatră aurie, iar castelul fusese vizitat de regi şi de regine.

Cu cât se apropia mai mult de reşedinţă, cu atât se enerva mai mult. Faptul că Alys părăsise toate aceste lucruri pentru o viaţă de incertitudine şi sărăcie îi arăta cât de rănită fusese. Dacă ar fi avut şansa, i-ar fi smuls cu plăcere inima din piept lui Lord Randolph Lennox, şi nobilului duce de Durweston, şi negustorului beat, şi tuturor celorlalţi bărbaţi care o răniseră pe Allie. Se bucură, morbid, gândindu-se că îl omorâse pe George Blakeford.

Holul principal era înalt de aproape zece

metri. Fusese proiectat probabil ca să-i impresioneze pe muritorii de rând. Reggie fu întâmpinat de un majordom mai afectat decât arhiepiscopul de Canterbury. Ochii reci examinară hainele vizitatorului, care se murdăriseră de pe drum.

— Ducele de Durweston nu primeşte pe nimeni. Reggie scoase o carte de vizită şi mâzgăli pe ea: „Ştiu unde e fiica dumneavoastră”.

— Dă-i asta, îi spuse scurt majordomului. Durweston nu putea fi foarte departe. Se spunea că în ultimul deceniu nu îşi părăsise moşia.

Majordomul se uită cu dispreţ la cartea de vizită. Chipul i se crispa şi mai mult, dacă asta era posibil. Se întoarse fără să scoată o vorbă şi dispăru în încăperile castelului. Reveni după cinci minute.

— Domnia sa vă va primi.

Majordomul se întoarse şi îl conduse printr-o serie de pasaje care îl făcură pe Reggie să-şi dorească să fi luat cu el un ghem de sfoară,

asemenea lui Tezeu. Ajunseră în sfârşit la cabinetul particular al ducelui, altă încăpere spaţioasă, decorată cu mobilă şi obiecte de artă demne de un rege.

Durweston stătea la un birou opulent. Orice urmă de speranţă pe care o avusese Reggie că Allie a lui nu era Lady Alyson Blakeford dispăru atunci când văzu chipul frumos, ca de vultur, al ducelui. Bărbatul acela trebuia să fie tatăl ei. Părea să aibă aproape şaptezeci de ani, era înalt, zvelt şi aprig, avea o şuviţă de păr alb şi atitudinea unui bărbat căruia nu i se împotrivea nimeni. Nu se ridică şi nu îşi salută oaspetele, mulţumindu-se să îl scruteze cu ochii gri-verzui, de aceeaşi nuanţă ca ochiul drept al lui Allie.

Refuzând să se lase intimidat, Reggie înclină capul o dată, apoi îl privi şi el, părând oarecum plictisit, în timp ce aştepta ca bărbatul celălalt să vorbească.

Privirea ducelui căzu asupra cărţii de vizită de pe birou.

— Reginald Davenport. Am auzit de dumneata. Eşti un desfrânat, un risipitor şi un escroc, o nenorocire pentru o familie bună. Ai aflat că a murit moştenitorul meu, George Blakeford şi te-ai hotărât că ai şansa să profiţi. Ai venit aici ca un uliu cu cine ştie ce scorneli despre fiica mea, spuse el privindu-l din nou pe Reggie cu răceală. Eu nu sunt o vacă de muls. Fiica mea este moartă. Ieşi afară.

Reggie se înfurie, dar îl şi compătimi. În ultimii doisprezece ani, cu siguranţă veniseră pe capul ducelui mulţi care susţinuseră că o găsiseră pe moştenitoarea dispărută. Probabil că speranţele lui Durweston crescuseră, iar apoi se prăbuşiseră de mai multe ori şi de asta era amar şi circumspect. Însă cu siguranţă încă spera că fiica lui era în viaţă, altfel nu ar fi primit în casă un străin. Ducele ardea de nerăbdare să afle ceva despre singurul lui copil. Voia să i se demonstreze că nu avea dreptate.

Păstrându-şi calmul, Reggie spuse:

— Aveţi dreptate, am aflat de moartea lui George Blakeford. De fapt, chiar eu l-am împuşcat, cu o puşcă Baker. Un glonţ în inimă.

— Dumnezeule, dumneata l-ai omorât? zise Durweston uluit şi zdruncinat. Nu am fost surprins să aflu că George a murit într-o ambuscadă, dar mi-e greu să cred că până şi un om ca dumneata ar veni aici să se laude cu asta. Eşti ori criminal, ori nebun, Davenport, spuse el întinzând mâna puternică, osoasă, către clopoţel. Poate ambele.

— L-am omorât pe Blakeford fiindcă făcea tot posibilul să înjunghie o femeie pe nume Alys Weston, spuse Reggie scurt. Părea să creadă că Alys este fiica dumneavoastră.

Mâna ducelui se opri în aer, apoi, cu degete tremurânde, se aşeză din nou pe birou.

— Spune-mi mai multe despre această Alys Weston.

— E administratorul moşiei mele, Strickland, care se află între Dorchester şi Shaftesbury, spuse Reggie încordat. Are aproape un metru optzeci,

păr şaten strălucitor, gropiţe surprinzătoare şi silueta Dianei, zeiţa vânătorii. Are treizeci de ani, s-a născut în ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor şi are mândria încăpăţânată a unui Lucifer.

Reggie văzu cu cinism cum chipul impasibil al ducelui tresărea, ca din cauza unui cutremur interior, apoi adăugă artificiul final:

— Are ochii de culori diferite, cel stâng e căprui, cel drept e gri-verzui.

— Fiica mea e moartă, spuse Durweston încleştându-şi pe suprafaţa de piele a biroului mâinile brăzdate de vene albastre. Să nu crezi că poţi să-mi bagi pe gât vreo impostoare. Aş şti imediat.

— Şi Anglia e plină de femei de un metru optzeci cu ochii de culori diferite, spuse Reggie ironic. Foarte bine, dacă n-o vreţi, o păstrez pentru mine.

Făcu stânga-mprejur şi se îndreptă către uşa masivă.

— Stai!

Reggie ezită, apoi se întoarse. Dacă tot se hotărâse să vină, trebuia să termine ceea ce începuse. Durweston se ridicase în picioare, agitat

— Alyson n-ar fi plecat niciodată atâta timp.

— Atunci n-o cunoaşteţi foarte bine, spuse Reggie cu răceală. Când a vrut să pună capăt logodnei, nu aţi vrut s-o sprijiniţi. I-aţi spus că nu mai era fiica dumneavoastră şi aţi încuiat-o în cameră. Nu-i de mirare că a crezut că aţi trădat-o. Că nu voiaţi să se mai întoarcă.

Durweston se prăbuşi, palid, înapoi în scaun.

— Numai noi doi ştiam ce s-a întâmplat în noaptea aceea, şopti el. Aşază-te, spuse el arătându-i un scaun. Te rog.

Ducele părea atât de zdruncinat, încât Reggie se întrebă dacă nu cumva trebuia să cheme ajutoare, dar după un minut păru că îşi revine.

— Ştii de ce a refuzat să se mărite cu Lord Randolph?

— Da, dar dacă vreţi să aflaţi motivul, va

trebui s-o întrebaţi personal.

Durweston dădu din cap.

— Spui că e administratorul moşiei dumitale. Nu s-a mai auzit aşa ceva. Cum s-a ajuns la asta? A fugit cu grăjdarul.

— A fugit singură, îl corectă Reggie. Grăjdarul, Jamie Palmer, a urmat-o ca să se asigure că nu i se întâmplă nimic rău.

Îi explică pe scurt cum Alys devenise mai întâi profesoară, apoi guvernantă şi, în final, administrator. Îi povesti şi despre reformele pe care le pusese în aplicare pe moşia lui şi că era tutorele a trei copii.

În timp ce Reggie vorbea, neîncrederea începu să dispară de pe chipul ducelui. Probabil îşi cunoştea fiica suficient de bine ca să ştie că nicio altă femeie din Anglia nu s-ar fi comportat aşa.

După explicaţiile lui Reggie, se aşternu tăcerea, până ce Durweston întrebă:

— E un administrator bun?

— Cel mai bun.

Un licăr de zâmbet lumină faţa ducelui, apoi căzu din nou pe gânduri.

— De ce nu s-a întors acasă? Oamenii spun multe la supărare.

Vulnerabilitatea părea nelalocul ei pe chipul arogant al bătrânului.

— Era foarte rănită, spuse Reggie încet. După aceea, a împiedicat-o mândria. Îndrăznesc să spun că înţelegeţi asta.

Durweston dădu uşor din cap.

— Vrea… vrea să se întoarcă acasă?

— Cred că da, dar trebuie să vorbiţi cu ea. Ea n-o să vină niciodată.

Chipul ducelui se înăspri.

— Se aşteaptă să mă înjosesc în faţa ei?

Săturându-se brusc de un bărbat care nici acum nu-şi lăsa mândria deoparte, Reggie izbucni:

— Nu se aşteaptă la nimic. Nici măcar nu ştie că sunt aici, spuse el ridicându-se. Allie mi-a spus că tatăl ei nu-şi cerea niciodată scuze şi nu recunoştea niciodată când greşea. În mod evident,

ştia ce vorbeşte. Am făcut o greşeală venind aici.

— Davenport, spuse Durweston cu răceală, recunoscând cu neplăcere faptul că oaspetele lui avea dreptate. Spui că e la moşia dumitale, la Strickland. Asta este în Dorset?

Davenport dădu din cap.

— O să ajung acolo în patru zile, spuse Durweston. Cât vrei pentru informaţii?

Ochii albaştri ai lui Davenport scăpărau flăcări.

— Păstraţi-vă banii. Doar s-o trataţi pe Allie mai bine decât aţi făcut-o până acum.

Durweston îl urî pe Davenport în clipa aceea, îl urî pentru că era puternic şi viril, în floarea vieţii, îl urî pentru că se bucurase de compania lui Alyson când el, tatăl ei, rămăsese singur în mausoleul luxos.

Mai mult, ducele se urî pe sine pentru că o gonise.

— Ce ţi-e fiica mea, Davenport? întrebă el cu asprime. Ţi-e amantă şi acum te-ai plictisit de ea?

Ochii lui Davenport se aprinseră, furioşi, iar trupul i se încorda de mânie. În adâncul sufletului, ducele de Durweston ştiu că numai în tinereţea sălbatică, plină de riscuri, fusese mai aproape de moarte. Oaspetele părea în stare să traverseze încăperea şi să-l sugrume cu mâinile goale.

În schimb, stăpânindu-se cu greu, Davenport spuse încet, tăios:

— Fiica dumneavoastră este ceea ce a fost întotdeauna. O lady.

Apoi se întoarse şi ieşi pe uşă.

Alys lucra atentă în birou şi nu îl aştepta pe Reggie prea curând, aşa că nu dădu nicio atenţie zgomotului făcut de calul care intră în curte. Peste câteva ore, percepu vag lovituri de copite care aparţineau unor cai ce trăgeau un vehicul, dar se gândi că era cheresteaua pe care o aşteptau pentru construcţii.

Din acest motiv, fu uimită atunci când uşa biroului se deschise şi văzu silueta inconfundabilă

a lui Reggie, în soarele începutului de după-amiază. Inima îi tresaltă de fericire, dar se opri când îi observă atitudinea distantă.

Când Reggie intră, ea era atât de atentă la el, încât nici nu-l văzu pe bărbatul ce-l însoţea, înainte ca Reggie să-i spună neutru:

— Ai un musafir.

Alys se uită la bătrânul înalt şi înlemni.

— Tată? şopti ea cu gâtul uscat, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Părul îi albise, iar pe chip îi văzu riduri noi, aspre, însă înălţimea şi statura lui impunătoare nu se schimbaseră. Cu ochii neobişnuit de strălucitori, bărbatul spuse cu voce aproape frântă:

— Nu e vremea să vii acasă, fata mea?

Atunci crezu. Se împletici, dădu jos scaunul în grabă şi se aruncă în braţele tatălui ei. Abia observă când Reggie ieşi din birou, lăsându-i singuri.

Alys începu să plângă în timp ce tatăl ei o

ţinea în braţe, şoptindu-i:

— Îmi pare rău, copilă, atât de rău.

Nu era nevoie de mai multe scuze din partea nici unuia.

Următoarea jumătate de oră fu plină de impresii confuze amestecate şi bâlbâieli, în care se puseră cap la cap bucăţele din trecut, până ce ducele spuse:

— Dacă plecăm peste o oră, putem să ajungem la Londra mâine-seară.

— La Londra? repetă Alys, fără să înţeleagă.

— Presupun că întâi vrei să mergi în vizită acolo şi abia apoi să te întorci la Carleon, spuse tatăl ei privind rochia simplă pe care o purta pentru o zi petrecută la birou. Ai nevoie de o garderobă cum se cuvine şi vreau să-mi prezint fiica. Mare păcat că e vară, nu o să avem cine ştie ce companie în oraş. Dar ne putem întoarce mai târziu, pentru micul sezon[4].

---

4 *.- Micul sezon londonez ținea din septembrie până la începutul lui noiembrie, dându-le tinerelor ocazia de a participa la câteva evenimente sociale*

Alys îl privi, fără să înţeleagă.

— Dar casa mea e Strickland. Am serviciu aici, am responsabilităţi.

— Dumnezeule, crezi că se cuvine ca viitoarea ducesă de Durweston să muncească? zise el, dând din mână. Dacă vrei să conduci o moşie, poţi să te ocupi de Carleon. N-o să-ţi stau în cale şi n-o să-ţi contramandez ordinele, spuse el cu un zâmbet uşor. Cel puţin o să încerc să n-o fac.

Alys ar fi râs dacă emoţiile nu ar fi fost atât de puternice. Să părăsească Strickland şi viaţa pe care şi-o construise? Să-l părăsească pe Reggie?

— Dar mai sunt şi băieţii, ezită ea. Şi am un contract Nu pot să plec aşa.

— Sunt aranjate toate, spuse ducele nerăbdător. Normal, protejaţii tăi vor veni cu noi. Am înţeles că sunt doar doi băieţi, că ai reuşit să pui mâna pe moştenitorul lui Lord Markham pentru fată. Mare lucru, fata mea. Te iroseşti aici.

înainte de a fi prezentate în timpul sezonului oficial, care începea la sfârșitul lui ianuarie și se încheia la începutul lunii iulie. (n.tr.)

Ai nevoie de un câmp mult mai mare de acţiune, spuse el dând din cap admirativ. Cât despre contractul tău, Davenport te-a eliberat deja de toate obligaţiile. Bătrânul făcu o pauză, apoi spuse duşmănos: Mi-e greu să recunosc, dar l-am judecat greşit. Când a venit la Carleon, am crezut că are vreun interes în asta, dar n-a vrut să accepte niciun ban. S-a purtat exact aşa cum ar fi trebuit.

Ducele se opri dintr-odată. Bănuia că Davenport nu se purtase întotdeauna aşa cum ar fi trebuit cu Lady Alyson Blakeford, dar mai bine nu deschidea subiectul. Indiferent ce făcuse în ultimii doisprezece ani, nimeni din lumea bună nu avea să îndrăznească să spună ceva de moştenitoarea familiei Durweston.

Alys încă încerca să asimileze cuvintele tatălui ei.

— Reggie a venit la Carleon? Aşa m-ai găsit? Când tatăl ei dădu din cap, întrebă uluită: Dar cum a descoperit cine eram?

— N-am idee, spuse Durweston privind-o fix şi hotărându-se să o grăbească. Deşi, până în prezent, Davenport se purtase ca un domn, nu avea încredere în influenţa acestui bărbat asupra fiicei lui. Mai bine îţi faci bagajele.

Alys se ridică.

— Trebuie să vorbesc cu Reggie.

— Davenport s-a gândit că vei spune asta. E în casă.

Afară, Peter şi William fuseseră atraşi de imaginea minunatei trăsuri Durweston. Când Alys traversă curtea, ei se zgâiau la ea.

— Chiar eşti fiica unui conte? întrebă Peter părând foarte neîncrezător.

Veştile se răspândeau repede.

— Da, spuse ea interpretând corect expresiile de pe chipul băieţilor. Să ştiţi că nu m-am schimbat. Încă sunt tutorele vostru. Încă trebuie să vă faceţi lecţiile şi să vă spălaţi după urechi, adăugă privindu-l pe William.

William râse, bucuros. Nu înţelegea prea

bine ce însemna să fii Lady Alyson Blakeford, dar Peter ştia.

— Ne părăseşti, spuse el palid.

I se ridică un nod în gât. Băieţii pierduseră deja prea mulţi oameni dragi. Peter se uita la ea ca şi cum ar fi plecat deja.

— Bineînţeles că nu, spuse ea, punându-i o mână pe umăr. Nu ştiu ce o să se întâmple, dar îţi promit că, dacă plec, tu şi William mergeţi cu mine.

Dacă plec… Dar nu voia să plece! Înghiţind în sec, continuă:

— Întotdeauna ai vrut să vezi Londra. Nu ţi-ar plăcea? Convins că nu avea să fie abandonat, un zâmbet larg apăru pe chipul lui Peter.

— Ar fi fantastic!

William părea mai puţin convins, dar înainte ca el să poată vorbi, Alys spuse din nou:

— Trebuie să vorbesc cu Reggie.

Ducele ieşise în urma ei, aşa că îl prezentă băieţilor şi se duse la conac în timp ce bărbaţii se

cunoşteau mai bine.

Doamna Herald o întâmpină în holul principal, holbându-se la ea ca şi cum i-ar fi crescut din senin pene mov.

— E adevărat, Lady Alys? întrebă ea făcând ochii mari. Că sunteţi într-adevăr Lady Alys, vreau să spun?

— Da, e adevărat, spuse ea nerăbdătoare. Unde e domnul Davenport?

— În bibliotecă, doamnă.

Nu se putea spune că May Herald era extaziată, fiindcă ea nu se extazia niciodată, însă era impresionată. Fiica unui duce, o femeie care avea să ajungă ducesă! Era o poveste pe care Strickland nu avea s-o uite vreodată.

Pentru menajeră, Lady Alyson Blakeford era deja istorie.

Sigur că era în bibliotecă, aceasta fusese scena atâtor urcuşuri şi coborâşuri din relaţia lor. Asta dacă într-adevăr aveau o relaţie. Cu chipul ţeapăn, Alys intră şi îl găsi pe Reggie aşezat în

scaunul lui preferat, curăţându-şi pipa.

El ridică privirea în timp ce Nemesis se apropie s-o salute pe Alys. Căţeluşa îi mirosi mâna rece, apoi o linse recunoscător. Degetele i se arcuiră involuntar.

Urmă o tăcere îndelungată. Ea căută pe chipul lui un semn că o dorea, un semn că îşi amintea de noaptea petrecută împreună, dar nu desluşi nicio expresie.

— Cum ai aflat cine eram? întrebă ea încordată.

— Când mi-ai povestit despre trecutul tău, am făcut legătura cu nişte lucruri pe care le aflasem despre moştenitoarea dispărută a familiei Durweston, spuse el ridicând din umeri. Nu a fost greu de ghicit.

Deci propriile mărturisiri erau de vină. Îşi dori cu patimă să nu-i fi spus nimic, oricât de uşurată s-ar fi simţit după ce îi povestise totul.

Dar dacă într-adevăr voia să scape de ea, ar fi putut găsi alte metode. Pur şi simplu asta îi era

la îndemână. Deşi încercă să vorbească normal, vocea i se frânse atunci când îl întrebă:

— Vrei să plec?

— Locul tău nu e aici.

Nici chipul, nici vocea lui nu trădau vreo urmă de emoţie.

Nu-i venea să creadă, nu putea să accepte că între ei fusese doar atracţie fizică. Că, fiindcă o avusese o dată, n-o mai voia în apropiere.

Dar ce ştia ea despre astfel de lucruri? Niciodată nu se pricepuse la bărbaţi. Era chiar genul de femeie care s-ar fi împreunat cu un desfrânat notoriu, care îşi schimba femeile la fel ca pe cravatele apretate, iar apoi ar fi fost suficient de toantă încât să viseze la iubire.

În timp ce ea îl privea întrebătoare, el se ridică şi se apropie de uşile din sticlă. Cu o mână pe clanţă, silueta lui înaltă, zveltă, se întoarse spre ea. Nu-i putu citi expresia de pe chip, fiindcă era aşezat chiar în bătaia luminii.

— La revedere, Allie. Să nu-ţi fie niciodată

ruşine de ceea ce eşti.

— Reggie!

Strigătul veni din inimă, dar el plecase deja. Privi neîncrezătoare către uşile de sticlă, după care se duse acolo amorţită, ca să se uite după el. Reggie se opri lângă trăsură şi vorbi cu băieţii câteva clipe, după care îi strânse mâna lui Peter. Mai puţin stingherit, William îl îmbrăţişa puternic. Apoi Reggie plecă şi nu mai văzu nimic.

Locul tău nu e aici. Dacă el n-o voia, nu avea sens să rămână, nu putea să rămână. Dar cum putea să plece când numai gândul la asta o străpungea ca un pumnal? Alys înghiţi în sec, luptându-se cu durerea care ameninţa să izbucnească în suspine nestăpânite.

Mândria care o sprijinise să treacă peste anii lungi de singurătate îi veni în ajutor. Era Lady Alyson Blakeford. Într-o bună zi avea să devină a cincea ducesă de Durweston. Nu avea să rămână într-un loc unde nu era dorită şi nici nu avea să plângă. Nu avea să plângă.

Când ieşi din bibliotecă o întâlni pe doamna Herald şi îi ordonă să împacheteze tot ce aveau ea, Merry şi băieţii. Apoi ieşi şi îi informă pe Peter şi pe William că plecau imediat la Londra.

Era cumplit de simplu să împachetezi o viaţă întreagă. În săptămânile de după incendiu, nu avuseseră timp să strângă mare lucru. Se gândi să se ducă la birou, unde încă avea deschise pe masă registrele, dar apoi se răzgândi. Reggie spusese că nu avea nevoie de ea, aşa că trebuia să se descurce singur cu toate.

Mâhnită, îşi dădu seama că nu avea să întâmpine probleme, doar că avea să-i rămână mai puţin timp pentru cai. Evidenţele ei fuseseră întotdeauna ordonate şi Reggie ajunsese să ştie la fel de multe despre Strickland ca şi ea. Vătaful avea să se descurce cu muncitorii de pe câmp. Chiar şi atelierul de olărit mergea bine şi începea să înregistreze profit.

Nu îşi luă rămas-bun decât de la Jamie Palmer. Îl găsi în hambar, reparând un

harnaşament Fără să fie surprins, acesta ridică privirea.

— Deci te duci acasă, Lady Alys. A venit vremea. Alys îl privi pe bărbatul acela solid şi amabil şi ar fi vrut să-i sară în braţe şi să plângă. Era singurul prieten pe care putuse conta vreodată.

— Vrei să te întorci la Carleon, Jamie?

El clătină din cap.

— Lui Annie nu i-ar plăcea. Familia ei e aici, iar acum aici e şi căminul meu. Nu mai ai nevoie de mine.

Aproape plânse, dar nu o făcu, fiindcă l-ar fi neliniştit pe Jamie. N-o văzuse niciodată plângând.

— Îţi mulţumesc, Jamie, din adâncul sufletului. Pentru tot. Niciodată nu voi avea un prieten mai bun, spuse ea oferindu-i mâna. Te rog să nu pierzi din ochi atelierul de olărit şi să mă anunţi dacă sunt probleme.

— Sigur, spuse el înclinând cu gravitate din cap şi apoi strângându-i mâna. Nu mai vii în

vizită?

Alys strânse din buze.

— Nu cred.

Peste o jumătate de oră plecară cu huruit de roţi şi lovituri de copite, în timp ce mulţimea adunată în grabă le făcea cu mâna.

Se îndreptară spre nord, către drumul spre Shaftesbury, iar Alys nu se uită înapoi.

Reggie se aşeză într-un pâlc de fagi, pe un deal de unde se vedea drumul cel mare. Peste puţin timp, trăsura splendidă gonea pe drumul străjuit de copaci, ridicând un nor de praf în după-amiaza uscată. Poneiul lui William şi iapa lui Alys tropăiau în spatele ei, priponiţi. Privi cu aviditate trăsura, dorindu-şi s-o mai vadă încă o dată şi ştiind că era o dorinţă stupidă şi inutilă.

Trăsura urmă curbura drumului şi îi ieşi din raza vizuală şi se trezi brusc coborând dealul, izbindu-se de tufişuri, gonind cât de repede putea, până ce ajunse la un loc de unde putea vedea următoarea buclă. Ajunse la fix, tremurând de

oboseală, cu respiraţia întretăiată. Trăsura neagră se mai arătă pentru o ultimă clipă şi dispăru.

Plecase.

Se întoarse amorţit şi începu să meargă fără rost, căci nu era pregătit să se întoarcă în casa goală. Ea plecase şi fusese doar alegerea lui. Ar fi putut să tacă şi s-o păstreze pentru el dacă ar fi vrut. Nu ar fi însemnat decât s-o despartă de moştenirea, de tatăl şi de averea ei.

De ce naiba luciditatea îl făcea să fie atât de nobil?

Se întoarse obosit la conac după ce se lăsase întunericul. Attila era în holul principal, agitându-se nebuneşte. Doamna Herald îl auzi pe Reggie intrând şi veni să îl salute.

— Attila n-a fost de găsit când au plecat. Lady Alys m-a rugat să vă asiguraţi că e îngrijit.

— Sigur, spuse Reggie sec.

În timp ce urca să se schimbe, Attila ţâşni pe lângă el şi se opri în faţa camerei care îi aparţinuse lui Alys. Reggie îi deschise uşa. Pisica

intră, adulmecând după stăpâna dispărută. Apoi sări pe patul gol şi începu să miorlăie.

— Ştiu cum te simţi, băiete, mormăi Reggie şi se îndreptă către camera lui.

Trebuia să înveţe să trăiască fără ea. Cu siguranţă exista o cale.

Capitolul 25

Lady Alyson Blakeford nu avea cum să treacă neobservată, iar Alys se amuză oarecum de această schimbare de situaţie. În Dorset fusese respectată. La Londra era aproape venerată.

Oraşul era liniştit, fiindcă aproape toată lumea bună plecase la Brighton sau în alte staţiuni la modă. Sosirea ducelui de Durweston, care se autoexilase de multă vreme, şi a fiicei lui dispărute atrase atenţia tuturor celor care rămăseseră. De fapt, unii membri ai înaltei societăţi chiar se grăbiră să se întoarcă la Londra, nevrând să rateze momentul. Se organizară reuniuni intime, pentru ca domnia sa să fie prezentată din nou celor sus-puşi.

Se comandă o garderobă nouă, elegantă, care ajunse aproape de pe o zi pe alta, fiindcă modista nu era ocupată în această perioadă a anului. Fură contactate vechile cunoştinţe ale familiei Durweston, care o salutară pe Alys şi se

declarară încântate să o revadă. Aproape că le auzea creierele zumzăind în timp ce o analizau şi speculau cu cine oare avea să se mărite. Deşi nu mai era tânără, încă era, din nou, cea mai importantă moştenitoare din Anglia.

Magnifica reşedinţă a familiei Durweston se deschise pentru prima dată în ultimii zece ani. Arăta exact la fel ca în urmă cu doisprezece ani, când fusese prezentată Alys, ca şi cum în spaţiile acelea auguste nu avea ce căuta un element plebeu ca praful.

Dar ea se schimbase. Dumnezeule, cât se schimbase! Nu-i mai păsa ce credeau despre ea toţi ageamiii. Când intra cu încredere într-o cameră, îmbrăcată splendid şi mai înaltă decât toate femeile din încăpere, atrăgea toate privirile.

Se plictisea de moarte.

Singura plăcere reală i-o ofereau excursiile cu băieţii la Turnul Londrei, la circul Astley şi la alte distracţii de acest gen. Spre surprinderea tuturor, ducele îi însoţea şi părea să-i facă plăcere.

Cu o gelozie nejustificată, Alys văzu cum tatăl ei se împrietenea cu Peter şi cu William. Ducele îşi dorise întotdeauna un fiu. Ea nu reuşise niciodată să fie aşa ceva, deşi cerul ştia că încercase.

Totuşi, nu era nici urmă de îndoială că tatăl ei se bucura peste măsură că-şi reîntâlnise fiica. Începură, cu grijă, să se apropie din nou. Astfel, durerea care o chinuise pe Alys atâta vreme încât nici măcar nu o mai conştientiza dispăru într-un sfârşit.

Dar nici măcar asta nu merita pierderea lui Reggie.

Conacul Strickland era cumplit de gol, de zece ori mai gol decât fusese atunci când Reggie se întorsese pentru prima dată. Era uimitor cât de repede se obişnuise să aibă în preajmă alte persoane. Îi era dor de copiii Spenser, de râsetele lor şi de ocazionalele discuţii în contradictoriu, dar cel mai dor îi era de Allie.

Din fericire, începuse strânsul recoltei. Asta îl ţinea ocupat, deşi vătaful foarte priceput supraveghea lucrările de rutină. Primi invitaţii de la localnicii care voiau să afle mai multe despre ascensiunea lui Alys. Oamenii acordau mare importanţă acestei situaţii.

Reggie acceptă câteva invitaţii, în principal ca să-şi umple orele libere de seară, când îi era cel mai dor de ea. Odinioară, orele acelea ar fi fost umplute cu băutură, dar era hotărât să nu se întoarcă la asta, oricât de singur şi de disperat s-ar fi simţit.

Îşi petrecea cea mai mare parte a serilor cântând la pian. Îşi recapătă dexteritatea din tinereţe şi o depăşi, ceea ce îl făcu să fie extrem de mulţumit. Concentrarea de care avea nevoie acţiona ca un medicament pentru uitare.

Attila şi Nemesis începuseră să doarmă în patul lui Reggie. Se gândea că faptul că acceptase acest aranjament arăta că îşi reducea standardele. Nervos din cauza absenţei permanente a lui Alys,

Attila se lua câteodată la harţă cu Nemesis, muşcându-l de coadă sau înfigându-i ghearele în nas. Nemesis urla revoltat şi se culca la loc.

Chiar şi când era nervos, Attila ştia că nu trebuia să-l muşte pe Reggie.

La o săptămână de la sosirea lor la Londra, ducele îi duse pe băieţi la Tattersalls. Femeile nu erau bine-venite în acest sanctuar al vânzărilor de cai, aşa că Alys profită de ocazie ca să scrie scrisori.

Fu uimită atunci când majordomul intră în camera ei de zi cu o carte de vizită gravată, pe o tavă de argint. Era prea devreme pentru vizite oficiale. Se uită pe cartea de vizită. Lord Randolph Lennox.

O cuprinse un val de panică şi nesiguranţă. Ştia că mai devreme sau mai târziu aveau să se întâlnească, fiindcă Lord Randolph şi tatăl ei erau prieteni. Dar nu atât de curând. Încă nu era pregătită!

Niciodată nu avea să fie pregătită să-l vadă din nou. Pentru o clipă se gândi să refuze. Oare nu stabilise că respingerea lui nu o mai putea răni? Nu mai era chiar aşa de sigură, dar era esenţial să îl înfrunte.

Se uită nervoasă în oglinda cu picior. Purta o rochie de dimineaţă opulentă, cărămizie, care îi accentua silueta provocatoare. Cocul sever dispăruse şi fusese înlocuit de o pieptănătură la modă, cu bucle şi onduleuri. După ce se examina, Alys se hotărî că era destul de atrăgătoare. Dar nu frumoasă. Doar o dată, în dimineaţa de după ce făcuse dragoste cu Reggie, fusese frumoasă.

Randolph o aştepta în salonul auriu. Ea se opri în prag şi se studiară unul pe celălalt, în tăcere.

Fostul ei logodnic era cu vreo trei centimetri mai înalt decât ea, avea părul auriu-închis şi chipul şi silueta sculpturilor clasice. Era îmbrăcat impecabil, iar trecerea timpului îl avantajase şi adăugase maturitate frumuseţii pe care o avea şi

în urmă cu doisprezece ani.

Oarecum şocată, Alys îşi dădu seama că avea doar douăzeci şi unu de ani când erau logodiţi, era practic un flăcău. Niciodată nu i se păruse tânăr.

— Alyson?

Vocea lui blândă avea un ton întrebător, iar Alys se trezi din visare.

— Bună, Randolph, spuse ea zâmbind şi oferindu-i mâna, hotărâtă să se poarte civilizat, ca şi cum între ei n-ar fi existat ani buni de durere. Sunt atât de schimbată încât nu mă recunoşti?

Randolph îi zâmbi uşurat, iar ea observă că şi el era la fel de emoţionat. Bizar.

Traversă încăperea şi îi sărută mâna, apoi i-o ţinu în continuare în timp ce se îndrepta de spate.

— Arăţi superb, Alyson. E minunat să te văd din nou.

Alys îşi trase mâna.

— Poftim, o lungană ca mine, care o să te calce în picioare? Trei metri de oase? Bineînţeles, averea încă e aici.

Apoi tresări, uluită. Şi intenţionase să se poarte civilizat. Nu avusese de gând să spună cuvintele acelea supărate, răutăcioase şi i se părea că acum rămăseseră acolo, suspendate în aer, ca un miros înecăcios de fum.

Randolph închise ochii, înfiorându-se de emoţie. Şopti, mai mult pentru el.

— Dumnezeule, asta a fost.

Respiră adânc şi deschise din nou ochii.

— De doisprezece ani îmi sparg capul încercând să înţeleg de ce ai fugit. Tatăl tău mi-a spus că, înainte să pleci, ai vrut să rupi logodna şi m-am temut că poate auziseşi acele cuvinte, dar m-am rugat să nu fie aşa.

De ani întregi, Lord Randolph rămăsese în mintea lui Alyson ca un trădător cinic şi batjocoritor. Imaginea dispăru atunci când îi văzu chipul zdruncinat.

— Poate ar trebui să ne aşezăm, spuse ea cu răceală. Se pare că avem de discutat

Se aşezară unul în faţa celuilalt.

— Mă întorsesem de la călărie, explică Alys şi eram chiar lângă uşile de sticlă. Am auzit ce a spus prietenul tău şi am auzit şi răspunsul tău.

Văzu din nou draperiile în bătaia vântului şi simţi cum abdomenul i se chircea de groază, dar totul rămăsese în urmă. Acum nu mai simţea durere, ci amintirea durerii.

Randolph se crispa.

— Şi tu ai crezut că eu eram de acord cu ce spusese el.

— Cum să nu fi crezut? întrebă ea sec. Te-am auzit cu urechile mele. După toate declaraţiile de dragoste nemuritoare pe care mi le făcuseşi, nu a fost prea plăcut să aflu că averea era principalul meu atu.

— Nu era aşa, să ştii, spuse el încet. Adevărul era că te iubeam, mai mult decât ţi-aş fi putut-o spune vreodată.

— Ah, da, cine n-ar putea iubi atâţia bani? murmură ea, cu amărăciune.

Randolph avea o avere respectabilă, altfel

tatăl ei n-ar fi fost niciodată de acord cu el. Însă averea ei era mult mai mare şi, deseori, bogaţii sunt cei mai lacomi.

Bărbatul clătină repede din cap.

— Alyson, şi eu sunt bogat. Pe nimeni nu deranjează să aibă mai mulţi bani, dar n-aveam motive să mă însor cu o fată la care nu ţineam. Ţineam enorm la tine. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca tine. Erai inteligentă, entuziastă, îţi păsa de cei mai puţin norocoşi. Erai amuzantă, uneori poruncitoare, de cele mai multe ori rebelă. Şi atât de minunată, încât abia mă puteam abţine să nu sar pe tine.

Alys se îmbujoră.

— Nu-ţi bate joc de mine, Randolph. Prefer jignirile unor complimente false.

Ochii lui albaştri, de culoarea ardeziei, îi întâlniră pe ai ei cu o sinceritate vădită.

— Alyson, nu te-am minţit niciodată. Singura minciună pe care am spus-o a fost răspunsul la întrebarea stupidă a lui Fogarty din ziua aceea.

Alys respiră, nedumerită. În mod bizar, îl credea.

— Dacă într-adevăr ţineai la mine, cum ai putut spune aşa ceva? întrebă ea încet, descoperind cât putea să doară şi amintirea durerii.

— Nu ştiu dacă poţi înţelege asta, oftă el, dar bărbaţii nu prea recunosc când au sentimente profunde. Poate recunosc atracţia fizică, dar nu dragostea. Majoritatea prietenilor mei erau uimiţi că voiam să mă însor, în loc să umblu cu dansatoare de cabaret. Ar fi înţeles mai degrabă dacă ai fi fost o păpuşă blondă de porţelan, aşa cum se obişnuia, dar tu erai diferită.

Ea se strâmbă.

— Deci am revenit la lungana de trei metri, numai oase, care nu ţi-ar fi putut ţine de cald noaptea.

Randolph tresări.

— Erai ca un mânz tânăr, numai picioare, cu ochi mari, care încă nu-şi găsise echilibrul, erai cu

totul aparte, spuse el alegându-şi cu grijă cuvintele. Dar pentru mine erai frumoasă. Ştiam că, odată cu trecerea timpului, aveai să devii şi mai frumoasă. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Pe Alys o năpădiră lacrimile şi închise repede ochii.

— Te simţi bine? întrebă Randolph îngrijorat.

— Sunt bine, spuse ea muşcându-şi buza, apoi deschise ochii. Eşti foarte convingător, dar întotdeauna ai fost, adăugă cu asprime.

— Presupun că merit asta, spuse el cu o grimasă.

— De ce, Randolph? întrebă Alys netezindu-şi părul nervoasă. De ce i-ai spus prietenului tău că te însurai cu mine pentru bani atunci când te-a întrebat care era adevăratul motiv?

— Fiindcă era un motiv pe care îl putea înţelege, oftă el. Fogarty ar fi râs de mine dacă aş fi încercat să-i explic ce simţeam pentru tine. Dragostea te face vulnerabil. Şi-aşa mi-era greu să-mi exprim sentimentele faţă de tine. Nu puteam

vorbi despre asta cu un prieten superficial.

Alys îl privi uimită.

— Atât de simplu era?

— Da, aprobă el cu un zâmbet lipsit de umor.

Alys privi în gol. Nu putea să nu-l creadă pe Randolph. Deşi trecuseră doisprezece ani, cu siguranţă nu îi fusese uşor să vină aici şi să se expună aşa.

— Nu ştiu dacă e o tragedie sau o farsă. Toată viaţa mea s-a schimbat când am auzit o insultă care nici măcar nu era adevărată.

— Ai petrecut doisprezece ani în exil fiindcă, într-o clipă de slăbiciune, m-am dezis de inima mea, spuse Randolph mâhnit. N-o să mă iert niciodată pentru asta. Nu mă aştept să mă ierţi nici tu. În toţi anii aceştia mi-a fost teamă că vorbele mele te-au făcut să fugi. Este aproape o uşurare să ştiu asta. Se ridică în picioare. Nu-mi pot închipui că ai mai vrea să mă vezi din nou. Petrec mult timp la ţară, aşa că voi face tot posibilul să nu-ţi stau în cale. Îmi pare rău, Alyson.

Regretele nu sunt suficiente pentru felul în care ţi-am distrus viaţa, dar… nu pot face altceva. Şi ea se ridică.

— Nu pleca. Să servim ceaiul.

Înainte ca el să poată protesta, ea ceru să li se aducă răcoritoare şi îi făcu semn să se aşeze din nou. După ce asimilase cuvintele lui Randolph, o cuprinseseră uşurarea şi încrederea în propria persoană. Faptul că un bărbat o găsea frumoasă şi atrăgătoare se putea datora nebuniei sau lipsei de bun-gust, dar doi bărbaţi îi spuseseră acest lucru recent. Nu putea crede că erau amândoi nebuni. O ajutau să îşi vindece respectul de sine, rănit în urmă cu mulţi ani.

Alys se aşeză din nou.

— Nu numai tu ai fost de vină pentru felul în care am plecat. Şi tata e aproape la fel de vinovat. Adevărul e că, privind în urmă, a fost o prostie să fug în lume, spuse ea cu un zâmbet amar. După ce am făcut-o, m-am lăsat cuprinsă de proverbiala mândrie a familiei Blakeford. Mai degrabă aş fi

murit decât să mă întorc şi să recunosc că n-aveam dreptate. Dacă… n-ar fi intervenit un prieten, n-aş mai fi astăzi aici.

Sosi ceaiul. Alys se opri ca să toarne o ceaşcă pentru fiecare şi îi oferi lui Randolph o farfurie cu prăjituri delicioase. Bărbatul se simţea mult mai în largul lui decât atunci când sosise. După ce se delecta cu dulciurile – tatăl ei avea cei mai buni bucătari din Marea Britanie – ea adăugă:

— Nu trebuie să crezi că mi-ai distrus viaţa. Să ştii că n-am de gând să mai fiu vreodată profesoară de istorie, dar faptul că am cunoscut lumea dincolo de gardurile aurite de la Carleon m-a făcut mult mai bună.

Randolph o privi cu seriozitate:

— Spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine?

— Câtuşi de puţin, spuse Alys întinzându-se după altă prăjitură şi răzgândindu-se. Trebuia să aibă grijă cu astfel de capricii, acum că nu mai era la fel de activă. Arăt eu distrusă? spuse ea

zâmbind ştrengăreşte.

Bărbatul zâmbi şi el, încet, îndelung.

— Arăţi splendid şi te-ai transformat în femeia remarcabilă pe care o văzusem întotdeauna în tine.

Dacă Alys ar fi fost genul de femeie care se pricepea să-şi azvârle capul într-o parte, cu cochetărie, ar fi făcut-o. Cu regret, îşi dădu seama că nu era stilul ei. Trebuia să înveţe să accepte complimentele cu demnitate. Mai turnă ceai.

— Acum că am lămurit toată povestea, spune-mi despre tine, Randolph. Presupun că eşti căsătorit, că ai familie.

— Nu. Ani întregi am sperat că te vei întoarce. Nu mă puteam uita la altă femeie. Într-un sfârşit am renunţat şi m-am căsătorit acum patru ani, spuse el posomorându-se. A murit în travaliu.

— Îmi pare rău, spuse Alys cu compasiune.

Poate că greşeala de moment a lui Randolph îi făcuse lui mai mult rău decât ei. Schimbă

subiectul şi vorbiră despre tot felul de fleacuri, iar Alys îi povesti câteva dintre aspectele cele mai amuzante ale vieţii ei la moşie. Randolph fu un interlocutor plin de admiraţie şi îi aprecie istorisirile.

Când îşi luă rămas-bun, se mai opri puţin la uşă, concentrându-se.

— Presupun că nu e posibil să o luăm de la capăt. Ochii lui erau blânzi. Alys îl studie o clipă, apoi clătină din cap.

— Ar fi mers atunci, dar acum, nu.

Bărbatul aprobă, îi sărută mâna cu regret şi plecă.

Cuprinsă de nostalgie, Alys urcă în camera ei. Randolph era un domn foarte amabil, născut ca să fie un soţ bun şi iubitor pentru o femeie norocoasă. Ea spera că norocul avea să i se schimbe pe viitor.

De un lucru era sigură: ar fi fost o mare pierdere să rămână cu o femeie care avea o preferinţă regretabilă pentru desfrânaţi.

Alys îşi peria părul pregătindu-se de culcare când auzi o bătaie la uşă. Ghicind că era protejata ei, care tocmai se întorsese din vizita la viitorii socri, îi spuse:

— Intră, Merry.

Meredith arăta fabulos într-un capot de catifea albastră. Intră şi se făcu comodă în fotoliu.

— Vizita la familia Markham a mers bine, dar e drăguţ să fii acasă, spuse ea zâmbind. Acasă înseamnă unde eşti tu, fiindcă n-am mai călcat vreodată în casa Durweston. Nici n-aş fi visat că o voi face!

Alys zâmbi, impresionată de ce însemna acasă pentru protejata ei.

— Ai vrea să pleci la nuntă de aici? Familia lui Julian ar fi impresionată.

— Merită luată în calcul posibilitatea. O să-i scriu lui Julian şi o să văd ce părere are, admise Merry. Dar oricât aş fi de nerăbdătoare să mă mărit, îmi va fi dor de discuţiile noastre.

Şi lui Alys avea să-i fie. Viaţa i se schimbase

atât de mult şi atât de repede. Se aşează oftând pe pat şi începu să-şi împletească părul.

— Povesteşte-mi despre vizită.

Merry se conformă. Ea şi Julian vizitaseră şi ferma de la Moreton, unde aveau să locuiască după căsătorie, şi avea o grămadă de idei în legătură cu ce aveau să facă acolo. Alys nu trebui decât să dea din cap şi să spună câte ceva din când în când, până ce Merry o întrebă:

— Şi când te întorci la Strickland?

Alys îşi ridică picioarele la piept şi-şi înconjură genunchii cu mâinile, ca o reacţie subconştientă la întrebare.

— Nu mă mai întorc.

— Bineînţeles că te întorci, ripostă Merry. Ce o să se facă Reggie fără tine?

— Reggie nu mă vrea acolo, spuse Alys încercând să pară indiferentă, dar vocea i se frânse. Mi-a spus asta destul de clar.

Merry o privi uluită.

— Şi tu l-ai crezut?

— Ce-aş fi putut face? întrebă Alys crispată. N-a vrut niciodată o femeie administrator. Poate să conducă moşia şi singur.

Merry se uită la ea cu milă.

— Ce legătură are asta? Omul e nebun după tine. Poate n-are nevoie de tine ca administrator, dar sigur te vrea ca femeie.

Emoţiile lui Alys erau încă vii şi, spre groaza ei, o năpădiră lacrimile. În timp ce îşi pleca privirea, Merry se aşeză pe pat şi o înconjură cu braţul, liniştind-o. Rolurile se inversaseră.

— Dacă are atâta nevoie de mine, reuşi Alys să spună, de ce mi-a zis că locul meu nu e acolo?

— O nobleţe prost înţeleasă, spuse Merry calmă. Când Alys ridică brusc capul, surprinsă, tânăra continuă:

— Alys, eşti femeia cea mai deşteaptă şi cea mai capabilă pe care am cunoscut-o vreodată, dar nu te pricepi deloc la bărbaţi. Fiindcă lui Reggie chiar îi pasă de tine, se dă peste cap să facă ceea ce trebuie. Reputaţia lui e una groaznică, iar tu

provii dintr-o familie cu sânge albastru, aşa că se dă la o parte ca să îţi găseşti un partener mai demn de tine.

— Prostii, replică Alys.

— Serios? Ia gândeşte-te.

Alys deschise gura ca să protesteze din nou şi se opri. De fapt, instinctele îi spuseseră că între ea şi Reggie era ceva magic, că nu numai ei îi păsa. Apoi îi dezvăluise destule ca el să-i poată ghici identitatea şi se schimbase totul. Având în vedere părerea proastă pe care o avea despre capacitatea ei de a atrage bărbaţii, considerase că instinctele o înşelaseră.

Se încruntă. Oare el chiar se credea nedemn de ea? se gândi cum ar fi fost văzută o asemenea căsătorie şi se hotărî că era perfect posibil. Poate o convinsese prea uşor să plece.

Se întoarse spre Merry, făcând ochii mici.

— Eşti sigură, sigură că Reggie ţine la mine ca… mai mult decât la o prietenă?

— Îţi garantez. După cum mi-ai spus de mai

multe ori, mă pricep la bărbaţi. Cum se uita la tine când te ocupai de altceva… Merry dădu din cap. Ca şi cum erai ultima lui speranţă de mântuire.

— Serios? întrebă Alys uluită.

— Dumnezeu mi-e martor, spuse Merry solemn. Când erai prin preajmă, se simţea un fel de… concentrare, ca şi cum jumătate din atenţia lui era întotdeauna doar pentru tine. Ca să fiu sinceră, întotdeauna am avut senzaţia că era în stare să te ducă în camera lui şi să încuie uşa o săptămână.

Alys roşi. Şi Reggie spusese cam acelaşi lucru.

— Nu ar trebui să vorbeşti despre aşa ceva, spuse ea automat, frământându-se.

— Sunt aproape măritată, spuse Merry. Mă pregătesc să fiu o soţie dificilă.

Alys trebui să zâmbească, dar redeveni serioasă în câteva clipe. Dumnezeule, dacă Merry avea dreptate, cum avea să se descurce Reggie cu alcoolul? Dacă era singur şi nenorocit şi avea să

înceapă să bea din nou? Nu putea să se gândească la asta, nu după toate chinurile prin care trecuse ca să se oprească. Sări din pat şi se duse la dulapul cu haine.

În timp ce deschidea un sertar, Merry o întrebă:

— Ce Dumnezeu faci?

— Îmi fac bagajele ca să mă întorc la Strickland.

Râzând cu afecţiune, Merry îi spuse:

— Nu poţi să pleci în mijlocul nopţii.

Alys se opri.

— Aş putea, dar presupun că nu se cade. Trebuie să vorbesc cu tata, printre altele. Mâine dimineaţă n-ar trebui să fie prea târziu.

Se ruga să aibă dreptate.

Meredith se întoarse pe burtă şi-şi sprijini bărbia pe mâinile împreunate, arătând mai degrabă ca un băieţel năzdrăvan, decât a o tânără lady.

— Este nevoie să-ţi sugerez cum îl poţi

convinge pe Reggie să accepte inevitabilul?

Alys zâmbi.

— Nu e nevoie. Dacă eşti sigură că mă vrea, am şi eu câteva metode de convingere.

Meredith dădu din cap, aprobatoare. Acum, că Alys fusese pusă în gardă, Reggie n-avea nicio şansă de scăpare. Nu că ar fi vrut.

Ducelui de Durweston nu îi conveni atunci când fiica lui îl anunţă că se întorcea la Strickland pentru o durată nedeterminată.

— E vorba de Davenport, nu? întrebă el posac. Întrevederea avea loc în biroul lui, o cameră în care s-ar fi simţit acasă şi Regele Soare.

— Da. Am plecat prea repede, spuse Alys plimbându-se de colo-colo, nerăbdătoare să pornească la drum. Eu şi Reggie avem multe de lămurit.

— Cum poţi să te azvârli în braţele unui desfrânat, Alyson, ale unui bărbat cu o reputaţie sordidă? izbucni ducele. N-ai niciun fel de

mândrie?

Alys se gândi.

— În general, am. Când e vorba de Reggie, nu prea.

Ducele strânse din buze.

— O să se însoare cu tine?

Ea îşi luă mănuşile.

— Sper, dar n-o să insist.

Poate că fu prea sinceră, deoarece chipul bătrân al ducelui se înroşi.

— Pot să te dezmoştenesc şi acum, să ştii, mormăi el. Titlul şi averea îi rămân fiicei doar dacă tatăl o consideră demnă să le primească. Întotdeauna am crezut că fratele mai mic al lui George Blakeford ar fi un duce bun şi el e următorul la rând.

— E treaba ta să alegi un moştenitor, spuse ea fixându-i ochii gri-verzui cu privirea ei tăioasă. Am părăsit o dată asta, adăugă, arătând cu mâna luxul ce-i înconjura. Am dovedit că mă pot descurca bine şi singură. Chiar crezi că o să te

ascult la treizeci de ani mai mult decât am făcut o la optsprezece?

Pe chipul ducelui se citeau sentimente amestecate. I se făcu milă de el, aşa că se apropie de scaunul lui şi îl sărută pe frunte.

— Tată, te rog să nu ne înstrăinăm din nou. Mi-a fost prea dor de tine. El clipi repede.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, fetiţo. Dar de ce nu te poţi mărita cu cineva cum e Lord Randolph? E un bărbat cumsecade şi te-ar cere din nou chiar şi mâine dacă ai fi dispusă.

— Ştiu, dar e prea drăguţ pentru mine, zâmbi ea şiret. L-aş ţine sub papuc, cu siguranţă.

— Nu l-ar deranja.

— Nu, dar pe mine m-ar deranja. Nu vreau niciun soţ pe care să-l pot domina, niciunul care să mă asuprească, spuse ea privindu-şi tatăl hotărâtă. Nu-ţi place Reggie fiindcă seamănă prea mult cu tine. Am auzit destule despre tinereţea ta aventuroasă. În afară de diferenţa de vreun milion de lire, semănaţi ca două picături de apă.

— Nu încerca să mă îmblânzeşti, fetiţo, pufni ducele, încercând să-şi stăpânească un zâmbet. Iar un milion de lire e o diferenţă substanţială.

— Substanţială, da, recunoscu ea, dar nu semnificativă.

Îşi sărută tatăl de rămas-bun şi plecă. Nu avea de gând să permită ca diferenţa aceea să fie semnificativă şi cu asta, basta.

Capitolul 26

Viaţa fără Allie era ca renunţarea la alcool, doar că mai rea. Plăcerile alcoolului erau limitate, iar pedeapsa era aproape imediată. Cu Allie, plăcerile fuseseră nesfârşite, de la cele platonice, la cele pur senzuale, şi nu descoperise vreun aspect negativ.

Reggie lua cina singur şi nici măcar munca fizică grea de peste zi nu îl făcea să-i fie poftă de friptura de pasăre. Dădu farfuria într-o parte şi începu să mănânce fără chef o cremă de zmeură. Trebuia să mănânce mai bine, altfel bucătăreasa s-ar fi simţit jignită. Se obişnuise să hrănească doi băieţi care mâncau de fiecare dată de parcă ar fi venit sfârşitul lumii.

Gândul îl făcu să zâmbească puţin, dar uşurarea dispăru pe dată şi fu înlocuită de o mâhnire cumplită. Faptul că o ajutase pe Allie să se împace cu tatăl ei fusese unul dintre puţinele lucruri complet altruiste pe care le făcuse

vreodată. Spera că virtutea avea să-l răsplătească cu virtute, fiindcă era clar că n-avea să primească altă recompensă.

Se ridică de la masă şi se îndreptă către camera de muzică. De regulă îi făcea bine să cânte la pian. Îşi aminti că primele săptămâni de luciditate fuseseră cele mai grele, dar după aceea lucrurile deveniseră mai uşoare. Cu siguranţă, în timp, şi pierderea lui Allie avea să devină mai uşor de suportat.

Încă era greu.

După două zile în care se foi în trăsură, Alys se simţea obosită şi răvăşită şi se întreba dacă fusese o decizie bună să facă această călătorie. Se opri la Femeia Tăcută şi rezervă cea mai bună cameră, ca să se poată odihni şi împrospăta. Deşi refuzase ferm oferta tatălui ei, de a fi însoţită de escorte, trăsura cu emblema familiei Durweston era cel mai impunător echipaj care trăsese vreodată la modestul han. O recunoscură, desigur, şi pierdu timp salutând diferite cunoştinţe, fiindcă

nu voia să pară prea mândră ca să discute cu vechi prieteni.

După o siestă scurtă şi o masă uşoară, se pregăti să se ducă la Strickland. Era aproape întuneric şi orice femeie respectabilă ar fi aşteptat până dimineaţa, dar era pe cale să renunţe la orice pretenţie de respectabilitate. În plus, era prea nerăbdătoare. N-ar fi putut pune geană pe geană ştiind că o despărţeau doar câţiva kilometri de Reggie.

Fiindcă se comporta ca o femeie uşoară, se hotărâse să se şi îmbrace ca atare. O luase cu ea pe camerista franceză pe care o angajase recent, care era o coafeză pricepută şi alesese cu grijă o rochie roşu aprins, o culoare bogată şi subtilă în acelaşi timp, care îi făcea pielea şi părul să strălucească. După ce se îmbrăcă, se examina în oglindă.

— Madame arată *magnifique*, spuse camerista admirativ.

— Madame arată ca o târfă, spuse Alys sec.

— Oui, dar şi ca o lady în acelaşi timp, spuse camerista cu ochi strălucitori. Doar cele mai bune modiste pot face asta cu o singură rochie.

Camerista avea dreptate. Rochia era un triumf al artei provocării. Mătasea era croită simplu, mulată şi drapată în jurul formelor sânilor, şoldurilor şi coapselor. Decolteul era foarte adânc, iar Alys îi ceruse modistei să facă o crăpătură până la genunchi pe o parte. Se gândea la Reggie atunci când comandase rochia. Fiică de duce sau nu, nu era sigură că era suficient de curajoasă să poarte o astfel de rochie îndrăzneaţă în public. Silueta ei, de altfel niciodată serioasă, părea cu totul indecentă.

Alys respiră adânc şi se învârti puţin, apoi dădu din cap satisfăcută. Arăta cât se putea de bine. Dacă Reggie o considera măcar pe jumătate la fel de atrăgătoare pe cât susţinea, niciodată nu i-ar fi putut rezista în rochia roşie. Şi dacă avea să-i reziste… în fine, trebuia să ia măsuri mai serioase.

O oră de Mozart nu reuşi să calmeze agitaţia lui Reggie. Nerăbdător şi iritat, închise pianul şi se îndreptă către bibliotecă.

Seara era neobişnuit de răcoroasă, aşa că îngenunche în faţa căminului şi pregăti focul. Majoritatea britanicilor n-ar fi fost de acord cu aprinderea focului înainte de noiembrie, indiferent de temperatură, dar el îşi permitea. Micile indulgenţe erau o compensare pentru ceea ce nu avea. O compensare infimă.

Încercă să se distragă cu Eneida, fiindcă întotdeauna se identificase oarecum cu puşlamaua de Enea, dar în seara asta nu îl ajuta niciuna dintre activităţile obişnuite. Îl aşteptau ore goale, de singurătate. Mâine avea să fie la fel, doar că mai rău.

Care era sensul? Care naiba era sensul? îşi trecu mâinile prin păr, apoi îşi scoase haina şi o aruncă într-o parte, simţindu-se nervos şi nelalocul lui în propria piele. Un pahar de brandy

aveau să-l ajute să treacă peste noaptea aceea.

Nu avea să se sature cu un pahar sau două.

Şi ce dacă? Şi ce dacă bea până murea? Cine ar fi fost rănit? Alys nu mai era acolo ca să-i facă rău sau ca să pară mâhnită de ceea ce-şi făcea lui însuşi. Una dintre cameriste, Daisy sau cam aşa ceva, părea interesată de el. Era destul de înaltă şi avea părul şaten. Dacă era destul de beat, poate îşi putea închipui, cel puţin pentru câteva clipe, că era Allie… O, Dumnezeule, Allie…

Îl străbătu un fior până în măduva oaselor. Apoi se ridică brusc din scaun şi se duse la bufetul cu băuturi. Nu se gândi la ceea ce făcea, ridică decantorul de sticlă veneţiană, care îl înlocuia pe cel pe care-l spărsese, şi-şi turnă generos patru degete de brandy. Apoi înclină paharul şi observă jocul de lumini al lichidului chihlimbariu, în timp ce-şi prelungea aşteptarea. Băutura strălucea ca un topaz. Otravă dulce. Leac dulce.

Când ridică paharul, Nemesis, ghemuită lângă scaunul lui, ridică şi ea capul şi scânci.

— Care e problema, nu eşti de acord? întrebă el, înclinând paharul către căţeluşă, într-un toast ironic. Pentru toate femeile bine intenţionate şi pentru bărbaţii care nu sunt destul de buni pentru ele.

Apoi duse paharul la buze.

Alys îşi lăsase camerista la han şi trăsura cu vizitiul în grajduri, iar acum şovăia dacă să intre sau nu pe uşa din faţă. Deşi avusese curajul să vină până acolo, recent câştigata ei încredere era, totuşi, fragilă.

Ar fi fost mai bine să verifice ce făcea Reggie. Era complet întuneric, iar camera cel mai bine luminată din casă era biblioteca. Poate că avea companie. Poate că acolo era altă femeie – iubita vărului George, Stella, avea cu siguranţă nevoie de un nou protector. Poate că Reggie îşi adusese un harem întreg. Chiar dacă îi era dor de ea, se îndoia că era genul care să sufere în sihăstrie.

Merse încet în jurul casei şi se apropie de

uşile din sticlă ale bibliotecii. Din fericire, draperiile nu erau trase, aşa că putu vedea înăuntru.

Reggie era acolo, singur. Pentru o clipă îl admiră cum se rezema de şemineu. Îşi scosese haina şi cravata şi rămăsese doar în cămaşă, iar supleţea şi frumuseţea lui masculină, întunecată erau mai mult decât evidente.

Apoi ridică braţul. Cu un fior, ea îşi dădu seama că degetele lui lungi ţineau un pahar plin cu un lichid de culoarea inconfundabilă a brandy-ului.

Atingerea rece a sticlei îl făcu să-şi vină în fire. Dumnezeule, ce făcea?

Reggie lăsă jos paharul şi se uită la el. Oricine avea câtuşi de puţină minte ar fi trebuit să ştie că era o mare greşeală să bei din cauza singurătăţii. Nu renunţase la băutură de dragul lui Allie, ca să nu dezamăgească speranţele părinţilor lui sau pentru oricine altcineva. O făcuse pentru el însuşi, pentru propria mândrie şi demnitate.

Nu, nu fusese din mândrie. Mândria era cea pe care o afişa atunci când îl priveau ceilalţi. Onoare se numea ceea ce făcea atunci când nu îl vedea nimeni. Şi dacă ar fi ştiut că avea să moară a doua zi, tot nu s-ar fi refugiat în băutură. Indiferent ce avea să-i rezerve viaţa pe viitor, avea s-o înfrunte sănătos şi lucid, de dragul onoarei. Şi chiar dacă îi era cumplit de dor de Allie, nu era cu adevărat singur. Din noaptea în care se frânsese şi renăscuse nu mai fusese niciodată singur.

Răsucindu-şi rapid încheietura, aruncă brandy-ul în foc. Licoarea stârni flăcări albastre. Apoi aşeză cu grijă paharul gol pe şemineu. Nu avea să mai spargă paharele, ajungeau atâtea drame în viaţa lui. Era un domn onorabil de ţară, nimic mai mult, şi nu intenţiona să fie mai puţin de-atât.

În timp ce privea flăcările scânteind şi apoi pierind, auzi un zgomot vag din direcţia uşilor de sticlă. Ridică privirea. Apoi făcu ochii mari şi privi neîncrezător cum Lady Alyson Blakeford intra în

bibliotecă.

Era palidă, dar îi oferi un zâmbet vesel.

— Mă bucur că ai aruncat băutura. E mult mai uşor să vorbim atunci când eşti treaz.

Attila traversă încăperea şi începu să se frece de gleznele ei, mieunând fericit Alys se aplecă şi îl scarpină pe cap cu afecţiune.

— Mă bucur că măcar cuiva îi face plăcere să mă vadă.

Se îndreptă şi îşi scoase pelerina de catifea închisă la culoare, pe care o puse pe un scaun. Pe dedesubt purta o rochie roşie strălucitoare, care îi dezvăluia inimaginabil de mult silueta splendidă şi îi mângâia restul formelor. Reggie simţi că ia foc.

— Ce cauţi aici? întrebă el cu asprime.

Alys se apropie de el şi se rezemă de şemineu cu o neglijenţă studiată. Părul ei sclipitor era strâns într-un amestec de bucle care părea că se desface la fiecare atingere. Arăta ca o bomboană măreaţă şi delicioasă, demnă de un rege. Arăta a ducesă, nu a administrator.

Lucrurile erau mult mai simple când avea fân în păr.

Dându-şi seama că se uita prea evident la trupul ei provocator, o privi în faţă. Ochii ei mari licăreau ştrengăreşte, dar în spatele lor se ascundea nesiguranţa.

— Am un contract cu Strickland, spuse ea afabilă. N-a fost frumos din partea mea să-mi iau concediu în timpul recoltei, spuse ea atingându-i cu un deget mâna care se odihnea pe poliţa căminului.

Chiar şi atingerea aceea uşoară aproape îl făcu să-şi piardă controlul. Îşi smulse mâna şi se îndepărtă. Fusese o greşeală să facă focul, era prea cald în bibliotecă. De fapt, mai avea puţin şi fierbea.

— Te-am eliberat de contract. Pentru Dumnezeu, Allie, întoarce-te la Londra şi trăieşte viaţa cu care te-ai născut.

— E ilegal să mă eliberezi de contract fără acordul meu şi fără motiv, spuse ea veselă.

Folosise vreun produs cosmetic, fiindcă buzele ei arătau deosebit de coapte şi de bune de sărutat. Se uită la gura ei, respirând greu şi întretăiat

— În cazul ăsta, eşti concediată. Am să-ţi plătesc salariul până ce expiră contractul. Acum, du-te!

Alys renunţă la orice pretenţie de amabilitate.

— Nu asta e viaţa pe care o vreau, Reggie. Aş prefera să fiu aici, la Strickland, spuse ea trăgând aer în piept, cu o mişcare care agită atât corsetul minuscul al rochiei, cât şi abdomenul lui Reggie. Şi mai mult decât Strickland, te vreau pe tine.

Reggie se îndepărtă de şemineu, dorindu-şi ca ea să fi avut inspiraţia să fi rămas acolo, în loc să vină aici şi să îngreuneze lucrurile. Când distanţa dintre ei era una sigură, se întoarse spre ea.

— Allie, ai o poziţie şi o avere care te fac să fii cea mai liberă femeie din Anglia. Poţi face

aproape orice doreşti. Poţi avea orice bărbat sau oricâţi bărbaţi doreşti, spuse el sec. Eşti pe cale să-ţi iei zborul şi să te bucuri de libertatea asta. Faptul că eu ţi-am oferit prima lecţie adevărată de plăceri carnale nu înseamnă că trebuie să-ţi petreci restul vieţii cu mine. Ai mult mai multe de descoperit.

Alys îşi înclină capul.

— Vrei să spui că să faci dragoste poate să fie şi mai bine decât în noaptea aceea? întrebă Alys neîncrezătoare.

Chipul lui Reggie se crispa, în timp ce amintirile vii ale nopţii respective îi zdruncinau şi mai mult voinţa.

— Nu pot să vorbesc în numele tău, dar pentru mine n-a fost niciodată mai bine, spuse el încet. Dar nu mă refer doar la sex. Îţi poţi folosi averea şi influenţa ca să ajuţi oamenii aşa cum n-ai putea-o face aici la Strickland. Poţi să te tragi de şireturi cu prinţul regent, cu prim-ministrul sau cu cei mai mari poeţi dacă ai chef.

— Pot face asta indiferent unde locuiesc Doar de asta te-ai dus la tata şi i-ai spus unde să mă găsească? întrebă ea lăsându-se într-o parte, în timp ce rochia de mătase se undui pe corpul mlădios şi dezvălui forma seducătoare a piciorului.

Ştia că era o femeie senzuală, dar acum că nu se mai considera extrem de neatrăgătoare, ar fi fost în stare s-o înveţe câte ceva şi pe Dalila. Încercând să-şi recapete suflul, Reggie spuse încet:

— Când ai vorbit despre tatăl tău, m-am văzut pe mine în tine. Mi-am pierdut cei mai frumoşi ani din viaţă ducând o bătălie absurdă cu un bărbat pe care îl uram. Nu voiam să te văd făcând acelaşi lucru cu un bărbat pe care îl iubeai.

Alys fu mişcată de intuiţia şi de generozitatea lui. Fu şi uşurată atunci când îşi dădu seama că Meredith avea dreptate: Reggie era nobil. Cu siguranţă putea să-l vindece de asta.

— Ai dreptate. Mă lăsam mânată de furie şi mândrie şi nici eu n-am ştiut cât de rău îmi făcea

asta, înainte să mă împac cu tatăl meu. E mult mai bine să fii condus de dragoste. De asta sunt aici, spuse ea, simţind că, oricât de îndrăzneaţă ar fi fost, avea să-i fie aproape imposibil să rostească următoarele cuvinte. Fiindcă te iubesc.

Reggie rămase în cealaltă parte a camerei şi nu cedă.

— Nu confunda dorinţa cu dragostea. Eşti o femeie care şi-a ascuns ani întregi caracterul pasional. Nu te arunca în braţele mele doar fiindcă cu te-am ajutat să te regăseşti. Peste cât timp o să devii curioasă şi o să cauţi pe cineva mai tânăr? Nu vreau să faci promisiuni pe care nu vei putea să le respecţi.

Se gândea la promisiuni? Era cu siguranţă un progres, aşa că începu să se apropie de el cu paşi lenţi şi provocatori.

— Nici eu nu mai sunt tânără, Reggie, şi nu trebuie să mă culc cu jumătate din desfrânaţii din Anglia ca să apreciez ceea ce ne leagă. Am mai avea discuţia asta stupidă dacă încă aş fi Alys

Weston?

Reggie tăcu pentru o clipă îndelungată.

— Tocmai mă pregăteam să o cer pe Alys Weston de soţie când am dedus cine eşti cu adevărat. Dar există o diferenţă enormă între domnul şi doamna Davenport şi ducesa de Durweston şi soţul ei, domnul Davenport un muritor de rând. Nu-ţi mai poţi nega originea, Lady Alys. Gata cu ascunzişurile.

Deci Reggie chiar voise să se însoare cu ea. Cum putea să-l facă să ajungă din nou în punctul acela?

— Toată nobleţea asta se datorează faptului că eşti prea mândru ca să ai o soţie mai bogată decât tine?

— E un factor, recunoscu el, dar nu singurul. Dumnezeule, Allie, gândeşte-te ce va spune toată lumea! Că ai fost sedusă de un vânător de avere care a profitat de izolarea şi de lipsa ta de experienţă ca să te prindă într-o căsnicie dezonorantă.

— S-ar putea spune asta, aprobă ea, dar adevărul e că eşti singurul bărbat în care pot avea încredere, fiindcă ai fost interesat de mine şi când nu ştiai că sunt moştenitoare. Zâmbi. Pentru a cui reputaţie îţi faci griji, pentru a ta sau pentru a mea?

— Îmi fac griji pentru amândoi, la naiba!

În timp ce se apropia şi mai mult de el, Alys dădu din cap cu tristeţe.

— Sunt dezamăgită de tine, Reggie. Ce fel de desfrânat e interesat de ceea ce cred cei din jur?

Se opri fix în faţa lui şi îl privi în ochii albaştri.

— O să fii mai mulţumit dacă mă dezmoşteneşte tata? Aproape că m-a ameninţat că o va face când i-am spus că vin aici.

O privi cu emoţie pură.

— Ai suporta să te dezmoştenească?

— Da, spuse ea simplu. Tu ai suporta să n-o facă?

— Nu ştiu, răsuflă el agitat.

Prea mulţi bani însemnau o problemă ce putea fi rezolvată, se gândi ea. Acum trebuiau abordate chestiunile mai importante.

— Reggie, sunt îndrăgostită de tine până peste cap, spuse ea analizându-l încet, examinând fiecare centimetru al trupului suplu şi musculos. Nu numai pentru corpul tău, deşi e minunat. Îţi iubesc sinceritatea şi umorul debordant şi onoarea pe care pretinzi că n-o ai. Ridică privirea ca s-o întâlnească pe a lui şi îi puse cea mai grea întrebare: Mă iubeşti?

Bărbatul se cutremură.

— Sigur că te iubesc. De asta nu vreau să iei o decizie de care-ţi va părea rău.

Nu se mişcă, dar trupul lui emana tensiune, iar în ochii lui ea citi o dragoste şi o dorinţă la fel de intense ca ale ei. Reggie fusese întotdeauna singur, îşi respectase propriul cod al onoarei şi îşi păstrase mândria. Acum mândria aceea îi despărţea. Probabil că băieţelului care fusese dat deoparte şi care aflase că dorinţele lui nu contau

nu-i venea să creadă că putea fi iubit.

O durea inima pentru el. Trebuia să-l convingă că locul lor era împreună, de dragul amândurora. Pentru a depăşi barierele mândriei şi ale negării de sine, trebuia să-i înapoieze umorul şi pasiunea pe care i le oferise şi să îi dăruiască dragostea ei.

Întinse mâna şi îi desfăcu vesta, apoi se apucă de nasturii de la cămaşă.

Reggie îi prinse mâinile şi le ţinu la distanţă.

— Dumnezeule, Allie, ce faci?

— Încerc să te compromit, explică ea. Atunci va trebui să te însori cu mine, dacă ţii câtuşi de puţin la reputaţia ta.

Pentru o clipă o privi lung. Apoi tensiunea se transformă în amuzament, iar ochii lui albaştri se încălziră.

— Eşti femeia cea mai imposibilă pe care am cunoscut-o vreodată şi, din păcate, semeni prea tare cu mine.

Fiindcă îi dăduse drumul la mâini, mai

desfăcu nişte nasturi, apoi îi atinse pieptul gol. Pielea lui ardea sub atingerea ei.

Reggie tresări şi îi lipi mâna de el.

— Capacitatea mea de a fi nobil e limitată, spuse el grav. Dacă nu pleci în următoarele zece secunde, n-o să te mai las să pleci niciodată. Infinitatea de opţiuni pe care le ai acum la dispoziţie o să se reducă la cele care mă includ doar pe mine.

— Splendid, şopti ea, dându-i cămaşa la o parte cu mâna liberă. Asta şi vreau.

O privi în ochii pentru încă o clipă îndelungată, ameţitoare. Apoi cedă şi o strânse la piept, în timp ce gurile lor se întâlniră înfometate.

Dorinţa care îi unise încă de la început nu mai era respinsă de raţiune sau de bună-cuviinţă şi explodă într-un foc mistuitor. Alys se bucură de atingerea muşchilor şi a oaselor lui puternice, de puterea lui covârşitoare, de tandreţea lui dureroasă. Nici urmă de şovăiala începuturilor, fiindcă trupurile şi sufletele se recunoscură ca şi

cum s-ar fi ştiut de o mie de vieţi.

Hainele zburară într-un morman de pânză mototolită şi sfâşiată. Apoi ei se prăbuşiră împreună în faţa focului, iar ea află că să faci dragoste chiar putea fi mai bine decât în noaptea aceea nu prea depărtată. Flăcări şi dulceaţă, dăruire şi disperare, le cunoscură pe toate cu o rezonanţă emoţională care îi conduse pe culmile şi în profunzimile noi ale iubirii.

Iar atunci când el îi şopti răguşit vorbe de iubire, cea mai mare bucurie fu aceea că fiecare îşi aflase căminul în braţele celuilalt.

Mult mai târziu, rămaseră împreună, în faţa focului, acoperiţi de pelerina ei de catifea. Alys zâmbi visătoare. Prima dată când făcuseră dragoste, Reggie îi spusese că merita ceva mai bun decât podeaua bibliotecii, însă aceasta era de fapt un loc minunat. Attila era ghemuit în dreapta ei şi, după respiraţia canină, putea ghici că Nemesis dormea lângă Reggie. O scenă de fericire perfectă.

Rochia ei de mătase roşie nu avea să mai fie niciodată la fel, nu după ce o rupsese Reggie de pe ea. În fine, era moştenitoare şi nu se putea gândi la un răsfăţ mai mare decât să cumpere rochii pe care bărbatul iubit să vrea să le sfâşie de pe ea.

Gândul o făcu să chicotească, apoi îi explică lui Reggie, care o întrebă ce era aşa de amuzant. Râse şi el, mângâind-o leneş.

— Pentru o femeie care acum două săptămâni era convinsă că nu o poate dori niciun bărbat, te-ai mişcat incredibil de repede.

Făcuse doar primii paşi ai unei călătorii ce avea să dureze o viaţă. Studie expresia relaxată de pe chipul lui, oasele puternice sculptate de lumina focului şi se gândi că avea să se topească de tandreţe.

— Asta fiindcă tu m-ai făcut să mă simt femeia cea mai frumoasă şi mai atrăgătoare de pe lume.

— Chiar eşti, spuse el aplecându-se şi sărutând-o foarte uşor, lipindu-şi buzele calde şi

ferme de ale ei. Şi, iubita mea, cariera ta de reformatoare şi-a atins apogeul schimbându-mă pe mine dintr-un desfrânat nepăsător într-un soţ credincios şi iubitor.

Îi trasă cu limba conturul urechii, apoi coborî. Alys se arcui ca o pisică.

— Să nu te plângi că am devenit prea plictisitor şi cuviincios, fiindcă e complet vina ta, murmură el, mângâindu-i gâtul cu respiraţia lui.

Era un jurământ de fidelitate. Pentru prima dată în viaţă, crezu cu convingere vechea zicală, că desfrânaţii aduşi pe calea cea bună sunt cei mai buni soţi. Tocmai îi oferise un dar care valora mai mult decât toate comorile de la Durweston. Ar fi vrut să plângă de bucurie.

Apoi buzele lui se apropiară de sânii ei, iar mâna îi atinse uşor abdomenul, stârnind focuri ascunse.

— Tu, plictisitor? îngăimă ea, cu respiraţia întretăiată de uimire şi emoţie.

Reggie ridică uşor capul cu un zâmbet

încântător, iar ea îl trase mai aproape ca să îl sărute mai bine. Când se lăsară din nou purtaţi pe aripile plăcerii, ea îi şopti răguşită:

— Sincer, cred că nu e niciun pericol.

Epilog

Ştirile despre căsătoria celei mai importante moştenitoare din Anglia cu „Disperarea familiei Davenport” fură primite mai mult sau mai puţin bine. O cocotă cu părul roşu pe nume Stella urlă şi azvârli cu peria de păr, spărgând o oglindă. O damă bine pe nume Chessie străluci de încântare atunci când citi scrisoarea lui Reggie, apoi închină un pahar pentru femeia care-l îmblânzise.

Junius Harper fu mâhnit. Dacă ar fi ştiut că Alys Weston era moştenitoarea familiei Durweston şi că era atât de disperată să se mărite încât îl acceptase pe Davenport, ar fi curtat-o mai asiduu, în loc să umble după domnişoara Spenser. Le scrise tuturor rudelor sus-puse şi le rugă să-i găsească alt post, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Aşa cum Caroline, contesa de Wargrave, îi spuse voioasă soţului ei, iată că existau şi miracole. Având-o în faţă pe soţia lui, Richard o

aprobă drăgăstos.

Lord Michael Kenyon, care odinioară admirase în secret comportamentul strigător la cer din tinereţea lui Reginald Davenport, zâmbi când află vestea şi se întrebă dacă era vreo şansă ca el şi Reggie, acum lucid, să devină prieteni. Intenţiona să afle asta.

Jeremy şi Elizabeth Stanton jubilau. Fiul lui Anne se întorsese acolo unde îi era locul şi se comporta exact aşa cum se cuvenea. Îşi îndepliniseră datoria de naşi.

Lui Mac Cooper i se păru perfect normal că o viitoare ducesă îl apreciase pe stăpânul lui. În timp ce o ţinea în braţe pe Gillie în căsuţa lor de piatră, Mac îi spuse mulţumit că un bărbat are nevoie de o soţie. Ea nu ar fi putut fi mai de acord.

Peter şi William luaseră ce era mai bun din ambele lumi. Se întorseseră la prietenii lor de la Strickland, dar acum îşi petreceau vacanţele la Londra şi în Cheshire.

După cum spunea William, ducele de

Durweston era un moşuleţ simpatic. Era bine, poate că domnia sa nu auzise niciodată acest compliment.

Merry acceptă, cu regret, că nu prea se cuvenea ca Reggie să o conducă la altar, dar ea şi Julian se asigurară că soţii Blakeford-Davenport fură primii oaspeţi invitaţi în noul lor cămin de la Moreton.

Ducele de Durweston bombăni atunci când unica lui fiică se mărită cu licenţă specială, deşi ştia că ar fi fost ridicol ca Davenport să-i ceară formal mâna ei, după ce puşlamaua deja avusese parte de restul. Nici pe rug n-ar fi recunoscut asta, dar, pe măsură ce-şi cunoscu mai bine ginerele, ducele se văzu nevoit să admită că îi cam plăcea de acel bandit impertinent.

Daţi afară din patul cel mare, Nemesis şi Attila începură să doarmă împreună, ca un ghem uriaş de blană. Din când în când, motanul mai zgâria căţeluşa, dar, în afară de câte-un vaiet de durere, Nemesis nu făcea altceva; şi nici vorbă să

se răzbune vreodată.

Reggie afirma că animalul era o victimă înnăscută, dar, cu inima ei romantică, Alys se gândea că ei nu căutau decât o dragoste enigmatică între două fiinţe nepotrivite. Iar ea ştia destul de multe despre asta.

SFÂRŞIT